

หลวงพ่อปู่ดี อุดมมโฆ

พระอรหันต์ผู้มีฤทธิ์ในยุคนับดูบัน

โครงการหนังสือบูรพาจารย์ เล่ม ๒

หลวงพ่อปู่โต อจฺจลธมฺโม
พระอรหันต์ผู้มีฤทธิ์ในยุคน้ำท่วม
โครงการหนังสือบูรพาจารย์ เล่ม ๒

จัดพิมพ์เป็นธรรมบรรณาการ
สำหรับผู้ร่วมบริจาค
พระมหาธาตุมณฑปอนุสรณ์บูรพาจารย์
และ
โครงการหนังสือบูรพาจารย์

วัดป่าอาถรรพ์มั่น (ภูริทตฺโต)
บ้านแม่กอย ต.เวียง อ.พร้าว จ.เชียงใหม่

ตุลาคม ๒๕๔๕

หลวงปู่ดี้อ อจลรมุโม

พระอรหันต์ผู้มีฤทธิ์ในยุคปัจจุบัน
โครงการหนังสือบูรพาจารย์ เล่ม ๒

จัดพิมพ์เป็นธรรมบรรณาการ
ในการสร้างพระมหาธาตุมณฑลปออนุสรณ์บูรพาจารย์
และโครงการหนังสือบูรพาจารย์
วัดป่าอาจารย์มั่น (ภูริทตฺโต)
บ้านแม่กอย ต.เวียง อ.พร้าว จ.เชียงใหม่

เลขมาตรฐานสากลหนังสือ : ISBN 974-90780-2-0

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ตุลาคม ๒๕๔๕ จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : มีนาคม ๒๕๔๖ จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม

ผู้เรียบเรียงและจัดพิมพ์

รศ.ดร.ปฐุม-รศ.ภัทรา นิคมานนท์
๔/๔๔๙ ซอย ๑๙ หมู่บ้านสหกรณ์ ถนนเสรีไทย
เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๓๗๙-๗๑๓๙, ๐-๑๕๕๗-๖๕๒๓

พิมพ์ที่ บริษัท พี.เอ.ลีฟวิง จำกัด ๔ ซอยสิรินธร ๗
แขวงบางบำหรุ เขตบางพลัด กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐
โทร. ๐-๒๘๘๑-๘๘๘๐

โครงการหนังสือบูรพาจารย์
วัดป่าอาจารย์มั่น (ภูริทัตโต)
บ้านแม่กอย ต.เวียง อ.พร้าว จ.เชียงใหม่

หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต พระอาจารย์ใหญ่ฝ่ายกรรมฐาน ได้ทำนุปฏิบัติธรรม เพื่อแสวงความวิเวก และเผยแผ่ธรรมะให้แก่ประชาชน ในภาคเหนือ แถบจังหวัดเชียงใหม่ และเชียงราย เป็นเวลาติดต่อกัน นานถึง ๑๒ ปี จึงได้รับอาราธนาให้ไปโปรดชาวอิสาน จนกระทั่งมรณภาพ ในปี พ.ศ.๒๔๕๑ ที่วัดป่าสุทธาวาส จังหวัดสกลนคร

ตามประวัติ **หลวงปู่มั่น** เดินทางไปเชียงใหม่ปลายปี พ.ศ.๒๔๗๐ รับตำแหน่งเจ้าอาวาส**วัดเจติยंहलग** ในเมืองเชียงใหม่ ในปี พ.ศ.๒๔๗๕ อยู่เพียงพรรษาเดียวแล้วท่านสละตำแหน่งเจ้าอาวาส ออกบำเพ็ญเพียร ตามป่าเขาลำเนาไพร เพื่อการบรรลุธรรมขั้นสูงสุด

หลวงปู่มั่น ท่านบรรลุธรรมขั้น ๓ คือ **พระอนาคามี**ที่ถ้ำไผ่ขวาง น้ำตกสาริกา จังหวัดนครนายก เมื่อปี พ.ศ.๒๔๕๖ แล้วไปจำพรรษา เพื่อโปรดลูกศิษย์ลูกหาทางภาคอิสานจนถึงปี พ.ศ.๒๔๗๐ รวม ๑๔ ปี ได้มอบหมายงานดูแลพระเณรให้กับ**พระอาจารย์สิงห์ ขนดะยากโม** ศิษย์อาวุโส แล้วท่านก็ปลีกตัวออกแสวงวิเวก เดินทางเข้ากรุงเทพฯ แล้วเดินทางโดยรถไฟไปเชียงใหม่กับ**ท่านเจ้าคุณพระอุบาลีคุณูปมาจารย์**

จากการติดตามศึกษาประวัติของหลวงปู่มั่น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ช่วง ๑๒ ปีที่อยู่ทางภาคเหนือ ผู้เขียนสรุปได้ว่า**หลวงปู่**ท่านออกท่องธุดงค์ เป็น ๒ ช่วง **ช่วงแรก** ปลายปี ๒๔๗๐-๒๔๗๔ ท่านตระเวนไปทางเหนือ แถบอำเภอแมริม แม่แตง และเชียงดาว แล้วลงมารับภาระเจ้าอาวาส และจำพรรษาที่**วัดเจติยंहलग** ในปีพ.ศ.๒๔๗๕

พอออกพรรษาแล้ว ท่านได้สละตำแหน่งเจ้าอาวาสแล้วออกธุดงค์ **ช่วงที่สอง** ระหว่างปลายปี พ.ศ.๒๔๗๕-๒๔๘๒ ท่านออกไปทางอำเภอ ลันกำแพง ลันทราย ดอยสะเก็ด และเวียงป่าเป้า เขตจังหวัดเชียงราย แล้วมาปักหลักในเขตอำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่

จากการตระเวนหาข้อมูลของผู้เขียน สรุปได้ว่า **หลวงปู่มั่น** ไป ภาวนาที่ **ถ้ำดอกคำ** ต.น้ำแพร่ อ.พร้าว อยู่ ๒ ปี ระหว่างปี พ.ศ.๒๔๗๗-๒๔๗๘ และบรรลุธรรมขั้นสูงสุด คือสำเร็จเป็น **พระอรหันต์** ที่นั่น

หลังจากออกจากถ้ำดอกคำแล้ว **หลวงปู่มั่น** ท่านพำนักอยู่บริเวณ อำเภอพร้าว อีก ๓ ปี มีสำนักป่าบ้านแม่กอย ต.เวียง อ.พร้าว เป็น ศูนย์รวม ใช้เป็นที่มารวมอบรมธรรมแก่ลูกศิษย์ลูกหา และ **หลวงปู่มั่น** พักจำพรรษาที่บ้านแม่กอย ๑ พรรษา ในช่วงปี พ.ศ.๒๔๘๐-๒๔๘๑

สถานที่ในอำเภอพร้าว ที่ **หลวงปู่มั่น** เคยแวะไปพำนัก เท่าที่ ปรากฏชื่อ มี ดอยนะโม (น้ำมัว) ทุ่งบวกร้าว ป่าเมี่ยงแม่สาย ขุนปิ้ง ดอยมูเซอ และแถวตำบลโหลงซอด มีดงมะไฟ ลันมะค่า แม่แวน ผาหย่อง ดอยพระเจ้า ผาแต่น บ้านแม่พวก เป็นต้น

ลูกศิษย์ลูกหาที่ติดตามปฏิบัติธรรมกับ **หลวงปู่มั่น** ในสมัยนั้น ได้แก่ หลวงปู่ตื้อ อจลธมโม, หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ, หลวงปู่ขาว อนาลโย, หลวงปู่ฝั้น อาจาโร, หลวงปู่เทศก์ เทสรังสี, หลวงปู่ชอบ ฐานสโม และหลวงปู่สิม พุทธาจาโร เป็นต้น

หลวงปู่มั่น ท่านเคยบอกให้ลูกศิษย์ลูกหาทราบถึงการบรรลุธรรม ขั้นสูงสุดของท่าน เท่าที่ผู้เขียนทราบมา มี ๒ ครั้ง

ครั้งแรก พุดกับหลวงปู่แหวน และหลวงปู่ขาวที่ดอยนะโม อยู่ ติดกับดอยแม่ปิ้งไปทางตะวันออก เมื่อครั้ง **หลวงปู่มั่น** ออกมาจาก **ถ้ำดอกคำ** (ประมาณปลายปี ๒๔๗๘) ว่า “ผมหมดงานที่จะทำแล้ว ก็อยู่ สานกระบุงสานตะกร้า พออยู่ช่วยเหลือพวกท่านและลูกศิษย์ลูกหา

“ได้บ้างเท่านั้น” **หลวงปู่แหวน** เป็นผู้เปิดเผยเรื่องนี้กับ**หลวงพ่อเปลี่ยน ปณฺญาปทีโป** วัดอรุณญวิเวก บ้างปง อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่

ครั้งที่สอง ที่เสนาสนะป่าบ้านแม่กอย อ.พร้าว จ.เชียงใหม่ ลูกศิษย์ลูกหาอาวุโสที่อยู่ ณ ที่นั้นมีหลวงปู่ลิม หลวงพ่อคำอ้าย หลวงปู่เทศก์ หลวงปู่ตื้อ หลวงปู่แหวน และหลวงปู่ขาว

ที่บ้านแม่กอย **หลวงปู่มัน** ได้พูดกับลูกศิษย์หลังจากการเทศน์ อบรมจบลงว่า

“...ผมคงไม่มีงานที่จะทำอยู่กับพวกท่านหรอก ผมคงจะอยู่กับพวกท่านไป **ไม่มีงานทำ** แต่ก็จะอยู่กับพวกท่านไป พวกท่านก็ให้พากัน ตั้งใจปฏิบัติ แต่พวกท่านอย่าไปบอกญาติโยมนะ อย่าไปบอกใคร...”

คำประกาศของหลวงปู่มัน นี้ ผู้เขียน กับอาจารย์ภักตรา นิคมานนท์ ได้ฟังจาก**หลวงพ่อเปลี่ยน ปณฺญาปทีโป** ที่กุฏิของท่าน เมื่อวันที่เสาร์ที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๕ เวลาโพล้เพล้ ระหว่าง ๑๘.๐๐-๑๙.๐๐ น.

หลวงพ่อเปลี่ยน ท่านพูดถึงคำประกาศของ**หลวงปู่**ในครั้งนั้นว่า

“ทั้งหมดนี้ **หลวงพ่อคำอ้าย** บอกอาตมา อาตมาชักเพื่อน หลวงพ่อคำอ้ายท่านมาอยู่ที่วัดนี้ (วัดอรุณญวิเวก) และก็เสียที่วัดนี้ ท่านเป็นคนบ้านปงนี่เอง”

ผู้เขียนใช้เวลาติดตามศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับ**หลวงปู่มัน** และครูบาอาจารย์สายกรรมฐาน มานานพอสมควร จนมั่นใจ จึงมีโครงการจะเขียนเรื่องราวครูบาอาจารย์เผยแพร่ตามโอกาสอันควร

ในโอกาสที่**หลวงพ่อจรัส จิรวโส** แห่งวัดพระศรีมหาธาตุ บางเขน ทำหน้าที่รักษาการเจ้าอาวาส**วัดป่าอาจารย์มัน** (ภูริทตฺโต) บ้านแม่กอย ได้นำศรัทธาญาติโยมทำการพัฒนาวัดป่าอาจารย์มัน และได้ทำการก่อสร้าง **พระมหาธาตุมณฑปอนุสรณ์บูรพาจารย์** เพื่อเป็นสักการะ

อนุสรณ์ ถวายแด่**หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต** และบูรพาจารย์สายพระ
กรรมฐานที่เคยได้รับการอบรมธรรมจากหลวงปู่มั่นที่**เสนาสนะป่าบ้านแม่
กอย**

ผู้เขียน พร้อมครอบครัวจึงได้ใช้โอกาสอันเป็นมหามงคลนี้ จัดทำ
หนังสือประวัติบูรพาจารย์ขึ้น โดยจะทยอยเขียนทีละองค์ และองค์
ละเล่ม สำหรับในปี พ.ศ.๒๕๔๕ ได้จัดทำ ๒ เล่ม คือ

เล่มที่ ๑ หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต : ประวัติ ข้อวัตร และปฏิบัติทา

เล่มที่ ๒ หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม : พระอรหันต์ผู้มีฤทธิ์ในยุคปัจจุบัน

หนังสือทุกเล่มไม่มีการขาย แต่จำเป็นต้องมีค่าใช้จ่ายในการ
จัดพิมพ์ จึงขอเชิญชวนท่านที่มีศรัทธา ร่วมบริจาคเพื่อก่อสร้างพระ
มหาธาตุมณฑลบูรพาจารย์ และเพื่อการพิมพ์หนังสือเป็นธรรมวิद्याทาน
ในครั้งนี้

ท้ายสุด ผู้เขียนกราบขอบพระคุณ และขออนุโมทนากับทุกท่าน
ที่ร่วมบริจาคเงินทุนเพื่อจัดพิมพ์หนังสือใน**โครงการหนังสือบูรพาจารย์**
ในครั้งนี้

กราบคารวะด้วยใจ
ปฐม-ภัทรา นิคมานนท์
๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๕

บ้านนิคมานนท์

๔/๔๔๙ ซอย ๑๙ หมู่บ้านสหกรณ์
ถนนเสรีไทย เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๓๗๙-๗๑๓๙, ๐-๑๕๕๗-๖๕๒๓

สารบัญ

โครงการหนังสือบูรพาจารย์ (๓)

ภาค ๑ ธรรมประวัติ

๑.	หลวงปู่ตื้อ อจลธมโม	๓
๒.	ชาติกำเนิด	๗
๓.	ครอบครัวที่ใกล้ชิดกับวัด	๘
๔.	ศุภนิมิตก่อนบวช	๙
๕.	คุณปู่ขอร้องให้บวช	๑๐
๖.	อุปสมบทเป็นพระภิกษุ	๑๑
๗.	เข้าเรียนในหลักสูตรนักปราชญ์	๑๓
๘.	ตั้งใจศึกษาต่อทางปริยัติธรรม	๑๕
๙.	เปลี่ยนใจออกปฏิบัติธุดงค์กรรมฐาน	๑๖
๑๐.	ได้ครูพี่มาสอนกรรมฐาน	๑๙
๑๑.	เทวดามาทักที่ซ່อนทองคำ	๒๐
๑๒.	ภาวนาบนเส้นทางข้างศึก	๒๑
๑๓.	เดินธุดงค์ไปทางหลวงพระบาง	๒๒
๑๔.	พบพี่ปะขาวจะพาไปดูสมบัติในถ้ำ	๒๔
๑๕.	ได้ฉันอาหารวันแรกหลังออกจากหลวงพระบาง	๒๖
๑๖.	ธุดงค์เข้าไปในเขตพม่า	๒๗
๑๗.	เดินทางกลับประเทศไทย	๒๘
๑๘.	พบหลวงปู่แหวน สุจิตฺโณ	๒๙
๑๙.	หาเรือข้ามแม่น้ำโขง	๓๒
๒๐.	ชาวป่าถวายเป็นอาหารยามวิกาล	๓๔
๒๑.	สามเณรเชือดไก่แล้วย่างมาถวาย	๓๕

๒๒.	คู่อรรถคู่อธรรมที่ต่างอุปนิสัย	๓๖
๒๓.	บันทึกการร่วมจุดดงค์กับหลวงปู่แหวน	๓๗
๒๔.	ถวายตัวเป็นศิษย์หลวงปู่มั่น	๓๘
๒๕.	สำรวจถ้ำพระปัจเจกพุทธเจ้า	๔๑
๒๖.	หลวงปู่มั่นบอกเรื่องบ่อน้ำทิพย์	๔๔
๒๗.	เจรจากับช้างป่า	๔๖
๒๘.	หลวงปู่ผูกกับอากาศทางภาคเหนือ	๔๙
๒๙.	สร้างวัดหลายแห่งในภาคเหนือ	๕๐
๓๐.	สำรวจภายในถ้ำเชียงดาว	๕๒
๓๑.	เทพยดาผู้บำเพ็ญบารมี	๕๕
๓๒.	วิญญานทำฤทธิ์กับหลวงปู่	๕๗
๓๓.	อดีตพระราชาเมืองตองฮู	๖๐
๓๔.	เดินทางไปดูรอยพระพุทธรูปบาท	๖๒
๓๕.	พุทธโธช่วยให้พันภัยอันตรายได้	๖๔
๓๖.	ถือเอาเสือเป็นอาจารย์กรรมฐาน	๖๖
๓๗.	พบกับงูใหญ่ขณะเดินจงกรม	๖๘
๓๘.	ผจญเปรตเจ้าที่	๖๙
๓๙.	โดนเปรตแก้ง	๗๑
๔๐.	เข้ากราบเรียนถามหลวงปู่มั่น	๗๒
๔๑.	อาจารย์เสือที่บ้านภูดิน	๗๓
๔๒.	วิญญานพระอาจารย์คำบ้อมหา	๗๔
๔๓.	วิญญานชาวเผ่ากุกยอมองกะเร	๗๕
๔๔.	เจ้าปู่ที่ฆราวาสมาบอกลา	๗๖
๔๕.	เจอเจ้าที่ล่องดี	๗๗
๔๖.	เจ้าที่ยังล่องดีต่อไป	๘๐

๔๗.	เจ้าที่ยังไม่ยอมมลดละ	๘๒
๔๘.	หลวงปู่พูดถึงการเชื่อถือเรื่องวิญญูณ	๘๔
๔๙.	เรื่องชาวลับแลที่เมืองหลวงพระบาง	๘๖
๕๐.	หัวหน้าเทพเมืองลับแลมานิมนต์หลวงปู่	๘๙
๕๑.	หลวงปู่หยุดจุดธูปและสร้างวัด	๙๐
๕๒.	วัดป่าตาราภิรมย์	๙๓
๕๓.	การแสดงธรรมของหลวงปู่	๙๙
๕๔.	แสดงธรรมเป็นประจำที่วัดอโศการาม สมุทรปราการ	๑๐๑
๕๕.	ได้ลูกศิษย์ที่มีอดีตเป็นขุนโจร	๑๐๓
๕๖.	รู้ล่วงหน้าว่าใครจะมาหา	๑๐๕
๕๗.	เตรียมรอรับการนิมนต์	๑๐๖
๕๘.	หลวงปู่แก้มลิงพญานาค	๑๐๗
๕๙.	น่าจะเป็นความอภิมงคลดีของท่าน	๑๐๙
๖๐.	เรื่องของพระอาจารย์ประยุท ฐมมยุตโต	๑๑๑
๖๑.	หลวงปู่เปลี่ยนเข้าไปเป็นลูกศิษย์	๑๑๗
๖๒.	การอุปฐากครูบาอาจารย์	๑๑๙
๖๓.	คิดอยากได้วิชาจากหลวงปู่	๑๒๐
๖๔.	แนะนำถึงความลับของจิต	๑๒๒
๖๕.	ใช้พลังจิตรักษาศิษย์ที่ป่วยไข้	๑๒๔
๖๖.	เกี่ยวกับการขบฉันภัตตาหาร	๑๒๗
๖๗.	ท่านสอนไม่ให้ใครเอาอย่างท่าน	๑๒๙
๖๘.	ตัวอย่างความกล้าและพูดตรงของหลวงปู่	๑๓๐
๖๙.	หลวงปู่ตื้อก็เคยไ้หวาย	๑๓๒
๗๐.	เรื่องบอกเล่าจากหลวงปู่บุญเพ็ง กบบโก	๑๓๓
๗๑.	คนฟังน้อยหรือมากก็เทศน์ดูเด็ดเหมือนกัน	๑๓๖

๗๒.	ปฏิบัติพาทหลวงปู่คือ หลวงปู่แหวน หลวงปู่ลิม	๑๓๘
๗๓.	ต้องเทศน์สอนตัวเองด้วย	๑๓๙
๗๔.	ฟังเทศน์ของหลวงปู่ครั้งแรกไม่เข้าใจ	๑๔๑
๗๕.	หลวงปู่ต่อกับหลวงปู่แหวน	๑๔๓
๗๖.	ตอบคำถามเกี่ยวกับนิมิตต่างๆ	๑๔๕
๗๗.	ยกนิมิตของหลวงปู่มาเป็นตัวอย่าง	๑๔๗
๗๘.	หลวงปู่ครับ...ผีมีจริงหรือเปล่า?	๑๕๐
๗๙.	ผีผู้หญิงจะเอาหลวงปู่แหวนไปทำผ้า	๑๕๓
๘๐.	เมตตาดูธรรมของหลวงปู่	๑๕๖
๘๑.	เรื่องจากหลวงปู่ลีนทอง หาดใหญ่ สงขลา	๑๕๘
๘๒.	ก็ไปถามหัวตอคูชิ	๑๖๐
๘๓.	ผมของกุไปปักควายพ้อมึงหรือ!	๑๖๑
๘๔.	เกี่ยวกับเครื่องรางของขลัง	๑๖๒
๘๕.	เหตุการณ์บนรถโดยสาร...หลวงปู่ตั้งระเบิด	๑๖๓
๘๖.	เรื่องสามล้อเมืองเชียงใหม่	๑๖๕
๘๗.	การรักษาศีลสิกขาของพระเถร ไม่มียกเว้นโดยเด็ดขาด	๑๖๗
๘๘.	อย่าคิดว่าศีล ๒๒๗ นั้นไม่มีใครประพฤติตามได้	๑๖๙
๘๙.	แม้พระผู้ใหญ่หลวงปู่ก็ว่าเอาแรงๆ	๑๗๑
๙๐.	ดิฉันปล่อยวางหมดแล้ว	๑๗๓
๙๑.	มงคลหมา	๑๗๕
๙๒.	วัดป่าอาจารย์คือ อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่	๑๗๗
๙๓.	ถวายพระพุทธรูป ๖๘ องค์มอบให้ชาวนครพนม	๑๗๒
๙๔.	นิมนต์กลับไปจำพรรษาที่เชียงใหม่	๑๗๔
๙๕.	หลวงปู่กลับนครพนม	๑๗๖

๙๖. บันทึกกิจกรรมในช่วงที่หลวงปู่อยู่นครพนม	๑๘๘
๙๗. ภารกิจช่วงสุดท้ายด้านการพัฒนา	๑๙๔
๙๘. ท่านหลวงตาพระมหาบัวพูดเรื่องเกี่ยวกับหลวงปู่ตั้ง	๑๙๗
๙๙. เลือซบไล้เจ้าคณะอำเภอ	๑๙๙
๑๐๐. หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโทพูดถึงหลวงปู่ตั้ง	๒๐๑
๑๐๑. ได้พระผู้มีบุญญฤทธิ์มาช่วยสร้างโบสถ์	๒๐๓
๑๐๒. วาระสุดท้ายก่อนละชั้น	๒๐๗
๑๐๓. สามวันก่อนหลวงปู่มรณภาพ	๒๑๑
๑๐๔. หลวงปู่เคยกลับไปเชียงใหม่อีกไหม	๒๑๕
๑๐๕. พระมหาเถระคนละนิกายท่านคุยกัน	๒๑๗
๑๐๖. อัจฉริยภาพด้านภาษาและการสื่อสาร	๒๒๑
๑๐๗. หลวงปู่คลั่งลูกประจำอยู่เสมอหรือ?	๒๒๓
๑๐๘. พระธาตุของหลวงปู่ตั้ง	๒๒๖
๑๐๙. เรื่องพระธาตุของหลวงปู่	๒๒๘

ภาค ๒ พระธรรมเทศนา

กัณฑ์ที่ ๑ หัวใจของพระพุทธรศาสนา	๒๓๕
กัณฑ์ที่ ๒ หัวใจมนุษย์	๒๕๗
กัณฑ์ที่ ๓ ศาสดาเอกของโลก	๒๖๓
กัณฑ์ที่ ๔ หลักของพระโพธิสัตว์	๒๗๓
กัณฑ์ที่ ๕ พระพุทโธเกิดจากใจ	๒๙๑
กัณฑ์ที่ ๖ อบรมภาวนาญาติโยม อำเภอนาแก นครพนม	๓๐๗

พระคาถาที่หลวงปู่ติ่มักจะพาใช้สวดเป็นประจำ

๑. บารมี ๓๐ ท้าศ	๓๓๑
๒. สวรรค์ ๖ ชั้น	๓๓๓
๓. พรหม ๑๖ ชั้น	๓๓๔
๔. คำสวดมนต์ก่อนเข้านอน	๓๓๗

**รายนามผู้บริจาคพิมพ์หนังสือหลวงปู่ติ่ม อจลธมโน
ไบเชิญชวนทำบุญท้ายเล่ม**

๓๓๘
๓๔๔

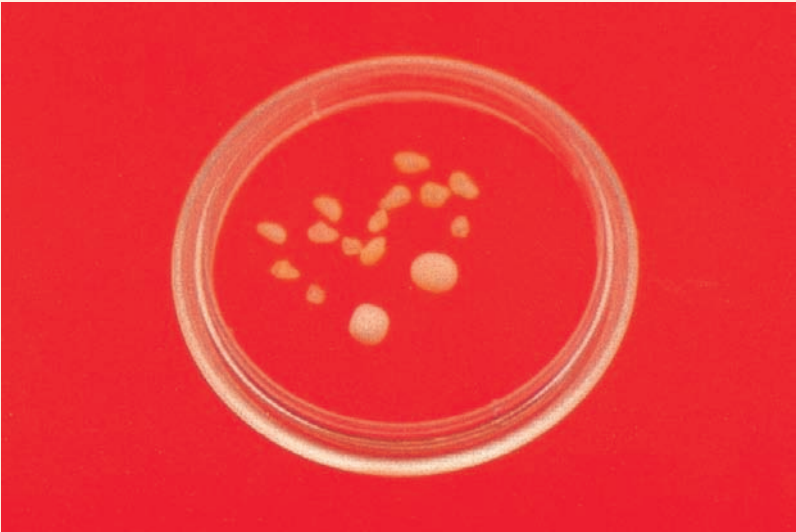
หลวงปู่ดี้อ จจรธมโม (พ.ศ.๒๔๓๑-๒๕๑๗)
วัดป่าอาจารย์ดี้อ ต.สันมหาพน อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่
วัดอรัญญวิเวก ต.บ้านข่า อ.ศรีสงคราม จ.นครพนม

พระธาตุหลวงปู่ดี้อ อจลัมโม

หลวงปู่ดี้อ อจลัมโม เป็นศิษย์อาวุโสสำคัญองค์หนึ่งของท่านพระอาจารย์ใหญ่มั่น ภูริทัตตะมหาเถระ ท่านมีชื่อว่าเป็นที่รักของเทวดาเช่นกับหลวงปู่ชอบ รวมทั้งด้านอิทธิฤทธิ์ต่างๆ ด้วย

มีผู้ให้สัมภาษณ์ว่า เป็นของหลวงปู่ดี้อ บูชาต่อมา กลายเป็นพระธาตุ

(หน้านี้ถ่ายมาจาก **ปียาจำลอง** ของคุณหญิงรุฬห์พันธุ์ มณีวัต)

หลวงปู่ดี๋อ อจลธมโม
วัดป่าอาจารย์ดี๋อ ต.สันมหาพน อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่
วัดอรัญญวิเวก ต.บ้านข่า อ.ศรีสงคราม จ.นครพนม

พระอุบาลีคุณูปมาจารย์ (จันทร์ สิริจนฺโท)
วัดบรมนิวาสราชวรวิหาร ยศเส กรุงเทพมหานคร
พระอุปัชฌาย์ของหลวงปู่ดี คราวณฺฑิตีเป็นพระธรรมยุต
เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๘

หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต (๒๔๑๓ - ๒๔๙๒)
พระอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนากรรมฐาน
พระอาจารย์ของหลวงปู่ตื้อ อจลธมโม

รูปลักษณะโครงสร้างเบื้องต้น
พระมหาธาตุมณฑป อนุสรณ์นุรพจารย์
วัดป่าอาจารย์มั่น (ภูริทัตโต) บ้านแม่กอย อ.พร้าว จ.เชียงใหม่

พิธีพุทธภิเษกพระประจำวันเกิด
ที่บรรจุบนยอดพระมหาธาตุ
มณฑป และเหรียญที่ระลึก
เมื่อ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๔

พิธีหล่อรูปเหมือน บูรพาจารย์ เมื่อ ๒๕ กันยายน ๒๕๔๔

จัดบำเพ็ญกุศลคล้ายวันเกิดหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต
ที่มณฑลปรูปเหมือน หัวทางเดินจงกรม เมื่อ ๒๐ มกราคม ๒๕๔๕

ทางเดินจงกรมของหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ที่มีอยู่เดิม
วัดป่าอาจารย์มั่น (ภูริทัตโต) บ้านแม่กอย ต.เวียง อ.พร้าว จ.เชียงใหม่

อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุ จากวัดบวรนิเวศ
เพื่อนำไปประดิษฐานบนยอดพระมหาธาตุมณฑลปอนุสรณ์บูรพาจารย์
วัดป่าอาจารย์มั่น (ภูริทัตโต) บ้านแม่กอย เมื่อ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๕

พิธีวางศิลาฤกษ์พระมหาธาตุมณฑป
 อนุสรณ์บูรพาจารย์ เมื่อวันที่ ๒๗ ตุลาคม
 ๒๕๔๔ พณฯองคมนตรี ดร.อำพล
 เสนาณรงค์ ประธานพิธี

พระบรมสารีริกธาตุ และพระประจำวันเกิด (๑๐๘ องค์)
ที่อัญเชิญไปบรรจุบนยอดพระมหาธาตุมณฑลปอนุสรณ์มูรพาจารย์

พระมหาธาตุมณฑลปอนุสรณ์มูรพาจารย์ วัดป่าอาจารย์มั่น (ภูริทัตโต)
อยู่ระหว่างการก่อสร้าง ถ่ายเมื่อ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๕

พิธีสมโภชน์พระบรมสารีริกธาตุ และรูปเหมือนมรุตพจนจารย์
และเวียนเทียนรอบพระบรมสารีริกธาตุ ณ ลานหน้าที่ว่าการอำเภอพร้าว
จัดกลางคืนวันที่ ๒๕-๒๗ เมษายน ๒๕๔๕

ขบวนแห่อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุ และ
รูปเหมือนบูรพาจารย์ จัดโดยศรัทธา
ชาวอำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อ
๒๘ เมษายน ๒๕๕๕

พิธีบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ ยกฉัตร
ยอดมณฑป และอัญเชิญรูปเหมือน
บูรพาจารย์ เมื่อ ๒๘ เมษายน ๒๕๔๕
พระพุทธรูปนวราภรณ์ เป็นประธานฝ่าย
สงฆ์ และพล.อ.มรกต ชาญสำรวจ
เป็นประธานฝ่ายฆราวาส

พระประธาน และรูปเหมือนบูรพาจารย์
ภายในพระมหาธาตุมณฑปอนุสรณ์บูรพาจารย์
วัดป่าอาจารย์มั่น (ภุริทตฺโต) บ้านแม่กอย อ.พร้าว จ.เชียงใหม่

หลวงพ่ोजำรัส จีรวโส รักษาการเจ้าอาวาส
วัดป่าอาจารย์มั่น (ภูริทัตโต) บ้านแม่กอย และคณะศรัทธาญาติโยมที่มาร่วมงาน
วันที่ ๒๗-๒๘ เมษายน ๒๕๔๕

ภาค ๑

ธรรมประวัติ

หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม

พระอรหันต์ผู้มีฤทธิ์ในยุคปัจจุตบัพ

บรรดาศิษย์สายกรรมฐานส่วนใหญ่มักจะคุ้นชื่อและได้ยิน กิตติศัพท์ของ **หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม** เป็นอย่างดี ท่านมีปฏิปทาที่แปลก น่าใจเด็ดเดี่ยว โผงผาง ตรงไปตรงมา มีแง่มุมต่างๆ ที่ครูบาอาจารย์มักจะกล่าวถึงเสมอๆ และเล่าถ่ายทอดต่อกันมา ครั้งแล้วครั้งเล่า เป็นที่น่า สนใจทั้งผู้เล่าและผู้ฟังเป็นอย่างยิ่ง

จัดได้ว่า **หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม** เป็นพระป่าที่ตั้งมากองค์หนึ่ง ใน บรรดาศิษย์รุ่นแรกๆ ของ **หลวงปู่มั่น ฐิริทตฺโต**

หลวงปู่ตื้อ เป็นศิษย์องค์หนึ่งที่ออกธุดงค์ติดตาม**หลวงปู่มั่น** ไปหลายปี ในแถบป่าเขาทั้งทางภาคอีสานและภาคเหนือ

ท่านเป็นศิษย์องค์หนึ่งที่**หลวงปู่มั่น**ไว้วางใจ และมักพูดกับ สานุศิษย์ทั้งหลายว่า **“ใครอย่าไปดูถูกท่านตื้อนะ ท่านตื้อเป็นพระเถระ”**

บรรดาศิษย์รุ่นหลังจะรู้จัก**หลวงปู่ตื้อ**ดี เพราะท่านเป็น สหธรรมิกกับ**หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ** แห่งวัดดอยแม่ปิ้ง อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่

หลวงปู่ตื้อ กับ **หลวงปู่แหวน** มักจะเดินธุดงค์ไปด้วยกันเป็น ส่วนใหญ่ ทั้งๆ ที่อุปนิสัยของหลวงปู่ทั้งสององค์นี้ผิดกันไกล แต่ท่าน ก็ไปด้วยกันได้เป็นอย่างดี

หลวงปู่ตื้อ หลวงปู่แหวน และหลวงปู่ขาว อนาลโย ท่านสนิทสนมกันมากที่สุด นี่ว่าตามคำบอกเล่าของครูบาอาจารย์ ท่านว่าไว้อย่างนั้น

จุดเด่นที่ทำให้**หลวงปู่ตื้อ** เป็นที่กล่าวขวัญกันมากคืออุปนิสัยชวานผ่าซากในวาจา ท่านมีนิสัยโผงผางไม่กลัวใคร มีเทศนาโวหารที่ไม่เคยไว้หน้าใคร ไม่ว่าคนมั่งมี หรือยาก ท่านใช้คำพูดเหมือนกันหมด พูดตรงๆ ไม่ต้องเสกสรรค้บั่นแต่ง

ท่านบอกว่า ท่านเทศน์ตามความจริง ไม่ได้เทศน์เพื่อเอาสตางค์หรือเทศน์เพื่อเอาใจใคร

ญาติโยมบางคนบอกว่า **หลวงปู่ตื้อ** เทศน์หยาบคายรับไม่ได้ก็มี มีเรื่องเล่าว่า ครั้งหนึ่ง **หลวงปู่** กำลังแสดงธรรมเทศนาอยู่ ท่านเทศน์ผ่านเครื่องขยายเสียง มีญาติโยมบางกลุ่มคุยกันจ้อกแจ้ก แข่งกับการเทศน์ของท่าน ในขณะที่ท่านหลับตาเทศนาอยู่ ท่านได้หยุดเทศน์ฉับพลัน แล้วพูดผ่านไมโครโฟนเสียงดังว่า

“อ้าว! หลวงตาตื้อเทศน์ให้ฟัง พวกหลับฟัง อ้าว! ฟังตดชะ”

แล้วก็มีเสียงประหลาดดังผ่านลำโพงออกมาสองสามชุดทุกคนเงิบกริบ โยมคนหนึ่งตั้งสติได้ก่อนเพื่อน จึงพูดเสียงดังว่า “ขอให้หลวงตามีสุขภาพแข็งแรงสมบุญ”

แล้วโยมคนอื่นๆ ก็ยกมือ และกล่าวพร้อมกันว่า “สาธุ!”

ในการเทศน์อีกครั้งหนึ่ง ได้มีกลุ่มพระภิกษุหนุ่ม เป็นมหาเปรียญและได้รับการศึกษาที่ทันสมัย ตามมาฟังเทศน์ด้วยในระหว่างที่**หลวงปู่ตื้อ** ขึ้นเทศน์ พระภิกษุหนุ่มเหล่านั้นซุบซิบกันพอได้ยินในกลุ่มไม่สามารถได้ยินไปถึงหลวงปู่ได้อย่างแน่นอน

บรรดาพระหนุ่มซุบซิบกันว่า หลวงปู่ตื้อไม่พัฒนา เทศน์โบราณมีแต่ของเก่าๆ ไม่ทันสมัยเลย

หลวงปู่ ท่านหยุดเทศน์ เดินตรงไปยังพระรูปนั้นท่ามกลางความงุนงงของบรรดาญาติโยม ท่านนิมนต์พระภิกษุหนุ่มรูปนั้นขึ้นเทศน์แล้วท่านก็พูดเสียงดังชัดเจนว่า **“เฮ้อ! หลวงตาจะคอยฟังคุณเหลนคุณมหา ขอให้เทศน์เอาแต่ของใหม่ๆ นะ...”**

พระมหาหนุ่มรูปนั้นก็เดินขึ้นธรรมาสน์ด้วยความมั่นใจ คงคิดที่จะเทศนาธรรมแบบใหม่ตามยุคสมัย ตามแบบพระผู้มีปรีญาณมหาเปรียญ

เมื่อพระมหาหนุ่มขึ้นต้นว่า “นะโม...” เท่านั้น **หลวงปู่** ก็บอกละให้หยุดเทศน์

“หยุด หยุด คุณเหลน หยุด ไม่เอา - ไม่เอา นะโม มันของเก่า มีมากกว่าสองพันปีแล้วคุณเหลน...”

ญาติโยมทั้งศาลาหัวเราะกันฮาครืน!

หลวงปู่ ท่านคุ้นเคยกับ **สมเด็จพระมหาธีรวงศ์ (พิมพ์ ธรรมโร)** แห่ง**วัดพระศรีมหาธาตุ** บางเขน เวลาเข้ากรุงเทพฯ หลวงปู่จึงมาพักที่วัดแห่งนี้เสมอ

ท่าน**สมเด็จพระมหาธีรวงศ์** กล่าวถึง**หลวงปู่** ว่า “หลวงปู่ที่นี่ ท่านไม่กลัวใคร ไม่ว่าสมเด็จพระ หรือแม้แต่ท่านอาจารย์มั่น ท่านก็ไม่กลัว ท่านเป็นพระที่จัดว่าดีที่เดียว...”

เรื่องที่**หลวงปู่** **อจลธมโม** ชอบทำอะไรแปลกๆ ผิดไปจากสมณะรูปอื่นนี้ **หลวงปู่หลุย จันทสาโร** ได้เล่าให้ลูกศิษย์ฟังว่า

“พระอรหันต์นั้น เปลี่ยนवासนาเดิมไม่ได้ นอกจากพระพุทธเจ้าเท่านั้น จึงจะเปลี่ยนवासนาเดิมได้ แม้แต่**พระสารีบุตร** ท่านก็ยังเดินเหินไม่เรียบร้อย กระโดดกระเดก” (เพราะในอดีตชาติพระสารีบุตรเคยเป็น

ลิงป้ามาก่อน บุคลิกลักษณะเดิม หรือที่พระท่านเรียกว่า **วาสนาเดิม** จึงยังติดตัวอยู่ ละได้ไม่หมด__ผู้เขียน)

หลวงปู่หลุย ได้เล่าต่อไปว่า : -

“เมื่อครั้งพุทธกาล มีพระอรหันต์รูปหนึ่งไปเรียกผู้อื่นว่า **บุรุษถ้อย** ผู้ถูกเรียกก็พากันกราบทูลพระพุทธรองค์ พระองค์ตรัสว่า มันเป็นนิสัยเดิม เปลี่ยนไม่ได้ แต่จิตของพระรูปนั้นท่านไม่มีเจตนาที่จะดูถูกใครว่าเป็นคนเลว ทว่ามันติดปาก เลิกไม่ได้”

ผู้เขียนเคยกราบเรียนถาม **หลวงปู่เพ็ง พุฑฺธมฺโม** ในปัญหาเดียวกันนี้ คำตอบโดยสรุปท่านว่า “พระอรหันต์ท่านไม่มีมายา ยังมีเหลือแต่**กิริยา** ซึ่งไม่ต้องปรุงแต่งแสดงออกไปตรงๆ ตามวาสนาเดิมของท่าน ไม่สามารถแก้ไขให้หายได้ นอกจากพระพุทธรเจ้าองค์เดียวเท่านั้น...”

หลวงปู่เพ็ง ท่านยังยกตัวอย่าง **หลวงปู่ตดา ถาวโร แห่งวัดกลางชูศรีเจริญสุข** จังหวัดสิงห์บุรี ว่า “...มีอีหนูพยาบาลคอยเช็ดเนื้อเช็ดตัว เช็ดขี้เช็ดเยี่ยวให้ท่าน จะหาว่าท่านอาบัติไม่ได้หรอก เพราะจิตของท่านพ้นสมมุติไปแล้ว เรื่องเพศชาย-หญิงไม่สามารถทำให้ท่านเกิดกามกิเลสได้ ไม่เหมือนกับจิตปุถุชนทั่วไป...”

เรื่องนี้จึงเป็นเรื่องน่าคิดสำหรับผู้สนใจใฝ่ธรรม เรื่องศีล เรื่องวินัย เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งยวดก็จริง แต่เมื่อดวงจิตหลุดพ้นจากสมมุติแล้ว เรื่องกรอบของศีลของวินัยก็ไม่ใช่เรื่องจำเป็นสำหรับท่านแล้ว

แต่...ถ้าอยู่ในสังคม ก็เป็นจุดที่ทำให้ผู้ที่ไม่รู้ ยกขึ้นมาเป็นประเด็นตำหนิเพ่งโทษได้ ทำให้ผู้ไม่รู้บาปได้เหมือนกัน

จึงต้องระวัง!

๒.

ชาติกำเนิด

หลวงปู่ดื้อ อจลธมฺโม ท่านพักจำพรรษาประจำที่และอยู่นานที่สุดที่วัดป่าอาจารย์ดื้อ ต.สันมหาพน อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่ ซึ่งอยู่บนเส้นทางเชียงใหม่-เชียงดาว อยู่ตรงมุมทางแยกขวาเข้าเขื่อนแม่งัดทางไปวัดอรุณวิเวก ของหลวงพ่อเปลี่ยน ปรุณาปทีโป นั่นเอง

ครั้งสุดท้ายท่านกลับไปจำพรรษาที่บ้านเกิด ที่วัดป่าอรุณวิเวก บ้านข่า ต.บ้านข่า อ.ศรีสงคราม จ.นครพนม และมรณภาพเมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๑๗ เวลา ๑๙.๐๕ น. สิริรวมอายุได้ ๘๖ ปี

หลวงปู่ดื้อ อจลธมฺโม นามเดิมว่า **ดื้อ** นามสกุล **पालิปัตต์** เกิดในครอบครัวชาวนา เมื่อวันที่จันทร์ที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๔๓๑ ตรงกับวันขึ้น ๓ ค่ำ เดือน ๓ ปีชวด สัมฤทธิศก จุลศักราช ๑๒๕๐ ณ บ้านข่า ตำบลบ้านข่า อำเภอศรีสงคราม จังหวัดนครพนม

บิดาของท่านชื่อ **นายปา มารดาชื่อ นางปัดต์**

หลวงปู่ มีพี่น้องร่วมบิดามารดา ๗ คน เป็นชาย ๕ หญิง ๒ คนโตเป็นหญิงชื่อ **นางคำมี** คนที่สองเป็นชายถึงแก่กรรมตั้งแต่ยังเล็ก คนที่สามชื่อ **นายทอง** คนที่สี่ชื่อ **นายบัว** ส่วน**หลวงปู่**เป็นบุตรคนที่ห้า คนที่หกชื่อ **นายตั้ว** และคนสุดท้ายเป็นหญิงชื่อ **นางอ้ว** ที่**สกุ** พี่น้องทุกคนรวมทั้ง**หลวงปู่**มรณภาพหมดแล้ว เป็นไปตามวัยและตามธรรมดาของสังขาร ที่ยังเหลืออยู่ก็มีแต่ความดี และความชั่ว ยังให้คนระลึกถึงพูดถึงไปอีกนาน

๓. ๓.

ครอบครัวที่ใกล้ชิดกับวัด

ในบรรดาเครือญาติของหลวงปู่ดี๋อ นับเป็นครอบครัวที่ใกล้ชิดกับวัด ใฝ่ใจต่อการศึกษาในทางพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่า บรรดาผู้ชายล้วนแต่ได้บวชเป็นพระภิกษุ และถ้าเป็นหญิงก็สละบ้านเรือนมาบวชชีจนตลอดชีวิตก็มีหลายคน

หลวงปู่ จึงได้รับการปลูกฝังให้สนใจการบวชเรียน สนใจศาสนา โดยสายเลือดก็ว่าได้

ท่านเป็นศิษย์วัด รับใช้พระเณรตั้งแต่ยังเป็นเด็ก และเคยบวชเณรมากครั้งหนึ่ง ท่านจึงมีความคุ้นเคยกับวัด คุ้นเคยกับพระกับเจ้าเป็นอย่างดี และปรารถนาที่จะได้บวชเป็นพระภิกษุเมื่อถึงเวลาอันควร ท่านคิดเรื่องการบวชอยู่ตลอดเวลา

บ้านโยมพ่อโยมแม่ของหลวงปู่ดี๋อ อจลรมโม

ศุภนิมิตก่อนบวช

ก่อนที่**หลวงปู่**จะได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุหนึ่งในคืนหนึ่ง ท่านฝันว่าได้มีชีปะขาว (ตาผ้าขาว) ๒ คนเข้ามาหาท่าน คนหนึ่งแบกครกหิน อีกคนถือสากหิน เอามาวางไว้ตรงหน้าท่าน

ตาผ้าขาวคนแรกพูดว่า “ไอ้หนู แยกสากนี้ออกจากครกได้ไหม”

หลวงปู่ ตอบโดยไม่ต้องคิด ว่า “ขนาดเสาเรือนผมยังแบกคนเดียวได้ ประสาอะไรกับสากเพียงแค่นี้”

แล้ว**หลวงปู่**ก็ลงมือยกทันที ยกสองครั้งสากก็ไม่เขยื้อน เมื่อพยายามครั้งที่สาม จึงยกสากหินนั้นขึ้นได้

หลวงปู่ มองเห็นมีข้าวเปลือกอยู่เต็มครก ท่านจึงลงมือตำจนข้าวเปลือกนั้นกลายเป็นข้าวสารไปหมด แล้วตาผ้าขาวทั้งสองก็หายไป

ทันใดนั้น ปรากฏว่าท่านเห็นภิกษุ ๒ รูปมีผิวพรรณผ่องใส ภิริยาอาการน่าเคารพเลื่อมใส **หลวงปู่**มั่นใจว่าจะต้องเป็นพระผู้วิเศษ จึงตรงเข้าไปกราบ

พระภิกษุองค์หนึ่งพูดกับ**หลวงปู่**ว่า “หนูน้อย เจ้ามีกำลังแข็งแรงมาก”

พูดเพียงแค่นั้น พระท่านก็หายไป แล้ว**หลวงปู่**ก็ตื่น ท่านมั่นใจว่าเป็นฝันดี จะต้องมิเหตุการ์ณที่ดีเกิดขึ้นกับท่านอย่างแน่นอน หรือว่าท่านจะได้บวชตามที่ใจปรารถนา จะได้มีโอกาสประพฤติธรรมอย่างจริงจังต่อไป

คุณปู่ขอร้องให้บวช

ในตอนเย็น เมื่อกลับจากห้องนา และต้อนวัวควายเข้าคอกเรียบร้อยแล้ว คุณพ่อของท่านก็บอกว่า

“ไอ้หนู เมื่อตอนกลางวัน **ปู่จารย์ลิม** ท่านมาที่บ้านมาถามหาเจ้า เห็นว่ามีฐานะสำคัญจะพูดด้วย กินข้าวอิ่มแล้วให้ไปบ้านปู่ดูซิ ว่าท่านมีเรื่องอะไร”

(คำว่า **อาจารย์ พ่อจารย์ ปู่จารย์** ทางอีสาน หมายถึง ผู้ใหญ่ที่เคยบวชพระหลายพรรษา หรือเคยเป็นเจ้าของอาวาสแล้วสึกออกมาครองเรือน ถือว่าเป็นผู้มีความรู้ มีคุณธรรม เป็นครู-อาจารย์ ที่ชาวบ้านให้ความเคารพนับถือ)

เมื่อ**หลวงปู่**ตื้อทานข้าวเสร็จแล้วก็รีบไปพบ **ปู่จารย์ลิม** ทันที ปู่จารย์ลิมเรียกให้หลานชายเข้าไปข้างในเรือน เมื่อเปิดประตูเข้าไปเห็นมีผ้าไตรจีวร บาตร และบริขารสำหรับบวชพระ เตรียมไว้อย่างเรียบร้อย

ปู่จารย์ลิม ได้มอบขันดอกไม้ที่เตรียมไว้ให้หลานชายแล้วพูดว่า

“ปู่เห็นมีหลานคนเดียวเท่านั้นที่ควรจะบวชให้ปู่ ปู่ได้เตรียมเครื่องบวชไว้ให้เรียบร้อยแล้ว ปู่อยากให้หลานบวชให้ปู่สัก ๑ พรรษา หรือบวชได้สัก ๗ วันก็ยังดี ก็ให้บวชให้ปู่ก็เป็นพอ จะนานเท่าไรก็ได้ไม่เป็นไร

หลวงปู่ตื้อ ท่านปลื้มใจมาก ตอบรับปากปู่ของท่านในทันที แต่ต้องไปขออนุญาตและบอกลาพ่อแม่ก่อน

เมื่อคุณพ่อคุณแม่ของท่านทราบเรื่อง ก็รู้สึกดีใจกับลูกชายทั้งสองท่านอนุญาต และกล่าวคำอนุโมทนาสาธุการกับลูกชายของตน

อุปสมบทเป็นพระภิกษุ

ต่อจากนั้น **หลวงปู่ตื้อ** ก็ได้เข้าไปอยู่เป็นศิษย์วัด ไปเรียนรู้ธรรมเนียมพระ และฝึกขานนาคเตรียมตัวที่จะบวช

ในบันทึกไม่ได้บอกถึงวันเวลาและสถานที่บวช ทราบแต่ว่า ท่านบวชในฝ่ายมหานิกาย บวชกับ**พระอุปัชฌาย์คาน** ที่อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม

ตามประวัติ บอกไว้ว่า **หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม** อุปสมบทเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา เมื่ออายุ ๒๑ ปี บวชครั้งแรกในฝ่ายมหานิกาย เมื่อปี พ.ศ.๒๔๕๒ บวชอยู่นานถึง ๑๙ พรรษา จนถึง พ.ศ. ๒๔๗๑ จึงได้ญัตติเป็นฝ่ายธรรมยุติกนิกาย ที่วัดเจติยหลวง จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีท่านเจ้าคุณ**พระอุบาลีคุณูปมาจารย์** (จันทร์ ลีริจฺโนโท) เป็นพระอุปัชฌาย์ **พระครูพิศาลสารคุณ** เป็นพระกรรมวาจาจารย์ **พระครูนพสีพิศาลคุณ** (ทอง โฆสิตโต) เป็นพระอนุสาวนาจารย์

หลวงปู่ตื้อ อยู่ในฝ่ายธรรมยุติกนิกาย ๔๖ พรรษาจวบจนท่านละสังขารเมื่ออายุ ๘๖ ปี รวมอายุพรรษาทั้งสองนิกาย ๖๕ พรรษา

หลังจากที่**หลวงปู่** เข้าพิธีอุปสมบทที่อำเภอท่าอุเทนแล้ว ท่านก็กลับไปจำพรรษาที่วัดบ้านเกิด เพื่อศึกษาพระธรรมวินัยขั้นต้น และท่องบ่นบทสวดมนต์ต่างๆ ตามที่พระเถรใช้สวดกันเป็นประจำ

เมื่อ**หลวงปู่ตื้อ** บวชครบ ๗ วัน **ปู่จารย์สิม**ของท่านได้มาที่วัดถามพระหลานชายว่าต้องการจะสึกหรือไม่สึก ถ้าสึกจะได้กลับไปจัดเสื้อผ้ามาให้

หลวงปู่ติ๋ม ท่านรู้สึกลึกลงในตานั้น ใจหนึ่งก็อยากจะสึก ใจหนึ่งก็ไม่อยากสึก แต่มาคิดได้ว่า ถ้าสึกในขณะนั้นชาวบ้านจะพากันเรียกว่า “ไอ้ทิด ๗ วัน” ทำให้อับอาย จึงบอก**ปุ่จารย์สิม**ว่า
“อาตมายังไม่อยากจะสึก ขออยู่ไปก่อน รอให้ออกพรรษาก่อนเถิด”

หลวงปู่ติ๋ม ท่านก็บวชอยู่ได้จนครบพรรษาแรก ได้หัดท่องหัดสวดมนต์เจ็ดตำนาน สิบสองตำนาน จนจำได้ขึ้นใจ ออกไปสวดงานต่างๆ ในหมู่บ้านร่วมกับพระอื่นๆ ได้

พอออกพรรษาแรกได้เดือนเศษๆ **ปุ่จารย์สิม**ก็มาถามอีกว่าอยากจะสึกแล้วยัง พระหลานชายก็ทำเฉยเสีย เพราะรู้สึกหัวใจคอรู้สึกสงบสบายดีอยู่ ท่านคิดในใจว่า ท่านบวชเรียนแค่พรรษาเดียว การเล่าเรียนพระธรรมยังไม่ได้อะไรเลย การอาราธนาศีล ๕ ศีล ๘ อาราธนาเทศน์ ก็ยังทำได้ไม่คล่อง จำได้ผิดๆ ถูกๆ เมื่อสึกออกไป ถ้าถูกให้ววนให้หน้าอาราธนาต่างๆ ถ้าไม่ได้คงจะอายเขาแน่

หลวงปู่ติ๋ม ท่านบอก**ปุ่จารย์สิม** ว่าตอนนี้ท่านยังรู้สึกสบายดีอยู่ จะขอบวชไปเรื่อยๆ ก่อน

เข้าเรียน ในหลักสูตรนักปราชญ์

หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม มีอุปนิสัยใฝ่เรียนใฝ่รู้อยู่ในตัวท่าน ต้องการศึกษาธรรมะในพระพุทธศาสนาให้ลึกซึ้งกว้างขวางออกไป

การศึกษาธรรมะในทางพระพุทธศาสนาที่ถือว่าเป็นสุดยอดในสมัยนั้นเรียกกันว่า “เรียนสนธิ เรียนนาม มุลกัจจายน์” คือหัดอ่านเขียนภาษาบาลีซึ่งเป็นภาษาที่ใช้ในการเผยแผร่และจารึกคำสอนในทางพระพุทธศาสนา ผู้ที่สนใจศึกษาหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาให้ลึกซึ้งถึงแก่น จึงจำเป็นต้องรู้ภาษาบาลีอย่างแตกฉาน

“การเรียนสนธิ เรียนนาม มุลกัจจายน์” ซึ่งเป็นการเรียนที่ยากนั้น ผู้เรียนต้องมีความเฉลียวฉลาด ขยัน และอดทนอย่างแท้จริง ถ้าหากใครเรียนจบตามหลักสูตรดังกล่าวจัดว่าเป็น “นักปราชญ์” คือเป็นผู้มีความรู้แตกฉานในพระธรรมวินัยอย่างแท้จริง

หลังจากออกพรรษาแรกได้เดือนเศษๆ อยู่ในปี พ.ศ. ๒๔๕๓ **หลวงปู่** ได้เดินทางไปศึกษาเล่าเรียนธรรมที่สำนักเรียน **วัดโพธิชัย** อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม

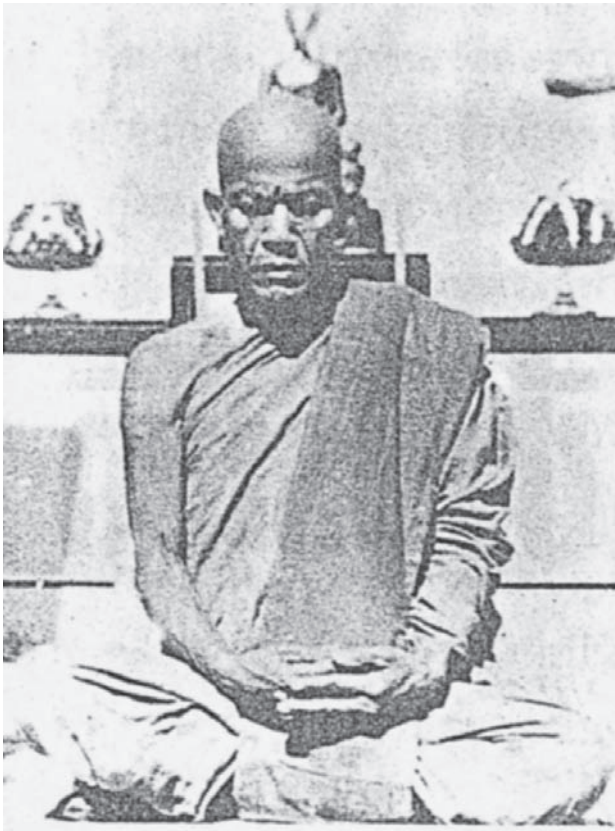
วัดโพธิชัย เป็นสำนักเรียนสนธิ เรียนนาม มุลกัจจายน์ที่มีชื่อเสียงมากในสมัยนั้น มีท่าน**พระอาจารย์दान** เป็นเจ้าสำนักเรียน

หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม ออกเดินทางจากวัดบ้านเกิด เดินทาง

ด้วยเท้าไปเป็นระยะทางกว่า ๕๐ กิโลเมตร ต้องบุกป่าฝ่าดงไปด้วยความยากลำบาก

หลวงปู่ ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนอย่างเอาจริงเอาจัง ใช้เวลารวม ๔ ปี จึงจบตามหลักสูตร จัดว่าเป็น “นักปราชญ์” ที่มีความรู้แตกฉานในพระธรรมวินัยทางพระพุทธศาสนาเป็นอย่างดีในสมัยนั้น

เมื่อเรียนความรู้จบตามที่ต้องการแล้ว **หลวงปู่** ก็กราบลาพระอาจารย์เจ้าสำนัก เดินทางกลับมาอยู่ที่สำนักเดิม คือ **วัดบ้านข่า** บ้านเกิดของท่านนั่นเอง

ตั้งใจศึกษาต่อ ทางปริยัติธรรม

ดังกล่าวแล้วว่า **หลวงปู่ตื้อ อจลธมโม** มีนิสัยใฝ่เรียนใฝ่รู้ อยู่ในสายเลือด ท่านประสงค์จะศึกษาค้นคว้าหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา ให้ลึกซึ้งต่อไป

หลังจากที่ท่านกลับมาอยู่วัดบ้านเช่าได้เพียง ๓ วัน เท่านั้น ท่านก็ออกเดินทางโดยมุ่งไปเรียนพระปริยัติธรรมที่บางกอก หรือกรุงเทพมหานคร เมืองหลวงของไทย ซึ่งเป็นแหล่งการศึกษาที่เจริญที่สุดของประเทศ

หลวงปู่ ออกเดินทางด้วยเท้า ร่วมกับพระภิกษุรุ่นราวคราวเดียวกันอีกรูปหนึ่ง ออกเดินทางดุจดั่งไปเรื่อยๆ ค่าที่ไหนก็หยุดจำวัดและทำสมาธิภาวนาที่นั่น เดินทางหลายวัน แล้วไปหยุดพักที่จังหวัดอุดรธานี เป็นด่านแรก

เมื่อเดินทางถึงอุดรธานีแล้ว พระภิกษุที่ร่วมเดินทางเกิดคิดถึงบ้าน เปลี่ยนใจอยากกลับบ้านมากกว่าที่จะเดินทางไปกรุงเทพฯ ตามที่ตกลงกันไว้ แม้จะพูดชี้แจงอย่างไรท่านก็ไม่ยอม ต้องการเดินทางกลับบ้านอย่างเดียว

หลวงปู่ จึงต้องจำใจเดินทางกลับไปส่งเพื่อนพระที่บ้านเดิม ท่านเดินทางไปส่งถึงอำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี เห็นว่าพระเพื่อนสามารถเดินทางกลับวัดบ้านเช่าตามลำพังได้แล้ว จึงได้แยกทางกัน **หลวงปู่**

เดินทางกลับอุดรธานี ไปพักที่ **วัดโพธิสมภรณ์** ซึ่งตั้งอยู่ในเมือง
วัดโพธิสมภรณ์ หรือแม่แต่ตัวจังหวัดอุดรธานีในสมัยนั้นยังมี
สภาพเป็นป่าอยู่ ยังไม่มีบ้านเรือนมากมายเหมือนสมัยปัจจุบัน

พระอุโบสถ และมณฑป วัดโพธิสมภรณ์
จ.อุดรธานี ในปัจจุบัน

เปลี่ยนใจ ออกปฏิบัติธุดงค์กรรมฐาน

หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม ไปอาศัยพำนักที่วัดโพธิสมภรณ์ ระยะเวลาหนึ่ง ได้เรียนรู้เกี่ยวกับการทำสมาธิภาวนา การปฏิบัติธุดงค์กรรมฐาน รู้สึกว่าถูกกับอุปนิสัยของท่าน ท่านจึงเลิกล้มความตั้งใจที่จะเดินทางไปศึกษาพระปริยัติธรรมที่กรุงเทพฯ เปลี่ยนมาเป็นการออกปฏิบัติกรรมฐานแทน

หลวงปู่ มีความเห็นว่าการปฏิบัติกรรมฐาน เป็นการเดินทางเส้นตรงต่อการบรรลุธรรมอย่างแท้จริง

หลังจากที่**หลวงปู่** ได้เรียนรู้เกี่ยวกับการฝึกปฏิบัติภาวนา เรียนรู้ข้อวัตรปฏิบัติเกี่ยวกับการเที่ยวธุดงค์กรรมฐานพอสมควรแล้ว ท่านก็พร้อมที่จะออกธุดงค์ต่อไป

เป้าหมายแรกท่านมุ่งออกธุดงค์ไปทางฝั่งประเทศลาว เพราะเป็นที่ที่พระธุดงค์ในสมัยนั้นไปกันมาก เพราะมีความเหมาะสมในการบำเพ็ญภาวนาหลายประการ

หลวงปู่ เดินทางออกจากจังหวัดอุดรธานี มุ่งหน้าไปทางจังหวัดหนองคาย แวะพักปฏิบัติภาวนา พร้อมกับโปรดญาติโยมชาวบ้านป่าไปเป็นระยะๆ คำที่ไหนก็ปักกลดพักภาวนาที่นั่น

หลวงปู่ ไปแวะพักที่**พระบาทบัวบก** อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี

หยุดบำเพ็ญภาวนาอยู่ที่นั่นหลายวัน แล้วจึงเดินทางมุ่งไปทางฝั่ง
ประเทศลาว

ข้อมูลเพิ่มเติม: พระพุทธรูปขาวบวบก ในปัจจุบัน ตั้งอยู่ในเขตอุทยานประวัติศาสตร์ภูพระบาท
ประดิษฐานในพระธาตุเจดีย์ทรงบัวเหลี่ยมคล้ายพระธาตุพนม พระพุทธรูปที่เห็น
เป็นรอยพระพุทธรูปจำลองซึ่งสร้างขึ้นทับรอยพระพุทธรูปเดิมตั้งแต่ปี
พ.ศ. ๒๔๖๕ ของเดิมมีลักษณะเป็นแอ่งลึกลงไปประมาณ ๕๐-๖๐ ซม. ประทับ
บนแผ่นหินยาวประมาณ ๒ เมตร กว้าง ๕๐ เซนติเมตร เดิมก่อสร้างเป็นมณฑป
ครอบไว้ ต่อมาจึงรื้อสร้างเป็นพระธาตุหรือเจดีย์ขึ้นแทน ปฐม นิคมานนท์

พระพุทธรูปขาวบวบก อ.บ้านผือ จ.อุดรธานี

ได้ครูฝึ่งมาสอนกรรมฐาน

หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม ได้เดินทางข้ามแม่น้ำโขงไปทางฝั่งลาว ได้พักบำเพ็ญเพียรบริเวณ**นครเวียงจันทน์**เป็นเวลาหลายเดือน

หลวงปู่ตื้อ เล่าให้ลูกศิษย์ฟังว่า ท่านได้ไปทำความเพียรที่**เชิงภูเขาควาย**อยู่ ๔ เดือนเต็ม

คืนแรกที่ได้ไปถึง**ภูเขาควาย** ได้ไปนั่งภาวนาภายในถ้ำเล็กๆ แห่งหนึ่ง เมื่อเริ่มนั่งสมาธิไปได้หนึ่งชั่วโมงเศษๆ ก็ได้ยินเสียงดังอุ๊ๆ มาแต่ไกล คล้ายเสียงลมพัดอย่างแรง เมื่อลืมหันตามองก็ไม่เห็นอะไร ท่านก็หลับตาทำสมาธิต่อ

ปรากฏว่ามีฝึ่งเป็นหมื่นๆ แสนๆ ต้วมาบินวนเวียนเหนือศีรษะ ท่าน เสียงคล้ายกับเครื่องบิน

อย่างไม่คาดคิด ทันใดนั้นฝูงฝึ่งก็บินลงมาเกาะตามผ้าจีวรของท่านเต็มไปหมด ท่านต้องเปลื้องจีวรออกถอดผ้าอังสะออก เหลือถุงผ้าสบงผืนเดียว รวบชายสบงด้านหน้า เอาลอดหว่างขาแล้วมาหนีบไว้ที่ขอบเอวด้านหลังคล้ายถุงผ้าจูงกระเบน รัตขอบขาให้ตึงเพื่อกันไม่ให้ฝึ่งซอนไซเข้าไปในผ้าได้

ในบันทึกไม่ได้กล่าวว่าท่านนั่งสมาธิต่อ หรือทำประการใด บอกแต่เพียงว่าฝูงฝึ่งตอมไต่ยั่วเยี้ยไปตามเนื้อตัวของท่านเต็มไปหมด ไม่มีตัวใดต้อยเนื้อตัวท่านเลย ท่านสงบนิ่งไม่เคยสั่นไหวใช้ความอดทนรอดูมัน

ประมาณ ๒๐ นาที ฝูงฝึ่งก็พากันบินจากไป จัดว่าฝึ่งฝูงนี้มาเป็นครูสอนกรรมฐานฝึกความอดทนให้**หลวงปู่ตื้อ**ได้เป็นอย่างดี

เทวดามอบที่ซ่อนทองคำ

หลังจากที่ฝูงผึ้งกลับไปหมดแล้ว **หลวงปู่ดี อจลธมฺโม** ก็นั่งสมาธิต่อ

เมื่อท่านนั่งไปได้สองชั่วโมงเศษๆ ได้นิมิตเป็นศิระษะคนมีขนาดใหญ่มาก มองเห็นแต่ไกล ค่อยๆ ไพล่ขึ้นมาจนเห็นเต็มร่าง ซึ่งมีรูปร่างใหญ่โตมาก มาหยุดยืนดูท่านอยู่นานพอสมควรโดยไม่ได้พูดอะไร **หลวงปู่** ก็สงบนิ่งดูอยู่

บุรุษนั้นยืนจ้องท่านนานพอสมควร แล้วก็หันหลังกลับเดินออกไปในทิศทางที่ไพล่มา ดูคล้ายกับเดินลึกลงไป ร่างกายส่วนล่างหายไปตามลำดับ แล้วศิระษะอันใหญ่โตก็ล้มหายไปอย่างรวดเร็ว

หลวงปู่ ไม่ได้มีอาการหวั่นไหวแต่อย่างใด ท่านนั่งสมาธิภาวนาอยู่ที่เดิม นั่งอยู่ไม่นานก็ปรากฏเป็นเทวดา ๒ องค์ ไส้มงกุฎสวยงามเข้ามาหาท่าน

เทวดาองค์หนึ่งพูดขึ้นว่า “ท่านอาจารย์ ห่างจากนี้ไม่ไกลนักมีพระพุทธรูปทองคำ ๑๐ องค์ พระพุทธรูปเงิน ๑๕ องค์ฝังอยู่ ขอให้ท่านอาจารย์ไปเอาขึ้นมา เพื่อให้คนทั้งหลายได้กราบไหว้สักการะบูชา เพราะตอนนี้ไม่มีใครอยู่เฝ้ารักษาแล้ว”

พูดบอกเท่านั้น แล้วเทวดาทิ้งสองก็หายไป

หลวงปู่ ไม่ได้ออกค้นหาพระพุทธรูปตามที่เทวดาบอก เพราะท่านไม่มีความประสงค์ที่จะเสาะแสวงหาทรัพย์สมบัติแต่มุ่งค้นหาสัจธรรมตามคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

๑๒.

ภาวนาบนเส้นทางข้างศึก

แถวใกล้นครเวียงจันทน์ **หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม** ได้ไปปักกลดภาวนาบนเส้นทางข้างศึกของ**เจ้าอนุวงศ์** กษัตริย์ในประวัติศาสตร์ของลาว

ผู้เขียนเข้าใจว่าน่าจะเป็นเส้นทางเดินทัพของ**เจ้าอนุวงศ์**ในอดีต **หลวงปู่**ได้ปักกลดภาวนาอยู่บนเส้นทางนั้นหลายคืนไม่ทราบที่ท่านมีจุดประสงค์ภายในใจอะไร ความจริงพอจะเดาได้ แต่ไม่อยากเดา

หลวงปู่เล่าให้สาธุศิษย์ฟังว่า มีคืนหนึ่งท่านได้นิมิตว่ามีวิญญาณหลงทางมาหามากมายจริงๆ ส่วนใหญ่เป็นทหารหนุ่มๆ ทั้งสิ้น เดินผ่านมาทางที่ท่านปักบั๊กกลดอยู่

ที่ท่านเรียกว่าวิญญาณหลงทางก็คือเป็นพวกมิจฉาทิฎฐิ ไม่รู้จักกราบพระไหว้พระ บางคนก็ยื่นมองพระเฉยๆ บางคนก็ส่นุกสนานเฮฮาไปตามเรื่อง

หลวงปู่ ได้แผ่เมตตาอุทิศบุญกุศลไปให้ ปราบกฏว่าไม่ได้ทำให้พวกเขาสามารถระลึกและคลายมานะทิฎฐิได้เลย วิญญาณเหล่านั้นได้แต่มาปรากฏให้เห็นเท่านั้น ไม่ได้แสดงกริยาอะไรกับท่านเลย คล้ายกับเป็นวิญญาณที่มีตบอดจากคุณธรรมความดี ท่านจึงเรียกว่าเป็นวิญญาณหลงทาง ยังไม่สามารถชี้แนะในทางดีได้ ท่านก็ปล่อยยให้วิญญาณเหล่านั้นผ่านไป

๑๓.

เดินธุดงค์ ไปทางหลวงพระบาง

หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม ได้ปักกกลดภาวนาในที่ต่างๆ แคว้นนครเวียงจันทน์อยู่ ๔ เดือนเศษ มีโยมมาขอให้ท่านพักอยู่นานๆ พวกเขาจะสร้างกุฏิถวาย แต่ท่านไม่รับนิมนต์ บอกชาวบ้านเหล่านั้นว่า ท่านตั้งใจจะเดินธุดงค์ขึ้นเหนือไปเรื่อยๆ เป้าหมายอยู่ที่**จังหวัดเชียงใหม่** ซึ่งคนถีนนั้นรู้จักเชียงใหม่ว่าเป็น “เมืองเหนือของไทยใหญ่”

หลวงปู่ตื้อ ตั้งใจจะไปเสาะหาและฟังคำสอนของ **หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต** ที่ท่านก้อยู่ตามป่าเขาแถบจังหวัดเชียงใหม่ และเชียงราย ในขณะนั้น

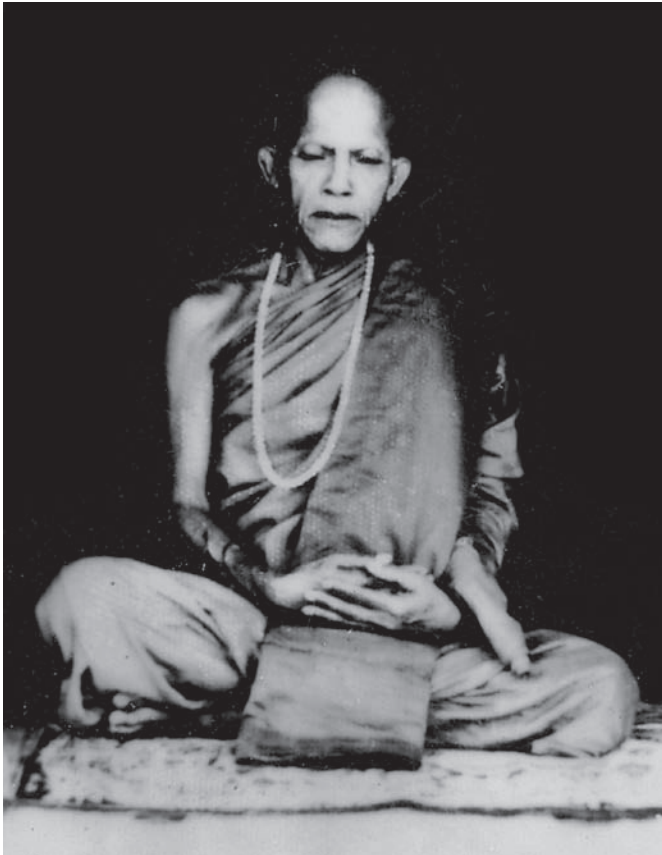
หลวงปู่ตื้อ เล่าให้ลูกศิษย์ฟังว่า การออกธุดงค์ครั้งนั้นไปกัน ๖ องค์ แต่ไม่ได้เดินทางไปด้วยกัน ต่างแยกย้ายกันไปแสวงหาที่บำเพ็ญภาวนาตามนิสัยของตน หลายๆ วันจึงจะพบปะกันบ้าง ได้ถามเรื่องราวกันและกัน แล้วแยกกัน ต่างองค์ต่างไป

นอกจากพระไทยแล้ว บางครั้งก็พบกับพระพม่าซึ่งท่านเหล่านั้นก็ออกท่องเที่ยวธุดงค์ไปเหมือนกัน

ออกจากเวียงจันทน์ **หลวงปู่** ธุดงค์ไปทาง**หลวงพระบาง** หนทางเดินลำบากที่สุด สภาพทั่วไปเป็นป่าที่ดิบและภูเขาสูงๆ มากมาย บางวันเดิน

ขึ้นเขาสูงๆ แล้วเดินลงไปอีกด้านหนึ่งใช้เวลาทั้งวันก็มี พอตกเย็นค่ำมืด
ท่านก็ปักกลดพักผ่อน ทำความเพียรภาวนา เมื่อได้อรุณก็ตื่นและออก
เดินทางต่อไป

บางวัน**หลวงปู่** ไม่ได้บิณฑบาตและไม่ได้ฉันอาหารเลยเพราะ
ไม่พบบ้านเรือน ต้องเดินทางไปข้างหน้าเรื่อยๆ ท่านบอกว่าถนนวนหนทาง
แถวนั้นยากที่สุด รถยนต์ไม่มีโอกาสเข้าไปได้เลย แม้จะเดินเท้าก็ยิ่งยาก
รถราไม่เคยมีในถิ่นนั้น

พบซีปะขาว จะพาไปดูสมบัติในถ้ำ

จากบันทึกของลูกศิษย์ บอกว่า ในช่วงที่หลวงปู่คือ อจลธมโม เดินธุดงค์จากหลวงพระบาง ไปใกล้จะถึงเมืองแมต เมืองกาสิ ท่านเดินออกจากเขาลูกหนึ่ง บริเวณเชิงเขาเป็นป่าละเมาะ มีต้นไม้เตี้ยๆ เดินทางไม่ลำบากเหมือนช่วงที่ผ่านมา

หลวงปู่ เดินไปเรื่อยๆ ไม่นานก็มองเห็นเขาอีกลูกหนึ่งข้างหน้า ไกลออกไปท่านมองเห็นซีปะขาวนั่งสมาธิอยู่บนก้อนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง ท่านจึงเดินตรงเข้าไปหา

พอหลวงปู่เดินเข้าไปใกล้จะถึง ก็มองเห็นซีปะขาวนั่งสมาธิอยู่ไกลออกไปเช่นเดิม ท่านก็เดินเข้าไปหาอีก นึกแปลกใจว่าทำไมหินก้อนนั้นจึงเคลื่อนที่ออกไปได้ ท่านเพ่งมองแล้วก็เดินเข้าไปหาต่อไป

เมื่อเข้าไปใกล้ ปรากฏว่าไม่ใช่ซีปะขาว แต่กลายเป็นก้อนหินที่มีรูปร่างเหมือนคนนั่งสมาธิอยู่ ใกล้ๆ กันนั้นมีแอ่งน้ำธรรมชาติ มีน้ำใสไหลเย็น ประกอบกับเป็นเวลาเย็นใกล้ค่ำ หลวงปู่ จึงตัดสินใจกางกลดเพื่อพักบำเพ็ญเพียร ณ ที่นั้น เพราะท่านรู้สึกเหนื่อยอ่อนมาหลายวัน

ตกกลางคืน ขณะที่ท่านนั่งสมาธิกำหนดจิตอยู่ได้เกิดนิมิตเห็นซีปะขาวเหมือนที่พบเมื่อตอนกลางวัน เข้ามาหาแล้วบอกหลวงปู่ว่า

“ขอนิมนต์ท่านอยู่ที่นี้นานๆ ข้าน้อยจะสอนวิชาเดินป่าที่ไม่รู้จัก

อดอยากให้ และจะพาไปดูสมบัติต่างๆ ภายในถ้ำ ท่านอยากได้อะไร ก็จะมีมอบให้หมด”

หลวงปู่ ได้ถามซีปะขาวว่า “เมื่อกลางวัน โยมนั่งสมาธิอยู่บน ก้อนหินนั้นใช่ไหม?”

ซีปะขาวกราบเรียนว่าใช่ แต่ที่ทำหายตัวห่างออกไปเรื่อยๆ นั้น เพราะ “ต้องการให้ท่านได้มาหยุดพักผ่อนตรงนี้ พวกข้าน้อยนี้เป็นพวก กายทิพย์ มีวิมานอยู่ในสถานที่นี้”

หลวงปู่ ได้กล่าวขบใจ และอนุโมทนากับความหวังดีของซีปะขาว แล้วท่านบอกเขาว่า

“อาตมาเป็นลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้า กำลังปฏิบัติตามรอย พระบาทของพระองค์ ไม่ต้องการสมบัติทั้งหลายที่ท่านจะมีมอบให้หรอก ขณะนี้เราต้องการรู้เพียงว่า จะเดินทางไปทางไหนจึงจะถึงบ้านคนได้ง่าย เพราะเราไม่ได้ฉันอะไรเลยเป็นเวลา ๕ วันมาแล้ว”

ซีปะขาวตอบว่า “สิ่งที่ท่านต้องการยังอยู่ไกลมาก แต่ถ้า ท่านพยายามเดินทางให้เร็วก็จะถึงเร็ว”

กราบเรียนดังนั้น แล้วซีปะขาวก็หายไป

ได้อันอาหารวันแรก หลังจากออกจากหลวงพระบาง

เมื่อภาพนิมิตที่ชะขาวหายไปแล้ว **หลวงปู่** ก็ยังคงอยู่ในสมาธิต่อไป พอลืมตาขึ้นท้องฟ้าก็สว่างได้อรุณวันใหม่

หลวงปู่ รีบออกเดินทางตามที่ชะขาวบอก เดินไปไม่กี่ไกลก็พบหมู่บ้านชาวป่า มีประมาณ ๑๐ หลังคาเรือน เมื่อท่านหาที่พักบิณฑบาตได้แล้วก็เข้าไปบิณฑบาตในหมู่บ้าน

มีคนมาใส่บาตรท่าน ๕-๖ คน แสดงว่าหมู่บ้านแห่งนี้เคยมีพระชุดงค์มาโปรดสั่งสอนแล้ว แม้พูดกันไม่รู้เรื่อง พวกเขาก็ยังรู้จักใส่บาตรพระ

นับเป็นวันแรกที่**หลวงปู่** ได้อันอาหาร นับตั้งแต่เดินทางออกจาก**หลวงพระบาง** เมื่อ ๕ วันที่แล้ว

พวกชาวบ้านป่าเรียกตนเองว่า “พวกข้า” พวกเขาได้แสดงอาการขอให้**หลวงปู่** พักอยู่ด้วยนานๆ แต่ท่านก็แสดงอาการให้รู้ว่าท่านขอบอกขอบใจ และไม่สามารถอยู่ด้วยได้ ท่านมีกิจต้องเดินชุดงค์ต่อไปเรื่อยๆ

เมื่อฉันนำอาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว **หลวงปู่** ก็ออกชุดงค์ต่อไป

รูดงค์เข้าไปในเขตพม่า

เมื่อ**หลวงปู่**ตั้งฉันอาหารจากการบิณฑบาตในวันนั้นแล้ว ท่านก็เดินทางต่อไป ท่านเดินไปตามภูเขาและดงไม้เข้าถึง**เมืองทั้งห้าทั้งหก** แล้วเข้าสู่เขตพม่า ในบริเวณ**เมืองเชียงตุง**

ในสมัยนั้น ประชาชนชาวพม่าเลื่อมใสในพระพุทธศาสนามาก พระสงฆ์องค์เจ้าก็มีมากและได้รับการอุปถัมภ์เลี้ยงดูจากประชาชนเป็นอย่างดี

หลวงปู่ออกรูดงค์ตามป่าเขา หลีกเร้นจากการเข้าพักบริเวณบ้านผู้คน นอกจากเข้าไปบิณฑบาตพอได้อาศัยเท่านั้น

หลวงปู่ ได้พบปะกับพระพม่าอยู่บ่อยๆ พระเถระผู้เฒ่าก็มี สามเณรก็มี พวกท่านเหล่านั้นกางกลดบำเพ็ญเพียรอยู่ตามป่าเขา ห่างไกลบ้านผู้คน

บางครั้ง**หลวงปู่**ได้ปักกลดภาวนาด้วยกันกับพระพม่าก็มี ท่านเล่าว่าชนชาวพม่าก็สนใจในธรรมกรรมฐานมากพอสมควร พระสงฆ์และสามเณรชาวพม่าบางท่านได้ออกเดินรูดงค์กรรมฐาน ชนิดไม่กลับวัดเลย คือหายสาบสูญไปเลยก็มีมาก

หลวงปู่ บอกว่า พระพม่านี้เก่งในทางคาถาอาคมมาก บางครั้งเมื่อพบกัน พระชาวพม่ามักสอนคาถาต่างๆ ให้ เพื่อความปลอดภัยในการเดินทางในถิ่นทุรกันดาร

๑๗.

เดินทางกลับประเทศไทย

หลวงปู่ดื้อ อจลธมฺโม ได้เล่าให้ลูกศิษย์ลูกหาฟังว่า ช่วงเดินธุดงค์ในเขตพม่านั้นเป็นการเดินทางที่ยากลำบากที่สุด รวมทั้งไม่สะดวกหลายอย่างเกี่ยวกับการถือเครื่องตามพระวินัย

เส้นการเดินทางที่สบายๆ ไม่มีเลย ถ้าวันไหนได้เดินไปตามเชิงเขาแล้วก็รู้สึกสบายบ้าง แต่มักจะเป็นระยะสั้นๆ แค่ ๒-๓ กิโลเมตรเท่านั้น ส่วนมากมีแต่ขึ้นเขา เข้าป่ารก เฉลี่ยการเดินทางในวันหนึ่งๆ ได้เพียง ๗-๑๐ กิโลเมตรเท่านั้น ถ้าหากสุขภาพไม่แข็งแรงและจิตใจไม่เข้มแข็งจริงๆ แล้ว ก็คงต้องอาพาธป่วยไข้ ทำให้ลำบากและทุกข์ทรมานมากขึ้น

หลวงปู่ บอกว่า การภาวนาตามป่าเขานั้น จิตสงบดีมาก แม้การเดินทางจะลำบาก แต่ก็**สัปปายะ**ดี สำหรับเรื่องสัตว์ร้าย ฝั่งสวางทวนั้นไม่มีปัญหาอันใดเลย กลับได้อารมณ์กรรมฐานดีเสียอีก ได้ประโยชน์ในการบำเพ็ญภาวนาเป็นอย่างมาก

อุปสรรคสำคัญในการเดินธุดงค์ในเขตพม่าได้แก่ ความไม่สะดวกเกี่ยวกับเรื่องพระวินัยบางข้อ **หลวงปู่** จึงได้ธุดงค์มุ่งกลับมาเมืองไทย ท่านเข้ามาทาง**จังหวัดน่าน** ลงไปเขต**เมืองแพร่** แล้วเดินธุดงค์ไปบริเวณ**จังหวัดเลย**ตอนเหนือ ระยะการเดินทางนับร้อยๆ กิโลเมตร พบที่ใดเหมาะสมก็ปักกลดภาวนาที่นั่น บำเพ็ญเพียรอย่างไม่มีการลดละเลย เป็นช่วงที่บำเพ็ญเพียรได้ดีมาก สุขภาพก็แข็งแรงไม่เคยเจ็บไข้ได้ป่วยเลย

พบหลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ

หลวงปู่**ตั้ง** อจลฺมโหม กับ หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ เป็นสหธรรมิกที่รักใคร่ชอบพอกันมาก ท่านทั้งสองเคยร่วมธุดงค์ไปยังสถานที่ต่างๆ หลายต่อหลายแห่ง ในสมัยที่ยังเป็นพระหนุ่ม

พระธุดงค์หนุ่มทั้งสองรูปได้ไปพบกันครั้งแรกที่ป่าภูพาน ขณะนั้นหลวงปู่**ตั้ง** จาริกธุดงค์มาจากพระบาทบัวบก จังหวัดอุดรธานี หลวงปู่ทั้งสององค์ได้สนทนาธรรมแลกเปลี่ยนความรู้กัน เป็นที่ชอบอัธยาศัยถูกใจกันยิ่งนัก

หลวงปู่**ตั้ง** และหลวงปู่แหวน ในสมัยเป็นพระธุดงค์หนุ่ม ท่านมีปฏิบัติที่ตรงกัน แม้บุคลิกภายนอกจะแตกต่างกันอย่างมาก แต่ก็เข้ากันได้ดี ทั้งสองท่านเป็นพระหนุ่มฝ่ายมหานิกายที่ท่องธุดงค์แต่ลำพังอย่างโดดเดี่ยวกล้าหาญโดยไม่มีครูอาจารย์ฝ่ายกรรมฐานคอยกำกับชี้ทางเลย

หลวงปู่แหวน ท่านเคยเข้ากราบ ได้ถวายตัวเป็นศิษย์และได้รับคำชี้แนะจากหลวงปู่**มั่น** มาก่อนแล้ว ในครั้งที่หลวงปู่**มั่น** ท่องธุดงค์อยู่แถวจังหวัดอุดรธานี ครั้งที่หลวงปู่แหวนยังเป็นสามเณรอยู่ แต่พอหลวงปู่**มั่น** ท่านไปธุดงค์ทางภาคเหนือ หลวงปู่แหวน ก็ไม่มีครูบาอาจารย์กรรมฐานคอยชี้แนะท่านอีก ต้องดันดันฝึกฝนปฏิบัติอยู่ตามป่าเขาตามลำพัง ด้วยตัวของท่านเอง

ทางด้านหลวงปู่**ตั้ง** ก็ใฝ่ใจปรารถนาอยากจะพบ พระอาจารย์**มั่น** ภูริทตฺโต ให้ได้เหมือนกัน เพราะได้ยินกิตติศัพท์เรื่องลือเกี่ยวกับ

หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ
วัดดอยแม่ปิ้ง อ.พร้าว จ.เชียงใหม่

ปฏิบัติ จริยวัตร ของ**พระอาจารย์มั่น**มามาก แต่ก็ยังไม่ได้พบท่าน
สมใจหวังสักที

ทั้ง**หลวงปู่ดี** และ**หลวงปู่แหวน** ต่างก็ปรารถนาที่จะได้พบและ
ได้รับการชี้แนะจาก**หลวงปู่มั่น** พระอาจารย์ใหญ่สายกรรมฐาน **หลวงปู่**
ทั้งสองตกลงกันว่า หากวาสนายังมีคงจะได้พบกับ**พระอาจารย์ใหญ่**
สมใจหวัง “เราอย่าเร่งรัดตัวเองและกาลเวลาเลย ถ้าไม่ตายเสียก่อน
จะต้องได้สดับธรรมจาก**พระอาจารย์มั่น**เป็นแน่แท้ ในระหว่างนี้
เราควรจะจาริกธุดงค์ไปตามมรรคาของเราก่อน”

หลวงปู่ดี และ**หลวงปู่แหวน** เริ่มต้นเดินธุดงค์เข้าไปทางฝั่งลาว
ทางด้านอำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย พอข้ามแม่น้ำโขงไปแล้วก็พบแต่
ป่าทึบ ต้องเดินมุดป่าไปเรื่อยๆ เป้าหมายอยู่ที่เมืองหลวงพระบาง

ในการเดินทางเท่านั้น ตลอดทางหลวงปู่ทั้งสองได้พบสัตว์ป่า
จำนวนมาก อาศัยเดินมุดป่าไปตามรอยช้างไปเรื่อยๆ เพราะสะดวกสบาย
กว่าบุกเข้าไปในป่าที่รกชัฏ

หาเรือข้ามแม่น้ำโขง

ตอนที่**หลวงปู่ตื้อ** กับ**หลวงปู่แหวน** พบกัน และเริ่มออกธุดงค์ด้วยกันใหม่ๆ ทั้งสององค์ได้มุ่งหน้าข้ามแม่น้ำโขงไปทาง**สุวรรณเขต** ในประเทศลาว

ตอนจะข้ามแม่น้ำโขง **หลวงปู่ตื้อ** ได้แสดงอะไรบางอย่างให้ **หลวงปู่แหวน** ดู

เรื่องมีอยู่ว่าทั้งสององค์หาเรือข้ามฟากไม่ได้ แม่น้ำโขงก็ไหลเชี่ยวจัด เพราะเป็นคั่งน้ำไหลผ่านช่องเขาค่อนข้างแคบ หมู่บ้านใกล้สุดก็อยู่ห่างออกไปไม่น้อยกว่าหนึ่งกิโลเมตร มองไม่เห็นเรือแพอยู่แถวนี้เลย

หลวงปู่ตื้อ บอกว่า “ท่านแหวนไม่ต้องวิตก เดี่ยวก็มีเรือมารับเราข้ามฟากไป” แล้วท่านก็ยื่นหนึ่งหลับตา บริกรรมคาถา เพียงอธิใจใหญ่ๆ ก็ลิ้มตาขึ้น พูดยิ้มๆ ว่า “เดี๋ยวเรือจะมารับ”

อีกสักพักก็มีเรือหาปลาพายผ่านมา พอเห็นพระหนุ่มทั้งสองรูปยืนอยู่ที่ท่าหน้า ก็พายเรือเข้ามารับพาข้ามฟาก

ชายคนนั้นบอกว่า ขณะที่เขาหาปลาอยู่กลางแม่น้ำรู้สึกสังหรณ์ใจว่ามีพระกำลังรอเรือข้ามฟาก จึงได้พายเรือมาดู ก็พบพระคุณเจ้าทั้งสองจริง นับว่าน่าอัศจรรย์มาก

หลวงปู่ดี พุดยิ้มๆ ว่า “โยมได้บุญกองใหญ่แล้วคราวนี้ ที่เอาเรือมารับเราข้ามฟาก ขอให้หมั่นทำความดีไว้ ถ้าจะเลิกจับปลาฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเสียได้ก็จะดีมาก”

คนหาปลาถามว่า “ถ้าไม่จับปลา แล้วจะให้ช้าน้อยทำมาหากินอะไร?”

หลวงปู่ดี บอกว่า “ทำไรทำมาหากินโดยสุจริตก็ดีแล้ว ต่อไปชีวิตครอบครัวจะเจริญรุ่งเรืองอยู่ดีกินดี อาตมาขอให้พร”

คนหาปลามีความศรัทธาพระพุทธรูปทั้งสององค์เป็นอย่างมาก ต่อมาภายหลังทราบว่าเขาได้เลิกหาปลา แล้วหันมาทำนาทำไร่เลิกการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ชีวิตครอบครัวเขามีความเจริญรุ่งเรืองทำมาค้าขายขึ้น จนมั่งมีเงินทอง สามารถสร้างวัดได้ ๒-๓ แห่ง

ทั้งนี้ คงเป็นด้วยอานิสงส์ผลบุญที่เขาเอาเรือมารับพระภิกษุผู้ครองศีลบริสุทธิ์ข้ามแม่น้ำ ตนเองเชื่อมั่นในพรที่พระท่านให้ และเลิกฆ่าสัตว์ตัดชีวิตโดยแท้จริง

๒๐.

ชาวป่าถวายอาหารยามวิกาล

หลวงปู่ตื้อ กับ **หลวงปู่แหวน** ซึ่งเป็นพระหนุ่ม ร่วมเดินทางไปตลอดทั้งกลางวัน พอพลบค่ำก็เลือกอาศัยพักใกล้หมู่บ้านคน พอได้อาศัยโคจรบิณฑบาตในตอนเช้า

หลวงปู่ตื้อ ได้เล่าถึงชาวป่าเผ่าหนึ่ง ที่ท่านทั้งสองได้พบระหว่างทางในตอนใกล้พระอาทิตย์ตกดินในวันหนึ่ง ชาวป่าเหล่านั้นได้พากันเอากะติบข้าวเหนียวมาถวาย เดินแถวเข้ามานับสิบ แสดงความประสงค์จะถวายอาหารด้วยความศรัทธา

ชาวป่าเหล่านั้นไม่ทราบว่าจะพระภิกษุรับอาหารยามวิกาล คือหลังเที่ยงวันไปแล้วไม่ได้ แต่พวกเขามีศรัทธา ร้องบอกท่านทั้งสองว่า “ง้อจ้าวเหนียว ง้อจ้าวเหนียว”

แม้ไม่รู้ภาษาเขาก็พอเดาความประสงค์นั้นได้ หลวงปู่ทั้งสองบอกด้วยอาการปฏิเสธว่า อาหารไม่ขอรับ ขอรับเพียงน้ำร้อนก็พอ ท่านพยายามสื่อความหมายด้วยท่าทางจนรู้เรื่องกันได้

พอรุ่งเช้า **หลวงปู่ตื้อ** และ **หลวงปู่แหวน** ได้เข้าไปบิณฑบาตในหมู่บ้าน ต้องทำการบิณฑบาตด้วยวิธีโบราณ คือ ไปหยุดยืนอยู่หน้าบ้านทำเป็นกระแอมไอเพื่อส่งเสียงให้เขาออกมาดู พวกเขาไม่เข้าใจ ก็ทำนิ้วชี้ลงที่บาตรจึงพอได้ข่าวมาฉับ

พวกคนป่าเผ่านั้นคงไม่เคยรู้จักพระมาก่อน จึงไม่รู้ธรรมเนียมพระ และไม่รู้จักอุปถัมภ์พระ

๒๑.

สามเณร เชือดไก่แล้วย่างมาถวาย

ทั้งหลวงปู่ดี๋อ และหลวงปู่แหวน ได้เดินทางไปถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีวัดประจำหมู่บ้าน แต่ไม่มีพระสงฆ์อยู่ มีเพียงสามเณรอยู่รูปเดียว

สามเณรดีใจมากที่เห็นพระอาคันตุกะสองรูปมาแวะเยี่ยม ได้จัดหาที่พักนอน และหาน้ำร้อนมาถวาย เสร็จแล้วสามเณรก็หลบออกไป

ลักพักหลวงปู่ทั้งสองก็ได้ยินเสียงไก่ร้องกระโตกกระตากแล้วก็เงิบเสียงลง ลักครุ่นใหญ่ๆ ก็มีกลิ่นไ่อย่างโชยมาตามลม หลังจากนั้น ไ่อย่างร้อนๆ ก็ถูกนำมาวางตรงหน้าหลวงปู่ทั้งสอง

สามเณรเข้าประเคนถาดอาหารด้วยความนอบน้อม “นิมนต์ท่านครูบาฉันไก่ก่อน ข้าวเหนียวก็กำลังร้อนๆ นิมนต์ครับ”

หลวงปู่ทั้งสองรับประเคนอาหารจากเณร ให้ศีลให้พรตามธรรมเนียม แล้วท่านจะฝันพระวินัยฉันไ่อย่างร้อนๆ นั้นได้อย่างไร? เพราะเป็น**มังสะอุทิศ** เป็นการจงใจฆ่าสัตว์เพื่อทำอาหารถวายท่านโดยตรง ถึงแม้ท่านทั้งสองจะไม่เห็นแต่ท่านก็รู้และก็ได้ยิน ท่านจึงละเว้นการฉันไ่อย่าง ฉันแต่ข้าวเหนียวเปล่าๆ เท่านั้น

๒๒.

คู่อรรถคู่ธรรมที่ต่างอุปนิสัย

หลวงปู่ดี้อ อจลธมฺโม และหลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ ร่วมเดินทาง
ดุจดั่งไปจนถึงเมืองหลวงพระบาง แต่ทั้งสององค์ไม่ได้ไปด้วยกัน
โดยตลอด บางช่วงท่านก็แยกกันไป และบางโอกาสก็มาพักปักกลด
ด้วยกัน รวมทั้งบางโอกาสก็จำพรรษาด้วยกัน

ทั้งสององค์จัดเป็นคู่อรรถคู่ธรรมที่แปลกมาก กล่าวคือ
ทั้งสององค์ มีอุปนิสัยภายนอกที่แตกต่างกันอย่างมาก แต่ท่านก็
ร่วมเป็นสหธรรมิกที่ไปด้วยกันได้เป็นอย่างดี

ทางด้าน หลวงปู่ดี้อ ท่านเป็นพระที่ชอบพูดชอบเทศน์ มีปฏิปทา
ผาดโผน พูดเสียงดังตรงไปตรงมาชนิดที่ไม่กลัวเกรงใคร

ทางด้าน หลวงปู่แหวน กลับเป็นพระที่พูดน้อย เสียงเบา ชอบ
อยู่เงียบๆ ท่านไม่ชอบเทศน์ มีแต่ให้ข้อธรรมสั้นๆ มีปฏิปทาเรียบง่าย
ไม่โลดโผน

แม้หลวงปู่ทั้งสององค์ท่านมีอุปนิสัยภายนอกที่แตกต่างกัน แต่
ท่านก็ร่วมเดินทางและเกื้อกูลซึ่งกันและกันได้เป็นอย่างดี จัดเป็น
สหธรรมิกที่มีความใกล้ชิดกันที่สุด แม้ในภายหลัง เมื่อหลวงปู่มั่น ได้
เดินทางกลับไปภาคอีสานแล้ว หลวงปู่ทั้งสององค์ก็ยังพำนักอยู่ใน
ภาคเหนือต่อไปจนเข้าสู่วัยชราภาพ สถานที่ที่องค์ท่านทั้งสองพำนักอยู่
ก็ไม่ห่างไกลกัน พอไปมาหาสู่และถามไถ่ถึงกันได้ตลอด

๒๓.

บันทึกการร่วมธุดงค์ กับหลวงปู่แหวน

จากประวัติของหลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ ซึ่งเรียบเรียงโดย
อตุลวโรภิกขุ (พระอาจารย์ภาค) แห่งวัดสัมพันธวงศ์ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๕
ได้บันทึกการเดินทางธุดงค์ของหลวงปู่แหวน ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ
หลวงปู่ตื้อ ดังต่อไปนี้ :-

“เมื่อสมัยหลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ ยังหนุ่ม ท่านชอบเที่ยว
ธุดงค์จาริกไปตามสถานที่ต่างๆ ทั้งในประเทศและนอกประเทศ เท่าที่
จะสามารถเดินไปได้ สมัยก่อน การคมนาคมยังไม่สะดวก จะไปไหน
ไม่ต้องกังวลเรื่องรถเรื่องเรือ ทางสะดวกมีอยู่ทางเดียวคือ เดินไปแล้ว
ก็เดินกลับ”

“ในเขตภาคอีสาน นอกจากอุบลราชธานีแล้ว หลวงปู่ (แหวน)
พำนักอยู่ที่อุดรธานีเป็นส่วนใหญ่ เช่นเมื่อครั้งไปตามหาท่านอาจารย์
หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต ที่บ้านค้อ ดงมะไฟ และเคยไปจำพรรษาที่นาหมี่
นาขุง... ต่อมาหลวงปู่ ไปจำพรรษาที่พระบาทบัวบก และเมื่อ
ออกพรรษาก็ไปพักที่พระบาทหนองนาง หรือพระบาทนางอุษา ซึ่งอยู่
คนละฟากเขากับพระบาทบัวบก ส่วนเขตแดนอีสานอื่นก็มีที่ อำเภอ
ท่าลี่ จังหวัดเลย เมื่อหลวงปู่กลับมาพักผ่อนหลังจากจาริกไปลาว
ทางฝั่งซ้ายของแม่น้ำโขง ๑๔ วัน ตั้งใจจะเที่ยวตามเมืองต่างๆ จนถึง

ลีสองปันนา ลีสองจุไท ทางเหนือ แต่ทหารฝรั่งเศสไม่ให้ไป จึงไปพักที่วัดใต้หลวงพระบางระยะหนึ่ง แล้วก็กลับพร้อมด้วย**หลวงปู่ตื้อ อจลธมโม**”

“หลังจากพักหายเหนื่อย จึงปรึกษากับ**หลวงปู่ตื้อ** มุ่งเดินทางไปทางภาคเหนือ...เดินไปคำไหนก็นอนที่นั่น และไม่มีลูกศิษย์เล็กให้เป็นห่วง หลวงปู่ทั้งสองทำนออกจาก**ท่าลี่ จังหวัดเลย** ไปออกด่านซ้ายข้ามป่าเขาไป**อำเภอน้ำปาด** ผ่านเขต**อำเภอนครไทย** ไปถึง**อำเภอบ้านปาง จังหวัดอุตรดิตถ์** แล้วตัดไป**อำเภอนาน้อย แพร่** ผ่านหมู่บ้านชาวเขาเผ่าเย้า แล้วลงมาพักกับหมู่บ้านคนเมืองตามคำนิมนต์ จากนั้นจึงเดินทางต่อไป**สูงเม่น เด่นชัย** เดินไปตามทางรถไฟจนถึง**ลำปาง**

หลวงปู่ตื้อ แยกตัวไปพักที่**อำเภอกะถัน หลวงปู่แหวน** เดินทางต่อไปยังเชียงใหม่ เทียวดูภูมิประเทศโดยรอบทั้งบนดอยสุเทพและที่อื่นๆ แล้วจึงเดินทางกลับมาพบ**หลวงปู่ตื้อ** ที่**ลำปาง**”

หลังจากนั้น ในปี พ.ศ. ๒๔๖๔ หลวงปู่ทั้งสองก็แยกทางกัน **หลวงปู่แหวน** ลงไปกรุงเทพฯ เพื่อรับฟังธรรมอบรมจากท่านเจ้าคุณ**พระอุบาลีคุณูปมาจารย์ ที่วัดบรมนิวาส** แล้วท่านก็จาริกไปพม่าและอินเดีย

ในตอนหลังทั้ง**หลวงปู่แหวน** และ**หลวงปู่ตื้อ** ได้ไปกราบ**หลวงปู่มั่น** ที่เชียงใหม่ โดย**หลวงปู่แหวน** ได้ปฏิบัติเป็นธรรมยุตก่อน ต่อจากนั้นทั้งสององค์ก็ท่องเที่ยวธุดงค์ติดตาม**หลวงปู่มั่น** ไปยังที่ต่างๆ ในภาคเหนือติดต่อกันหลายปี

ถวายตัวเป็นศิษย์ หลวงปู่มั่น

ท่าน**พระอาจารย์บูรฉัตร พรหมจโร** ผู้เป็นศิษย์ ได้บันทึกเรื่องราวตอนที่**หลวงปู่ตื้อ** เข้าถวายตัวเป็นศิษย์ **หลวงปู่มั่น** ดังนี้ :-

“ในขณะนั้น ที่จังหวัด**เชียงใหม่** ท่าน**พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต** เพชรเม็ดเอกน้ำหนึ่งของพระพุทธศาสนา และท่านเจ้าคุณ **พระอุบาลีคุณูปมาจารย์ (สิริจันท)** มาพำนักสอนกรรมฐานอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่

“เมื่อได้ทราบข่าวเช่นนั้น (**หลวงปู่ตื้อ**) ก็ได้เดินธุดงค์กรรมฐานจากจังหวัดเลยขึ้นสู่จังหวัดเชียงใหม่ ไปทางหล่มสัก หลายคืนจึงถึงจังหวัดเชียงใหม่ ถ้าจะขึ้นรถยนต์รถไฟก็อึดอัดบีบจ๊วย และบีบจ๊วยก็หายากมาก แม้รถยนต์ก็มีน้อยมากจนนับจำนวนได้ในจังหวัดเชียงใหม่เวลานั้นมีรถยนต์ทั้งหมด ๒ คันเท่านั้น เป็นรถของ**หลวงอนุสารสุนทร** และอีกคันหนึ่งเป็นของใครจำไม่ได้

“ท่าน**พระอาจารย์ตื้อ** ได้เดินทางถึงจังหวัดเชียงใหม่ แล้วได้ไปกราบท่าน**พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต** และได้พักอยู่กับท่านที่**วัดเจติยหลวง** ในเมืองเชียงใหม่ อยู่ไม่นานเท่าไรก็ได้ญัตติเป็นฝ่ายธรรมยุต โดยมีท่านเจ้าคุณ**พระอุบาลีคุณูปมาจารย์ (สิริจันท)** เป็นพระอุปัชฌาย์ ท่าน**พระครูศรีพิศาลสารคุณ** เป็นพระกรรมวาจาจารย์ และท่าน**พระครูนพิสีพิศาลคุณ (ทอง ไชลิต)** เป็นพระอนุสาวนาจารย์

“ขณะนั้น ท่าน**(หลวงปู่ตื้อ)** ได้เดินทางถึงจังหวัดเชียงใหม่แล้ว ได้ไปกราบท่าน**พระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต** และได้พักอยู่กับท่านที่**วัดเจติยंहलग** ในเมืองเชียงใหม่

“ขณะนั้น ท่าน**(หลวงปู่ตื้อ)** อายุได้ ๓๗ ปี เมื่อพุทธศักราช ๒๔๖๘ ตรงกับวันขึ้น ๘ ค่ำ เดือน๖”

(จากประวัติการอุปสมบทในตอนต้น บันทึกไว้ว่า**หลวงปู่**ได้ปฏิบัติเป็นฝ่ายธรรมยุติกนิกายในปี พ.ศ. ๒๔๗๑ หลังจากบวชอยู่ในฝ่ายมหานิกายได้ถึง ๑๙ พรรษา __ผู้เขียน)

“เมื่อท่านได้บวชเป็นธรรมยุต และได้เป็นศิษย์ของท่าน**พระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต** แล้วก็ได้พำนักอยู่ที่**วัดเจติยंहलग** จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อคอยออกกรรมฐาน ติดตามท่าน**พระอาจารย์มั่น**ต่อไป

“ในระหว่างนี้ ท่าน**พระอาจารย์ตื้อ อจลธมฺโม** ได้ตั้งหน้าตั้งตาอบรมกรรมฐานอยู่ที่**วัดเจติยंहलग**เป็นเวลาหลายเดือน และในที่สุดท่าน**พระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต** และสานุศิษย์ก็ออกเดินกรรมฐานไปตามถ้ำต่างๆ ในจังหวัดเชียงใหม่ และท่าน**พระอาจารย์ตื้อ อจลธมฺโม**ก็ได้ออกติดตามท่าน**พระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต** ไปใน**กองทัพรธรรม** ครั้งนั้นด้วย

“ท่านได้ติดตามไปกับท่าน**พระอาจารย์ใหญ่มั่น ภูริทตฺโต** ไปตามถ้ำต่างๆ หลายแห่ง เป็นลูกศิษย์ที่ใกล้ชิดและเป็นผู้ที่**พระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต** ไว้วางใจในการออกธุดงค์ปฏิบัติธรรมกรรมฐานมาก ท่าน**พระอาจารย์มั่น**มักจะถามและพูดด้วยเสมอ ดังนั้น ท่าน**พระอาจารย์ตื้อ อจลธมฺโม** จึงเป็นลูกศิษย์เอกของท่าน**พระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต** ซึ่งเป็นที่รู้จักทั่วไปในเวลานั้น”

๒๕.

สำรวจถ้ำ พระปัจเจกพุทธเจ้า

หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ได้พาคณะศิษย์ออกธุดงค์ไปทางเหนือของจังหวัดเชียงใหม่ ไปถึงเขตอำเภอเชียงดาว ได้พำนักปฏิบัติอยู่ที่ **ถ้ำเชียงดาว** ระยะเวลาหนึ่ง

วันหนึ่ง **หลวงปู่มั่น** ได้นิมิตเห็น **ถ้ำพระปัจเจกพุทธเจ้า** อยู่บนดอยเชียงดาวสูงขึ้นไป เป็นถ้ำที่สวยงาม กว้างขวาง สะอาด อากาศโปร่ง เหมาะที่จะเป็นที่พักบำเพ็ญเพียรภาวนามาก

ถ้ำนั้นอยู่บนดอยที่สูงมาก ยากที่ใครจะขึ้นไปถึงได้ ต้องใช้ความอดทนพยายามที่สูงมาก รวมทั้งมีพลังใจที่กล้าแข็งจริงๆ จึงจะขึ้นไปได้

หลวงปู่มั่น ต้องการให้พระลูกศิษย์ขึ้นไปสำรวจถ้ำแห่งนั้น เมื่อพิจารณาดูแล้วเห็นว่า นอกจาก**หลวงปู่ตื้อ**แล้วยังไม่เห็นใครเหมาะสมที่จะขึ้นไปได้ จึงได้บอกให้**หลวงปู่ตื้อ** เดินทางขึ้นไปสำรวจถ้ำแห่งนั้น

เช้าวันรุ่งขึ้น หลังจากฉันภัตตาหารแล้ว **หลวงปู่ตื้อ** พร้อมกับพระอีก ๓ รูป ได้พากันออกเดินทางขึ้นสู่ยอดดอยเชียงดาว เพื่อสำรวจดูถ้ำตามภาระที่ได้รับมอบหมายจาก**พระอาจารย์ใหญ่**

หนทางขึ้นสู่ยอดดอยสุดแสนจะลำบาก เพราะต้องปีนเขาสูง ไม่มีทางอื่นที่จะเดินลัดหรือเลาะเลี้ยวไปตามเชิงเขา ต้องปีนป่ายเหนียวเกาะไปตามง่าหิน รังตัวขึ้นไปซึ่งเสี่ยงอันตรายมาก

หลวงปู่ตื้อ เล่าให้สาธุศิษย์ฟังว่า ยิ่งสายก็ยิ่งเหนื่อย บางแห่งทางแคบมากจริงๆ ต้องเดินเอี้ยวหลบเข้าไปได้ที่ละคนเท่านั้น บางช่วงต้องปีนป่ายและห้อยโหนเพราะไม่มีทางเลี้ยวอื่น ต้องเสี่ยงชีวิตเอา

คณะของ**หลวงปู่ตื้อ** ปีนป่ายถึงยอดเขาประมาณ ๕ โมงเย็น แต่ไม่มีวิธีแหว่วว่าจะพบถ้ำ และไม่ทราบว่าจะถ้ำอยู่ที่ไหน บริเวณรอบๆ ไม่ได้ใส่เค้าว่าจะเป็นถ้ำเลย

คณะต้องเดินอยู่บนเขาอีก ๔ ชั่วโมงกว่าๆ บนยอดเขามีลมพัดแรงมาก ตกกลางคืนยิ่งพัดแรงจนตัวแทบจะปลิวไปตามแรงลม จะหาถ้ำเล็กๆ พอจะหลบลมก็ไม่มี ในคืนนั้นไม่ได้หลับนอนกัน พระทุกองค์ต้องใช้เชือกตากผ้าที่เตรียมไปผูกมัดตัวไว้กับต้นไม้ แล้วนั่งสมาธิภาวนากันทั้งคืน ยิ่งตีกลมยิ่งแรงดูผิดปกติธรรมชาติเป็นอย่างมาก

พอรุ่งเช้าได้อรุณแล้ว ปรากฏว่ามีญาติโยมจัดภัตตาหารมาถวาย คนพวกนั้นเป็นพวกชาวเขาแท้ อาศัยทำไร่อยู่บนยอดดอยอย่างถาวร

เมื่อฉันเสร็จก็พากันเดินทางต่อไป แม้จะเดินบนหลังเขาหนทางก็ยากลำบากมากเหมือนกับการปีนป่ายขึ้นมาในตอนแรก คณะ**หลวงปู่ตื้อ** เดินอยู่จนถึงเที่ยงวัน ก็ถึงบริเวณหนึ่งที่เข้าใจว่าน่าจะเป็นที่**ถ้ำพระปัจเจกพุทธเจ้า** ตั้งอยู่

บริเวณข้างหน้าเป็นแหล่งน้ำธรรมชาติขนาดใหญ่ ต้องใช้ขอนไม้เกาะเป็นแพจึงจะข้ามไปอีกฝั่งหนึ่งได้ พระที่ไปด้วยกันไม่มีใครกล้าข้ามไป **หลวงปู่ตื้อ**จึงอาสาข้ามน้ำไปดู่เพียงองค์เดียว

ก่อนจะข้ามน้ำไป หลวงปู่ได้นั่งสมาธิดูก่อนปรากฏเป็นเสียงคนพูดเบาๆ พอเสียงนั้นเงียบหายไปก็มีอีกเสียงหนึ่งพูดขึ้นว่า “งูใหญ่ๆ” พูดอยู่ ๒-๓ ครั้ง แล้วปรากฏเป็นผู้ชายรูปร่างบึกบึน สูงใหญ่ ผิวกายดำหมิ่นมายืนพูดกับหลวงปู่ว่า

“ท่านจะเข้าไปในถ้ำไม่ได้หรอกนะ ที่นั่นมีภูตวิญญูมากเฝ้ารักษาอยู่”
หลวงปู่ตื้อ ได้พูดกับชายผู้นั้นว่า “ที่พวกอาตมาขึ้นมาที่นี่ ไม่ได้
 มาเบียดเบียนใคร ไม่ได้มุ่งจะมาเอาอะไร แต่ประสงค์จะขึ้นมาดูถ้ำ
 ตามที่ท่าน**พระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต** ใช้ให้มาเท่านั้น”

พอหลวงปู่กล่าวจบลง ชายผู้นั้นก็หายไป ท่านพิจารณาต่อต่อไป
 เมื่อเห็นว่าไม่มีอะไรอีกแล้วจึงออกจากสมาธิ แล้วท่านก็จัดแจงหาขอนไม้
 มาทำเป็นแพ เอาเทียนจุดไว้ที่หัวแพ แล้วเกาะแพลอยข้ามน้ำไปยัง
 ฝั่งตรงข้าม ท่านลองหยั่งดูเห็นว่าน้ำลึกมากไม่สามารถหยั่งถึงได้

เมื่อ**หลวงปู่**เกาะแพไปถึงอีกฝั่งแล้ว จึงได้พบถ้ำ**พระปัจเจก
 พุทธเจ้า** ตามที่**หลวงปู่มั่น** ได้พบเห็นในนิมิต เป็นถ้ำที่ใหญ่โต กว้างขวาง
 และสวยงามมาก อากาศโปร่งสบาย พื้นถ้ำสะอาดสะอ้านเหมือนกับ
 มีคนดูแลปัดกวาดเป็นอย่างดี

หลวงปู่ตื้อได้เข้าไปสำรวจภายในถ้ำ ในถ้ำนั้นมีแสงสว่างอยู่ในตัว
 แม้เดินลึกเข้าไปก็ไม่มืด ถ้ำนี้มีลักษณะพิเศษกว่าถ้ำอื่นจริงๆ

ลักษณะของถ้ำกว้างและยาวลึกเข้าไปข้างในเขา ด้านหลังถ้ำออกไป
 ไปมีแอ่งน้ำธรรมชาติ น้ำใสสะอาดน่าดื่มกิน ด้านนอกถ้ำออกไปข้างหลัง
 มีป่าไม้ประเภทไม้ผลที่อุดมสมบูรณ์ ใบเขียวชะอุ่มเหมือนได้รับการดูแล
 อย่างดี

ด้านนอกถ้ำที่อยู่สูงที่สุดเป็นหน้าผาที่สูงชันมาก คงไม่มีใครขึ้น
 ไปได้ หรือว่าถ้าขึ้นไปได้แล้วก็คงไม่คิดลงมาอีก

หลวงปู่ตื้อ ได้นั่งสมาธิภาวนาอยู่นานพบว่า มีพวกกายทิพย์
 เข้ามาหาท่าน และพบวิญญูณชีปะขาวน้อยรูปหนึ่ง เป็นผู้เฝ้าดูแล
 รักษาถ้ำแห่งนี้ ชีปะขาวน้อยบอกหลวงปู่ว่า **พระปัจเจกพุทธเจ้า** ท่านไม่
 ได้อยู่ที่ถ้ำนั้นแล้ว แล้วชีปะขาวน้อยก็หายไปทางหลังถ้ำ

๒๖.

หลวงปู่มั่น บอกเรื่องบ่อน้ำทิพย์

หลวงปู่ตี้ อจลธมโม ได้พักบำเพ็ญภาวนาอยู่ภายในถ้ำ **พระปัจเจกพุทธเจ้า** จนครบ ๕ วัน จึงได้พาหมู่คณะเดินทางกลับลงมาทางเดิม

หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต ได้ถามคณะที่ไปสำรวจถ้ำว่าเป็นอย่างไร น่าอยู่จริงไหม?

หลวงปู่ตี้ ได้กราบเรียนว่า “ในถ้ำสวยงามน่าอยู่จริงๆ แต่ไม่มีบ้านคนเลย พวกกระผมฉันไปไม่ตลอด ๕ วัน บ้านคนไม่มี ไม่รู้จะไปบิณฑบาตที่ไหน อีกประการหนึ่งที่เป็นปัญหาสำคัญ คือลมพัดแรงมาก พัดหุ่พัดตออยู่ลำบาก ถ้างากอยู่ในถ้ำก็สบายดีมากขอรับ”

หลวงปู่มั่น ได้พูดขึ้นว่า “ทำไมพวกคุณถึงไม่เลยพากันขึ้นไปดู **บ่อน้ำทิพย์** ที่อยู่ข้างหลังถ้ำนั้นด้วยละ บ่อน้ำทิพย์ศักดิ์สิทธิ์นั้น ถ้างากใครได้อาบและดื่มเป็นการชุบตัวแล้ว จะมีอายุยืนถึงห้าพันปี สามารถเหาะเหินเดินอากาศได้ด้วย”

หลวงปู่ตี้ กราบเรียนท่านพระอาจารย์ว่า “กระผมขึ้นไปเหมือนกันขอรับ แต่พอขึ้นไปบนหลังถ้ำนั้นปรากฏว่าเป็นหน้าผาที่สูงและชันมาก สูงราวๆ ๑๐-๑๕ วา ขึ้นไปไม่ได้ขอรับ เพราะหน้าผาชันจริงๆ ทางอื่นที่จะ

ขึ้นไปก็ไม่มี กระผมเดินดูรอบๆ ตั้งสองสามรอบถ้าหากขึ้นไปได้ ก็คงลงมาไม่ได้”

ท่านพระอาจารย์ใหญ่ จึงตอบว่า “พวกเราคงไม่มีบุญวาสนาบารมีที่จะเหาะได้ละมั้ง จึงได้พากันเดินลงมาจนเท้าแตกหมด ถ้าหากว่าขึ้นไปได้ก็คงลงมาไม่ได้ แต่ขึ้นไปได้และลงมาได้แบบนี้ก็สามารถมากแล้วละ”

ภายในถ้ำเชียงดาว

๒๗.

เจรจากับข้างป่า

เมื่อออกจากถ้ำเชียงดาวแล้ว หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ได้นำ
สาธุศิษย์เดินรุดงค์ไปทางอำเภอพร้าว (ในบันทึกใช้คำว่า บ้านพร้าว)
ศิษย์ที่ร่วมเดินทางมีหลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ
และมีพระภิกษุ-สามเณรติดตามอีก ๒-๓ รูป

คณะของหลวงปู่มั่น เดินทางไปถึงที่แห่งหนึ่งซึ่งเป็นช่องแคบ
ที่จะไต่ขึ้นเขา พอตีมีซ้างเชือกหนึ่งกำลังกินใบไม้ยืนขวางทางอยู่ตรง
ช่องแคบนั้น ทางคณะไม่มีทางอื่นจะเลี้ยวไปได้

ซ้างกับพระอยู่ห่างกันประมาณ ๑๐ วา มีเสียงหนึ่งให้ความเห็น
ว่า “พวกเราน่าจะกลับถอยหลังไปก่อนแล้วจึงค่อยมาใหม่”

ท่านหลวงปู่มั่น หยุดพิจารณา แล้วพูดขึ้นว่า “ท่านตื้อ ลองพูด
กับซ้างดูบ้างซิ”

หลวงปู่ตื้อ จึงพูดกับซ้างว่า “พี่ชาย เราขอพูดด้วย”

ฝ่ายซ้างหยุดชะงักจากการกินใบไม้ทันที

“พี่ชาย เราขอพูดด้วย” เป็นคำรบสอง

ซ้างหันมาทางหมู่พระทันที หูทั้งสองซ้างกางออก ยืนนิ่งไม่ไหวติง

หลวงปู่ตื้อ จึงพูดต่อไปว่า “พวกเราขอทางเดินหน่อย พี่ชาย
มายืนกินใบไม้อยู่ที่นี่ พวกเราจึงไม่มีทางเดิน เพราะพี่ชายยืนปิดทาง
พวกเรากลัวพี่ชายมาก ขอให้หลิกทางให้พวกเราด้วย”

พอท่านพูดจบลง ซ้างก็รีบหันหน้าเข้ากอไม้ข้างทาง แสดงให้เห็น
ว่าได้หลิกทางให้แล้ว คณะพระรุดงค์ก็ออกเดินโดยหลวงปู่ตื้อ เดิน

ออกหน้า **หลวงปู่มั่น** เดินเป็นอันดับสอง แล้วพระเถรองค์อื่น **หลวงปู่แหวน** อยู่รั้งท้าย

เมื่อผ่านข้างไปแล้ว ทุกท่านก็พากันเดินต่อไปเรื่อยๆ บังเอิญทาง**หลวงปู่แหวน** พอผ่านข้างไปได้เพียงวาเศษๆ ตาขอกลตของท่านเกิดไปเกี่ยวกับกิ่งไม้พอดี ท่านพยายามปลดอยู่นานก็ไม่หลุด จะดึงแรงก็กลัวข้างตกใจตื่น ซ้างเชือกนั้นยังแสดงอาการสงบนิ่งในท่าเดิม แต่ด้วยเหตุอะไรก็ไม่ทราบ **หลวงปู่แหวน** ไม่สามารถปลดตาขอกลตให้หลุดจากกิ่งไม้ได้

หลวงปู่มั่น หันกลับไปเห็นเหตุการณ์ จึงเรียกให้**หลวงปู่ดี**หยุดและให้กลับไปช่วย**หลวงปู่แหวน**จนปลดตาขอกลตออกได้ แล้วคุณะก็ออกเดินต่อไป

เมื่อถึงที่นั่นพักเหนื่อย **หลวงปู่มั่น** ได้พูดกับบรรดาศิษย์ว่า ซ้างเชือกนั้นเป็นสัตว์ที่แสนรู้ น่ารัก น่าเอ็นดู ให้นำสงสารด้วย

พร้อมกันนั้น **หลวงปู่มั่น** ก็ชม**หลวงปู่ดี** ผู้ศิษย์ว่า “ท่านดีก็เก่งมาก สามารถพูดให้ข้างตัวใหญ่เก็บอาวุธร้ายแล้วรีบหลีกทางให้ แล้วพวกเราไม่กำหนดดูใจของมันดูบ้าง ซ้างตัวนั้น เวลาท่านดีพูดขอทางจากมันจบลง ทีแรกมันก็ตกใจ รีบหันหน้ามาทางเราโดยเร็ว มันคงคิดว่าเป็นศัตรูของมัน แต่พอมันเห็นถนัดเป็นผ้ากาสาวพัสดุ์ครองอยู่ก็รู้ทันทีว่า เป็นเพศที่สงบเย็น ไม่เบียดเบียนใคร และเชื่อใจได้ ก็หลีกทางให้แต่โดยดี”

หมายเหตุ : ในประวัติหลวงปู่มั่น บอกว่าหลวงปู่ขาวกับท่านพระมหาทองสุกร่วมเดินทางก็ขอให้ผู้อ่านพิจารณาเองก็แล้วกัน

๒๘.

หลวงปู่ ถูกกับอากาศทางภาคเหนือ

หลวงปู่คือ อจลธมฺโม ได้ชื่อว่าเป็นศิษย์เอก ของหลวงปู่มั่น
ภริทฺโต พระอาจารย์ใหญ่ฝ่ายกรรมฐาน

ในช่วงที่พระอาจารย์ใหญ่พำนักอยู่ในภาคเหนือนานถึง
๑๒ ปี ได้ออกท่องธุดงค์เพื่อบำเพ็ญเพียรและเผยแผ่พระธรรม
กรรมฐานโปรดญาติโยมในที่ต่างๆ หลวงปู่คือ เป็นศิษย์ผู้หนึ่งที่ได้
ติดตามไปแทบทุกหนทุกแห่ง ถือเป็นศิษย์ที่พระอาจารย์ใหญ่ ให้ความ
เชื่อถือมากที่สุดองค์หนึ่ง

ในปี พ.ศ. ๒๔๘๒ ท่านพระอาจารย์ใหญ่มั่น ภริทฺโต ได้เดิน
ทางกลับอีสาน ตามคำอาราธนาของท่านเจ้าคุณพระธรรมเจดีย์
(จุม พนฺธุโล) เจ้าอาวาสวัดโพธิสมภรณ์ จังหวัดอุดรธานี เพื่อให้กลับไป
เผยแผ่อบรมกรรมฐานแก่สานุศิษย์และประชาชนชาวอีสาน
ที่รอคอยพระอาจารย์ใหญ่มาเป็นเวลานาน

เมื่อหลวงปู่มั่น ภริทฺโต และคณะศิษย์ กลับไปภาคอีสานแล้ว
ทางหลวงปู่คือ อจลธมฺโม และหลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ ก็ยังพำนักอยู่ใน
ภาคเหนือต่อไป

ทั้งหลวงปู่คือ และหลวงปู่แหวน ท่านชอบอากาศทางภาคเหนือ
ท่านว่าเย็นสบายดี ภู่อัจฉริยะและธาตุขันธ์ของท่าน ภูมิประเทศก็เป็น
ป่าเขา สงบสงัด เหมาะที่จะบำเพ็ญเพียรแสวงหาความสงบทางใจ

๒๙.

สร้างวัดหลายแห่ง ในภาคเหนือ

หลังจาก**หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต** พระอาจารย์ใหญ่ กลับไปภาคอีสาน คืบแล้ว **หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม** ก็ยังคงพำนักปฏิบัติธรรมและโปรดญาติโยมอยู่ทางภาคเหนือต่อไป

หลวงปู่ตื้อ ได้สร้างวัดกรรมฐานขึ้นหลายแห่ง ที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักดีก็ได้แก่ **วัดป่าดาราภิรมย์** อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ปัจจุบันหลวงพ่อ**พระพุทธพจนวราภรณ์** เป็นเจ้าอาวาส (ส่วนใหญ่ท่านอยู่ประจำที่**วัดเจติยฺหหลวง** ในตัวเมืองเชียงใหม่)

อีกวัดหนึ่งที่**หลวงปู่ตื้อ** ท่านพักจำพรรษาอยู่เป็นเวลานาน ชื่อแต่เดิมว่า **วัดป่าสามัคคีธรรม** สมัยนั้นเป็นเพียงสำนักสงฆ์ยังไม่ได้มีชื่อเป็นทางการ ครูบาอาจารย์บางท่านเรียกว่า วัดธรรมสามัคคี

หลังจาก**หลวงปู่ตื้อ** ท่านหยุดการเดินทางเร่ร่อนแล้วก็มาพักประจำที่วัดแห่งนี้ เพราะเป็นวัดที่สงบ มีความวิเวก

เมื่อ**หลวงปู่ตื้อ** ท่านกลับไปอยู่บ้านเกิดที่**จังหวัดนครพนม**แล้ว ประชาชนทั่วไปก็เรียกวัดป่าสามัคคีธรรม เป็น**วัดป่าหลวงตาตื้อ อจลธมฺโม** เพื่อเป็นอนุสรณ์แก่หลวงปู่ที่ท่านอยู่ภาคเหนือเป็นเวลานาน

ต่อมาภายหลังได้มีการขออนุญาตตั้งวัดถูกต้องและเปลี่ยนชื่อเป็นทางการว่า **“วัดป่าอาจารย์ตื้อ”** ตั้งอยู่ที่หมู่ ๗ ต.สันมหาพน อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่ โดยมี **หลวงปู่สังข์ สกฺกโจ** พระหลานชายของท่านเป็นเจ้าอาวาสองค์ปัจจุบัน

ผู้เขียนได้พาคณะไปทอดผ้าป่า ถวายเทียนพรรษา และผ้า
อาบน้ำฝน ในวันอาสาฬหบูชา วันเสาร์ที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๔๕ ได้มี
ความประทับใจ และมีแรงบันดาลใจในทางธรรมหลายอย่าง จึงได้
เกิดหนังสือ **หลวงปู่ดี อจลธมโม** เล่มนี้ขึ้นมา

พระครูภาวนาภริต
(หลวงปู่สังข์ สักกโจ)
เจ้าอาวาสวัดป่าอาจารย์ดี

๓๐.

สำรวจภายในถ้ำเชียงดาว

หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม ท่านออกท่องชุดงคกรรมฐานติดต่อกันยาวนานกว่า ๕๐ ปี เรื่องราวของท่านมีมาก แต่ขาดการรวบรวมและจัดบันทึกอย่างเป็นทางการเป็นหลักฐาน ลูกศิษย์ลูกหาของท่านได้เขียนไว้ในที่ต่างๆ รวมทั้งการเล่าสืบต่อกันมาในส่วนของครูบาอาจารย์รุ่นหลังได้รู้ได้เห็น

ดังนั้น การนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับการเดินชุดงคของท่านในลำดับต่อไปนี้ไป จึงไม่ได้จัดเรียงตามลำดับก่อนหลัง รวมทั้งการระบุวันและสถานที่ซึ่งไม่สามารถทำได้ชัดเจน คงนำเสนอได้เฉพาะเหตุการณ์และเรื่องราวที่เกิดขึ้นตามที่มีการบอกเล่าสืบต่อกันมาเท่านั้น

มีเหตุการณ์ครั้งหนึ่ง ที่**หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม** ได้ออกชุดงคเพื่อไปสำรวจภายใน**ถ้ำเชียงดาว** อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อไปดูสถานที่ว่ามีความเหมาะสมในการปฏิบัติบำเพ็ญเพียรมากน้อยเพียงใด

มูลเหตุสำคัญอีกประการหนึ่ง เกิดจากการชักชวนของ**พระอาจารย์อินทวัง** ที่ต้องการไปเสาะหา **แท่นหลวงคำแดง** ซึ่งเป็นที่กล่าวขานของคนในแถบถิ่นนั้น ว่าเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และเป็นที่อยู่ของชาวลับแล

ถ้ำเชียงดาวเป็นถ้ำที่มีความยาวมาก ภายในสลับซับซ้อน ยังไม่เคยมีใครสามารถเข้าไปตรวจสอบดูภายในถ้ำโดยตลอดได้ เคยมีคนเข้าไปดู

ได้เพียง ๒-๓ กิโลเมตรเท่านั้น ถ้าเซี่ยงดาวจึงยังคงเป็นสถานที่ลี้ภัยอยู่ แม้กระทั่งปัจจุบัน ถึงจะได้เปิดให้บริการแก่ผู้เข้าชม แต่ก็ทำได้เพียง บางส่วนเท่านั้น ยังมีส่วนที่ยังเข้าไม่ถึงอีกมากมาย

หลวงปู่ตื้อ กับ**พระอาจารย์อินทวัง** เข้าไปเพียงสององค์ มีการจัดเสียบึงเดินทางจำพวกข้าวตู ข้าวแห้ง และเตรียมใบฉำฉาเพื่อโปรย เวลาเช้าถ้า ป้องกันการหลงทาง โดยเฉพาะชาวออกจะได้ออกมาตามทางที่โปรยใบฉำฉาไว้

ท่าน**พระอาจารย์อินทวัง** เป็นหมอมู สามารถจับมู สะกดมู ป้องกันงูกัด และเป่าแก้พิษงูได้อย่างชำนาญ แต่ถ้าเป็นเรื่องผีสงนางไม้แล้ว **หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม** จะเป็นผู้รับมือทั้งหมด ซึ่งเป็นที่เลื่องลือทั่วไปว่า **หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม** นั้น บรรดาผีสงนางไม้กลัวท่านเป็นที่สุด

เมื่อทุกอย่างพร้อม พระอาจารย์ทั้งสองก็ออกเดินทาง ภายใต้อำนาจนั้นมืดมาก พอเช้าถ้าก็เริ่มโรยใบฉำฉาไปที่ละใบสองใบไปเรื่อยๆ ท่านต้องระวังเรื่องงูเป็นพิเศษ เพราะใต้อำนาจมีงูชนิดต่างๆ ทั้งเล็กและใหญ่ อาศัยอยู่จำนวนมาก

หลวงปู่ตื้อ เล่าว่า พอเข้าไปก็พบงูทันที แสดงว่ามีงูมากทีเดียว ที่อยู่อาศัยในถ้ำ ตัวใหญ่ๆ ขนาดตันเสาก็มี **พระอาจารย์อินทวัง**บอกว่าไม่ต้องกลัว เดินข้ามไปเลย อย่าไปถูกต้องตัวมัน

ในระหว่างเดินทางวันหนึ่ง ได้ไปพบลำน้ำไหลผ่านลัดเลาะไปตามถ้ำ ทางที่จะเดินต่อไปก็ต้องลุยน้ำไป เมื่อพิจารณาสภาพโดยรอบแล้ว เห็นว่าน้ำไม่ลึก จึงพากันลุยข้ามไปอีกด้านหนึ่ง

เมื่อเดินต่อไปพบว่า มีอยู่ช่วงหนึ่ง ถ้าไม่สังเกตและจดจำให้ดี ก็จะหลงทางได้ เพราะเดินไปตั้งนานแล้วก็วนกลับมาที่เดิม

ในการเดินทางต้องผ่านลำน้ำถึง ๗ แห่ง ทั้งสององค์เดินต่อไป จนถึงต้นโพธิ์ ในระหว่างนั้นใบจำฉาก็หมด เสบียงก็หมด แต่ท่านก็เดินกันต่อไปอีก จนกระทั่งแน่ใจว่าไม่พบ **แท่นหลวงคำแดง** ตามที่เล่าลือกัน ก็พากันเดินกลับออกมาตามทางเดิม

รวมเวลาเดินทางทั้งไปและกลับ ๗ วัน ๗ คืน พอดี บางครั้ง ต้องเดินติดต่อกันไปเป็นเวลานานโดยไม่รู้ว่าเป็นเวลากลางวัน หรือกลางคืน

หลวงปู่ตื้อ บอกว่า ภายในถ้ำเชียงดาวนั้นมีมืดมากไม่เหมาะที่จะบำเพ็ญภาวนา ไม่เหมือนกับถ้ำพระปัจเจกพุทธเจ้าที่เคยไปสำรวจมาแล้ว

ทางเข้าถ้ำเชียงดาว

เทพยดาผู้บำเพ็ญบารมี

ในครั้งที่หลวงปู่ชื่อ อจลรมโม ได้จุดดวงแก้วไปทางอำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ ท่านได้พักบำเพ็ญเพียรอยู่ในสถานที่ลับปายะแห่งหนึ่ง มีอยู่คั่นหนึ่ง ขณะที่หลวงปู่ กำลังเดินจงกรมอันเป็นกิจวัตรปกติ ในการบำเพ็ญของท่าน ปรากฏร่างของเทพยดาตนหนึ่งมาในรูปของ ชีปะขาว เทหะลอยมาใกล้ทางเดินจงกรมของหลวงปู่

เทพยดาตนนั้นได้สำแดงตนลอยสูงขึ้นไป แล้วหยุดยืนนิ่งอยู่บนยอดไม้ เหนือทางเดินจงกรมขึ้นไป ลอยขึ้นไปยืนนิ่งอยู่เฉยๆ โดยไม่ได้ทำอะไร

หลวงปู่ ยังคงเดินจงกรมอยู่ตามปกติ เทพยดาก็ยังคงสงบนิ่งอยู่ ณ ที่นั้น

หลวงปู่ จึงได้กำหนดจิตถามขึ้นว่า “ท่านเทพยดาผู้มีศีลธรรม อันดีงาม ทำไมท่านจึงไปยืนอยู่บนที่สูง คืออยู่สูงมากกว่าอาตมาผู้เป็นศิษย์ ของพระตถาคตเจ้า ผู้กำลังปฏิบัติธรรมอยู่เล่า ทำไมท่านไม่ลงมากราบไหว้แสดงความเคารพเล่า?”

เทพยดาตนนั้นยังยืนนิ่งเฉย ไม่แสดงกิริยาอาการอย่างใด **หลวงปู่** จึงกำหนดถามอีกว่า “ท่านเทพยดาผู้มีศีลลาจารวัตรอันงาม ท่านเป็นฤาษี หรือ หรือว่าเป็นอรหันต์?”

เทพยดาตนนั้นแสดงอาการกางแขนออก ทำอาการบู้ยี้ขึ้นมา ทางท่าน **หลวงปู่** กำหนดจิตดูจึงรู้ว่าเทพยดาตนนี้ คงจะเป็นพระปัจเจก พุทธเจ้า จึงได้กล่าวถามต่อไปว่า

“ท่านเทพยดาผู้เจริญ ท่านเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้าหรืออย่างไร ข้าพเจ้าขออาราธนาท่านมาสนทนาค่ะ”

เทพยดาตนนั้นไม่ตอบ แต่ได้แสดงออกทางใจให้หลวงปู่รู้ได้ แล้วเทพยดาก็แบมือออกให้หลวงปู่ได้เห็นรูปดอกบัวปรากฏอยู่ที่ฝ่ามือ ทั้งสองข้าง เทพยดาแสดงอาการเขินอายเล็กน้อย แล้วก็เหาะหนีไป

เมื่อมีโอกาส หลวงปู่ดี๋ ได้กราบเรียนถามเรื่องนี้กับพระอาจารย์ใหญ่ - หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต

หลวงปู่มั่น ได้ให้คำอธิบายว่า เทพยดาที่เห็นนั้นเป็นวิญญาณของผู้กำลังสร้างสมบารมี เพื่อความเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้าอยู่

นอกจากนี้ หลวงปู่มั่น ยังกล่าวถึงเรื่องอื่นๆ ที่เกี่ยวกับผีสิง เทวดา นางไม้ ที่หลวงปู่ดี๋ได้พบเห็นในที่ต่างๆ อีกโดยหลวงปู่มั่น ได้รับรองว่าเป็นเรื่องจริง และมีจริง

สำหรับเทพยดาตนที่มีรูปดอกบัวบนฝ่ามือนั้นเป็นผู้ที่กำลังสร้างบารมีเพื่อความเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า และอีกไม่นานก็จะสำเร็จ

หลวงปู่มั่น บอกต่อไปว่า เรื่องเช่นนี้ นานๆ จึงจะได้พบสักครั้งหนึ่ง เป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก เทพยดาบางตนก็มีศีลธรรมอันดีงาม เพราะเคยประพฤติปฏิบัติธรรมมาก่อนหลายชาติแล้ว เมื่อละจากร่างอันเน่าเหม็นของมนุษย์แล้วก็ยังประพฤติธรรมอยู่ เพราะมีสันดานที่เป็นศีลเป็นธรรมแล้ว เทพยดาตนที่มีดอกบัวบนฝ่ามือนี้ อีกไม่กี่ชาติ ก็จะได้สำเร็จเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า

๓๒.

วิญญาน ทำฤทธิ์กับหลวงปู่

เกี่ยวกับเรื่องเทพยดา วิญญาน ภูติผีปีศาจต่างๆ นั้น **หลวงปู่ดี้อจลรมโม่** ท่านได้ประสบมาหลายรูปแบบจนได้รับการกล่าวขานว่า **หลวงปู่ดี้อ** ท่านเป็นพระกรรมฐานที่ผจญกับสิ่งเร้นลับต่างๆ มากมากที่สุด และสามารถเอาชนะได้ด้วยจิตที่ตั้งมั่นอยู่ในพระพุทธรูปคุณ พระธรรมคุณ และพระสังฆคุณ เป็นที่ยิ่ง ท่านอุทิศตนให้กับการปฏิบัติความเพียรอย่างแท้จริง

หลวงปู่ดี้อ เคยเดินธุดงค์ไปแถวจังหวัดแม่ฮ่องสอน ซึ่งถือว่าเป็นจังหวัดที่อยู่ห่างไกล และเส้นทางติดต่อธุรกัณฑ์ดารมากที่สุด

หลวงปู่ ได้เล่าให้สานุศิษย์ฟังว่า ท่านเดินธุดงค์ด้วยเท้า จากเชียงใหม่ ไปแม่ฮ่องสอนใช้เวลาหลายวันจึงถึง เมื่อเจอสถานที่เหมาะสมก็พักบำเพ็ญภาวนา ทำความเพียรไปเรื่อยๆ ได้ปกกลดภวานาหลายคืน ที่นั่นอากาศดี สถานที่ก็ดี มีความสงบเงียบ ห่างไกลจากผู้คน การภาวนาเป็นไปด้วยความเรียบร้อยดีมาก

มีวิญญานพวกเทพยดา วิญญาน โอปะปาติกะ ทั้งหลายมาปรากฏตัว และทดสอบลงดีกับท่านอยู่บ่อยครั้งเหมือนกัน

ในช่วงที่ท่านไปพำนักปกกลดบบริเวณ **ถ้ำผาป่อง** ในคืนแรก ได้มีวิญญานมาลองดี ในคืนนั้นท่านกำลังนั่งสมาธิภาวนาอยู่ภายใน

มุ้งกอล ได้เกิดมีแสงเป็นสายรุ้งสีต่างๆ สว่างจ้ามาครอบมุ้งกอลของท่าน

หลวงปู่ บอกว่า รัชนีรู้สึกรู้สึกว่ากำลังของมันแผ่ปกคลุมบีบเข้าไปถึงจิตใจ มีทั้งหายใจผิดและหายใจไม่ออก ลมมันตันไปหมด ร่างกายธาตุชั้นอ๋อกลงอย่างเห็นได้ชัด

จิตของ**หลวงปู่** แนบแน่นอยู่กับการภาวนาอย่างไม่ลดละ จิตมันคงอยู่กับ พุทฺโธ ธมฺโม สงฺโฆ อยู่ไม่นานเท่าไรแสงประกายสายรุ้งนั้นก็ค่อยคลายความสว่างจ้าลง แล้วก็หายไป

สักครู่ต่อมา ก็ปรากฏเป็นนิ้วมือขนาดใหญ่มาก เทียบว่าเท่าลำตาลก็น่าจะได้ มาครอบลงบนกอลตรงดึ่งอีก ตอนนี้นำว่าถึงกับรู้สึกได้ว่าหัวใจสั่นหวิวๆ เกิดอาการกลัวขึ้นมาบ้าง เกือบจะหยุดทำความเพียรอยู่เหมือนกัน แล้วท่านก็ตั้งมั่นทำความเพียรต่อ ตั้งใจมั่นขอยอมตายใจมั่นอยู่กับคำบริกรรม พุทฺโธ ๆ จะตายขอให้ตายด้วยศีลด้วยธรรม แล้วใจค่อยสบายขึ้น หายใจได้คล่อง นิ้วมือนั้นนั้นก็หายไป

อีกสักครู่ก็ปรากฏร่างเป็นคนตัวดำๆ สูงใหญ่ราว ๑๐ ศอก แต่งตัวเหมือนพระราชา เดินเข้ามาหยุดอยู่ที่ใกล้กอลยืนนิ่งอยู่อย่างนั้น

หลวงปู่ จึงถามว่า “ใครอยู่ที่นั่น?”

ไม่มีเสียงตอบ ร่างนั้นยืนนิ่งเฉยอยู่ ครู่เดียวก็หายไป สักพักก็กลับมาอีก คราวนี้เปลี่ยนเป็นชี่ปะขาวอายุราว ๒๗-๒๘ ปี ดูท่าทางยังหนุ่มอยู่มาก

คราวนี้เขามาด้วยอาการสงบเสถียรเรียบร้อย เมื่อมาใกล้ก็คุกเข่าลง กราบด้วยความเคารพ ดูท่าทางเลื่อมใส**หลวงปู่**อย่างแท้จริง เมื่อกราบไหว้แล้วก็ลงนั่งพับเพียบเรียบร้อย

หลวงปู่ ถามว่า “ท่านเป็นใคร? ท่านมาจากไหน?”

ชี่ปะขาวหนุ่มตอบว่า “มาหาท่านพระอาจารย์”

หลวงปู่ ได้ถามต่อไปว่า “ใครเป็นผู้ทำสายรุ้งครอบมุ้งกลดของเรา? ใครเป็นผู้ทำนิ้วมือใหญ่ครอบมุ้งกลดของเรา? และใครแสดงตนเป็นพระราชา?”

เขายอมรับว่า “ทั้งหมดนี้ เราเป็นผู้ทำ”

“ทำเพื่อประโยชน์อันใด” **หลวงปู่** ชักต่อ

“ทำเพื่อทดลองจิตใจของท่านเล่นเฉยๆ” เขาตอบด้วยสำเนียงชาวเหนือ

หลวงปู่ จึงพูดสั่งสอนเขาว่า “การที่จะทดลองลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้าให้มีความกลัวนั้น ไม่มีผลเสียแล้ว เพราะสมณะอย่างเราไม่กลัวอะไร จะตายก็ไม่เสียดายอะไร เพราะว่าเราได้นับถือและมอบกายถวายชีวิตให้พระพุทธเจ้า รู้จักการเสียสละ การทำบุญสร้างบารมี แม้จะตายก็ไม่หลงตาย จะอยู่หรือจะตายก็เป็นประโยชน์ทั้งนั้น จะไม่เป็นผู้หลงตายเลย

ไม่ว่าเทพยดา มนุษย์ สัตว์นรก ล้วนรักเคารพต่อพระพุทธเจ้าทั้งนั้น และล้วนแต่รักนับถือต่อบุคคลผู้ปฏิบัติธรรมทั้งนั้น นอกจากวิญญานที่หลงตายเท่านั้นที่จะมาหลอกกันให้ยึดยาว เสียเวลาในการสร้างบุญบารมี”

ในที่สุด ดวงวิญญานนั้นก็กราบขอขมาท่าน ขอรับศีลรับพรจากท่านด้วยอาการเคารพนอบน้อม

๓๓.

อดีตพระราชา เมืองตองฮู้

วิญญูณที่มาในรูปชี่ปะขาวหนุ่มได้เล่าเรื่องราวในอดีตของตน
ถวายหลวงปู่ว่า

“แต่ก่อนข้าพเจ้าเป็นพระราชาอยู่เมืองตองฮู้ ระยะเวลาได้เมินเฉย
ต่อพระธรรมคำสอน เพราะโลกมากในทรัพย์สมบัติ แต่ระยะหลังๆ
ตอนนั้นปลายของชีวิตได้เลื่อมใสในพระพุทธเจ้า

พระพุทธองค์เคยเสด็จมาโปรด ข้าพเจ้าก็ได้รับศีลรับพร
จากท่าน ได้กราบทูลขอให้พระพุทธองค์ได้ประทับรอยพระบาทไว้
เพื่อเป็นที่สักการบูชาแก่ชาวเมือง

พระองค์ได้ทรงประทับรอยพระพุทบาทไว้อยู่ห่างจากที่นี่
ไม่กี่ไกล อยู่กลางแม่น้ำที่พั่งหินกลางแม่น้ำ แม่น้ำนี้ลึกท่วมหลังช้าง
เท่านั้น ไม่ลึกมากเท่าไร แม่น้ำนี้อยู่ใกล้เมืองประตูขาว

ปัจจุบันแม่น้ำนี้เรียกชื่อว่า **แม่น้ำปอน** และเมืองประตูขาว
เปลี่ยนเป็น **เมืองรัว**”

วิญญูณนั้นบอกย้ำอีกว่า “รอยพระพุทบาทนั้นอยู่กลาง
แม่น้ำนั้น นิมนต์ท่านไปดูและนมัสการด้วย ถ้าท่านนับถือพระพุทธเจ้า
จริงๆ แล้วก็จะบอกหนทางเดินให้ แต่ท่านอย่าลืมน่าตรงปากทางเข้าไป
จะถึงแม่น้ำนั้น จะมีถ้ำอยู่ถ้ำหนึ่ง เมื่อเข้าไปในถ้ำนั้นจะเห็นหินยาวรี

มีลักษณะคล้ายงู แต่เป็นก้อนหินธรรมดา มนุษย์ทั่วไปเข้าใจว่าเป็นงู เพราะมีแต่ความกลัวเป็นใหญ่

ให้ท่านเดินข้ามไปหรือเหยียบไปเลยก็ได้ และภายใต้หินก้อนนั้นมีไหเงินและทองคำอยู่ ๔ ไห ถ้าหากท่านพระอาจารย์จะเอาไปเพื่อเป็นการเมตตาท่อข้าพเจ้าแล้วก็ขออน้อมถวายท่านเลย”

เมื่อพูดเพียงนี้แล้ว ชีปะขาวหนุ่มนั้นก็กราบลาแล้วก็หายไป

๓๔.

เดินทางไปดู รอยพระพุทธรบาท

หลวงปู่ตี้ อจลธมโม ได้พักภาวนาอยู่ที่นั่นเป็นเวลาพอสมควรแล้ว ก็ออกเดินทางเพื่อไปดูรอยพระพุทธรบาทตามที่วิญญานอดีตพระราชามืองตองฮู้ ได้บอกไว้เมื่อคืนก่อน

หลวงปู่ เล่าว่า ท่านใช้เวลาเดินทางตามที่วิญญานบอก ๑ วันเต็มๆ ก็ไปถึงปากถ้ำทางเข้าไปเพื่อดูรอยพระพุทธรบาทนั้น ท่านได้พบก้อนหินยาวเหมือนรูปงูจริงๆ ซึ่งมันก็เป็นก้อนหินธรรมดาแน่นอน

เดินต่อไปเรื่อยๆ จนถึงริมแม่น้ำ ก็มองเห็นหินก้อนใหญ่เหมือนงูเขาทั้งลูกตั้งอยู่กลางแม่น้ำเลย และได้พบรอยพระพุทธรบาทตามคำบอกเล่าจริงๆ

รอยพระพุทธรบาทนี้ยาวประมาณ ๘ ศอก กว้าง ๖ ศอก สูง ๔ ศอก โดยประมาณเห็นจะได้

เมื่อพิจารณาแล้ว เห็นว่าเป็นรอยพระพุทธรบาทที่พระพุทธองค์ประทับไว้จริงๆ **หลวงปู่** จึงได้กระทำการสักการะ แล้วก็จากสถานที่นั้นไป

ขณะที่**หลวงปู่ดี** อยู่ปฏิบัติภาวนาในเขตจังหวัดแม่ฮ่องสอนตาม ดอยตามป่าต่างๆ นั้น ท่านมักจะเจอกับพวกกายทิพย์ และมีเหตุการณ์ แปลกๆ มารบกวนการบำเพ็ญภาวนาของท่านเสมอ

หลวงปู่ ได้ใช้ความอดทน อดกลั้น เอาชนะด้วยการบำเพ็ญภาวนา ไปทุกครั้ง

พวกวิญญาณหรือกายทิพย์ทั้งหลายเหล่านี้ ส่วนมากมักจะเป็น พวกที่อยู่ใฝ่สามัคคีมีค่าต่างๆ เมื่อได้ทดสอบความมั่นคงทางจิตใจ ของ**หลวงปู่**แล้ว วิญญาณเหล่านั้นก็จะบอกถวายสมบัติที่พวกเขา รักษา นั้นให้ แต่**หลวงปู่**ก็ไม่เคยสนใจ คงมุ่งหน้าแต่การปฏิบัติพระธรรม กรรมฐานเพียงอย่างเดียว

๓๕.

พุทธโธ ช่วยให้พ้นภัยอันตรายได้

ลูกศิษย์ลูกหาต่างก็เชื่อมั่นว่า นับตั้งแต่หลวงปู่**ดี๋อ อจลรมโม่** ท่านบวชมาในพระพุทธศาสนา ท่านก็ได้ดำเนินปฏิบัติทาในการปฏิบัติธรรมอย่างเคร่งครัด ไม่เคยรู้สึกท้อแท้ หลวงปู่ท่านบอกว่า **“จงสละไปเกิด วัตรธรรม เพื่อความดี คือพระธรรม อันเป็นความดีที่สุดของชีวิต”**

จากเรื่องราวชีวิตของหลวงปู่ จะเห็นได้ว่า นับตั้งแต่ท่านได้ออกธุดงค์ครั้งแรกเป็นต้นมา ก็จะมีเจ้ที่เจ้าทางและวิญญานทั้งหลาย มาทดสอบความเข้มแข็งทางจิตใจ เพื่อจะเอาชนะท่านเสมอ แต่ด้วยวิสัยของลูกศิษย์พระตถาคตแล้ว ท่านไม่เคยท้อแท้ หรือลดละความพยายามในการปฏิบัติธรรมเลย

การท่องธุดงค์ของหลวงปู่ มักจะเป็นการผจญภัยใกล้ต่ออันตรายในชีวิตเสมอ นับเป็นปกติที่หลวงปู่ไม่ได้ฉันอาหารติดต่อกันตั้งแต่ ๗-๑๕ วัน เพราะต้องท่องเที่ยวอยู่ในป่าเขาที่ไม่พบผู้คนเลย ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าหลวงปู่**ดี๋อ** และพระธุดงค์ทั้งหลายท่านไม่มีความพึงพอใจในการกระทำเช่นนั้น ท่านเต็มใจทำไปเพื่อความเห็นแจ้งตามแนวทางธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างแท้จริง

เมื่อเวลาที่ธุดงค์ในป่าเขาที่ห่างบ้านผู้คน ท่านจะต้องนึกเอา **พุทธโธ** เป็นอารมณ์ ทำให้เกิดกำลังใจ จิตใจเข้มแข็ง ทนต่อความทิวและ

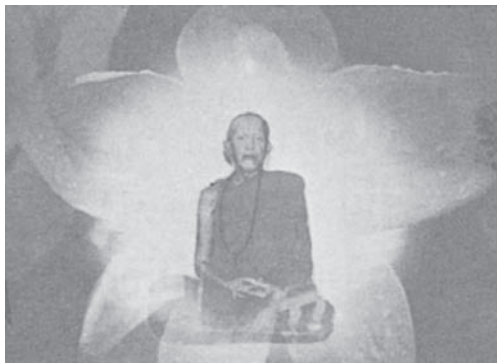
ความกระวนกระวายลงได้

ท่านทั้งหลายยอมสละตาย มอบกายถวายชีวิตเพื่อค้นหาพระธรรม จึงไม่มีอะไรที่จะเป็นอุปสรรคต่อการบำเพ็ญเพียรของท่านเลย ท่านมีใจเด็ดเดี่ยวมุ่งมั่นต่อการค้นหาพระธรรมอย่างแท้จริง

นิสัยของ**หลวงปู่**ที่สาคัญอีกอย่างหนึ่ง คือ ท่านชอบรู้อะไรต่างๆที่เร้นลับ เช่น พวกกายทิพย์ ผีสังเทวดา เปรต และวิญญาณต่างๆ เป็นต้น

หลวงปู่เคยเล่าให้บรรดาศิษย์ฟังเสมอ เกี่ยวกับพวกกายทิพย์นี้ เรื่องที่ท่านบอกเล่าล้วนแต่หน้าอัศจรรย์ เพราะเป็นเรื่องที่นอกเหนือที่มนุษย์ธรรมดาสามัญจะรู้อะไรได้ แต่สำหรับผู้สนใจใฝ่รู้ในด้านการปฏิบัติตามแนวทางพระพุทธศาสนาแล้วก็เชื่อมั่นว่าเป็นความจริง

หลวงปู่ก็ ท่านยืนยันว่าเรื่องสิ่งเร้นลับต่างๆ เกี่ยวกับภพภูมิที่แตกต่างออกไป เช่นพวกกายทิพย์ เทวดา ผีสังนางไม้ สัตว์นรก และเปรตต่างๆ นั้นเป็นสิ่งที่มีจริง สามารถสัมผัสรู้อะไรได้ถ้าเรามีการฝึกฝนด้านจิตใ้จจนมีความละเอียดเพียงพอ

ถือเอาเสีย เป็นอาจารย์กรรมฐาน

เกี่ยวกับการผจญกับสัตว์ร้ายต่างๆ เช่น เสือ เป็นต้น ซึ่งพระรุดงค์ที่เดินทางในป่าดงในสมัยก่อน มักจะต้องพบเห็นอยู่เสมอ

หลวงปู่ดื้อ อจลธมฺโม ท่านถือว่า เสือ เป็นอาจารย์ในการปฏิบัติกรรมฐาน คือมาช่วยสอน ช่วยเตือน ให้พระรุดงค์ไม่ประมาทในการบำเพ็ญเพียรของตน ต้องทำสมาธิภาวนาอย่างไม่ลดละ

หลวงปู่ท่านว่า เสือคือเทพเจ้าที่คอยรักษาเราให้ปลอดภัยจากการเดินรุดงค์ในป่าเขา ไม่ว่าจะเสือจริงๆ หรือเสือเทพเนรมิต เพราะเสือที่ท่านพบมักแสดงเหมือนกับรู้ภาษาคน

หลวงปู่เล่าว่า “เวลาที่เสือมาหาเราในป่า เราก็เร่งภาวนาให้จิตยึดใน **พุทฺโธ** เป็นอารมณ์ ไม่ฟุ้งซ่านรำคาญทำให้การปฏิบัติกรรมฐานเป็นไปด้วยความเรียบร้อยดี

เข้าขึ้นก็ออกก็เที่ยววิณฑชบาตตามสมณวิสัย ฉันทอาหารวิณฑชบาตแล้วก็นั่งสมาธิภาวนา พิจารณาอาการ ๓๒ ของร่างกายที่เราหลงไหลว่าเป็นของสะอาดดงดงาม เมื่อรู้สึกรังงักก็เดินจงกรมภาวนา เพื่อป้องกันนิรเวรณ์มาครอบงำ

สำหรับเวลากลางคืนนั้น บำเพ็ญความเพียรโดยตลอด เวลาพักผ่อนจำวัดมีน้อยมาก ทำกิจวัตรอย่างนี้ไม่เคยขาด ทำอยู่เสมอ

และทำด้วยความพอใจที่สุด ไม่ได้ห่วงหน้าห่วงหลัง **ยิดพุทโร** เป็นสรณ
ตลอด ไม่เคยประมาณ”

หลวงปู่ ท่านเน้นย้ำว่า “ตราบใดที่จิตของเรายังมีอารมณ์ยึดมั่น
 อยู่กับ**พุทโร** เลื่อนนั้นจะไม่ทำอันตรายอะไรเรา ไม่ว่าจะ เป็นเลื้อจจริง
 หรือเลื้อเทพเนรมิตก็ตาม แต่ถ้าจิตเรามัวแต่รักตัวกลัวตาย จนลืมน
 ภาวนา**พุทโร** และจิตห่างจาก**พุทโร**คราวใด เลื่อนนั้นก็จะต้องคอย
 ทำร้ายให้เป็นอันตรายแก่ชีวิตได้”

ด้วยเหตุนี้ **หลวงปู่**ดี้อ ท่านจึงไม่กลัวเลื้อ ท่านถือว่าเลื้อเป็น
อาจารย์สอนให้เราได้ภาวนา และรู้จักคุณของ**พุทโร**

หลวงปู่ ท่านยังแนะนำอีกว่า ในเรื่องของภูติผีปีศาจก็ตาม ถ้าหาก
 ใครกลัวผี ก็ให้ไปอยู่ภาวนาในป่าช้า จิตจะได้ตื่นกลัว แล้วจะได้ตั้งใจ
 ภาวนาตลอดคืนจนจิตเกิดสมาธิและสงบลง ทำให้หายกลัวไปได้

เพราะอาณาภาพของ**พุทโร** และจิตที่เป็นสมาธิ พวกภูติผีต่างๆ
 จึงไม่สามารถทำอันตรายใดๆ แก่เราได้ และเมื่อเราแผ่เมตตาให้ พวกนั้น
 ก็ยินดีน้อมรับในส่วนบุญ กลายเป็นมิตรกับเราไปเสียอีก

เรื่องราวข้างต้นนี้ **หลวงปู่**ดี้อ **อจลรมโ** ได้เมตตาเล่าให้
 พระเถรฟัง เป็นเหตุการณ์เมื่อครั้งท่านจำพรรษาอยู่ที่**พระบาทบัวบก**
 จังหวัดอุดรธานี ก่อนที่จะเดินทางมาบำเพ็ญเพียรที่เชียงใหม่

๓๗.

พบกับงูใหญ่ ขณะเดินจงกรม

บันทึกเหตุการณ์ส่วนนี้เกิดขึ้นในสมัยที่ **หลวงปู่ดี อจลธโม** บำเพ็ญเพียรอยู่ที่ **พระพุทธรบาทบัวบก** จังหวัดอุดรธานี

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในตอนกลางคืน ขณะที่**หลวงปู่**กำลังเดินจงกรมอยู่ ปรากฏมีงูใหญ่ตัวหนึ่งเลื้อยออกมาหยุดข้างทางเดินจงกรมของท่าน พอ**หลวงปู่**เดินมาถึง ฐตัวนั้นก็ชูคอจ้องดูท่านเดินจงกรมไปมา

หลวงปู่ เดินไป-กลับบนทางเดินอย่างปกติ แสดงว่าไม่ได้ให้ความสนใจมัน เจ้างูใหญ่ยังคงจ้องมองดูท่านอย่างไม่ลดละคล้ายจะนึกสงสัยว่า “พระองค์นี้กำลังทำอะไรอยู่ เดินกลับไปกลับมาอยู่ได้ไม่หั่นมามองดูเราเลย เราสู้สุดส่ำห์มาเยี่ยมถึงที่ ท่านน่าจะต้อนรับพูดจาปราศรัยกับเราบ้าง”

เมื่อเจ้างูใหญ่เห็นหลวงปู่ไม่สนใจ จึงได้เลื้อยเข้ามาติดทางจงกรม แล้วก็ขดตัวซ้อนกันเป็นวงชูคอจ้องมองมายัง**หลวงปู่ หลวงปู่** ก็ยังเดินตามปกติ ไม่แสดงท่าว่าสนใจมัน แต่ความจริงแล้วท่านก็แอบสังเกตอยู่ในใจว่า เจ้างูใหญ่ตัวนั้นจะทำอะไรต่อไป

เจ้างูใหญ่เห็น**หลวงปู่** ไม่สนใจและไม่กลัวมัน มันเฝ้าดูอยู่ไม่นานก็คลายชนด แล้วเลื้อยหายเข้าป่าพ้นจากทางเดินจงกรมของท่านไป

ผจญเปรตเจ้าที่

ในการเดินจงกรมครั้งเดียวกัน ที่**พระพุทธรบาทบัวบก**

หลังจากงูใหญ่เลื้อยหายเข้าป่าไปแล้ว ทันใดนั้นเองก็ปรากฏเป็นคนร่างสูงใหญ่ กะว่าสูง ๑๐ วา มายืนทางขาที่ปลายทางจงกรม คล้ายกับจะคร่อมทางเดินไว้ แสดงท่าทางว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในถิ่นนั้น

หลวงปู่ตื้อ ท่านเดินจงกรมตามปกติ แสดงท่าว่าไม่สนใจกับมัน ท่านบอกว่ารู้สึกขนพองสยองเกล้าขึ้นบ้างเล็กน้อย ปรากฏว่าเริ่มมีกลิ่นสาบสาางเหม็นขึ้นมา และก็เหม็นมากขึ้นทุกที จนรู้สึกว่าจะทนไม่ไหว ไม่สามารถดับเวหนาดังนี้ได้

หลวงปู่ได้กำหนดจิตแผ่เมตตาให้มันก็ไม่เป็นผล ได้ออกปากไล่ให้มันหนีไป มันก็ยังทำเฉย แถมยังคงปล่อยกลิ่นสาบสาางนั้น เช่นเดิม ท่านพยายามเดินจงกรมไปมาและกำหนดจิตไล่มันอยู่นานพอสมควรก็ไม่ได้ผล ท่านยังยึด**พุทธโร**อยู่ในอารมณ์ตลอดเวลา ตอนนี่จิตใจท่านไม่หวั่นไหวหรือเกรงกลัวมันเลย

ในที่สุด**หลวงปู่**ก็หยุดเดิน แล้วพูดขึ้นว่า
“ให้มันรออยู่ตรงนี้ก่อน เดี่ยวจะได้ลองดีกัน”

หลวงปู่เดินขึ้นไปบนเพิงที่หัก จุดเทียนไข เอาไปติดที่ปลายไม้เท้า แล้วเดินกลับมาที่ทางเดินจงกรม พุดต่างๆ ออกไปว่า

“ให้มันหนีไปเด้อ ถ้าบ่หนีจะเอาไฟจุดดาก (กัน) มึงเดี๋ยวนี้ละ”

ผีเปรตตานั้นยังยืนนิ่งเฉย และส่งเสียงหัวเราะเยาะท่าน
หลวงปู่ เดินเข้าไปใกล้ แล้วก็ฟุ้งเทียนเข้าใส่มัน

ได้ผล ผีเปรตตานั้นกระโจนหายไป แล้วไปปรากฏที่ต้นไม้ใหญ่
ซึ่งอยู่ห่างออกไป แต่กลิ่นเหม็นสาบกลับมากขึ้นกว่าเดิม จน**หลวงปู่**
ไม่สามารถข่มใจเดินจงกรมต่อไปได้

หลวงปู่ ใช้ไฟเทียนไล่มันต่อไปอีก มันจึงหนีไป ดูท่าว่ามันจะ
หายไปแล้ว **หลวงปู่** จึงเข้าทางเดินจงกรมต่อไป พอได้เวลาพอสมควร
ท่านจึงหยุดพักการเดินจงกรมแล้วนั่งสมาธิภาวนาต่อไป

โดนเปรตแก้ง

เมื่อ**หลวงปู่**หลับตานั่งสมาธิได้ประมาณครึ่งชั่วโมงเท่านั้น ท่านรู้สึกว่ามีใครบางคนมาเป่าลมเข้าไปในหูขวา ท่านรู้สึกสะดุ้งเล็กน้อย แล้วมันก็กลับมาเป่าทางหูซ้าย ท่านพยายามข่มใจนั่งสมาธิต่อไป แม้เมตตาให้ก็ไม่เป็นผล มันยังคงรบกวนอยู่นั่นเอง

หลวงปู่ลืมตาขึ้น เอ่ยปากขับไล่มัน มันก็หัวเราะชอบใจแล้วก็หนีไป

หลวงปู่นั่งสมาธิต่อไป ไม่นานมันก็กลับมาอีก แก้งเป่าลมเข้าหูท่าน ทำล้อเล่นเช่นเดิม พอเอ่ยปากไล่มันก็หนีไป ไม่นานมันก็กลับมาอีก ทำอยู่เช่นนั้น

หลวงปู่คิดอุบายที่จะขับไล่ โดยจะเอาน้ำมาสาตมัน ท่านลุกจากที่จะไปหยิบขันเพื่อตักน้ำ ปรากฏว่าไม่มีขันในที่ ที่**หลวงปู่**วางไว้ คิดว่าผีมันคงเอาไปซ่อน มันหัวเราะเยาะแบบรู้ทัน

หลวงปู่คิดจะเอาไม้ขีดมาเผาหัวมัน แต่ก็คิดว่าหากลักไม้ขีดไม่เจอ มันเอาไปซ่อนอีก ตูมันเล่นตลกกับท่าน ท่านคิดจะทำอะไรรู้สึกว่ามันจะรู้ทันไปหมด เจ้าผีเปรตยังหัวเราะได้ใจใหญ่

หลวงปู่หมดหนทางจะจัดการกับผีเปรตตนนั้น ท่านจึงดึงมุ้งกลดลงกาง แล้วนั่งภาวนาในมุ้งกลดโดยไม่ยอมนอนเลยตลอดคืน ท่านทำสมาธิไปจนได้อรุณวันใหม่ เจ้าผีเปรตตนนั้นจึงหนีขึ้นไปบนเขา แล้วส่งเสียงร้องบอกท่านว่า

“เรายอมแพ้ท่านแล้ว !”

เข้ากราบเรียน ถามหลวงปู่มั่น

ถึงตอนเช้า หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม ก็เดินไปหาหมู่คณะที่อยู่
ห่างออกไป ซึ่งมี หลวงปู่มั่น ฐริทตฺโต พระอาจารย์ใหญ่เป็นประธาน
อยู่ ณ ที่นั้นด้วย

พอหลวงปู่ตื้อ เข้าไปถึง หลวงปู่มั่น ก็กล่าวทักว่า “ท่านตื้อ
เมื่อคืนนี้คุณทำอะไรอยู่?”

หลวงปู่ตื้อ กราบเรียนว่า “กระผมพบกับผีขอรับ...กระผมทำ
อย่างไรเจ้าผีตนนั้นก็ไม่มีหนี่ จนได้อรุณ สว่างขึ้นเจ้าผีตนนั้นจึงขึ้นไป”

หลวงปู่มั่น พูดยืนยันว่า “ดีแล้วท่านตื้อ ผีมันปลุกเราให้ภาวนา”

จากนั้นหลวงปู่มั่น หลวงปู่ตื้อ และพระเถรทุกรงค์ก็แยกย้าย
ออกเที่ยววิณฑชบาตตามสมณกิจ เมื่อฉันภัตตาหารเสร็จแล้ว ต่างองค์
ต่างก็แยกย้ายไปบำเพ็ญเพียรยังสถานที่ของตน

หลวงปู่ตื้อ ได้เล่าให้ลูกศิษย์ฟังในภายหลังว่า “ผีตนนั้นเป็นผีเจ้าที่
ที่ยิ่งใหญ่จริงๆ เราชนะมันได้จึงไปรอด แต่ถ้าเราเอาชนะมันไม่ได้ก็คง
จะลำบาก ต่อจากนั้นเจ้าผีก็ไม่ปรากฏให้เห็นอีกเลย หากแพ้มันแล้ว
มันคงจะมารบกวนทุกคืน

ในเหตุการณ์เช่นนั้น ต้องอาศัยความอดทน อดกลั้นเป็นที่สุด
จะทำอ้อยไม่ได้เลย หายใจเข้าออกก็ต้องมีพุทฺโธเป็นประจำ ขาดไม่ได้
คำว่าพุทฺโธนี้เอง ฝึกแล้วเกรงมากที่สุด”

อาจารย์เสือที่บ้านภูดิน

ในสมัยที่**หลวงปู่ดี อจลธมฺโม** ท่องชุดงค์อยู่ทางฝั่งประเทศลาว มีช่วงหนึ่งได้พักปักกลดอยู่ที่**บ้านภูดิน** เพียงคืนแรกที่**หลวงปู่**ไปถึง ได้ยินเสียงเสือใหญ่ลายพาดกลอนมาร้องอยู่ใกล้ๆ บริเวณที่ท่านปักกลด และทราบจากชาวบ้านว่า เสือตัวนั้นเพิ่งฆ่าคนตายมาไม่นาน จัดเป็นเสือที่ดุร้ายที่ชาวบ้านหวาดกลัว

ในคืนนั้น ทั้งชาวบ้าน รวมทั้งวัว ควาย ต่างพากันตระหนกกลัว ต่างเฝ้าคอยระวังตลอดคืน ไม่กล้าหลับนอน

ชาวบ้านได้มาบอกให้**หลวงปู่**ระมัดระวังตัว เพราะกลัวเสือจะมาทำร้ายท่าน ด้วยท่านปักกลดอยู่องค์เดียว ทางไกลหมู่บ้านคน

หลวงปู่ ไม่ได้แสดงอาการวิตกกังวลให้เห็น ท่านพูดกับโยมว่า “อาจารย์เสือมาช่วยสอนกรรมฐานให้หรือ?”

หลวงปู่ ท่านบอกว่าท่านเองก็ไม่ประมาท คอยระมัดระวังเช่นกัน แต่จะไปแสดงอาการกลัวหรือกังวลมากก็ไม่ได้ ท่านต้องหนักแน่น เพราะต้องเป็นที่พึ่งทางใจให้ชาวบ้านได้

เสียงเสือร้องรอบๆ บริเวณที่ท่านปักกลดตั้งแต่หัวค่ำ **หลวงปู่** นั่งสมาธิภาวนาอยู่ภายในตลอด ไม่ได้นึกหวั่นไหวเลย พอตกตีเสียงเสือกก็เงียบหายไป ไม่มีอะไรเกิดขึ้น จิตท่านสงบแนบแน่นอยู่ในสมาธิ ไปจนถึงเวลาไก่ขันตื่น ก็คงประมาณตี ๓ หรือ ตี ๔ เกือบจะแจ้งแล้ว

๗๓.

วิญญาน พระอาจารย์คำบ้อมาหา

ในคืนนั้น หลวงปู่ นั่งสมาธิภาวนาอยู่ในกลดไปจนได้ยินเสียง
ไก่ขันครั้งแรก ประมาณตี ๓-๔ น่าจะได้ ได้มีวิญญานของพระเจ้ามาหา
หลวงปู่ ในสมาธิ บอกว่าชื่อ **พระอาจารย์คำบ้อ** มาบอกท่านว่า

“ท่านหลวงทหาร และหลวงชา เอาของมาฝากไว้ที่ใต้ต้นค้อ
เมื่อครั้งสมัยเมืองเวียงจันทน์แตก ท่านพระอาจารย์จะเอาไปก็ได้
แต่ก่อนจะเอาไปให้สวดมงคลสูตรเสียก่อน และไม่ต้องมีเครื่องบูชา
อะไรหรอก...”

วิญญาน**พระอาจารย์คำบ้อ** ได้บอกสถานที่ซ่อนทรัพย์ให้และ
แนะนำว่า

“เมื่อท่านเดินไปจากที่นี่ถึงต้นค้อแล้ว ให้ยกเอาหินที่วางซ้อนกัน
๓ ก้อนออก แล้วขุดลึกลงไปประมาณ ๓ คอก เท่านั้นก็จะเจอ

ในนั้นมีพระเงินและพระทองคำหลายองค์ เพราะในขณะนั้น
ท่านหลวงทหาร และหลวงชา ได้นำมาฝากไว้แล้วไม่รู้ว่าท่านทั้งสอง
หายไปไหน และเจ้าปู่เอง (พระอาจารย์คำบ้อ) ก็จะไปทีอื่นแล้ว
ต่อจากนี้จะไม่มีคนเฝ้ารักษาแล้ว”

หลวงปู่ตี้ ท่านรับทราบเฉยๆ ไม่ได้โต้ตอบแต่อย่างใด ลักครู่
หนึ่งวิญญานของพระอาจารย์คำบ้อก็หายไป

วิญญาน ชาวเผ่ากุกยก่อมองกะเร

อีกครั้งหนึ่งที่ **หลวงปู่ดี๋อ อจลรมโ** บำเพ็ญเพียรอยู่ที่บ้านภูดิน ในคืนหนึ่งได้ปรากฏนิมิตเป็นชายร่างสูงใหญ่และตัวดำมาก ท่านว่าดำยิ่งกว่าถ่านไฟเสียอีก ได้มาปรากฏอยู่ข้างหน้าท่าน แล้วก็พูดว่าอย่างไรก็ฟังไม่ชัด

หลวงปู่ ได้ถามกลับไปว่า “เจ้าเป็นชาติอะไร?”

เขาตอบสั้นๆ ว่า “เป็นเผ่ากุกยก่อมองกะเร”

หลวงปู่ ไม่เข้าใจ จึงถามไปอีกว่า “เป็นเทวดาหรือ?” เขาก็ตอบย่ำคำเดิม ฟังไม่ได้ความว่าเป็นชาติอะไรกันแน่ พูดจากันไม่รู้เรื่อง

หลวงปู่ จึงบอกให้นั่งลงและกราบพระ

ผีตนนั้นได้แต่ยิ้ม ไม่ยอมไหว้พระ

หลวงปู่ จึงพูดว่า “ถ้าไม่ไหว้พระก็จงหนีไปเถิด”

เขาทำท่าจะนั่งลง แต่ไม่นั่ง แสดงอาการย่อตัวเล็กน้อย แล้วก็หลีกหนีไป

เจ้าปู่ตีฆราวาสมาบอกลา

หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม ได้ทำความเพียรอยู่ที่บ้านภูดินต่อไปเรื่อยๆ ค่ะหนึ่งมีเทพองค์หนึ่ง นามว่า **ตีฆราวาส** ได้ประกาศตนว่าชาติก่อนเป็นเจ้านครเวียงจันทน์ ได้เข้ามาหาท่าน

ท่าน **ตีฆราวาส** ได้พูดกับ **หลวงปู่ตื้อ** ว่า “**เจ้าหัวลูก** มาจากไหน? **เจ้าปู่** ได้เฝ้าดูเห็นว่าท่านเคร่งครัดในการปฏิบัติธรรมมาก น่าเลื่อมใส

สมัยนครเวียงจันทน์ครั้งก่อนนั้น ชาวเมืองได้ตั้งใจบำเพ็ญกุศลกันดีมาก แม้เจ้าเมืองก็ใส่บาตรทุกวันด้วย

เจ้าปู่ เห็นท่านไปบิณฑบาตแล้ว ไม่ค่อยจะมีคนใส่บาตรเลย นับว่าท่านมีความอดทน น่ายกย่องสรรเสริญท่านมากที่ไม่ท้อถอยในการบำเพ็ญเพียร ไม่เห็นแก่ได้

บางวัน **เจ้าหัวลูก** ไม่ได้ฉันอาหารบิณฑบาตเลย นานนับถือในความอดทน และความตั้งใจของท่านจริงๆ...”

ต่อจากนั้น **ท่านเจ้าปู่ตีฆราวาส** ก็กล่าวอ่าว่า “วันนี้เป็นวันที่ **เจ้าปู่** จะไปจากที่นี่แล้ว”

กล่าวเพียงเท่านั้น **เจ้าปู่** เทพองค์นั้นก็หายวับไปทันที

เจอเจ้าที่ล่องดี

หลวงปู่ดี อจลรมโ มาพำนักที่**พระพุทธรบาทบัวบก** จังหวัดอุดรธานี เป็นครั้งที่สอง ในขณะที่**หลวงปู่**กำลังเดินจงกรม เกิดมีก้อนหินตกลงมาจากที่สูงหลายสิบก้อน แต่ตกห่างจากที่เดินจงกรม **หลวงปู่**ไม่ได้ให้ความสนใจ ยังคงเดินต่อไป

ไม่นานก็มีก้อนหินตกมาอีก คล้ายกับถูกปาลงมา คราวนี้ใกล้กับทางเดินจงกรมมากกว่าเดิม **หลวงปู่**จึงพูดขึ้นดังๆ ว่า “ใครเก่งก็ให้ออกมาต่อสู้กันเลย”

คราวนี้ได้ยินเสียงก้อนหินตกรอบตัวหลายสิบก้อน **หลวงปู่**จึงได้หยุดการเดินจงกรม แล้วเข้ามั่งกลดนั่งสมาธิภาวนาต่อไป เสียงก้อนหินก็ยังตกลงมาเรื่อยๆ โดยไม่รู้ว่ามีใครเป็นคนขว้างเข้ามา

ในคืนนั้น มีญาติโยมชาวบ้านมารักษาศีลอุโบสถด้วยกัน ๕ คน **หลวงปู่**ได้บอกให้พระอีกองค์หนึ่งที่เป็นไปด้วยกันมาภาวนายู่ใกล้ๆ โยม

เสียงก้อนหินก็ยังตกมารอบๆ บริเวณนั้น ตกมาเป็นระยะๆ มองออกไปรอบบริเวณก็เห็นเป็นก้อนหินจริงๆ ถ้าโดนศีรษะใคร ก็จะต้องแตกอย่างแน่นอน

สักพักใหญ่ๆ ก็มีเสียงดังคล้ายกับมีคนออกแรงผลักก้อนหินขนาดใหญ่กลิ้งลงมาจากยอดเขา เสียงนั้นอยู่ห่างจากที่ๆ พระกับโยมพักพอสมควร

หลวงปู่ ได้กำหนดจิตดู เห็นมีชายร่างใหญ่ผลั๊ก่อนหินลงมาจาก ยอดเขาจริงๆ จะด้วยจุดประสงค์อันใดนั้นท่านไม่สามารถกำหนดรู้ได้

ในมุ้งกลดของพระอาจารย์ที่อยู่เป็นเพื่อนโยมได้จุดเทียนขึ้นสว่างไสว ท่านเฝ้าคอยสังเกตการณ์อยู่ตลอดทั้งคืน ทั้ง**หลวงปู่** และญาติโยมต่างไม่ได้หลับนอนกันเลย

หลวงปู่ ท่านบอกภายหลังว่า “พอนึกถึงคำพูดของท่าน **พระอาจารย์ใหญ่** นั้น ที่ว่า **ผีมัน** ปลุกให้ภาวนาแล้วก็มีกำลังแข็งแรงทั้งกายและจิตทุกครั้งไป”

พอสว่าง**หลวงปู่** ก็เตรียมตัวออกไปบิณฑบาต วันนั้นได้ไปเที่ยวบิณฑบาตที่บ้านตัว อำเภอบ้านฝ้อ พอฉันอาหารเสร็จ พระอาจารย์ที่เป็นเพื่อนอยู่ในคืนนั้นก็เก็บบริวาร เตรียมตัวจะย้ายไปอยู่ที่อื่น

หลวงปู่ ถามพระองค์นั้นว่า “ท่านจะไปที่ไหน?” พระอาจารย์องค์นั้นตอบว่า “ผมอยู่ไม่ได้หรอก เพราะตลอดคืนมีแต่ก้อนหินตกลงมา จะภาวนาก็ไม่สะดวก”

หลวงปู่ ตี้อ จึ่งแก้ว่า “เมื่อสมัยพระพุทธเจ้าแสดงธรรมเรื่องเวสสันดรชาดก เมื่อพระองค์กล่าวคาถาขึ้นเท่านั้น ก็มีฝนเงินฝนทองตกลงมาเป็นพุทธรูชา

และเมื่อมีการแสดงธรรมเวสสันดรทุกวันนี้ พระท่านกล่าวคาถาพันเท่านั้น พุทธศาสนิกชนทั้งหลายก็โปรยข้าวตอกดอกไม้เป็นเครื่องบูชา เช่นกัน

ก็เมื่อคืนนี้ ลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้าภาวนา**พุทธโธ** เทวดาเขาก็อนุโมทนาโปรยดอกไม้ทิพย์เป็นเครื่องสักการะบูชา”

ท่านพระอาจารย์องค์นั้นกล่าวสวนว่า “ดอกไม้ทิพย์อะไรกัน

เห็นมีแต่ก้อนหินเท่านั้น ก็เรื่องข้าวตอกดอกไม้นั้น เป็นสิ่งที่เห็นด้วยตา และรู้สึกเหตุที่มาด้วย แต่ไม่เห็นอะไรเลย”

ทุกคนที่อยู่ที่นี่ต่างพากันหัวเราะขบขันแล้วต่างแยกย้ายไปสู่ที่พักบำเพ็ญเพียรของตน แล้วพระอาจารย์องค์นั้นก็กราบลาย้ายไปที่อื่น

หลวงปู่ตื้อ ยังคงพักอยู่ที่เดิม ตั้งใจว่าจะอยู่ที่นั่นไปก่อน “เพราะเพิ่งมาถึงคืนแรกเท่านั้นก็จะท้อถอยกลัวมันแล้ว เจ้าผีจะหัวเราะเยาะเอาว่าเรากลัวมัน

และเมื่อคืนนี้เราก็ไม่ได้เจ็บกายอะไรจากการกระทำของมันเลย เพียงแต่มันรบกวนให้เราได้รับความรำคาญเท่านั้นเอง

ถ้าหากเราไปสู่ที่อื่นแล้ว เจอเจ้าที่ที่อื่นอีกก็ต้องถูกลงตีกันเรื่อยไป เราต้องทำความเข้าใจกันเป็นที่ๆ ไป”

หลวงปู่ตื้อ ก็พักบำเพ็ญภาวนาอยู่ ณ ที่นั่นต่อไป

เจ้าที่ยังลองดีต่อไป

ในคืนต่อมาแค่เวลาเพียง ๓-๔ ทุ่ม เท่านั้นเอง **หลวงปู่ตื้อ อจลธมโม** กำลังนั่งภาวนาอยู่ภายในกลดตูดงค์ ก็ได้ยินคล้ายเสียงผีเท้าม้าเดินไปเดินมารอบๆ บริเวณที่ท่านนั่งอยู่ เสียงม้าเดินดังอยู่ที่ก้อนหินเป็นจังหวะ เสียงผีเท้าม้าหนักเข้า เดินเข้ามาหา มุ้งกลดของท่าน เสียงใกล้จนขีดมุ้ง

หลวงปู่ เลิกมุ้งกลดขึ้นดู ก็เห็นม้าสีขาวมีขนาดใหญ่เดินเสียงห่างออกไป ท่านเอามุ้งกลดลงแล้วนั่งภาวนาต่อไป

เสียงม้ายังดังรบกวนแบบเดิมอยู่อีก **หลวงปู่** จึงออกจากมุ้งแล้วมาเดินจงกรมแทน

อีกไม่นานก็ได้ยินเสียงม้าเดินอีก แต่อยู่ห่างออกไป เสียงเดินยังดังอยู่รอบๆ ห่างๆ มันคงไม่กล้าเข้ามาใกล้ท่าน

หลวงปู่ คงเดินจงกรมเป็นปกติ ไม่นานนักเสียงผีเท้าม้านั้นก็เงียบหายไป

หลังจากนั้นอีกสักครู่ ปรากฏว่าที่ทางเดินจงกรมของท่านมีงูเลื้อยยัวเยื้ออยู่หลายสิบตัว จน**หลวงปู่**เดินจงกรมไม่ได้ พิจารณาดูงูเหล่านั้นล้วนมีสีดำสนิท ถ้าหากท่านเดินไป จะต้องเหยียบพวกมันอย่างแน่นอน

หลวงปู่ จึงหยุดเดิน และยืนดูเฉยๆ บนทางจงกรมนั้น หลับตาเพ่งดูพวกงูเหล่านั้นว่าจะพบอะไรบ้าง

หลวงปู่ ยืนหนึ่งอยู่ตรงนั้นค่อนข้างนาน ปรากฏว่ามีงูมากชิ้นกว่าเดิม แต่พวกมันไม่ได้เลื้อยมาใกล้ท่านเลย อยู่ห่างท่านในช่วง ๑ วาเศษๆ เท่านั้น

หลวงปู่ ตั้งใจว่า จะต้องยืนอยู่ที่นั่นจนกว่าบรรดา งูจะหนีไปหมด ท่านไม่ได้ให้ความสนใจกับพวกมันว่าจะมีมากหรือน้อยเพียงใด ยืนกำหนดจิตภาวนาอยู่อย่างนั้น

ปรากฏว่ามีบุรุษคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้น มาบอก**หลวงปู่**ว่า ขอให้ท่านเดินจงกรมต่อไปเถิด กระผมจะจับงูเหล่านี้ไปให้หมด จะเอาไปให้เป็นอาหารพญาครุฑ

บุรุษนั้นเก็บเอางูทั้งหมดใส่ลงในถุงใบใหญ่ได้เกือบเต็มถุงแล้ว ก็เดินหายไป

หลวงปู่ มองดูที่เดินจงกรม ก็ไม่มีงูเหลืออยู่แม้แต่ตัวเดียว ท่านจึงออกเดินจงกรมต่อไป ตั้งใจว่าคืนนี้จะไม่นั่งและไม่นอน จะเดินและยืนภาวนาอยู่ในที่เดินจงกรมนี้จนสว่าง

๑๓.

เจ้าที่ยังไม่ยอมลดละ

หลังจากบรรดาผู้ทั้งหลายหมดไปจากทางเดินจงกรมแล้ว **หลวงปู่** ก็เริ่มเดินจงกรมต่อไป เดินไปได้สักครูก็ได้ยินเสียงคนพูดคุยกัน ประมาณว่ามี ๔-๕ คน **หลวงปู่** ไม่ได้สนใจว่าเขาพูดอะไรกัน เพียงแต่สักว่าได้ยินเท่านั้น ท่านยังคงเดินจงกรมต่อไป

สักครูเดียวก็เห็นคนเดินถือคอปี่เพลงมาจากก้อนหินใหญ่ด้านหน้า แล้วก็เลี้ยวขึ้นไปทางหลังเขา มีคนเดินตามหลังไปจำนวนหนึ่ง ท่านคิดว่าน่าจะเป็นกลุ่มคนที่คุยกันเมื่อสักครูนี้เอง คนเหล่านั้นเดินหายไป

หลวงปู่ เดินจงกรมต่อไปจนได้อรุณวันใหม่จึงเตรียมตัวเข้าไป บิณฑบาตในหมู่บ้าน แล้วกลับมาฉันที่โรงฉันตามปกติรวมกับพระองค์อื่นๆ

ชาวบ้านได้เล่าให้พระอาจารย์ที่เป็นประธาน ณ ที่นั้นฟังว่า

“เมื่อคืนนี้ วิญญาณเจ้าปู่ได้เข้าสิงชาวบ้าน พูดชัดถ้อยชัดคำว่า มี**เจ้าหวัธรรม**มารบกวนที่อยู่ ลูกหลานทั้งหลายเดือดร้อนมาก ไม่ได้หลับนอนตลอดทั้งคืน ต้องการให้**เจ้าหวัธรรม**หนีไปเสียจากที่นี่

ถ้าไม่หนีจะทำให้มีฝนและมีฟ้าผ่าลงมาให้ได้รับความเดือดร้อนกันทุกคน

วิญญาณเจ้าปู่บอกอีกว่า **เจ้าหวัธรรม**ชุดนี้ เราพยายามขับไล่อย่างไรก็ไม่หนี ถ้าเขาไม่หนีก็จะต้องทำฝนให้ตกจนอยู่ไม่ได้”

พระอาจารย์ผู้เป็นหัวหน้าพูดขึ้นว่า “ถ้าฝนตกและมีฟ้าผ่าลงมาจริง อาตมาจะยอมกินขวานเจ้าปู่เลย”

แล้วท่านก็พูดต่อไปว่า “ผีมันโกหกเฉยๆ พูดไม่จริงหรอก ไม่มีอะไรจะจริงเหมือนพระพุทธรูปเจ้าเลยในโลกนี้”

เมื่อพระอาจารย์พูดหนักแน่นเช่นนี้ ชาวบ้านก็นิมนต์ให้พระสงฆ์พำนักอยู่ที่นั่นต่อไปอีกเพื่อพิสูจน์ความจริง

พระสงฆ์เหล่านั้นได้พักปฏิบัติธรรมอยู่ที่นั่นอีกหลายราตรี ไม่มีอะไรเกิดขึ้นตามคำขู่ของวิญญานเจ้าปู่ ชาวบ้านเหล่านั้นจึงหันมานับถือพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึก เลิกการนับถือผี แล้วพากันสร้างเสนาสนะให้เป็นที่พักสงฆ์เป็นการถาวรต่อไป

บุษบกประดิษฐานรูปเหมือนและอัฐบริหารของ
หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม

หลวงปู่พุทธถึง การเชื่อถือเรื่องวิญญาณ

หลวงปู่ดี้อ อจลรมโม่ ได้พูดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการเพชฌัญญุตศิวินญาณที่ผ่านมาว่า

“...หากวิญญาณเหล่านั้นได้รู้ความเป็นจริงแล้วก็จะไม่หลงเวียนวนอย่างนั้น กิเลส ทิฏฐิธิ มานะ นี้ร้ายกาจมาก มันสามารถดึงเอาคนตกเป็นทาสของมัน ใ้หวนเวียนอยู่ในวัฏสงสารได้อย่างง่ายดายมาก

ในโลกนี้ คนที่ตกเป็นทาสของมันมีมาก เพราะขาดจากการเข้าถึงพระรัตนตรัยอย่างแท้จริง การนับถือผีสงฆ์อันเป็นจำพวกวิญญาณที่หลงทางเดินเมื่อตายแล้วนั้น เป็นการเชื่อแบบขอความอ่อนนออน จึงเป็นการเชื่อที่ไม่แน่นอน

พระพุทธองค์จึงทรงแนะนำไม่ให้พุทธศาสนิกชนหลงเชื่อในเรื่องเช่นนี้ พระองค์สอนให้เชื่อเรื่องกรรมคือ เชื่อการกระทำของตนเองดีกว่า”

ลูกศิษย์ลูกหาผู้ใกล้ชิดต่างยืนยันว่า **หลวงปู่ดี้อ** ท่านก็สอนศิษย์และประชาชนทั่วไปในทำนองนี้มาโดยตลอด

พระบูรณัตถ์ พรหมจโร ศิษย์ผู้บันทึกเรื่องราวของหลวงปู่ ได้บันทึกไว้ว่า

“ตอนหนึ่งท่านหลวงตา (หลวงปู่ตื้อ) ได้เล่าให้ฟังว่าเรื่องของ
วิญญาณต่างๆ ในโลกนี้มีหลายจำพวกเหลือเกิน บางพวกเป็นวิญญาณ
ที่มีความเป็นอยู่ดีมาก มีศีลธรรม แต่พวกเราชอบเรียกรวมไปหมดว่า **ผี**
ความจริงแล้ว ผีหรือวิญญาณต่างๆ ที่มีอยู่ในโลกนี้ไม่ได้
เป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติธรรมเลย เพราะในโลกนี้มีทั้งน่ารัก น่าชัง
ทั้งหัวเราะ ทั้งร้องไห้ ครบถ้วนอยู่แล้ว เหตุการณ์ทั้ง ๔ อย่างนี้ มี
ครบอยู่ในโลก และมีพร้อมๆ กันเลย

มันก็น่าแปลก คนเรา**เวลาตาย** เกิดอารมณ์ร้องไห้ ทำให้เศร้าใจ
แต่**เวลาเกิด** กลับหัวเราะชอบใจ ทำให้ดีใจ

คนที่หัวเราะก็หลง คนที่ร้องไห้ก็หลง หลงในฐานะที่ไม่รู้อะไร
เป็นเหตุเป็นผล ความจริงแล้ว ตายหรือเกิดก็อันเดียวกันนั่นเอง เป็น
แต่ว่าเขาเปลี่ยนกันทำหน้าที่เท่านั้นเอง”

เรื่องชาวลับแล ที่เมืองหลวงพระบาง

หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม ได้เล่าเรื่องราวที่ท่านพบเห็นเมื่อครั้งไป
อุดงค์ที่ฝั่งประเทศลาวให้ลูกศิษย์ฟัง ดังนี้

ในช่วงที่ท่านไปพักจำพรรษาอยู่ที่ **วัดวิชนุธาตุแดงโม** เมืองหลวง
พระบาง ท่านบอกว่า นอกกำแพงวัดออกไปไม่เกิน ๑๐ วา ตรงนั้น
มีเรื่องแปลกๆ เสมอ

พวกชาวบ้านชอบกราบเรียนถาม**หลวงปู่**เสมอๆ ว่า “ท่านสาธุ
ภาวณาอยู่ที่วัดนี้เป็นอย่างไร?”

หลวงปู่ ไม่ได้สนใจกับคำถามดังกล่าว เมื่อถูกโยมถามบ่อยๆ
ท่านจึงย้อนถามกลับไ้ว่า “ที่ตรงนั้นมีอะไรหรือ?”

ชาวบ้านบอกท่านว่ามีผีเจ้าที่อยู่ตรงนั้น แต่เดี๋ยวนี้จะยังอยู่
หรืออย่างไรก็ไม่ทราบได้

หลวงปู่ตื้อ ได้เรียนถาม **ท่านพระครูสาธุสิงห์** ซึ่งเป็นสมภาร
วัดนั้นมานาน เกี่ยวกับเรื่องราวความเป็นมา

ท่านพระครูสาธุสิงห์ เล่าว่า “ข้าเจ้ามาเป็นสมภารอยู่วัดนี้นับได้
๓๐ ปีแล้ว ทราบว่าผีพวกนี้เป็นวิญญาณแผ้วรักษาเมือง โดยมากเป็น
ทหารแผ้วรักษาประตู่วังธาตุแดงโม วิญญาณพวกนี้ไม่ยอมให้หัวพระเลย
เรื่องนี้เป็นที่รู้จักกันไปในหมู่ของชาวเมืองหลวงพระบาง

ชาวบ้านเล่าให้ฟังว่า ตรงที่ป่าไผ่นั้น ไม่มีบ้านคนเลยมีธารน้ำไหลลงมาจากภูเขาไม่ขาดสาย ทั้งฤดูแล้งและฤดูฝน

พอค้ำลงจะได้ยินเสียงคนพูดกัน มีทั้งชายและหญิงหลายๆ ลิบเสียง ได้ยินเสียงตักน้ำ ได้ยินเสียง**บั้งทิง** (กระบอกไม้ไผ่ใส่ น้ำ) กระทบกัน ชาวบ้านพยายามแอบดูหลายๆ ครั้ง ก็ไม่เห็นอะไรผิดสังเกตเลย แต่ได้ยินเสียง

ตอนกลางวันเงียบสงบ ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย

ห่างจากที่ตรงนั้นออกไป มีเขาลูกหนึ่ง ชาวบ้านเล่าว่าเคยเห็นคนรูปร่างสูงใหญ่อยู่ในถ้ำในภูเขาลูกนั้น ๗ วันจะปรากฏตัวให้เห็นที่หนึ่ง

มีสมภารวัดหลายองค์พยายามเข้าไปในถ้ำนั้น แต่ไปไม่ได้โดยตลอด เพราะข้างในมืดและอากาศเย็นมาก เมื่อเดินลึกเข้าไปจะรู้สึกแสบหูกมาก พยายามเข้าไปอย่างไรก็ไม่สำเร็จ

หลังจากนั้นมาได้ ๗-๘ ปี ได้มีพระภิกษุหนุ่มรูปหนึ่ง เดินธุดงค์มาจากเมืองไทย เสร็จครัดต่อระเบียบวินัยของพระกรรมฐานมาก ท่านเป็นที่เคารพนับถือ และเลื่อมใสของชาวเมืองหลวงพระบางมาก

พระภิกษุรูปนั้น พยายามเข้าไปในถ้ำ และสามารถเข้าไปได้โดยตลอด เดินเข้าไปนานถึง ๗ วันถึงออกมา

มีเรื่องเล่าว่า ท่านเดินเข้าไปเรื่อยๆ ก็ไม่ปรากฏว่าเห็นมีอะไรผิดปกติ เดินเข้าไปจนถึงที่สุด พอมองขึ้นไปข้างบน เห็นเป็นทางขึ้นไป มีรอยขึ้นลงใหม่ๆ บนก้อนหิน ท่านขึ้นไปตามทางนั้นก็ไม่พบอะไร ส่องใหญ่ที่ชาวบ้านได้ยินทุก ๗ วันก็ไม่มี

พระภิกษุจึงเดินกลับออกมาตามทางเดิม แต่ท่านต้องแปลกใจมาก ที่ตอนขากลับออกมาพบว่า ทางที่ท่านเดินเข้าไปนั้นกลับมีบ้านคนเต็มไปหมด มีชายคนหนึ่งมานิมนต์ให้ท่านนั่งบนอาสนะที่เขาปูไว้

พระองค์นั้นแน่ใจว่าท่านไม่ได้เดินทางเป็นแน่ เมื่อพิจารณา ดูโดยละเอียดแล้ว ท่านจึงถามโยมว่า “พวกโยมมาอยู่ที่นี้นานแล้วหรือ?”

ชายผู้นั้นตอบรับด้วยการพยักหน้า พระจึงถามต่อไปว่า “เมื่ออาตมาเข้ามา ก็เดินทางมาทางนี้ ทำไมจึงไม่เห็นบ้านเมือง?”

ชายผู้นั้นไม่ตอบ กลับย้อนถามพระว่า “ท่านมาที่นี่ต้องการอะไร?”

พระตอบว่า “ไม่ต้องการอะไร แต่อยากให้เห็นสิ่งที่ยอมติดอยู่ ทุกเจ็ดวัน เพราะฮ่องไบนี่มีเสียงดังไกลเหลือเกิน”

โยมคนนั้นจึงเดินไปหยิบฮ่องมาให้ดู ไบก็ใหญ่เท่าไร พร้อมทั้งถวายให้พระอาจารย์รูปนั้นเก็บไว้เป็นอนุสรณ์

จากนั้นโยมก็พาท่านเดินชมไปตามถ้ำ พบสิ่งแปลกตาหลายอย่าง โยมคนนั้นบอกท่านว่า “สมบัติเหล่านี้เป็นของกลาง และจะมีอยู่อย่างนี้ ตลอดไปชั่วกาลนาน”

พระภิกษุรูปนั้นได้อำลาโยมคนนั้น ได้นำฮ่องไบนั้นกลับออกมา ด้วย ได้เก็บไว้เป็นอนุสรณ์ที่คนในถ้ำมอบให้ เพื่อเป็นหลักฐานยืนยันว่าเคยมีผู้เข้าไปในถ้ำ และได้ฮ่องไบนั้นมา

เดี๋ยวนี้ฮ่องไบนั้นยังเก็บไว้ที่ **วัดวิชฌาตุตตงโม** ในเมืองหลวง พระบางจนทุกวันนี้

ฮ่องไบนี้นั้นก็ใหญ่เท่าไร แต่มีเสียงดังกังวานกว่าฮ่องธรรมดาทั่วไปที่ขนาดใหญ่มากันหรือใหญ่กว่า หรือที่มีน้ำหนักเท่าๆ กัน

มีเรื่องเล่าสืบต่อกันมาว่า พระภิกษุรูปนั้น หลังที่ได้ฮ่องมาแล้ว ท่านก็หายไป ไม่มีใครรู้ว่าท่านหายไปไหน **มีความเชื่อกันว่าท่านหายเข้าไปอยู่ลำพรธาในเมืองลับแลแห่งนั้น**

๕๐.

หัวหน้าเทพเมืองลับแล มานิมนต์หลวงปู่

เกี่ยวกับเรื่องเมืองลับแลที่เมืองหลวงพระบางนี้ **หลวงปู่คือ**
อจลธมโม ท่านให้ความเห็นว่า

“วิญญาณพวกนี้เป็นพวกเทพที่มีอยู่เป็นทิพย์ พวกเขาจะไม่รบกวนมนุษย์เลย เขามีศีลธรรมดีมาก บางครั้งก็พบบันกับพวกเขา แต่เราไม่รู้ว่าเป็นใครเท่านั้น”

หลวงปู่ เล่าว่า ตกเย็นท่านได้นั่งสมาธิกำหนดดู ปรากฏว่าผู้เป็นหัวหน้าเทพเหล่านั้น ได้มากราบอาราธนาท่านให้ไปจำพรรษาอยู่ที่นั่น โดยกราบเรียนว่าที่ที่พวกเขาอยู่นั้นก็มีวัดพระพุทธศาสนาด้วย

หลวงปู่ ไม่รับคำนิมนต์ โดยบอกเขาว่าท่านมีกิจธุระที่จะต้องประกาศพระพุทธศาสนาต่อไปยังเมืองเชียงใหม่ รับนิมนต์ไม่ได้ เพราะขณะนี้ยังไม่อาจกำหนดที่อยู่ประจำได้ ยังต้องการแสวงหา **พระธรรม** ต่อไปอยู่ แล้ว**หลวงปู่** ได้แสดงธรรมให้เขาฟัง

มีผู้กราบเรียนถาม**หลวงปู่**ว่า “ท่าน**หลวงตา** แสดงธรรมอะไรโปรดพวกเทพเหล่านั้น?”

หลวงปู่ตอบว่า “พวกเทพเหล่านี้เขามีกายทิพย์จึงไม่ค่อยเห็นความทุกข์ทางกาย จึงไม่เห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา **หลวงตา**ก็พูดให้เขาฟังในแง่นี้ ให้เขามีความคิดว่าสภาพที่เป็นอยู่เดี๋ยวนี้ไม่แน่นอน ถึงจะมีอายุยืนเท่าไรก็ตามอยู่ในสภาพที่เวลานี้เสมอไป”

หลวงปู่ หยุดธุดงค์และสร้างวัด

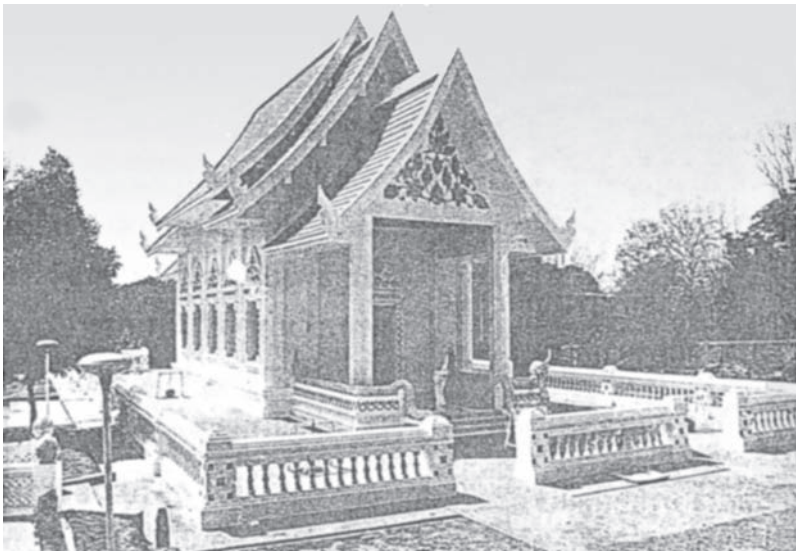
หลวงปู่ดี้อ อจลธมโม ใช้เวลาท่องธุดงค์ไปตามที่ต่างๆ เป็นเวลายาวนาน ถ้ารวมเวลาทั้งหมดทั้งที่ท่านตระเวนในภาคอีสานและฝั่งลาว ออกธุดงค์ในภาคเหนือติดตาม **หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต** ตลอด ๑๒ ปี และออกธุดงค์ในภาคเหนือภายหลังที่ **หลวงปู่มั่น** กลับภาคอีสานแล้ว รวมเวลาที่ท่านท่องธุดงค์ทั้งหมดก็ยาวนานกว่า ๕๐ ปี นับเป็นเวลาที่ยาวนานมาก ประสบการณ์และเรื่องราวการเดินทางธุดงค์ของท่านมากมายเกินกว่าลูกศิษย์ลูกหาจะสามารถรับรู้ได้ทั้งหมด ที่นำมาถ่ายทอดต่อกันมาเป็นเพียงบางแง่มุมเท่านั้นเอง

พระลูกศิษย์ใกล้ชิดที่อุปฐาก**หลวงปู่** ก็ยอมรับว่าการที่จะบันทึกเรื่องราวของ**หลวงปู่** ให้หมดทุกแง่มุมเป็นเรื่องเหลือวิสัย แม้แต่จะกราบเรียนถามท่านเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ก็ยังไม่กล้า ต้องคอยจดจำเมื่อเวลาท่านยกมาเล่าให้ฟังในโอกาสต่างๆ เท่านั้น

เมื่อ**หลวงปู่**หยุดการเดินทางธุดงค์ ท่านได้สร้างวัดที่เชียงใหม่หลายแห่งด้วยกัน แต่วัดที่ท่านจำพรรษาอยู่นานที่สุดได้แก่ **วัดป่าสามัคคีธรรม** อำเภอแม่แตง (ปัจจุบันชื่อ **วัดป่าอาจารย์ดี้อ** เพื่อเป็นอนุสรณ์แก่ท่าน)

หลวงปู่ ปรรากให้ฟังว่า การสร้าง**วัดป่าสามัคคีธรรม**แห่งนี้ “เพื่อจะได้อยู่เป็นที่เป็นที่ เป็นทาง เพราะชราภาพมากแล้ว”

หลวงปู่ ใช้**วัดป่าสามัคคีธรรม**แห่งนี้เป็นสถานที่ในการประกาศพระศาสนาด้วยการแสดงธรรมแก่ผู้ที่สนใจใคร่ธรรม ส่วนผู้ที่สนใจในด้านวิปัสสนากรรมฐาน **หลวงปู่** ก็ให้การอบรมสั่งสอนอย่างไม่รู้จักเบื่อหน่าย ในสมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ จึงมีผู้สนใจใคร่ฟังธรรมและสนใจภาคปฏิบัติหลังไหลไปหาท่านไม่ขาดสาย

พระอุโบสถวัดป่าอาจารย์ตื้อ อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่

สมเด็จพระมหาวิรวงศ์ (พิมพ์ ฐมฺชโร)

วัดพระศรีมหาธาตุ บางเขน กทม. เคยเป็นหัวหน้าสำนักวัดป่าตาราภิรมย์ รูปที่ 3

วัดป่าดาราภิรมย์

หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม พักจำพรรษาอยู่ที่วัดป่าดาราภิรมย์ติดต่อกันนานถึง ๙ ปี ก่อนที่จะย้ายไปจำพรรษาที่**วัดป่าอาจารย์ตื้อ** อำเภอแม่แตง เชียงใหม่

วัดป่าดาราภิรมย์ในปัจจุบันตั้งอยู่ในตัวอำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่ อยู่ห่างจากถนนสายแมริม-น้ำตกแม่สา ไปทางทิศใต้ประมาณ ๒๕๐ เมตร มีเนื้อที่ ๒๖ ไร่ ๑ งาน ๓ ตารางวา

แต่เดิมสถานที่ตั้งวัดอยู่ในเขตบ้านช่วงเปา ตำบลริมใต้ ซึ่งปัจจุบันเป็นสนามยิงปืนของตำรวจตระเวนชายแดน และโรงเรียนแมริมวิทยาคม วัดตั้งขึ้นครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๔๘๑ มีชื่อในครั้งนั้นว่า **วัดป่าวิเวกจิตตาราม**

เนื่องจากสถานที่ตั้งวัดแต่เดิมไม่สะดวกในการคมนาคม ทางไกล หมู่บ้าน และกันดารน้ำ ประกอบกับระยะนั้นไม่มีพระพักอยู่ คณะศรัทธาผู้สร้างวัด ซึ่งนำโดย นายแก้ว รัตนนิคม และนายศรีนวล ปัทมทานนท์ จึงย้ายวัดมาตั้งแห่งใหม่ที่ป่าช้าต้นกอก อันเป็นป่าช้าร้าง เขตบ้านแพะ ติดกับ**ตำหนักดาราภิรมย์ สวนเจ้าสหาย ของพระราชชายาเจ้าดารารัศมี** เมื่อวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๔๘๒ มีเนื้อที่ ๖ ไร่ และยังคงใช้ชื่อวัดว่า **วัดป่าวิเวกจิตตาราม** เหมือนเดิม

พระพุทธรพจนวราภรณ์ (จันท์ กุสโล)
วัดเจดีย์หลวง ในเมืองเชียงใหม่ เจ้าอาวาสองค์แรกของวัดป่าดาราภิรมย์

ต่อมา พ.ศ. ๒๔๘๔ ทายาทในกองมรดกของพระราชชายา เจ้าดารารัศมี อันมี**เจ้าหญิงลดาคำ ณ เชียงใหม่** เป็นหัวหน้า ได้ถวายที่ดินให้แก่วัดอีก ๖ ไร่ เพื่อเป็นพระราชกุศลอุทิศถวายแด่ พระราชชายา เจ้าดารารัศมี และเพื่อเป็นพระราชอนุสรณ์ จึงได้เปลี่ยนชื่อวัดเป็น **วัดป่าดาราภิรมย์** ตามนาม **ตำหนักดาราภิรมย์ สวนเจ้าสหาย**

ถึงปี พ.ศ. ๒๔๙๑ คณะศรัทธาอันมี **ตะก่า จงจินนะ** เป็นหัวหน้า ได้ถวายที่ดินให้วัดเพิ่มอีกประมาณ ๑๒ ไร่ ในสมัยที่ **หลวงปู่ต้อ อจลธมโม** เป็นหัวหน้าสำนัก

ต่อมา เมื่อ**หลวงปู่ต้อ** ย้ายไปอยู่ **วัดป่าสามัคคีธรรม** (วัดป่าอาจารย์ต้อ ในปัจจุบัน) ที่แม่แตง แล้ว คณะศรัทธาจึงได้อาราธนา**พระอาจารย์ กวางค์ โอทาวณฺโณ** จาก**วัดเจติยฺหหลวง** ในเมืองเชียงใหม่ มาเป็นเจ้าสำนัก เมื่อ พ.ศ.๒๔๙๕ ภายหลังท่านได้รับแต่งตั้งเป็น **พระครูสังฆรักษ์ - กวางค์**

พระครูสังฆรักษ์ - กวางค์ ได้สร้างความเจริญให้แก่วัดเป็นอย่างมาก ได้ดำเนินการจดทะเบียนวัดเป็นวัดประเภทสำนักสงฆ์ มีฐานะเป็นนิติบุคคล ใน พ.ศ.๒๕๐๑

พ.ศ.๒๕๐๔ **พระครูสังฆรักษ์ - กวางค์** ได้รับแต่งตั้งอย่างเป็นทางการให้ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดป่าดาราภิรมย์ นับเป็นเจ้าอาวसरูปแรกของวัดนี้

ก่อนหน้านี้นี้ได้มีหัวหน้าสำนักมาแล้ว ๔ ท่าน คือ

๑. พระอาจารย์อ่อนตา อคฺคธมโม	๑ ปี
๒. พระอาจารย์พุทธา	๑ ปี
๓. พระญาณดิลก (พิมพ์ ฐมฺมธโร)	๑ ปี

งานสลากภัตต์และบังสุกุล
ที่วัดป่าดาราภิรมย์ ประมาณปี พ.ศ.๒๕๐๙

ภาพ ๔ พระมหาเถระ พร้อมศิษยานุศิษย์
ที่วัดป่าดาราภิรมย์ ปี พ.ศ.๒๕๑๐

๑. หลวงปู่สาม อธิญจโน วัดป่าผาแดง
๒. หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม วัดป่าปากทาง
๓. หลวงปู่คำปัน สุภทฺโท วัดสันโป่ง
๔. หลวงปู่ลีม พุฑฺธจาโร วัดสันติธรรม
(เป็นวัดที่ท่านจำพรรษาในสมัยนั้น)

ภายหลังเป็นที่ **สมเด็จพระมหาธีรวงศ์** วัดพระศรีมหาธาตุ บางเขน
กรุงเทพฯ

๔. หลวงปู่ตื้อ อจลธมโม

๙ ปี

พ.ศ.๒๕๐๙ กรมชลประทาน โครงการแม่แตง ได้ขุดคลอง
ส่งน้ำผ่านวัดในส่วนที่เป็นที่ตั้งศาลาโรงธรรม และกุฏิพระอันเป็นที่ดิน
ที่เคยเป็นป่าช้าต้นกอก และที่ดินที่เจ้าหญิงลดาคำ ณ เชียงใหม่ ถวาย
ทางวัดจึงย้ายศาลาโรงธรรมและกุฏิพระมาตั้งในเขตที่ดินที่ **ตะก่า จองจิง
นะ** เป็นผู้ถวาย และยังได้ซื้อที่ดินเพิ่มเติมจาก นายหน่อแก้ว สอนไว
อีกส่วนหนึ่ง

พ.ศ.๒๕๑๐ ทางวัดได้จัดวางศิลาฤกษ์พระอุโบสถ โดยมี
พระอริยวงศาตตญาณ สมเด็จพระสังฆราช (จวน อุฏฐายี) วัดมกุฏ
กษัตริยาราม เสด็จมาเป็นองค์ประธาน และเนื่องจากต่อมา **พระครู
สังฆรักษ์ - กาวงค์** ได้ล้มป่วยลง จึงยังไม่มีมีการก่อสร้าง จนกระทั่งท่าน
มรณภาพในปี ๒๕๑๖

พระราชวินยาภรณ์ (จันทร์ กุสโล) จากวัดเจติยหลวง เจ้าคณะ
อำเภอจังหวัดเชียงใหม่ (ธรรมยุต) ได้เป็นผู้รักษาการเจ้าอาวาส โดยมอบ
หมายให้ **พระมหาละม้าย ศิริวิฑูโณ** เป็นผู้ดูแลวัดแทน

เนื่องจากวัดป่าดาราภิรมย์ กำเนิดมาจากพระธุดงค์กรรมฐาน
สายหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต และหลวงปู่ตื้อ อจลธมโม เป็นเจ้าสำนักอยู่นาน
ถึง ๙ ปี จึงพยายามหาพระกรรมฐานศิษย์หลวงปู่ตื้อ มาเป็นเจ้าอาวาส
ทางวัดได้ไปขอ **พระอาจารย์ไท ฐานุตตโม** ซึ่งเป็นศิษย์และหลานของ
หลวงปู่ตื้อ ซึ่งขณะนั้นจำพรรษาอยู่ที่วัดพระศรีมหาธาตุ บางเขน มาเป็น

เจ้าอาวาส แต่เจ้าพระคุณสมเด็จพระมหาธีรวงศ์ (พิมพ์ ธรรมธโร) ไม่อนุญาต

ประกอบกับทางวัดมีปัญหาเรื่องคนที่มาพักอาศัย ติดยาเสพติด ลักเล็กขโมยน้อย มีคนมาร้องเรียนประจำ พระราชวินยาภรณ์ จึงได้ย้ายองค์ท่านเองจากวัดเจติยหลวงมาจำพรรษาที่วัดป่าตาราภิรมย์ ตั้งแต่วันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๒๑ เป็นต้นมา และได้พัฒนาวัดจนเจริญรุ่งเรืองมาจนปัจจุบัน

พระราชวินยาภรณ์ ได้เป็นเจ้าอาวาสปกครองทั้งวัดเจติยหลวง และวัดป่าตาราภิรมย์ ไปด้วยกัน ต่อมาภายหลังท่านได้เลื่อนสมณศักดิ์เป็นที่ พระเทพกวี พระธรรมดิลก และ พระพุทธพจนวราภรณ์ ในปี พ.ศ.๒๕๔๔

สำหรับเจ้าอาวาสองค์ปัจจุบัน คือ พระครูปลัดสุวัฒนคุณ

นอกจากวัดป่าตาราภิรมย์ จะเป็นวัดที่ร่มรื่น สวยงามแล้ว ทางวัดยังมีพระพุทธรูปสี่รอย จำลองให้พุทธศาสนิกชนได้สักการะด้วย ผู้เขียนได้พาคณะมาทอดพระป่าที่วัดป่าตาราภิรมย์ ในวันสำคัญทางศาสนา ไม่น้อยกว่า ๓ ครั้ง นอกจากนี้จะแวะทุกครั้งที่ผ่านมา เพื่อซื้อสินค้าหัตถกรรม งานฝีมือ ผ้าทอ และผลิตภัณฑ์สมุนไพรต่างๆ ที่ศูนย์หัตถกรรมเมตตาธานี เป็นโครงการหนึ่งของมูลนิธิศึกษาพัฒนาชนบท ตั้งอยู่ในบริเวณวัด

การแสดงธรรม ของหลวงปู่

หลวงปู่ดี้อ จลธมฺโม มีชื่อเสียงในการแสดงธรรมที่เป็นไปอย่างดูเด็ด โลดโผน ใช้คำเทศน์ที่รุนแรงชนิดไม่เกรงกลัวใคร ผู้ที่รับไม่ได้ เห็นว่าท่านใช้คำหยาบคาย หรือเทศน์ไม่รู้เรื่องก็มี

ท่าน**พระภิกษุบูรณฉัตร พรหมจาโร** ผู้บันทึกเรื่องราวของหลวงปู่ ได้เขียนถึงเรื่องการแสดงธรรมของหลวงปู่ ดังนี้ (ในบันทึกใช้คำแทนท่านว่า หลวงตา ซึ่งผู้เขียนเปลี่ยนมาใช้คำว่าหลวงปู่ เพื่อให้สอดคล้องกับการเรียกขานในหนังสือเล่มนี้__ผู้เขียน)

“ส่วนการแสดงธรรมนั้น ท่านชอบพูดตรงไปตรงมา พูดความจริงที่มีอยู่ ยกอุทาหรณ์ในปัจจุบันให้เห็นได้ง่ายๆ ผู้ที่ฟังธรรมจากท่านโดยตรง แล้วนำไปพิจารณา จะเห็นว่า **ล้วนแต่เป็นสัจจะหรือความเป็นจริงเท่านั้น**

วิธีการแสดงธรรมของท่าน ต้องการให้**ความรู้จริง**เข้าไปกระทบจิตของผู้ฟัง ท่านบอกว่าเพราะการรู้จริงแม้จะเพียงนิดเดียว ก็มีประโยชน์ทั้งนั้น ดีกว่าการไม่รู้จริง แม้จะรู้มากๆ ก็ไม่สำเร็จประโยชน์อะไรได้

หลวงปู่ ชอบพูดว่า **ธัมมะธัมโมนั้นมีอยู่ดาษดื่น คนส่วนมากมองข้ามไปหมด**

หลวงปู่ ท่านแปลบาลีก็ไม่เหมือนพระเถระองค์อื่นๆ การฟังธรรมะจากท่านจึงต้องฟังอย่างละเอียด ต้องพิจารณาและนำไปปฏิบัติตามให้เข้าถึงธรรม จะได้ชื่อว่าเป็นนักธรรม นักกรรมฐานที่แท้จริง ไม่เหลวไหล ไม่เลอะเทอะ

หลวงปู่ ชอบถามพระเถระที่ไปหาท่านเสมอว่า **ที่พวกคุณภาวนานี้ พวกคุณได้พุทโธ หรือยัง?**

ผู้ที่ยังไม่แน่ใจก็จะตอบว่า **ยังขอรับ** ผู้ที่ค่อนข้างแน่ใจก็ตอบท่านว่า **ได้แล้วขอรับ** แล้วหลวงปู่ มักจะย้อนถามว่า **ได้แน่จริงหรือ?**

ถ้าหากว่าได้แล้วก็ให้ฟังและพิจารณาอย่างนี้ก่อน คือ ถ้าหากใครเขาตำราเราว่า ‘ไอ้หัวหงอก’ ให้เราลองนั่งซึ้งดูใจของเราว่า เราโกรธเขาไหม

ถ้าเรายังโกรธอยู่ ก็หมายความว่า **เรายังรับรู้การตำราของเขาอยู่นั้นหมายถึง เราเอาจิตออกมารับคำตำรา** เรายังอดทนไม่ได้ เรายังโกรธ หมายถึง **เรายังไม่ถึง หรือยังไม่ได้พุทโธอย่างแท้จริงนั่นเอง**

ในการสอนกรรมฐานของหลวงปู่ สำหรับบางคนที่ไม่ขอฝึกกรรมฐานกับท่าน ท่านจะให้ท่องพุทโธจนขึ้นใจ ท่านว่า **พุทโธยังไม่ซึ่งในใจของผู้นั้น** เราจะต้องให้พุทโธมันในใจของเรา และมีความเชื่อมั่นจริงๆ

มีบางคนเหมือนกัน ที่ไปฟังธรรมคำสอนของหลวงปู่แล้วจะซุบซิบกันว่า ท่านเอาอะไรมาสอน ไม่เห็นเป็นธรรมเป็นหนทางเลยสักหน่อย นี่แสดงให้รู้ว่า จิตของผู้พูดเช่นนั้นยังไม่เข้าถึงธรรมคือความจริงนั่นเอง เพราะหลวงปู่ท่านเทศน์แบบไม่เคยยกยอใคร ไม่เคยเทศน์เพื่อเอาใจใคร เทศน์แต่เรื่องที่เป็นความจริงและเป็นปัจจุบันโดยแท้จริง”

แสดงธรรมเป็นประจำ ที่วัดอโศการาม สมุทรปราการ

นอกจาก **หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม** จะแสดงธรรมในจังหวัดเชียงใหม่แล้ว ช่วงออกพรรษาท่านมักจะได้รับนิมนต์ไปแสดงธรรมที่อื่นด้วย สถานที่ที่ท่านไปแสดงธรรมเป็นประจำได้แก่**วัดอโศการาม** จังหวัดสมุทรปราการ ในสมัยนั้น **ท่านพ่อลี ธมฺมธโร** เป็นเจ้าอาวาส

หลวงปู่ตื้อ ไปแสดงธรรม และพักอยู่ที่**วัดอโศการาม**เป็นเวลานานๆ เพราะมีญาติโยมนิมนต์ท่านไว้ให้อยู่โปรดนานๆ เนื่องจากท่านเป็นศิษย์อาวุโสของ **หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต** นับว่าเป็นศิษย์ใกล้ชิดและได้รับการถ่ายทอดธรรมปฏิบัติจาก**หลวงปู่มั่น**โดยตรง

ศิษย์อาวุโสท่านหนึ่งของ**หลวงปู่ตื้อ** ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการแสดงธรรมของท่านดังนี้

“สำหรับการแสดงธรรมเผยแผ่พระพุทธศาสนาของท่าน **พระอาจารย์ตื้อ** นั้น เห็นว่าท่านแสดงธรรมโดยตรง ตรงที่เราสงสัยแสดงตามจริง ไม่มีการอ้อมค้อม ตรงไปตรงมา แต่ลักษณะท่าทางอาจจะไม่ไพเราะ ทั้งนี้ก็เพราะว่า พวกเรายังไม่ชินกับเหตุการณ์เช่นนั้น

เนื่องจาก**พระอาจารย์**ท่านเดินธุดงค์กรรมฐานผ่านไปในที่หลายแห่ง มีประสบการณ์และอารมณ์แปลกๆ บางครั้งต้องเจอเจอ

และสนทนากับผีสาวนางไม้ บางครั้งก็พบกับพวกเทพ พวกเทวดา
อารักษ์ บางครั้งก็พบพวกวิญญาณเจ้าที่เจ้าทาง

ท่านต้องประสบกับเหตุการณ์ต่างๆ เหล่านี้ ในระหว่างนั้น
อารมณ์ ทำทาง คำพูด จะออกมาในรูปไหนนั้นยากที่จะกำหนดได้ สำหรับ
ผู้ที่เคารพนับถือในท่านแล้วจะยิ่งมีความเคารพและเลื่อมใสในธรรม
ของท่านมากขึ้น”

พระวิสุทธิธรรมรังสีคัมภีรเมธาจารย์
(ท่านพ่อลี ธรรมธโร)
วัดอโศการาม อ.เมือง จ.สมุทรปราการ

ได้ลูกศิษย์ ที่มีอดีตเป็นขุนโจร

ช่วงที่หลวงปู่**ตั้ง อจลธโม** พำนักอยู่ทางภาคเหนือได้มีผู้มาฟังธรรมด้วยจำนวนมาก รวมทั้งที่มาฝากตัวเป็นศิษย์ขอแนวปฏิบัติกรรมฐานก็มีเยอะ

ในปีที่หลวงปู่จำพรรษาที่**วัดป่าดาราภิรมย์** อำเภอแม่ริม เชียงใหม่ ในวันหนึ่งได้มีพระภิกษุรูปหนึ่งเดินทางมาจากภาคใต้ ตั้งใจมาขอเป็นศิษย์เรียนกรรมฐานกับหลวงปู่

พระภิกษุรูปนั้นก็คือ **พระอาจารย์ประยุทธ์ ธมมยุตโต** แห่งสำนัก**วัดป่าฆาต** จังหวัดกาญจนบุรี ปัจจุบันท่านมรณภาพแล้ว เป็นพระป่าที่มีชื่อเสียงมากองค์หนึ่ง ท่านเป็นพระที่ปฏิบัติดีงาม น่าเลื่อมใสมาก หลังจากการเผาของท่านแล้วอัฐิท่านได้กลายเป็นพระธาตุ ท่านได้รับฉายาว่า**พระอรหันต์ ผู้มีอดีตเป็นขุนโจรอิสไมล์แอ**

ในประวัติของ**พระอาจารย์ประยุทธ์** ท่านบันทึกไว้ว่าท่านใช้เวลาเดินทางจากภาคใต้สู่ภาคเหนือ ๓ เดือนเต็ม ตอนนั้นหลวงปู่**ตั้ง**ท่านกำลังก่อสร้างสำนักสงฆ์แห่งใหม่ในเขตอำเภอแม่ริม ซึ่งปัจจุบันก็คือ**วัดป่าดาราภิรมย์**

กุฏิสงฆ์เป็นเพียงกุฏิไม้ไผ่ หลังคามุงแฝก พอได้อาศัยหลบแดดฝนเพื่อปฏิบัติธรรมเท่านั้น พระเณรก็มีอยู่ไม่กี่รูป

พระอาจารย์ประยุทยังเป็นพระใหม่ บวชได้พรรษาเดียว ท่านบุกบันไปหา**หลวงปู่ตื้อ**ด้วยความทรหดอดทน สมกับที่เป็นอดีตขุนโจรผู้นำสมุนจำนวนมาก

พระอาจารย์ประยุท เดินเข้าไปในวัด เห็นพระนั่งอยู่ตามลำพังที่ศาลาโรงฉัน ดูจากท่าทางมั่นใจว่าเป็น **หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม** จึงเข้าไปกราบ และเรียนท่านว่าเดินทางมาจากภาคใต้ใช้เวลา ๓ เดือน ตั้งใจฝากตัวขอเป็นศิษย์ปฏิบัติธรรมด้วย

เพราะ**หลวงปู่ตื้อ**ท่านพูดจาโผงผาง ตรงไปตรงมา ไม่ชอบพูดยาว อ้อมค้อมหรือเกรงอกเกรงใจใคร หลวงปู่ได้ถามท่านที่ว่า **“ก่อนบวชเคยทำอาชีพอะไรมา ให้บอกไปตามความจริง”**

พระอาจารย์ประยุท ทำทำอีกอึก ไม่รู้จะตอบท่านอย่างไรดี

หลวงปู่ ก็ชี้หน้าว่า **“ให้บอกมา ไม่เช่นนั้นจะไม่รับเป็นศิษย์”**

พระอาจารย์ประยุท จึงพูดละล่ำละลักว่า **“เป็นโจรครับ”**

หลวงปู่พูดหนักแน่นว่า **“การเป็นศิษย์ต้องมีข้อแม้ เมื่อท่านรับปากจะปฏิบัติตาม”**

แล้วท่านก็ให้**พระอาจารย์ประยุท** ไปจุดธูปปักในกระถางหน้าพระประธานบนศาลาโรงฉัน แล้วให้พูดตามท่านว่า **“ข้าพเจ้าจะบวชตลอดชีวิต ไม่ลาสิกขา”**

พระอาจารย์ประยุท ธมฺมยุตโต ได้เป็นศิษย์ติดตาม**หลวงปู่ตื้อ** อยู่ ๓ ปี ไม่ว่า**หลวงปู่**จะออกธุดงค์ไปตามป่าเขาลำเนาไพรในท้องถิ่นใดก็ได้ติดตามท่านไปด้วยเสมอ เว้นแต่เวลาบำเพ็ญเพียร ก็จะแยกไปปักกลดภาวนาในที่ไม่ห่างไกลนัก เมื่อมีปัญหาติดขัดในการปฏิบัติก็มากราบเรียนถามท่านได้

รู้ล่วงหน้า ว่าใครจะมาหา

พระอาจารย์ประยุทธ ธมฺมยุตฺโต มีความเคารพเลื่อมใส
ในองค์**หลวงปู่ดี้อ จลฺลธมฺโม** พระอาจารย์ของท่านมาก โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งในด้านฤทธิ์อภิญญา

จากบันทึกของ**พระอาจารย์ประยุทธ** บอกว่า วันหนึ่งพระ เณร
เข้ากุฏิกันเกือบหมดแล้ว **หลวงปู่**สั่งให้เณรไปต้มน้ำกาใหญ่

เณรย้อนถามด้วยความสงสัยว่า “ไม่มีใครอยู่ฉันน้ำแล้ว
หลวงปู่จะให้ต้มน้ำกาใหญ่ไปทำไม”

หลวงปู่ พุดด้วยน้ำเสียงดุว่า “บอกให้ต้มน้ำก็ต้มเถอะ ต้มน้ำชงชา”
แล้วสั่งให้เณรเอาถ้วยชามาเตรียมไว้ ๕๐ ถ้วย

พระอาจารย์ประยุทธ ก็รู้สึกงงๆ **หลวงปู่** พุดขึ้นว่า “เดี๋ยวจะมี
ญาติโยมมาจากกรุงเทพฯ”

สักครู่ใหญ่ๆ ก็มีรถบัสเข้ามาจอดในบริเวณวัด **หลวงปู่** ให้นำ
น้ำชาร้อนๆ มาเลี้ยงญาติโยม ปรากฏว่าถ้วยชา ๕๐ ถ้วยที่เตรียมไว้
ครบจำนวนคนพอดี

เตรียมรอรับการนิมนต์

หลวงปู่ดี้อ อจลรมุโม จะเรียก**พระอาจารย์ประยุทธ ฐมฺมยุตฺโต** ว่า **ตุ๋ไทย**

(**ตุ๋** หรือ **ตุ๋เจ้า** เป็นภาษาเหนือใช้เรียกพระสงฆ์ ผู้เขียนเข้าใจว่า น่าจะมาจากคำว่า **สาธุ** ถ้าผิดก็ขออภัยด้วย)

คราวหนึ่ง ขณะที่นั่งกันอยู่ **หลวงปู่** ก็สั่ง **พระอาจารย์ประยุทธ** ว่า “**ตุ๋ไทย** รีบไปสร่งน้ำไว้ๆ”

สร้างความงุนงงสงสัยให้พระเถร ฌ ที่นั่น แต่ไหนแต่ไรมา **หลวงปู่**ไม่เคยยุ่งกับการสร่งน้ำท่าของใครเลย

พระอาจารย์ประยุทธได้เรียนถามว่า “**หลวงปู่**ให้กระผมไปสร่งน้ำ ทำไม?”

หลวงปู่ตอบว่า “ให้ไปสร่งก็ไปเถอะ” แล้วท่านก็พูดต่อไปว่า “เย็นนี้ ๖ โมงเย็น จะมีโยมผู้ชายมานิมนต์ไปโปรดรวงวานให้ลูกเขาที่ตกต้นลำไย แต่เด็กมันต้องตายแน่ๆ ไม่รอดดอก จะให้**ตุ๋ไทย**ไปแทน”

พระอาจารย์ประยุทธ จึงรีบไปสร่งน้ำ สร่งเพียงเสร็จยังไม่ทันครองผ้า โยมที่ว่าก็ขับรถกระบะเข้ามาจอดในวัดรีบเข้ามากราบ **หลวงปู่** ขอนิมนต์ไปโปรดรวงวานให้ลูกชายตามที่**หลวงปู่**บอกไว้ไม่มีผิด

หลวงปู่แก้งพญานาค

พระอาจารย์ประยุทธ์ ฐมฺมยุตฺโต ได้ถ่ายทอดเรื่อง หลวงปู่ดี อจลฺรโม เคยเล่าให้ฟังในสมัยที่ท่านออกธุดงค์กับ หลวงปู่มั่น ฐฺริหฺตฺโต ว่า

หลวงปู่มั่น ท่านเคยเล่าให้ลูกศิษย์ฟังว่า ท่านเคยพบพญานาค **หลวงปู่ดี** คิดค้ำในใจว่าไม่เชื่อ ใครๆ ก็พูดถึงพญานาคได้โดยไม่เคยเห็นตัวตน

หลวงปู่มั่น ท่านรู้วาระจิต จึงสั่ง **หลวงปู่บุญ** ซึ่งจำไม่ได้ว่าฉายาอะไร ว่า “จงพาท่านดี พระขี้ดี ไปกรรมฐานบนเขา ให้อยู่กันคนละลูกเขาณะ”

หลวงปู่บุญ ก็พา **หลวงปู่ดี** ไป เมื่อถึงเขาที่จะนั่งกรรมฐานลูกแรก **หลวงปู่ดี** ท่านพบรูดินใหญ่เข้ารูหนึ่ง คิดในใจว่าถ้าพญานาคมีจริงก็จะลองดู ท่านจึงแอบเฝ้าก่อนหินใหญ่มาวางไว้ปากรู แล้วไปกับ **หลวงปู่บุญ** เพื่อไปดูที่ปากกลดยงเขาอีกลูกหนึ่ง

เมื่อส่ง **หลวงปู่บุญ** แล้ว **หลวงปู่ดี** ก็กลับมาอย่างที่เดิม ผลักก้อนหินให้กลิ้งลงไปในรู แล้วพูดว่า “ถ้าพญานาคมีจริง หินตกก็ขอโทษด้วย” แล้วท่านก็เอาผ้ารองนั่งปิดรู กางกลดลง ณ ที่ตรงนั้น

คืนนั้น ขณะที่**หลวงปู่ตื้อ**นั่งทำสมาธิภาวนาภายในกลด ก็ได้ยินเสียงชู่ฟู่ๆ อย่างขัดเคือง เสียงฟู่ๆ นั้นดังมาจากงูใหญ่จำนวนมาก มาแผ่พังพานอยู่รอบๆ กลดของท่าน

หลวงปู่จึงหยิบก้อนหินมาปลุกเสก แล้วโยนออกไปนอกกลด ได้ยินเสียงงูเลื้อยหนีกันเกรียวกราวกระจายกันออกไป

พอรุ่งเช้า **หลวงปู่บุญ**ท่านมาบ่นให้ฟังว่า “เมื่อคืนท่านไปเล่นอะไรกับพวกงู พวกเขากำลังไปฟู่ๆ อยู่กับผม ไม่ต้องหลับนอนกันละ”

ครั้นตอนกลด กลับไปหา**หลวงปู่มัน** ขณะก้มกราบ ก็ถูก**หลวงปู่มัน**ชี้หน้าบอกว่า “ท่านไปเล่นกับงูมาละซี”

หมายเหตุ : จากการศึกษาประวัติครูอาจารย์ **หลวงปู่บุญ** ที่ระบุถึงในเรื่องนี้ ผู้เขียนเข้าใจว่า น่าจะเป็น **หลวงปู่บุญทัน ฐิตปญฺโญ** วัดป่าประดู่ ต.เมืองเก่า อ.กบินทร์บุรี จ.ปราจีนบุรี ท่านเป็นชาวจังหวัดศรีสะเกษ มีประวัติโลดโผนและมีความอัจฉริยภาพจิตอยู่มาก ติดตามไปอยู่กับ**หลวงปู่มัน**ที่เชียงใหม่ และร่วมปฏิบัติอยู่กับ**หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม** ด้วย ถ้าผิดก็กราบขออภัยด้วย

หลวงปู่บุญทัน ฐิตปญฺโญ
วัดป่าประดู่ ต.เมืองเก่า อ.กบินทร์บุรี จ.ปราจีนบุรี

น่าจะเป็น ความอารมณ์ดีของท่าน

พระอาจารย์ประยุทธ์ ฐมฺมปยุตฺโต เล่าอีกตอนหนึ่งว่า มีอยู่ครั้งหนึ่ง หลวงปู่ดี้อ อจลธมฺโม ไปร่วมประชุมสงฆ์ในกรุงเทพฯ ท่านพระเถระนั่งกันอยู่พร้อมแล้ว ยังขาดแต่สมเด็จพระสังฆราช ที่จะเสด็จมาเป็นองค์ประธานของการประชุม

หลวงปู่ดี้อ ท่านไปถึงก่อน จึงเดินตรงจะไปนั่งตรงอาสนะที่เขาเตรียมไว้สำหรับสมเด็จพระสังฆราช

เจ้าหน้าที่เข้ามาร้องห้ามว่า “ที่นี่เป็นที่ประทับของสมเด็จพระสังฆราชมาเป็นประธาน หลวงตามาจากไหน นั่งไม่ได้นะ”

หลวงปู่ดี้อ ตอบว่า “ไม่เป็นไรน่า เป็นเพื่อนกัน” แล้วท่านก็นั่งลงไปบนที่นั่งนั้น ทำแบบไม่รู้ไม่ชี้ เจ้าหน้าที่ก็ไม่รู้จะขับไล่อย่างไร

พระเถระทั้งหลายก็นิ่งดูเฉย บางรูปก็อมยิ้มกันเพราะรู้จักอุปนิสัยของหลวงปู่ดี้อดี

พอสมเด็จพระสังฆราชเสด็จมาถึง หลวงปู่ดี้อท่านก็ลุกถวายที่นั่งให้ ทำการกราบไหว้แก่ยศฐานะ พอกราบเสร็จ สมเด็จพระสังฆราชท่านก็ลุกขึ้นกราบคืนในฐานะที่หลวงปู่ดี้ออาวุโสกว่า

อีกเรื่องหนึ่ง คราวไปประชุมสงฆ์ที่วัดโศการาม สมัยที่
ท่านพ่อลี ธมฺมธโร ยังอยู่

หลวงปู่ตื้อ ท่านถามพระสงฆ์ที่มาร่วมประชุมว่า “ในที่ประชุมนี้
มีพระเถระรูปใดมีอายุพรรษาถึง ๕๐ พรรษาบ้าง”

ที่ประชุมเงียบ ไม่มีใครตอบ **หลวงปู่ตื้อ** จึงว่า “ฉันผมก็ต้องเป็น
ประธานซิ”

แล้วท่านก็หัวเราะชอบใจ ที่ประชุมก็หัวเราะ

หมายเหตุ : สมเด็จพระสังฆราชที่กล่าวถึงในเรื่องนี้ เมื่อตรวจสอบ ดูตามประวัติแล้ว ผู้เขียน
เข้าใจว่าน่าจะเป็น **สมเด็จพระสังฆราช(จวน อุฏฐายี)** วัดมกุฏกษัตริยาราม
มีบันทึกตอนหนึ่งว่า มีคุณหญิงคุณนายที่ได้ฟังเทศน์จากหลวงปู่ในงานแห่งหนึ่ง
พากันไปทูลฟ้อง สมเด็จพระสังฆราช (จวน อุฏฐายี) วัดมกุฏกษัตริยาราม ซึ่ง
สมเด็จพระท่านก็คุ้นเคยกับ**หลวงปู่ตื้อ**เป็นอย่างดี
เมื่อ**หลวงปู่**เข้าเฝ้า **สมเด็จพระเจ้า** จึงถามท่านว่า “ท่านผู้หญิงมาฟ้องว่าท่านเทศน์หยาบคาย
จริงไหม?”

หลวงปู่ท่านตอบรับตรงๆ ว่า จริง เพราะสิ่งที่เทศน์นั้นล้วนแต่เป็นธรรมะของจริง
ไม่รู้จะเอาไปซ่อนเร้นปิดบังไว้ที่ไหน แล้วท่านก็ย้อนทูลถาม **สมเด็จพระเจ้า** กลับไปว่า
“สมเด็จพระเจ้า จะฟังไหม เกลั้ว จะเทศน์ให้ฟัง”
เหตุการณ์นั้นน่าจะเป็นเรื่องฮือฮากันมากในครั้งนั้น

๖๐.

เรื่องของพระอาจารย์ ประยุทธ ธมฺมยุตฺโต

ผู้เขียนได้อ่านเรื่องของพระอาจารย์ประยุทธ จากนิตยสารโลกทิพย์ ฉบับที่ ๑๖๔ น่าสนใจมาก มีผู้เคยนำไปสร้างเป็นนิยาย ผู้เขียนจึงนำมาเสนอโดยย่อไว้ ณ ที่นี้

ในนิตยสารโลกทิพย์ ได้ขึ้นหัวเรื่องว่า “พระอาจารย์ประยุทธ ธมฺมยุตฺโต แห่งวัดป่าผาลาด อ.เมือง จ.กาญจนบุรี อดีตขุนโจรสลัดเฒ่าผู้หันเหชีวิตเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ จนมรณภาพในสมาธิและอัฐิกลายเป็นพระธาตุ”

เรื่องของพระอาจารย์ประยุทธ ในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง หนังสือพิมพ์เคยลงข่าวเกรียวกราว เกี่ยวกับ “ขุนโจรสลัดเฒ่าสลัดทะเล หลวงผู้โหดเหี้ยม เสรีไทยสมัยสงครามโลกครั้งที่สองฆ่าคนมานับไม่ถ้วน บางคราวก็ฆ่าอย่างโหดร้ายทารุณ...”

เรื่องของพระอาจารย์ประยุทธจริงๆ แล้วไม่เป็นที่เปิดเผย เพิ่งจะมีผู้สืบเสาะนำประวัติมาเผยแพร่หลังจากท่านมรณภาพไปแล้วถึง ๑๐ ปี โดยสอบถามเอาจากผู้ที่เกี่ยวข้อง เรื่องที่ได้จึงยังเลือนลางอยู่

ท่านอาจารย์ประยุทธ ธมฺมยุตฺโต นามสกุลเดิม สุวรรณศรี เกิดที่จังหวัดเพชรบุรี ในครอบครัวที่มีฐานะดีพอควร ทราบแต่ว่าท่านเกิด

วันเสาร์ เดือน ๕ ปีมะโรง พ.ศ.๒๔๗๑ มีพี่น้องรวมทั้งตัวท่านด้วย ๕ คน
ครอบครัวท่านอพยพไปอยู่ทาง**หัวหิน** ท่านจึงเติบโตที่นั่น
พระอาจารย์เล่าว่า ชะตาของท่านต้องฆ่าคนเมื่ออายุ ๑๑ ปี โดย
ไม่เจตนา คือขว้างมีดเล่นๆ ไปถูกที่สำคัญทำให้ชายผู้หนึ่งตาย แต่ยังเป็นเด็กจึงยังไม่ถูกลงโทษทัณฑ์

เมื่ออายุครบบวช โยมบิดาลิ้นชีวิตแล้ว โยมมารดาจึงจัดให้บวช
ตามประเพณีอยู่ ๑ พรรษา ท่านบอกว่าไม่ได้เรียนรู้อะไรเลย เพราะบวช
ตามประเพณีจริงๆ

หลังจากลาสิกขาแล้วก็จากครอบครัวไปทำมาหากินทางภาคใต้
ประกอบอาชีพหลายอย่างในหลายจังหวัด เคยทำประมง เป็นกัปตันเรือ
หาปลา มีเพื่อนฝูงและลูกน้องมาก และเคยไปตั้งบาร์ ไนท์คลับ ที่ประเทศ
มาเลเซีย

ระยะผกผันในชีวิต คือ มีพ่อค้าใหญ่ในกรุงเทพฯ ได้ว่าจ้าง
ให้ขนฝิ่นไปส่งลูกค้าที่มาเลเซีย ในราคาเที่ยวละ ๒,๐๐๐ บาท ไปรับเงิน
ที่ปลายทาง

ผู้มารับฝิ่นเป็นเจ้าหน้าที่ ๒ คน บอกว่าจ่ายเฉพาะค่าฝิ่น ๒,๐๐๐
บาทเท่านั้น ค่าขนเขาไม่เกี่ยว สรุปรว่าโดนหักหลัง ทางเจ้าของฝิ่นทาง
กรุงเทพฯ คงไม่ไว้ใจท่านแน่ โทษทัณฑ์ในวงการฝิ่นก็คือ **การฆ่า** ลูกเดียว
แต่ที่สำคัญ เจ้าหน้าที่ ๒ คนนั้นรู้ว่า ถ้าไม่ตกลงตามราคาที่เสนอ
ก็จะแจ้งตำรวจมาเลเซียจับ

เรียกว่าท่านไม่มีทางเลือก จึงตัดสินใจฆ่าเจ้าหน้าที่ ๒ คนนั้น
แล้วโยนศพลงทะเลไป ปรากฏว่า ศพเกิดลอยน้ำมาติดอยู่ข้างเรือ ท่าน
จึงถูกจับฐานสงสัยว่าฆ่าคนตาย แต่ไม่มีเรื่องค้าฝิ่น

พระอาจารย์ประยุท ถูกขังในคุกมาเลเซียหลายเดือน ขึ้นศาลหลายครั้ง พอครั้งที่ ๖ มีผู้ชายบุคลิกดีอายุราว ๕๐-๖๐ พยายามขอเข้าเยี่ยม บอกว่า “ไม่เป็นไร ไม่ถึงตาย หรือติดคุกหรือหกหลานชายลุงจะช่วย”

ลุงคนนั้นบอกศาลสั้นๆ ให้ไว้บริการเวลาขึ้นศาล ท่านไม่เชื่อ แต่ก็ยอมทดลองดู ปรากฏว่าได้ผล “เพราะวันตัดสิน ศาลปล่อย แต่ห้ามเข้ามาเลเซียอีก รอดประหารไปได้อย่างปาฏิหาริย์”

พระอาจารย์ประยุท บอกให้ลูกศิษย์ฟังว่า ท่านมาทราบในภายหลังว่าคุณลุงคนนั้นเป็นเทพ **มาช่วยปกป้องรักษาท่าน**

เมื่อพ้นโทษจากมาเลเซีย พระอาจารย์ก็กลับเมืองไทย ยังวนเวียนอยู่ทางภาคใต้เช่นเดิม ในช่วงนั้นอยู่ระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง รัฐบาลไทยต้องเข้าร่วมกับญี่ปุ่นด้วยความจำเป็นบังคับ

ขณะเดียวกัน ม.ร.ว.เสนีย์ ปราโมช เอกอัครราชทูตไทยประจำสหรัฐอเมริกา ได้ร่วมกับคนไทยจำนวนหนึ่ง จัดตั้ง**คณะเสรีไทย** ทำงานใต้ดินเพื่อขัดขวางกองทัพญี่ปุ่นทุกวิถีทาง

พระอาจารย์ประยุท ได้เข้าร่วมกับ**คณะเสรีไทย** อยู่ในกลุ่มที่คอยตัดกำลังญี่ปุ่น เรียกว่า **กลุ่มไทยธิบ** คือเมื่อญี่ปุ่นขนอาวุธยุทโธปกรณ์ เสบียงอาหาร ไปให้กองทัพของตนตามภาคต่างๆ ซึ่งส่งไปทางรถไฟ ก็จะถูกรุ่น**กลุ่มไทยธิบ** ธิบของเหล่านี้ลงเพื่อไม่ให้ส่งไปถึงปลายทางได้

พระอาจารย์ประยุท ได้รวมสมัครพรรคพวก ได้ประมาณ ๒๐๐ คน ไปซ่อนสมุอยู่เกาะตะรุเตา ส่วนหนึ่งเป็นโจรสลัดอยู่ในทะเลคอยปล้นเรือสินค้าและเสบียงทางเรือของกองทัพญี่ปุ่นแล้วนำไปแจกจ่ายให้ประชาชนที่กำลังอดอยากตามชายฝั่ง อีกส่วนหนึ่งกระจายกันอยู่บน

ฝั่งคอยเป็นหูเป็นตาให้

โจรสลัดทะเลหลวงกลุ่ม**ขุนโจรสลัดไมล์แเอ** โด่งดังมากในช่วงนั้น

เมื่อสงครามสงบลง การปล้นของโจรกลุ่มนี้ก็เปลี่ยนแผนใหม่ ในช่วงนั้นประชาชนทางภาคใต้มีข้าวไม่พอกิน ในตลาดก็ไม่มีขาย แต่มีเรือของผู้มีอิทธิพลขนข้าวไปขายทางมาเลเซีย ฮองกง สิงคโปร์ ซึ่งอยู่ในภาวะขาดแคลนเหมือนเมืองไทย แต่ขายสินค้าได้แพงกว่ามาก

ขุนโจรสลัดไมล์แเอ เห็นว่าไม่ถูกต้อง จึงคุมสมัครพรรคพวก เข้าปล้นเรือขนส่งสินค้าเหล่านั้นหลายหน แล้วนำสินค้าเหล่านั้นออกแจกประชาชนเช่นเคย

ผู้มีอิทธิพลเจ้าของสินค้าพยายามเจรจาต่อรอง แต่กลุ่มโจรไม่ยอมถ้าไม่หยุดส่งสินค้าไปขายต่างประเทศ

พระอาจารย์ประยุท หรือ **นายประยุท สุวรรณศรี** คุมลูกน้อง เป็นโจรสลัดในทะเลหลวงอยู่ ๕ ปี เป็น **ขุนโจรสลัดไมล์แเอ** ที่โด่งดังที่ไม่มีใครปราบได้

เหตุการณ์พลิกผันในชีวิตอีกครั้งหนึ่ง เมื่อน้องสาวส่งข่าวว่าคุณแม่ตาย ก่อนตายคร่ำครวญหาแต่ “เล็กของแม่” จนกระทั่งสิ้นใจ

พระอาจารย์ประยุท ฆราวาสรูปถ่ายของแม่ ระลึกย้อนถึง เหตุการณ์แต่ครั้งหลัง ถึงความรักความห่วงใยของแม่ **พลัน...จิตของท่านก็สงบลง และวูบลงไป**

ปรากฏเป็นชายร่างกำยำ ๔ คน ตรงมาจับร่างท่านกระชากลงไป ในนรก จับใส่เครื่องชื้อคา แล้วบังคับให้ลงไปในกระทะทองแดง ท่านหวาดกลัวมาก พลันคิดถึงแม่ จึงร้องเรียก

“แม่ช่วยลูกด้วย”

ปกติโยมแม่เป็นคนใจบุญ ชอบทำบุญ และอยู่ในศีลในธรรมเสมอมา

พอทำนรื่องว่า “แม่ช่วยด้วย” ก็มีใบบัวใหญ่เท่ากระดังตากปลา มาซ้อนร่างท่านขึ้นไปบนที่สูง ได้ไปเห็นวิมานที่สวยงาม พบเหล่านางฟ้า เทพธิดาต่างๆ จำนวนมาก...

หลังจากท่องวิมานพอสมควร ก็มีนางฟ้าท่านหนึ่งพูดว่า “ไปเสียก่อนเถอะ ไปสร้างกุศลบารมีให้พ่อเสียก่อน จึงค่อยมาเจอกันใหม่”

แล้วท่าน**อาจารย์ประยุท** ก็รู้สึกตัวอยู่ตรงหน้ารูปถ่ายของคุณแม่ นั้น แต่ท่านก็งงงกับเหตุการณ์มาก ไม่รู้ว่าเป็นอะไร

หลังจากนั้นท่านก็บอกกับพี่สาว น้องสาวว่าจะขอออกจากบ้านไปอีกครึ่งหนึ่ง ไม่ทราบว่าจะไปนานเท่าใด พี่สาวเอาเงินมาให้ ๕,๐๐๐ บาท ท่านหยิบเอาเพียง ๕๐๐ บาท เหลือนอกนั้นบอกให้เอาไปทำบุญให้แม่

ความจริงท่านมีเงินมาก แต่ไม่กล้าบอกให้พี่น้องรู้ รับไว้เพียง ๕๐๐ บาท พอเป็นพิธีเท่านั้น

พระอาจารย์ประยุท มุ่งลงใต้ เพราะลูกสมุนยังมีอยู่มาก และคุ้นเคยกับภูมิภาคแถวนั้นดี ท่านอยู่ที่นั่นนานพอสมควร ก็ได้พบกับ “หลวงปู่” องค์หนึ่ง ท่านเกิดความเลื่อมใส จึงแจกจ่ายเงินทอง ทรัพย์สินทั้งหมดให้ลูกน้อง แล้วท่านก็บวชเป็นพระอย่างเงียบๆ ไม่มีพิธีรีตองอะไรให้ยุ่งยาก เรียกว่า “โกนหัวเข้าวัด”

พระอาจารย์ประยุท ได้อยู่ปฏิบัติธรรมกับ “หลวงปู่” ๑ ปี ได้ฝึกกรรมฐาน และจุดดวงควัตร ตามแบบพระป่า

วันหนึ่ง “หลวงปู่” ก็บอกว่า ท่านหมดความรู้ที่จะสอนแล้ว ต้องไปหาอาจารย์อีกองค์หนึ่ง ตอนนี้อยู่ทางภาคเหนือ พระองค์นั้นแหละที่จะเป็นครูอาจารย์ของท่าน

“หลวงปู่” บอกว่า ได้คุยฝากฝังกับพระอาจารย์องค์นั้นในทางจิต และรู้เรื่องกันหมดแล้ว

“หลวงปู่” ได้บอกรูปร่างลักษณะ และที่อยู่ของพระอาจารย์องค์นั้นอย่างละเอียด และสั่งว่า

**“ข้อสำคัญ การไปหาท่านอาจารย์ จะขึ้นรถลงเรือไม่ได้ ต้องเดิน
ธุดงค์ด้วยเท้าจากใต้ไปถึงภาคเหนือจะนานเท่าไรก็ตาม”**

พระอาจารย์ประยุทร ใช้เวลาเดินธุดงค์ ๓ เดือนเต็มจึงได้ไปเป็นศิษย์ของหลวงปู่ที่ อจลรมุโณ ที่วัดป่าตาราภิรมย์ อำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่ ตามที่นำเสนอแล้วในตอนต้น

พระอาจารย์ประยุทร อยู่ในสำนักหลวงปู่ที่ ๓ ปี ท่านจึงได้ธุดงค์ต่อไป ท่านได้ไปสร้างสำนักสงฆ์ที่ถ้ำผาพุง อำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย และไปมรณภาพที่ วัดป่าผาลาด ตำบลวังดั่ง อำเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๒

พระอาจารย์ประยุทร ฌมฺมยุตฺโต
วัดป่าผาลาด ต.วังดั่ง อ.เมือง
จ.กาญจนบุรี

หลวงพ่อเปลี่ยน เข้าไปเป็นลูกศิษย์

หลวงพ่อเปลี่ยน ปณฺญาปทีโป วัดอรัญญวิเวก บ้านปง ต.อินทขิล อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่ ก็เป็นศิษย์สำคัญองค์หนึ่งของหลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม
หลวงพ่อเปลี่ยน ได้เล่าถึง หลวงปู่ตื้อ พระอาจารย์องค์หนึ่งของท่าน ดังนี้ :-

ในระหว่างที่อาตมาพักอยู่ ณ **วัดสันติธรรม** (ในเมืองเชียงใหม่) ก็ได้ทราบข่าวว่า **หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม** ในขณะนั้นพักอยู่ ณ **วัดธรรมสามัคคี** (วัดป่าสามัคคีธรรม ซึ่งต่อมาก็คือวัดป่าอาจารย์ตื้อ) อาตมาจึงเดินทางไปพบทันที

อาตมาดีใจมาก เพราะเดินทางมาภาคเหนือนี้ได้ตั้งใจมากกราบท่านโดยตรง เมื่อกราบนมัสการท่านเรียบร้อย และสอบถามความเป็นมาจนเข้าใจดีแล้ว เย็นวันนั้นอาตมาจึงได้เล่าสิ่งที่ภาวนาติดขัดอยู่ในจิตใจเป็นเวลานาน คือ เรื่องการตามจิตไม่ทัน อุบายของท่านที่แนะนำก็แบบเดียวกับที่**หลวงปู่เทสก์** และ**หลวงปู่ขาว** เป็นผู้ชี้บอกให้นั่นเอง

หลวงปู่ตื้อ ท่านบอกว่า เรื่องนี้ไม่สำคัญหรอก เมื่อสติ สมาธิ ปัญญา มันพอดีกันเมื่อไร เมื่อนั้นจะเข้าใจเองนั่นแหละ ไม่นานหรอกให้ตั้งใจภาวนาไปเรื่อยๆ

อาตมาได้รับกำลังใจมาก และได้อยู่จำพรรษากับท่านในปีนั้น จึงได้ปฏิบัติภาวนากับท่าน เพื่อหาทางพิจารณาเกี่ยวกับความจริงแห่งจิตใจ การที่อาตมาได้อยู่ปรนนิบัติใกล้ชิดกับ**หลวงปู่ดี** ทำให้ได้เห็น ปฏิปทาการปฏิบัติของท่านอย่างใกล้ชิด เคารพศรัทธาท่านเป็นอย่างมาก **หลวงปู่ท่านเป็นพระพูดจริง ทำจริง ปฏิบัติธรรมอย่างชนิดทุ่มเทกำลัง ทั้งหมด ยอมสละแม้กระทั่งชีวิต**

อาตมามีความตั้งใจที่จะเรียนรู้ความเป็นผู้มี**พลังจิตพิเศษ**ของท่าน ให้มากเท่าที่จะมากได้ สมกับที่บุคคลทั่วไปกล่าวขวัญกันว่า **ท่านสำเร็จ ปฏิบัติสมาธิญาณ**

หลวงปู่ดี อจลธมฺโม ท่านเป็นพระแท้ มีความสามารถในการ สอนธรรมะอย่างยอดเยี่ยม อธิบายข้อสงสัยได้กระจ่าง อาตมาจึง ปลื้มปีติมากที่ได้มาอยู่กับท่าน สมกับความเหน็ดเหนื่อยที่สู้ๆต่อสู้สำหรับ กุญแจปาฝ่าดงมาเพื่อถวายตัวเป็นศิษย์ท่านไม่มีผิดหวังเลย

หลวงพ่อเปลี่ยน ปณฺญาปทีโป
วัดอรุณญวิเวก บ้านโป่ง
ต.อินทขิล อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่

๖๒.

การอุปัฏฐากครูบาอาจารย์

หลวงพ่อบุญเปลี่ยน ปณฺณปาทีโป ก็ได้อยู่จำพรรษากับ หลวงปู่ดี้อจฺจรมโฆ ที่วัดธรรมสามัคคี สมกับความตั้งใจ ท่านเล่าให้ฟัง ดังนี้

ในระหว่างพรรษานั้น อาตมาก็ได้อยู่จำพรรษากับหลวงปู่ดี้อสมความปรารถนา ดังนั้น การปฏิบัติตนในฐานะศิษย์ และได้อยู่ปรนนิบัติ**พระอาจารย์**ตามฐานะและกำลังกาย จึงนับได้ว่ายอดเยี่ยม เป็นการแสดงความกตัญญูมากทีเดียว

ข้อปฏิบัติต่อผู้เป็นพระอาจารย์ มีดังนี้ ๑.ต้มน้ำร้อน ถวายน้ำล้างหน้า ๒.ทำความสะอาดกุฏิ และเช็ดบาตร ๓.จะทำหน้าที่ต่างๆ ช่วยดูแลสอดส่องสิ่งของของครูอาจารย์ เช่น ชักฉีวร ย้อมผ้าฉีวร เป็นต้น ๔.ถวายการนวด กวาดลานวัด และทางเดินจงกรมถวายท่าน

เวลาพิเศษสำหรับพระเถรลูกวัดก็เห็นจะได้แก่เวลาค่ำ ในเวลาดังกล่าว ครูบาอาจารย์จะหยุดพักผ่อนต้มน้ำชาน้ำร้อน พระภิกษุสามเณรต่างมาพร้อมกันที่กุฏิของท่าน

สำหรับอาตมานั้น เป็นผู้อุปัฏฐาก จึงไม่เคยขาดการบิบนวดถวายท่าน ก็ในระหว่างนี้เอง**หลวงปู่**ท่านจะเทศน์ให้ฟังบ้าง สอนธรรมะบ้าง สอนวิธีปฏิบัติที่ได้ผลมากมาย เช่น **การละขันธ์ ๕** เพราะเป็นแนวทางแห่งความพ้นทุกข์จริงๆ

พระเณรที่มีปัญหาขัดข้องในการปฏิบัติธรรมประการใดๆ ก็นำมาถามมาตอบกันในช่วงนี้เอง จึงเป็นช่วงเวลาที่สำคัญและให้ประโยชน์มาก

ในส่วนของอาตมา หลังจากถวายเป็นอุปัชฌาย์แล้ว ก็ออกไปบำเพ็ญภาวนาด้วยตนเอง ได้แก่ เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา จะนอนหลับจริงๆ ก็เพียงคืนละ ๒ ชั่วโมงเท่านั้น

ความเคยชินของอาตมา จะนอนได้ไม่มากกว่านี้ คือ ๒ ชั่วโมง ถ้าพ้นจากนี้นอนไม่หลับ จะต้องตื่น ลุกขึ้นมาทำความเพียรทันที

ในช่วงแรกๆ อาตมาทำความเพียรอย่างเคร่งครัดมาก ไม่มีเวลาจะมานั่งพูดคุยอย่างนี้หรอก

อาตมาสังเกตตัวเองว่า ในพรรษานั้นจิตใจก้าวหน้าไปไกลทีเดียว ทั้งนี้เพราะได้พระอาจารย์ที่มุ่งมั่นหาทางพ้นทุกข์ และหลวงปู่ก็สอนเราอย่างหนักหน่วงจริงจังมากด้วย

อาตมาเริ่มตามดูจิตใจที่ตกหายไปกลางทาง เริ่มเข้าใจความจริง จิตจะนิ่งดีมากขึ้น รู้ชัดเจน เมื่อรู้ทางดำเนินจิตก็ทำให้ปฏิบัติเป็นอันมาก มีกำลังใจปฏิบัติภาวนาให้หนักยิ่งขึ้น เช่น เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ติดต่อกันเป็นเวลานานๆ แม้หลังเที่ยงคืนก็จะนั่งสมาธิไปจนเช้า เป็นต้น

๑๒๑. ๑๒๑.

คิดอยากได้วิชาจากหลวงปู่

เกี่ยวกับปฏิปทาของ หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม นั้น หลวงพ่อเปี่ยม
ปณฺญาปทีโป ได้เล่าไว้ ดังนี้

อาตมาเคยสังเกตความอัศจรรย์ทางจิตของหลวงปู่ตื้อ เป็นอันมาก
มีอยู่ครั้งหนึ่ง หลังจากฉันเสร็จ วันนั้นไม่มีญาติโยมคนใดนั่งอยู่เลย
อาตมาเห็นว่าสมควรจะได้นิมนต์ให้ท่านไปพักผ่อนกลับขึ้นกุฏิ พอออก
ปากนิมนต์ หลวงปู่ ก็พูดออกมาว่า

“เราเห็นญาติโยมกำลังมาหาอยู่แล้วขณะนี้ กำลังออกเดินทาง
จากเชียงใหม่”

เมื่อท่านว่าอย่างนั้น อาตมาก็ไม่ได้ทำอะไร ก็กลับขึ้นกุฏิ มองเห็น
ท่านยังนั่งเฉยอยู่ อาตมาได้นั่งสังเกตดูอยู่ครู่ใหญ่ๆ แล้วก็เห็นมีผู้คน
เดินมายังที่ท่านนั่งอยู่ หลวงปู่รออยู่แล้วจึงเชิญนั่ง ต้อนรับกันอยู่ตรงนั้น
จนบรรดาญาติโยม คณะนั้นกลับกันหมด ท่านก็ไม่พูดอะไร อาตมาเห็น
ท่านนั่งยิ้มน้อยๆ อยู่อย่างนั้น

อาตมาคิดอยากได้วิชาอย่างนี้บ้าง หลวงปู่ท่านรู้ใจของอาตมา
และก็ได้พยายามอบรมบ่มนิสัย สอนสั่งอาตมาอยู่ตลอดเวลา เกี่ยวกับการ
ที่จะหยั่งรู้วาระจิตต่างๆ ด้วยจิต

แรกๆ ความอยากรู้อยากได้ของอาตมามีมาก จึงทำให้เกิด
ล่าช้า แต่เมื่อหลวงปู่ท่านสอนไปเรื่อยๆ จิตใจก็สงบเย็นมากขึ้น และ
รู้ว่าบริสุทธิ์ขึ้นเรื่อยๆ

๖๔.

แนะนำ ถึงความลึกลับของจิต

ในคราวที่อยู่ปรนนิบัติ หลวงปู่ดื้อ อจลธมฺโม ที่วัดธรรมสามัคคี นั้น หลวงพ่อเปลี่ยน ปรญาปทีโป ได้รับการสั่งสอนแนะนำถึงความลึกลับของจิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะนั่งภาวนา เมื่อเกิดเห็นนิมิตบางอย่างขึ้น แม้จะออกจากสมาธิมาแล้ว ขณะเมื่อเดินบิณฑบาต ก็ยังมองเห็น ‘สิ่งประหลาดๆ’ อยู่เนืองๆ

หลวงปู่ดื้อ ท่านสอนสั่งในเรื่องนิมิตที่เกิดขึ้น ว่านิมิตนั้นจำแนกไปหลายประการ จิตของนักปฏิบัติมีหลายขั้นตอนตามนิสัยบารมีของแต่ละคน

พูดถึงผู้มีสมาธิดี จิตใจบริสุทธิ์สะอาด ก็จะปรากฏนิมิตที่แจ่มใส เป็นไปด้วยอำนาจฌาน และอำนาจแห่งญาณ

ตอนที่หลวงพ่อเปลี่ยน ออกเดินบิณฑบาตตามหลังหลวงปู่ดื้อ และพระภิกษุสงฆ์องค์อื่น ๆ ท่านมองเห็นผู้คนในลักษณะต่างๆ ที่ไม่เหมือนกับที่ตาเราเห็น ตอนแรกๆ ก็คิดว่าเราไปสร้างนิมิตเอาเอง พอนานๆ ไปก็เห็นว่าเราพบเรื่องจริงเข้าแล้ว จึงได้นำมาราบเรียนปรึกษากับหลวงปู่ดื้อ แล้วท่านให้ข้อคิด ดังนี้

๑. ถ้านิมิตเห็นบุคคลธรรมดาแต่งผ้าสีเหลืองเดินเข้ามาหา แสดงว่าจิตของบุคคลเหล่านั้น เป็นผู้มีศีล ๕ อยู่เป็นปกติ มีสมาธิ มีการปฏิบัติศีลอย่างสม่ำเสมอ ละเว้นจากการทำชั่ว มีใจเป็นพระเป็นธรรม

๒. ถ้านิมิตเห็นบุคคลธรรมดาแต่งผ้าขาว แสดงว่าจิตของบุคคลนั้นมีศีล ๕ เป็นปกติ และมีใจเป็นเทพเทวดา

๓. ถ้านิมิตเห็นบุคคลธรรมดาแต่งเสื้อผ้าขาด ผิวคล้าไม่มีส่งาราศรี แสดงว่าจิตของบุคคลนั้นตกต่ำลงไปกว่าความเป็นคน คือมีความคิดแต่จะทำความชั่ว

๔. ถ้านิมิตเห็นบุคคลที่ใส่เสื้อผ้ามืดสนิท จิตของเขามีศีลที่ไม่บริสุทธิ์ ใจหยาบ

ที่ต่ำไปกว่านั้น คือ จะเห็นเป็นลักษณะของเดรัจฉาน เช่น ควายน ต่ำลงไปก็เป็นสุนัข ต่ำลงไปก็เป็นสัตว์ประเภทเลื้อยคลาน เช่น งู เป็นต้น

หลวงพ่อบุญรอด ได้รับการบอกเล่าเช่นนี้จากหลวงปู่ตื้อ นับว่าเป็นประโยชน์ยิ่งนัก

๖๕.

ใช้พลังจิต รักษาศิษย์ที่ป่วยไข้

ช่วงที่หลวงพ่อเปลี่ยน ปณณาทิโป ไปอยู่ปฏิบัติภาวนากับ หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม นั้น ท่านได้พยายามฝึกฝนจิตใจให้แกร่งกล้า ด้วยการดำเนินรอยตามพระผู้เป็นอาจารย์อย่างชนิดทุ่มเทจิตใจเลยทีเดียวทีเดียว ท่านว่าไว้อย่างนั้น

จากการที่ได้อยู่ปรนนิบัติรับใช้ใกล้ชิดหลวงปู่ตื้อ ทำให้หลวงพ่อเปลี่ยน ได้เห็นความอัศจรรย์ ในองค์หลวงปู่มากมาย หลวงพ่อเปลี่ยน จึงมีความตั้งใจว่า **จะต้องเอาวิชาเช่นนี้จากท่านให้ได้**

คุณลักษณะสำคัญอีกอย่างหนึ่ง ที่หลวงพ่อเปลี่ยน ได้รับการถ่ายทอดอย่างถอดแบบมา คือ **ความเจ็บขาดในพลังอำนาจจิตของท่าน** สิ่งนี้เป็นกิตติศัพท์ที่รู้จักกันทั่วไปในหมู่พระปาฎิปฏิบัติกรรมฐาน และผู้สนใจทั่วไป

ครั้งหนึ่ง พระเถรในวัดเกิดเจ็บป่วยเป็นไข้ป่า เพราะไปติดเชื้อ มาเลเรียมาจากการไปภาวนาอยู่ในป่าดงพงไพร เมื่อหลวงปู่ตื้อ ท่านทราบ ก็จะทำการรักษาให้เป็นอย่างดี ท่านให้เหตุผลว่า **อายุเขายังน้อย ควรที่จะฝึกฝนอบรมให้มีพลังต่อไป จะต้องรักษาให้หาย**

แล้วหลวงปู่ตื้อก็นั่งเพ่งใช้พลังจิตเป็นอำนาจในการรักษา ท่านใช้เวลาหนึ่งเพ่งนานพอสมควร แล้วท่านก็ทำภารกิจของท่านไปตามปกติ

เช่น เติงจงกรม ภาวนา พอได้เวลาสมควรท่านก็จะมานั่งฟังจิตช่วยเหลือ ต่อ ท่านทำอย่างนี้เพียง ๒-๓ วันเท่านั้น อาการไข้ของพระเถรก็จะหาย เป็นปกติ พระเถรบางรูปก็ไม่รู้ว่าหลวงปู่ท่านส่งพลังจิตไปช่วยเหลือ แต่ทุกรูปก็หายเจ็บไข้ในเวลาที่รวดเร็ว นับว่าหลวงปู่มีอำนาจจิตที่แก่กล้า มีพลังมหาศาลเลยทีเดียว

สำหรับองค์ของหลวงปู่ตัวเอง ถ้าเกิดอาพาธเจ็บป่วยขึ้นมา ท่านก็เฉยเสีย เติงจงกรมก็เป็นไปตามปกติ นั่งภวานาก็เป็นไปตามปกติ หลวงพ่อเปลี่ยนเข้าไปกราบเรียนขอให้ท่านเพ่งรักษาโรคภัยในร่างกายของท่านบ้าง ท่านก็ตอบว่า : -

“เราไม่เคยตามใจสังขาร มันเป็นไม่ได้ ก็ต้องปล่อยให้หายเอง ใครเอาอะไรมาให้ก็กิน ใครไม่เอาอะไรมาให้ก็ไม่กิน การเจ็บป่วย มันเป็นเรื่องของสังขาร ใจเราเฉยๆ ก็จะสบายไปเองแหละ”

เมื่อหลวงพ่อเปลี่ยนกราบเรียนถามท่านว่า **“หลวงปู่ เจ็บมากไหม” หลวงปู่** จะตอบว่า **“มากหรือไม่มาก หนักหรือไม่หนักก็ดูเอาเอง”** เมื่อเป็นดังนี้ หลวงปู่ **อจลธมโม** จึงต้องมีศิษย์ที่เคยรับใช้ ใกล้ชิดกันมาก่อน และรู้จักใจของท่านได้ดี ไว้คอยดูแลเมื่อเห็นว่าท่านมีอาการเจ็บป่วยขึ้นมา ซึ่งปกติท่านจะไม่บอกให้ใครรู้ เราต้องคอยสังเกตอาการของท่านจึงจะพอเข้าใจ ในการถวายนการรักษาและการจัดยาก็ต้องจัดถวายท่าน โดยพระอุปัฏฐากต้องคาดคะเนเอาเอง

๖๖.

เกี่ยวกับการขบฉันภัตตาหาร

การขบฉันภัตตาหารของพระป่ากรรมฐาน กับพระบ้านโดยทั่วไปนั้น ไม่ค่อยจะเหมือนกัน พระบ้านโดยปกติจะนั่งฉันเป็นหมู่เป็นวงร่วมกัน และฉันจากจานหรือภาชนะต่างๆ หลายใบ

ส่วนพระธุดงค์ หรือพระวัดป่าท่านจะฉันในบาตร คือจะพิจารณาแล้วจัดอาหารในส่วนที่ท่านต้องการใส่ลงในบาตร แล้วลงมือฉันเฉพาะในบาตร ต่างองค์ต่างฉันเสียบๆ ไม่พูดไม่คุยกัน ฉันเสร็จก็เก็บบาตรลุกขึ้นไปไม่ต้องรอกัน

ผู้เขียนขออนุญาตออกนอกเรื่องหน่อย คือ เกี่ยวกับเรื่องการฉันอาหารของพระสงฆ์นี้ ท่านเจ้าคุณ**พระโพธิ์นันทมุนี**ลูกศิษย์ของ**หลวงปู่ดูลย์ อตุโล** แห่งวัดบูรพาราม จังหวัดสุรินทร์ท่านพูดกับผู้เขียนในลักษณะเปรียบเปรย ชำชนว่า

เวลาดูพระท่านฉันภัตตาหาร ก็คล้ายกับการเล่นดนตรี คนเก่งก็เล่นหลายชิ้น คนไม่เก่งก็เล่นดนตรีชิ้นเดียวเสียบๆ พระป่า เวลาฉันก็เหมือนตีกลองอยู่ตรงหน้าเพียงใบเดียว นักดนตรีที่เก่งหน่อยก็ตีระนาด ขยายไปถึงตีฆ้องวง ส่วนนักดนตรีที่เก่งก็บรรเลงกันเป็นวง และขยายเป็นวงใหญ่ๆ มีผู้ร่วมบรรเลงหลายคน ญาติโยมซึ่งเป็นคนชมก็สนุกสนานครื้นเครงไปด้วย__ถ้าไม่เกี่ยวกับเรื่องที่กำลังเขียนก็กราบขออภัยด้วยครับ

สำหรับ **หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม** ท่านเป็นพระที่แปลกกว่าพระเถระองค์อื่นๆ ซึ่ง**หลวงพ่อเปลี่ยน** เล่าให้ฟัง ดังนี้

มีอยู่วันหนึ่ง พระผู้ใหญ่รูปหนึ่งมาที่วัด พอถึงเวลาฉัน พระอาจารย์ท่านนั้นก็นั่งรอเฉยอยู่ **หลวงพ่อเปลี่ยน** ก็กราบนิมนต์ให้ท่านฉัน ท่านก็บอกว่ารอ**หลวงปู่ตื้อ**ก่อน หลวงปู่ยังไม่มา

เมื่อพระผู้ใหญ่ไม่ลงมือฉัน พระลูกวัดก็ตองนั่งรอไปด้วย ใช้ผ้าปิดบาตรนั่งภาวนารอนานพอสมควร **หลวงปู่ตื้อ**ท่านก็เดินขึ้นมา พอเห็นว้ายไม่ได้ฉันกันเลย ท่านก็พูดว่า

“จะรอไปทำไม ชั้น ๕ ของใครก็ของใคร ท้องใครก็ท้องใคร นั้นปากใครก็ปากใครสิ ไม่ต้องรอ ฉันไปเกิด ฉันเสร็จแล้วก็ไปล้างบาตร ตากแห้งเสีย แล้วไปภาวนา เราจะฉันเวลาไหน หรือไม่ฉันเลย ก็ขอให้ เป็นเรื่องของเราเกิด”

หลวงปู่ตื้อ จึงเป็นพระรูปเดียวในวัด เป็นพระผู้หนึ่งฉันเสร็จ เป็นรูปสุดท้าย ส่วนอาตมา (หลวงพ่อเปลี่ยน) เป็นผู้นำบาตรของท่านไปล้างทำความสะอาด เช็ดจนแห้ง แล้วก็เทกระโถนของท่านด้วย ดูเวลาพอสมควรแล้วจึงนิมนต์ท่านขึ้นกุฏิ

๑๒๗.

ท่านสอน ไม่ให้ใครเอาอย่างท่าน

หลวงพ่อบุญยืน ได้เล่าถึงปฏิปทาของ หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม ต่อไป
ดังนี้

การที่ท่านเป็นพระที่พูดจาโผงผางไม่อ้อมค้อมนี้ อจลธมฺโมภิกขุ
จึงเป็นที่รู้จักในหมู่พระสายกรรมฐาน และในบรรดาประชาชนทั่วไปว่า

“ใครหน้าบาง ก็อย่าไปนิมนต์พระอาจารย์ตื้อ เพราะนอกจาก
ท่านจะเทศน์ตรงแล้ว ยังพูดตรงอีกด้วย ถ้าใครหน้าบางเป็นนางอาย
ละก็ฟังไม่ได้”

หลวงพ่อบุญยืน ได้เล่าต่อไปว่า

หลวงปู่ตื้อ ท่านมีปฏิปทาที่ไม่เหมือนใคร และใครก็เอาอย่างท่าน
ไม่ได้ เป็นลักษณะนิสัยเฉพาะองค์ท่าน หลวงปู่ไม่เคยสอนใครให้เอา
อย่างท่าน แต่ท่านสอนให้ศิษย์ทุกรูปปฏิบัติตามพระธรรมคำสั่งสอน
ของพระพุทธเจ้า สอนให้ทุกคนมีความกล้าหาญ เพราะความกล้าหาญ
เป็นมรดกในทางธรรมของพระพุทธเจ้า อันหมายถึงว่า ถ้าเราดีจริงๆ
แล้วไม่ต้องห่วงเกรงอันตราย ไม่มีใครจะมาทำร้ายเรา ขอให้ดีจริงๆ
ก็แล้วกัน

ความดีมีศีลธรรม มีคำสัตย์ มีคำจริง ไม่มีนิสัยหลอกหลวงโลก
ซึ่งทางพระนิพพานได้จริง นี่เป็นสมบัติของพระพุทธเจ้า ที่ควรจะดำเนิน
จิตใจของเรา

๒๘.

ตัวอย่างความกล้า และพูดตรงของหลวงปู่

หลวงปู่เปลี่ยน ได้ยกตัวอย่างเรื่องความกล้า และพูดตรง
ของหลวงปู่ชื่อ อจลธมโม ขึ้นมาตอนหนึ่งว่า : -

ความกล้าตอนหนึ่งที่อาตมาจำได้ดี วันนั้น จะมีญาติโยมมาหาท่าน
ท่านพูดว่า

“เดี๋ยวจะมีผีมานั่งตรงนี้...” ท่านชี้ไปตรงที่ว่างๆ “จะมีคนมานั่ง
ที่นี่” ท่านชี้ไปอีกด้านหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้กัน

นั่งอยู่พักใหญ่ๆ ก็มีโยมเดินทางมาหาท่านจริงๆ มีผู้ชายมานั่ง
ตรงที่ท่านบอกว่าผีจะมานั่ง พอนั่งแล้วก็ไม่กราบพระสงฆ์องค์เจ้า
นั่งเฉยอยู่อย่างนั้น

ส่วนตรงที่ท่านบอกว่าจะมีคนมานั่ง ก็มีผู้ชายกับผู้หญิงมานั่ง
ทั้งหมดมาด้วยกัน มารถคันเดียวกัน แต่แยกलगนั่งที่ต่างๆ กัน
สองคนหลังกราบหลวงปู่อย่างนอบน้อม พร้อมกับพูดคุยด้วยจิตใจ
ศรัทธาและเบิกบาน

ครั้งคนกลุ่มนั้นขอให้ท่านแสดงธรรมะ คือเทศน์ให้ฟัง ซึ่ง
หลวงปู่ท่านพร้อมเสมออยู่แล้วก็พูดขึ้นว่า

“เฮ้อ...ฟังเทศน์นะ คนนี้เขาไม่เอาพุทธโธ มาถึงพระพุทธรูปก็ไม่กล้าจะกราบ มาถึงก็นั่งยังกับว่าไม่มีสัมมาคารวะ นี่เป็นผีไม่ใช่คน...”

นี่แสดงถึงความกล้าของท่าน ตาในเห็นอย่างไรท่านก็พูดอย่างนั้น ไม่เกรงว่าใครจะโกรธ ใครจะฟังหรือไม่ ชอบหรือไม่ชอบ ท่านไม่ใส่ใจ

หลวงปู่ตื้อ มักจะพูดว่า “เราเทศน์เรื่องจริง เราไม่ได้เทศน์เพื่อเอาใจใคร เอาใจผู้คนที่เท่ากับเลี้ยงกิเลสให้อ้วนพี เรามีความจริงใจ เราไม่ได้เทศน์เอาบุญหรือเกลาดีทองของใคร”

หลวงปู่ตื้อ ท่านมีจิตใจหนักแน่นและเปิดเผย ท่านพูดตรงจนพระเถระผู้ใหญ่บางท่านได้ห้ามปราม แต่ท่านก็ยังคงยืนหยัดเชื่อมั่นในองค์ท่าน และเหตุผลของท่านก็เป็นจริงเช่นนั้นด้วย

หลวงพ่อเปลี่ยน ปณณปาทีโป

(ถ่ายเมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๔ คราวทำบุญฉลองอายุ ๕๘ ปี)

หลวงปู่ตอกก็เคยไข่ห่วย

ดูชื่อหัวข้อเรื่องออกจะน่าเกลียดไปหน่อย เรื่องนี้ผู้เขียน (นายปฐมนิคมานนท์) เคยได้ยินจากพระผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง แต่นึกไม่ออกว่าที่ไหน และเมื่อไร จำได้แต่เรื่องราว

เรื่องมีอยู่ว่า มีญาติโยมผู้นิยมห่วยกลุ่มหนึ่งมีทั้งชายและหญิง เข้าเขมากรณเพื่อไปกราบโดยหวังจะได้เลขเด็ดจากหลวงปู่ ทุกคนเต็มใจไปด้วยความหวัง

หลวงปู่ ก็ให้การต้อนรับรับสั่งตามปกติทั่วไป พอได้จังหวะสมาชิกที่เป็นหัวหน้ากลุ่ม ก็เจรจาเลียบเคียงขอเลขเด็ดจากท่าน

หลวงปู่ พู่ว่า “มันจะไปยากอะไร ก็อยู่ที่ตูดของพวกคุณนั่นแหละ นั่งทับกันอยู่ก็ยังไม่รู้ กลับไปดูเอาเองก็แล้วกัน”

สมาชิกกลุ่มผู้นิยมห่วยต่างนึกกระหึ่มยี้มย้อย แต่ละคนก็ไม่เคยดู “ตูด” ของตัวเอง ขากลับจากวัดก็พากันหาสถานที่เหมาะสม จอดรถแล้วพากันลง ชายแยกไปเฉพาะชาย หญิงแยกไปเฉพาะหญิง ช่วยกันพิจารณาพิจารณาตูดของกันและกัน ดูอย่างละเอียดละออ ทั้งนอกผ้าและในผ้า (อันนี้ผู้เขียนจินตนาการเอาเอง)

ในเรื่องไม่ได้บอกว่า **ตัวเลขเด็ด** ที่ทุกคนเฝ้ารอจะสถิตอยู่ที่ชิ้นส่วนของใคร? ผู้หญิงหรือผู้ชาย?

แต่ที่แน่ๆ ... เลขที่ออก ก็คือ ... **เลขป้ายทะเบียนรถที่ทุกคนนั่งไปนั่นเอง**

๗๐.

เรื่องบอกเล่า จากหลวงปู่บุญเพ็ง กปปโก

ศิษย์อีกท่านหนึ่งที่มีโอกาสใกล้ชิดกับ หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม ก็คือ หลวงปู่บุญเพ็ง กปปโก แห่งสำนักวัดป่าวิเวกธรรมวิทยาราม อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น

หลวงปู่บุญเพ็ง ไปบำเพ็ญเพียรที่เชียงใหม่ และได้อยู่ปฏิบัติ ใกล้ชิดกับ หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม และ หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ ในระหว่าง ปี พ.ศ. ๒๕๐๓ - ๒๕๐๗

หลวงปู่บุญเพ็ง พูดถึงหลวงปู่ตื้อ พระอาจารย์ของท่าน ดังนี้ :-

หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม ท่านเป็นนักเทศน์โผงผาง ใครมีกิเลสมาก จะพากันรังเกียจท่าน ถ้าผู้มีปัญญาพ้นสนิมกิเลสบ้างไม่มากมาย เพียงน้อยนิด พอฟังเข้าใจได้ ก็จะทำให้ศรัทธาชื่นชมกับความเปิดเผย ความจริงใจ และความเด็ดเดี่ยวของท่าน

อย่างเมื่อตอนที่หลวงปู่ตื้อ ท่านพักที่วัดป่าदारภิรมย์ อำเภอแมริม นั่งสนทนากันอยู่หลายองค์ หลวงปู่อ่อน ญาณสิริ ก็ได้ถามขึ้นว่า

“ท่านตื้อ ถ้าไม่รักษาศีล ไม่เจริญสมาธิ ไม่บำเพ็ญปัญญา จะไปนิพพานได้ไหม ตอบหน่อย”

พระดังอย่างหลวงปู่ตื้อ เรื่อง ‘มงคลหมา’ ท่านก็เคยเทศน์มาแล้ว ตอบหลวงปู่อ่อนว่า :-

หลวงปู่อ่อน ญาณสิริ
วัดป่าไม้ไคร้ธาราม ต.หนองบัวบาน อ.หนองบัวซอ จ.อุดรธานี

“มี ก็จะเป็นอะไรไป ถ้าไม่รักษาศีล ก็ให้รักษาชื่อน (ผ้าถุงที่ สตรีนุ่ง) ไม่เจริญสมาธิ ก็ให้รักษาช่องเข้า ไม่เจริญไม่บำเพ็ญปัญญา ก็ให้รักษาช่องขี้ เท่านั้นแหละ”

หลวงปู่อ่อน ท่านก็ว่า “โอ...ท่านตื้อนี้พูดหยาบคาย”

“ไม่หยาบหรือหลวงพ่อ ผมจะอธิบายให้ฟัง คืออย่างนี้

๑. **กัธธรมดา ร่างกายสังขาร**ของเรานี้ ไม่ว่าผู้ชายหรือผู้หญิง ก็ตาม เครื่องนุ่งเครื่องห่มก็ต้องรักษาให้สะอาด **สังขารร่างกายก็ เปรียบเหมือนผ้าเหมือนชิ้น ต้องรักษาให้สะอาดอย่าให้มีหมอง**

๒. **ไม่บำเพ็ญสมาธิ ให้รักษาช่องเข้า** ก็อะไรเล่า กิเลสมันเข้า ทางไหน มันเข้า ช่องตา ช่องหู ช่องจมูก ช่องปาก ลิ้น กาย และใจ ไข้ไหม? ช่องเข้าเหล่านี้เราต้องรักษาไว้ อย่าให้กิเลสมันเข้า มันจึง จะเกิดความสะอาดบริสุทธิ์ได้ จริงไหม

๓. **ไม่บำเพ็ญปัญญา ให้รักษาช่องขี้** ก็ขี้ทุกข์ ขี้ยาก ขี้ลำบาก ยากจน ขี้คร้าน ขี้เกียจ ขี้คุก ขี้ตระวาง ขี้ฉ้อฉลริษยา ขี้โกรธ ขี้หึง **ไล่มันออกไปให้หมด** อย่าให้มันเข้ามารังควานตี เท่านั้นทำได้...”

นั่น ความจริงท่านไม่เจตนาพูดคำหยาบอะไรเลย ท่านพูด ความจริง บางคนไม่เข้าใจธรรมะ ฟังพระสอนมากแล้วแต่ไม่เข้าใจ ก็เพราะยังไม่เคยฟังเรื่องจริงๆ ของนักเทศน์อย่าง **หลวงปู่ตื้อ**

นี่แหละ **ธรรมะมิใช่จะสอนให้คนโง่ ให้หลับฟุบคาพื้น ฟังแล้วอย่าให้ว่าง** เราไม่ใช่พระอภัยมณีนี่นะ จึงเป่าปี่ให้หลับทั่วเมือง **นี่ต้องอย่างนี้**

๗๑.

คนฟังน้อย หรือมาก ก็เทศน์ดุเดือดเหมือนกัน

หลวงปู่บุญเพ็ง กบฏโก ได้พูดถึง หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม
พระอาจารย์ของท่านต่อไปว่า : -

ในระหว่างการเดินทางได้อยู่ที่ใกล้ครูบาอาจารย์ ครั้งนั้นอาตมาก็มีโอกาส
ได้กราบ หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม ที่อำเภอแม่แตง ปากทางเข้าไปทางแม่แฝก
(ปัจจุบันคือปากทางเข้าเขื่อนแม่งัดสมบูรณ์ชล) เรียกว่า วัดป่าอาจารย์ตื้อ

พอออกพรรษา หน้าแล้ง อาตมาได้ไปฝึกฝนอบรมอยู่กับท่าน
ตลอดวันตลอดคืนเลยทีเดียว ท่านเทศน์อย่างองอาจกล้าหาญ สังเกตว่า
เมื่อท่านอยู่ในป่าดง มีคนฟังแค่คนสองคน ท่านก็เทศน์ดุเดือดอย่างนั้น
เมื่อท่านไปเทศน์ตามสาธารณชน มีคนมากมาย ท่านก็เทศน์ดุเดือด
อย่างนั้น

คนฟังไม่เป็นจะเข้าใจว่าท่านพูดหยาบคาย พระบ้าพระบออะไร
จึงมาเทศน์อย่างนี้

ความจริงแล้ว ท่านเทศน์เรื่องจริง เป็นความดีทั้งหมด นอกจากว่า
คนเราไม่ชอบฟัง ไม่ชอบคนพูดตรงๆ มันคอยปกปิดความชั่วของมัน
และกันอยู่ แล้วมันก็เที่ยวหวังความสุขความสงบกัน จะได้ยังไง

ธรรมะเป็นของจริง จะให้พูดแต่เรื่องเอาใจกัน พูดเรื่องไม่จริงกัน
ก็หาของหาผลประโยชน์ใส่ตัวกันละนะ

หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม ท่านเป็นพระเปิดเผย พูดจริงแล้วได้ธรรมะ
จริงๆ ทำตัวท่านพ้นทุกข์ได้จริง ท่านไม่เทศน์ยกยอใคร กัณฑ์เทศน์
ไม่เกี้ยว เทศน์ให้ได้สติรับรู้ว่าระจิตจริงๆ ก็เป็นอันว่าเอาตัวรอดได้

อาตมาก็ได้ทางดำเนินชีวิตจากท่านนี้แหละ ธรรมปฏิบัติท่าน
ก็มีครูบาอาจารย์รูปแรก คือ **หลวงปู่สิม พุทธาจาโร** และรูปที่สองก็
หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม

ได้ปัญญาก็เพราะ**หลวงปู่ตื้อ** ได้ความฉลาด และวิธีแก้ปัญหา
ของผู้คนทั้งหลายนะ วิชาการต่างๆ ได้จากท่านนะ ท่านสอน ก่อนจะสอน
กรรมฐานก็ต้องมีพิธีการของท่าน

เวลานั้น **หลวงปู่แหวน** ท่านอยู่ที่บ้านปาง (วัดอรุณญวิเวก อยู่ห่าง
จากวัดป่าอาจารย์ตื้อประมาณ ๓ กม.) ทั้งสององค์ไปมาหาสู่กันเสมอๆ
เคยได้ฟังธรรมะจับใจจริงๆ เมื่อฟังหลวงปู่สองท่านพูดคุยธรรมะกัน

หมายเหตุ: **หลวงปู่บุญเพ็ง** เคยไปโปรดที่บ้านผู้เขียน ๒-๓ ครั้ง ท่านได้รับการถ่ายทอด
บุคลิก ปฏิภา และลีลาการเทศน์มาจาก**หลวงปู่ตื้อ**อย่างมากทีเดียว โดยเฉพาะ
ลีลาการเทศน์ที่ดูดี พูดจริง พูดตรง ไม่เทศน์เพื่อเอาประโยชน์ หรือเอาใจใคร
เป็นพระวิปัสสนาจารย์ที่ยอดเยี่ยมองค์หนึ่งในปัจจุบัน

๗๒.

ปฏิบัติหลวงปู่ตื้อ หลวงปู่แหวน หลวงปู่สิม

ในระหว่างที่หลวงปู่บุญเพ็ง กบปโก ได้ไปอยู่ภาวนากับหลวงปู่ตื้อ
อจลรมโหม นั้น ท่านได้เล่าถึงปฏิบัติครูบาอาจารย์ดังนี้ : -

ประสบการณ์ที่เคยได้อยู่กับครูบาอาจารย์นะ รูปอื่นๆ เช่น
หลวงปู่สิม นะ ท่านก็เป็นพระเถระที่เสียบๆ ไม่ค่อยจะพูดอะไรนัก เมื่อ
สอนธรรมะเท่านั้นที่หลวงปู่จะพูดสอนนานๆ ส่วนเวลาที่นั่งดื่มน้ำชา
ร่วมกับพระอื่นๆ ท่านจะพูดน้อยมาก ไม่ถามไม่ตอบ

เมื่อได้อยู่กับหลวงปู่ตื้อ โอ...ท่านพูดเก่งมาก สอนธรรมะนี้
ทั้งวันทั้งคืนไม่จบสิ้น ฟังจนขึ้นใจ คำพูดของท่านได้หมด

ส่วนหลวงปู่แหวนนี้ ท่านเงียบเลย ไม่ถามไม่ตอบ ไม่ถามไม่พูด
อะไรเลย

หลวงปู่ตื้อนี้ ท่านพูดคุยเรื่องโน้นเรื่องนี้ พอคำมาก็นำทำวัตร
สวดมนต์ ทำวัตรเสร็จท่านก็หันหน้ากลับมา ที่นี้ท่านจะเทศน์สอน
การปฏิบัติทางจิตให้เกิดความสงบอย่างไร อะไรที่รบกวนายท่านให้จับตัวนั้น
ให้ได้ มองดูภายใน พอได้เห็นชัดอย่างนั้น ก็สามารถกำหนดความดี
เข้าสู่จิตใจได้แล้ว ท่านว่าอย่างนั้น

หลวงปู่ตื้อ ท่านเทศน์เท่าไรๆ อาตมานั่งฟังได้ตลอดจะเป็น
๒ ชั่วโมง หรือ ๓ ชั่วโมง ก็สุดแท้แต่ สามารถนั่งฟังได้ตลอดเวลา

ต้องเทศน์สอนตัวเองด้วย

หลวงปู่บุญเพ็ง กปฺปโก เล่าต่อไปว่า : -

อยู่กับหลวงปู่สิม พุทธาจาโร ที่วัดสันติธรรม ในตัวเมืองเชียงใหม่ ๒ พรรษา (พ.ศ. ๒๕๐๓-๒๕๐๔) มีโอกาสได้ไปฟังเทศน์หลวงปู่ดี เพื่อแลกเปลี่ยนคำสอนและสถานที่อยู่หลายครั้ง

อย่างกับในฤดูหนาวอีกปีหนึ่ง พอนั่งสมาธิได้ เอาผ้าคลุมศีรษะไว้ เพราะมันหนาวจริงๆ เย็นเฉียบเลย นั่งนิ่ง พอจิตมันรวมแล้ว อะไรก็ช่าง หนาวก็ไม่รู้จัก ร้อนก็ไม่รู้ว่าหนาว ทำความเพียรตลอด

หลวงปู่ดี ท่านก็เทศน์ ๒-๓ ชั่วโมงเลยเหมือนกัน ท่านเทศน์นั้น ท่านสอนตัวของท่านเองด้วย ท่านอธิบายว่า

“ตนเองเทศน์เอาความดีให้คนอื่น ๆ ได้ ตัวเองก็ควรฟังเทศน์ด้วย จึงจะถูก เราผิดเราแก้ไขได้ ถ้าเทศน์สอนคนอื่นได้ แต่ตัวเองยังมีกิเลส เห็นผิดเป็นชอบอยู่ ทำอะไรก็เป็นปัญหา เอาอะไรก็ต้องดีต้องเด่น อย่างนี้นะ สอนคนอื่นไม่ได้หรอก ยังโกรธ ยังมีความลุ่มหลงอยู่เป็น ธรรมะดำ”

ธรรมะของ**หลวงปู่ดี** คนที่ฟังได้ก็ไม่มีอะไรทำให้สะดุด แต่ถ้าหากว่าคนฟังไม่ได้ คิดว่าท่านพูดคำหยาบ พูดอะไรไม่ได้สาระ ท่านเทศน์แบบชนหักไปเลย ไม่มีอาการอ้อมค้อม

คนถูกชนด้วยคำพูดคำเทศน์ของท่านนะ ก็มี หลายคนแตก
หลายคนร้าว ต่อมาภายหลัง เมื่อคนเหล่านั้นคิดได้ ก็มากราบมาทำบุญ
กับท่านอีก ทั้งนี้คงเข้าใจคำพูดของท่านนะ

ธรรมะของท่านหลวงปู่ตื้อ ก็มีอยู่ในคำเทศน์ของอาตมา อาจ
ขวางทาง กับเทศน์ของคนอื่นๆ บ้างก็ได้นะ

หลวงปู่บุญเพ็ง กบปโก
วัดป่าวิเวกธรรมวิทยาราม อ.เมือง จ.ขอนแก่น

ฟังเทศน์ของหลวงปู่ ครั้งแรกไม่เข้าใจ

หลวงปู่บุญเพ็ง กปฺปโก เล่าให้ฟังต่อไปว่า : -

ตอนแรกที่ฟังเทศน์ของหลวงปู่ตื้อนะ อาตมาฟังแล้วไม่เข้าใจ คิดว่านี่ท่านพูดอะไรของท่าน

จำได้ว่าท่านมาเทศน์ในงานฉลองพัทธของหลวงปู่สิม ที่วัดสันติธรรมนะ ท่านเทศน์นานตั้ง ๒ ชั่วโมง ฟังไม่เข้าใจเลย เลยลุกขึ้นกลับมาอนในกุฏิ จิตใจมันไม่ยอมรับเป็นเหมือนกันนะ อันนี้ญาติโยมต้องระวัง

การฟังธรรมะแล้วเราไม่เข้าใจ จงพยายามหลบหนีไปพิจารณาเสียก่อน อย่าด่วนตำหนิติเตียนครูบาอาจารย์ แต่ถ้าหากท่านเทศน์เลอะเทอะจริงๆ คือนอกเหตุนอกผลตามแนวทางของพระพุทธองค์ การตำหนิก็ไม่มีบาป

แต่ถ้าท่านเทศน์ถูกต้องตามท่านองคลองธรรม เราตำหนิต่านต้องเป็นบาป

ธรรมะทั้งหลายเป็นของละเอียด ต้องอาศัยสมาธิจึงจะรู้เรื่องได้นะ

ถ้าหากเรายิ่งได้อยู่ใกล้ครูบาอาจารย์ ก็ยิ่งวิเศษมาก ท่านจะได้เทศน์ให้เราฟังทุกวันๆ เช่นเดียวกับบอชมาได้อาศัยนั่งฟังเทศน์**หลวงปู่สิม** ทุกวัน ทั้งเช้าทั้งเย็นตลอดพรรษา จิตเกิดความรู้ความฉลาดในทางธรรม ชื่นมา

ที่ฟังธรรมะของ**หลวงปู่ตื้อ**ไม่รู้เรื่องนะ ก็เพราะเรายังไม่มีความรู้พื้นฐาน จึงยืนยันได้ว่า พื้นฐานในการปฏิบัติทางจิตเรื่องพระธรรมกรรมฐาน ที่เข้าใจได้ ก็เพราะว่าได้พื้นฐานจาก**หลวงปู่สิม พุทธาจาโร** ตั้งแต่นั้นมา เลยเข้าใจคำสอนของท่านแจ่มแจ้งขึ้นอีกเยอะเลย

นี่เป็นประสบการณ์ในทางธรรมะ ในทางบำเพ็ญภาวนา ด้วย จิตใจมีความเชื่อว่า กรรมฐานให้ผลมากคือความสงบสุข และก็ได้จริงๆ

หลวงปู่สิม พุทธาจาโร
วัดถ้ำผาปล่อง อ.เชียงดาว จ.เชียงใหม่
และองค์กลางคือ หลวงพ่อเปลี่ยน ปญญาปทีโป

หลวงปู่ตื้อ กับหลวงปู่แหวน

หลวงปู่บุญเพ็ง กบปโก ได้เมตตาเล่าย้อนความหลังครั้งที่ท่านปฏิบัติภาวนาอยู่กับ **หลวงปู่ตื้อ อจลธมโม** และ**หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ** ดังนี้ :-

ในระหว่างพรรษาที่จังหวัดเชียงใหม่ นั้น อาตมาได้ภาวนา เติบจนกรม ผีกฝนตนเองอยู่ ณ **วัดสันติธรรม** อยู่กับ**หลวงปู่สิม พุทฺธาจาโร** แต่เมื่อออกพรรษา เป็นหน้าแล้ง ก็ได้ไปอยู่บำเพ็ญภาวนา ออกเดินธุดงค์กับ**หลวงปู่ตื้อ** และ**หลวงปู่แหวน**

หลวงปู่ตื้อ ท่านพูดเก่งมาก ช่างพูดช่างคุย มีอะไรดี ๆ ท่านก็นำมาบอกมาเล่าตลอด ไม่เคยปิดบัง และไม่เคยคิดรังเกียจที่จะสั่งสอนลูกศิษย์ลูกหาเลย

ส่วน**หลวงปู่แหวน** ท่านไม่พูดอะไรเลยสักคำเดียว **สมัยนั้น** ท่านไม่พูดกับคนหรือ

หลวงปู่ตื้อ ท่านเป็นพระที่พูดจริงทำจริง ท่านเอาชีวิตของท่าน ออกบำเพ็ญภาวนาเพื่อหาทางพ้นทุกข์อย่างแท้จริง ไม่ใช่ช้ออกภาวนา

เพื่อหาทางเอาใจญาติโยม ไม่เคยเอาใจใคร ถ้าผิดท่านแย้งแบบฝ่ายค้าน
หัวชนดิ่งก็กลาย ไม่ยอมท้อ ไม่หวั่นเกรงอะไรเลย

แต่ถ้าผิดจากวินัย ท่านไม่เอาด้วย ท่านมีปัญญาพิจารณา ถ้าไม่
ควร ท่านก็ไม่พูด ไม่ยุ่งเกี่ยว ท่านออกป่า เอาบาตรคล้องคอ มือซ้าย
หิ้วกาน้ำ มือขวาคว่ำกอลด ออกแนวเข้าป่าไปเลย

หลวงปู่แหวน ก็เหมือนกัน ไม่ชอบยุ่งกับคน เข้าป่าเงียบ ใจท่าน
ดุจพญาราชสีห์ **เด็ดขาดมากทั้งสองรูป**

รูปหนึ่งท่านพูดไม่หยุด คือ**หลวงปู่ตื้อ** อีกรูปหนึ่งไม่ชอบพูด
เงียบสนิท คือ**หลวงปู่แหวน** แต่การปฏิบัติที่ลึกลับของครูอาจารย์ทั้งสอง
ท่านนั้นใครไม่อาจรู้ได้ นอกจากตัวของท่านเอง

หมายเหตุเพิ่มเติม : ได้ข้อมูลเพิ่มเติมจาก**หลวงพ่อเปลี่ยน ปัญญาปทีโป** ว่า พวกภุมิติผีปีศาจ
กลัว**หลวงปู่ตื้อ** พวกภูและสัตว์เลื้อยคลานต่างๆ กลัว**หลวงปู่แหวน** ส่วน
เรื่องอาหารการบิณฑิณ **หลวงปู่ตื้อ** ไม่ชอบฉันกล้วย แต่**หลวงปู่แหวน**
ท่านชอบฉันกล้วย หลวงปู่ทั้งสององค์ท่านจึงไปด้วยกันได้เป็นอย่างดี

๗๖.

ตอบคำถาม เกี่ยวกับนิมิตต่างๆ

คำเล่าของ หลวงปู่บุญเพ็ง กบฺปโก ต่อไป มีดังนี้ :-

อาตมาจะเล่าประสบการณ์เท่าที่หลวงปู่ถือท่านเล่าให้ฟัง ก็เพราะท่านตอบคำถามของอาตมาเกี่ยวกับ นิมิต ความรู้ความเห็นตลอดถึงการนั่งสมาธิสู้กับผีต่างๆ

หลวงปู่ถือท่านว่า นิมิตมีหลายแบบ นิมิตนะดีก็มีมาก นิมิตหลงก็มีมาก แต่มันจะดีหรือมันจะหลอกนั้น ผู้ภาวนาเป็นมันจะรู้เองหรือคนที่ถูกนิมิตหลอกก็เพราะภาวนาไม่เป็น มันหลงทางนะ

ก็ถ้านิมิตมันหลอกเอาคนไปกินจริง พระพุทธเจ้า พระสาวกเจ้า ครูอาจารย์ ก็คงเหลือแต่กระดูกเท่านั้นซี

คนฉลาด มีปัญญา นิมิตมาหลอกไม่ได้หรือ คนโง่ นั่งเซ่อไม่ลืมหูลืมตาต่างหาก ที่นิมิตพาไปบ่าบอเสียสตินะ ก็สติมันเสียแต่แรกแล้วนะ คนเช่นนั้นนะ

นี่ หลวงปู่ถือ จึงพูดว่า คนเราเกิดมามีทุกอย่างในตัว มีธาตุ ๔ ดิน น้ำ ไฟ ลม มีสติ มีความดี มีความโง่ มีปัญญา อยู่ในนั้นแหละ เว้นแต่ว่าเรายังไม่ได้ฝึก เราก็ยัง 모르

เมื่อได้ฝึกอบรม มีองค์**พระพุทโธ**อยู่ในจิตใจแล้ว สมควรแล้ว
ก็จะรู้สิ่งที่ไม่เคยรู้ เห็นในสิ่งที่ไม่เคยเห็น

ที่ว่ารู้ รู้อะไรนะ ก็รู้เท่าทันกิเลส คนมีปัญญาต้องรู้อย่างนี้นะ
อย่าไปรู้เรื่องอื่นๆ ยิ่งไปกว่ารู้เท่าทันกิเลส

เห็น นะเห็นอะไร เห็นหนทางที่จะฆ่าจะดับกิเลส เปิดประตูเข้า
พระนิพพานไป อย่าไปเห็นสิ่งที่เขาไม่อยากจะให้เห็นนะ อย่าไปเห็นว่า
เป็นผ้า อย่าไปเห็นว่าเป็นเมียเขามาก่อนในอดีตชาติ เป็นต้น

อย่างนี้ **หลวงปู่ตื้อ** เคยเปรียบเทียบว่า : -

“มันมองเห็นเลยผ้าชิ้นของเขาเนี่ย มันเป็นปัญหาเนี่ย มันเป็นทุกข์เนี่ย
มันไม่มีปัญหาหลบหนี มันก็เข้าไปปลาร้าเก่าแหละเว้ย”

นี่แหละพระพุทโธเจ้ารู้ชัดว่า พระองค์จะชนหมู่มนุษย์ไปได้ไม่หมด
เอาแต่คุณภาพ คือผู้มีปัญญาไปนิพพานได้เป็นส่วนน้อย เหมือนไปไม้
ในป่า พระองค์เอาไปได้แต่กำมือเดียวเท่านั้นรู้หมด ทำნว่าอย่างนี้

นิमितที่เกิดจากจิตภายในนั้น เราจะต้องฝึกให้เกิดความเห็นที่
ถาวร ทำอย่างไร?

หลวงปู่ตื้อ ท่านให้ข้อคิดแก่อาตมา ดังนี้

“**เรื่องสมาธิ เรื่องนิमित** ถ้าหากได้ภาวนาอยู่เสมอๆ ไม่มีตัวอยาก
จนเกินไป อยากรู้อยากเห็นนะ เป็นตัวกิเลสใหญ่ทีเดียวแหละ”

ยกนิมิตของหลวงปู่มั่น เป็นตัวอย่าง

หลวงปู่บุญเพ็ง กปฺปโก เล่าต่อไปว่า : -

ที่นี่ผู้ภาวนาเกิดเห็นสิ่งต่างๆ (นอกจากตาเห็น) ได้จริงหรือไม่นั้น
หลวงปู่ดี้อได้กล่าวเอาไว้แบบนี้

สมัยที่หลวงปู่มั่น ฐิริทตฺโต ท่านอยู่ที่บ้านหนองผือนาใน
(อ.พรรณานิคม จ.สกลนคร) โฉน่ สมัยก่อนมันเป็นป่าดงพงไพรทั้งนั้น
ส่วนหนึ่งก็เป็นทุ่งนาของญาติโยม ทุ่งนาก็ดี ป่าก็ดี เวลานั้นลำบาก
เรื่องน้ำใช้น้ำอาบมาก

ที่นี่มันมีลำธารอยู่แห่งหนึ่ง ทุกวันหลวงปู่มั่นท่านจะลงไปตักน้ำ
สรงเสมอๆ พอท่านเดินไปถึงริมลำธาร ท่านจะถอดรองเท้า แล้วเดินอ้อม
ไปอีกทางหนึ่ง จึงวกกลับมาตักน้ำสรงตัวท่าน

พอได้สรงน้ำเสร็จ ท่านก็เดินอ้อมไปหยิบรองเท้าแล้วเดินกลับ
กุฎิไป

หลายๆ ครั้งเช้า พวกชาวบ้านเขาเห็นนี่นะว่าทำไมหลวงปู่มั่น
ไปถึงตรงนั้น แล้วถอดรองเท้าเดินอ้อมไปอีกทางก่อนจะวกมาอาบน้ำ
สรงน้ำที่ริมธารนั้น

หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต

ความจริงท่านเดินตรงไปอีกนิดเดียวก็ถึงลำธารแล้วทำไมท่าน
จะต้องถอดรองเท้าไว้ แล้วเดินอ้อมที่ตรงนั้นไป?

หลวงปู่มั่น ท่านก็ไม่ได้บอก ไม่ได้เล่าเหตุผลของท่าน ท่านคง
ทำอยู่อย่างนั้นเป็นประจำอยู่หลายปีจนท่านอาพาธหนัก ต้องช่วยกัน
แบกหามแคร่ของท่านเดินทางไปวัดป่าสุทธาวาส ในตัวจังหวัดสกลนคร
แล้วท่านก็ละสังขารไป

เอาแล้วสิครับ...เป็นปัญหาที่ผู้สนใจจะต้องหาคำตอบ ผากเป็น
การบ้านก็แล้วกันนะครับ ใครรู้คำตอบเลยช่วยบอกผู้เขียนด้วยครับ
กราบขอบพระคุณล่วงหน้าครับ

หมายเหตุเพิ่มเติม : ผู้เขียนไปค้นเจอในภายหลังว่าชาวบ้านหนองผือ สงสัยว่า ทำไม**หลวงปู่มั่น**
จึงต้องถอดรองเท้าและเดินอ้อมที่ตรงนั้นทุกครั้ง
หลัง**หลวงปู่**มรณภาพแล้ว ได้พากันชุดตุ๊กก็พบ**พระพุทธรูป** ฝังดินอยู่
ณ สถานที่นั้น จึงอัญเชิญขึ้นมาไว้สักการบูชาต่อไป
ข้อคำถามตามมาก็คือ เดียวนี้พระพุทธรูปองค์นั้นอยู่ที่ไหนครับ?

๗๘.

หลวงปู่ครับ... ผีมีจริงหรือเปล่า?

หลวงปู่บุญเพ็ง กบปโก ได้เล่าต่อไปว่า :-

อาตมาจะขอเล่าต่อไปนะ...

คนสงฆ์มันสงสัยเรื่อยแหละ อาตมาถามหลวงปู่ชื่อว่า “หลวงปู่
ครับ ผีมีจริงหรือเปล่า?”

“อ้าว...มีซิ ถ้าสงสัยไปถามท่านแหวนดูก็ได้ ผีมีจริงนะ...”

แล้วหลวงปู่ชื่อ ก็เล่าเรื่อง หลวงปู่แหวน ว่า

“ตอนที่ไปภาวนาใหม่ๆ เวลานั้น เราก็ดู ท่านแหวนก็ดี เพิ่งจะ
ฝึกภาวนาใหม่ๆ เป็นพระมหานิกายอยู่ ยังไม่เคยได้พบกับ พระอาจารย์
มัน ภูริทัตโต หรือ เวลานั้นยังเป็นมหานิกาย แต่ก็อยากเดินชุดงค์
กรรมฐาน แสวงหาความจริง”

ที่นี้หลวงปู่ชื่อท่านก็เล่าให้ฟังว่า ท่านไปชุดงค์กันสองรูป
นั้นแหละ ไปทางพม่า แล้วกลับมาทางกอกะเรก เข้าทางอำเภอแม่สอด
จังหวัดตาก นะ

ที่นี้ก็พากันไปพักยังศาลาเก่าๆ หลังหนึ่งกลางป่านั้น สมัยก่อน
ไม่มีผู้คนหรอก

มาถึงฝั่งไทยก็เหน็ดเหนื่อยมาก จึงมาพักอยู่ที่ศาลาหลังนั้น
แขวนกลดคนละมุมศาลา

“เรานอนอยู่มุมหนึ่ง ท่านแหวนก็นอนอยู่มุมหนึ่ง คืบแรกสบายดี
จนรุ่งเช้าก็ออกบิณฑบาต ๖ ได้อาหารมาแล้วก็กลับมาฉันที่ศาลา

พอวางสิ่งของและบาตรเท่านั้นเอง ท่านแหวนนั่งลงเอามือยันไป
ข้างหน้ากับพื้นกระดานนะ ฝึกเล่นงานท่าน ชากรวิโกรแข็งหมด ท้องแข็ง
หมด น้ำลายไหลไม่หยุด”

หลวงปู่ตื้อ คิดว่าหลวงปู่แหวนท่านเป็นลมหรือไง

“เอ...ท่านแหวนฯ” เรียกอย่างนั้น “เออ...ก็ไปบิณฑบาตกลับมา
ตีๆ อยู่นี่นะ เอาแล้วซี”

เข้าที่ ทำจิตดูก็รู้ว่า “นี่มันผีนี่นะ” ว่าแล้ว **หลวงปู่ตื้อ** ก็ทำท่าชูผี
ดำเลย ! ดำผี เวลานั้นการปฏิบัติยังอ่อนหัดอยู่ ไม่มีคาถานี้นะ
เลยดำเอา ผีก็ยังไม่กลัว ดำมันก็ไม่กลัวก็เลยหาอุบายใหม่

เอาใบไม้แห้งๆ นำมากองไว้ แล้วก็จุดไฟชูเลย “เออละ ถ้าหาก
ไม่ไปนะ จะเอาตุ๋นพินที่ติดไฟแดงๆ นี่เผาเสียเลย ผีมันไม่กลัวไฟ
ให้มันรู้ไปซี”

ว่าแล้วก็เอาไม้ขีดจุดไฟ เอาดินแห้งๆ ก้อนโตๆ มาเผา เผาจน
แดง แล้วก็เอาไม้มาคืบ ทำเป็นเหมือนคิมหนีบยื่นเข้ามา แล้วก็ชูว่า
“เออละ ถ้าไม่ออกจากร่างพระสงฆ์องค์เจ้า ไม่เกรงกลัวบาปกรรมละก็
เราจะเผาให้ตายจริงๆ”

หลวงปู่ตื้อ ท่านทำจริงนะ ดำก็เก่ง ทำก็เก่งเอาซีที่นี่ ท่านจะเผา
ผีด้วย **ดินจี** (จี แปลว่าเผา เป็นภาษาอีสาน) ร้อนๆ ยื่นเข้าไปข้างหน้า
ของหลวงปู่แหวน

“เออละนะ วันนี้ถ้าเจ้าไม่ออกไป ข้าจะเอาตายเลยวันนี้ วะ...มาเล่นกับตาตื้อหรือไง เออละ...”

ว่าแล้วก็เอาดินจี้จี้ลงบนหัวของ**หลวงปู่แหวนจริงๆ** เท่านั้น ฝือออกเลยทีเดียว **หลวงปู่แหวน** กระดุกกระดิกตัวได้ก็พุดออกมาว่า

“ป๊ะ มันจะเอาตายจริงๆ นะ ท่านตื้อ !”

วันนั้น พอฉันเสร็จ ล้างบาตรเสร็จ ก็เตรียมตัวออกเดินธุดงค์ต่อไป อยู่ไม่ได้ **หลวงปู่แหวน** ก็บกลดห่มผ้าแล้วออกเดินเลย

หลวงปู่ตื้อ ไม่ยอมไป บอก**หลวงปู่แหวน**ว่า “ไปรอข้างหน้านะ ผมจะจัดการกับผีตัวนี้ให้ได้”

หลวงปู่แหวน ท่านไม่ฟังเสียง ออกเดินธุดงค์ไปเลย ไม่อยู่แล้ว “ท่านตื้อ จะอยู่ก็อยู่ไปเถิด ผมไปก่อน”

หลวงปู่ตื้อ ก็ว่า “เอาเถิดๆ ไปรอข้างหน้าก่อน ผมจะพิสูจน์กับผีสักหน่อย แล้วจะตามไป”

หมายเหตุเพิ่มเติม : ผู้เขียนเคยกราบเรียนถามครูบาอาจารย์ว่า **ทำไมสมัยนี้จึงไม่มีผีเหมือนสมัยก่อนๆ** ได้รับคำตอบว่า เพราะพระธุดงค์ได้ไปช่วยปลดปล่อยวิญญาณให้ได้ไปผุดไปเกิด และให้เลิกมีจิตภิกขุต่างๆ รวมทั้งสอนประชาชนให้เลิกเรื่องการนับถือ การเล่นสงกรานต์ผีวิญญาณต่างๆ ด้วย ผู้เขียนกราบเรียนถามอีกว่า **ที่ไหนที่ผีดุที่สุด?** องค์ที่เคยลงใต้ก็บอกว่าที่ป่าช้าบ้านดอน สุราษฎร์ธานี ส่วน**หลวงปู่บุญเพ็ง กบฏโก** ท่านก็ว่าที่**ผานกเค้า** จังหวัดเลย ก็แล้วแต่ประสบการณ์ของครูบาอาจารย์แต่ละท่าน

ผีผู้หญิง จะเอาหลวงปู่แหวนไปทำผ้า

ดูชื่อหัวเรื่อง ค่อนข้างอาชญากรรมมาก! ผู้เขียนกราบขอภัย
ต่อหลวงปู่ด้วยครับ

หลวงปู่ตี๋ นั่งอยู่บนศาลา那儿 ตกกลางคืนท่านสวดมนต์ไหว้พระ
ไม่มากหรอก ท่านให้เหตุผลว่า

“ไม่สวดมนต์มาก เอาพอเป็นพิธีนิดๆ หน่อยๆ หรือพอสาบานน้ำ
ไม่ให้ไหลได้เท่านั้น!”

(คำนี้เป็นปริศนาธรรม ลองพิจารณาดูก็พอจะคิดออก แต่ผู้หญิง
คงเข้าใจลำบากหน่อย ผู้ชายมีโอกาสดูได้มากกว่า__ผู้เขียน)

เออ...นั่นท่านสวดมนต์พอเป็นพิธี พอสาบานน้ำไม่ให้ไหลได้
เท่านั้น...พิจารณาเอาเองนะ เสร็จแล้วท่านก็นั่งภาวนา จิตสงบดี
สว่างทั่วบริเวณนั้น

ผีผู้หญิงก็มาปรากฏ เข้ามาเลย ปรี่เข้าหาเสร็จแล้วท่านก็เพิ่งจิต
เข้าไป บอกว่า หยุด!

“เจ้าไม่รู้จักพระสงฆ์ผู้มีศีลมีธรรมเลยจริงๆ เจ้าจะเอาอะไร?
เจ้ามาจากไหนวะ? เจ้าผีร้าย”

ผีก็ตอบว่า “ใช่แล้ว ฉันเป็นผีตายทั้งกลม ลูกตายในท้อง
เขาเอามาฝังไว้ที่นี่”

“อ้าว! เจ้าใช่ไหมที่ทำพระสงฆ์ท่าน?”

“ใช่!”

“แล้วที่ท่านทำไม บาปกรรมฐูใหม่?”

“ฉันชอบพระรูปนั้น ท่านสวย ท่านหล่อดี ฉันชอบท่าน จะเอา
พระรูปนั้นไปทำผัว”

หลวงปู่ตื้อ ได้ฟังก็พูดว่า

“โอ...ท่าน**แหวน**นี้มีเสน่ห์หลายนะ ผีจะเอาทำผัวนะ เกือบ
มีละ...เจ้ามันเป็นบ้านะเออ พระเจ้าท่านมาหาบำเพ็ญภาวนา หาศีลหาธรรม
ละเว้นกิเลสตัณหา จะมาเอาท่านเป็นผัว เป็นบาปกรรมนะ เวลานี้
เจ้าก็เป็นเปรตเป็นผีอยู่จะให้ตกนรกมากกว่านี้หรือ

ตั้งแต่นี้ต่อไป เจ้าจงอย่าทำพระป่าพระธุดงค์นะ เห็นท่านก็
อนุโมทนาสงเคราะห์ท่านซี จะได้ไปเกิด... **เฮ้เจ้ารับศีลเดี๋ยวนี้...**”

นั่น...**หลวงปู่ตื้อ** ท่านให้ผีรับศีลเลย สอนศีลทำให้ จนผีตัวนั้น
ลดละทิฏฐิลง ยอมรับความดีงาม

แรกๆ มันไม่รู้ มันบอกไม่รู้ว่าเป็นพระเป็นเจ้า **“หลวงปู่แหวน
ตอนเป็นพระรุ่นหนุ่ม ท่านฉิวขาว งามหลายนะ มันก็จะเอาไปเป็นผัวละซี”**

หลวงปู่ตื้อ ท่านเล่าว่า “เราอยู่ที่ศาลาหลังนี้เป็นเวลา ๑ เดือน
อยู่สอนผีตนนั้นให้รู้จักทำดีบ้าง อย่างน้อยก็จะเป็นวิสัยตามสง เรายัง
แผ่เมตตาให้ ทำบุญให้บ้าง จนผีผู้หญิงนี้ค่อยๆ สุขสบายขึ้น”

แล้วหลวงปู่ก็จึ่งเดินทาง มุ่งไปทางจำหัดเชียงใหม่ ไปพบหลวงปู่มั่น พบหลวงปู่แหวน ที่วัดเจติยหลวง ในตัวเมืองเชียงใหม่ แล้วญาติตีเป็นพระสงฆ์ฝ่ายธรรมยุตเป็นศิษย์ติดตามหลวงปู่มั่นต่อไป

โอ!...ขนาดผี หลวงปู่ยังเมตตาถึงเพียงนี้ เสียสละเวลาให้ถึง ๑ เดือนเต็มๆ แล้วลูกศิษย์ที่เป็นคนละ? ท่านจะเมตตาและเสียสละให้สักเพียงไรหนอ?__นี่แหละครูบาอาจารย์ที่แท้จริง__สาธุ...ขอกราบแทบเท้าหลวงปู่ด้วยเศียรเกล้า

หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ
วัดดอยแม่ปิ้ง อ.พร้าว จ.เชียงใหม่

เมตตาธรรมของหลวงปู่

หลวงปู่บุญเพ็ง กบปโก ได้เล่าถึงคำสอนของหลวงปู่ต่อไปว่า : -

หลวงปู่เตือน อจลธมโม ท่านสอนเอาตมาว่า การเดินธุดงค์อยู่ป่าดงพงไพร ทำความสงบทางใจ ทำไปเพื่อความสิ้นทุกข์นั้น ต้องอาศัยอย่างมากเรื่องของ**ภาวนาธรรม**นะ

อีกประการหนึ่ง เราดำเนินไปเพื่อหนทางแห่งการสร้างบารมี ไม่ใช่ว่าจะนั่งเฉย ไม่มีเมตตาปราณี ไม่ทำจิต - กิจอันชอบด้วยธรรม มีเมตตากรุณา เป็นต้น

เหมือนอย่างที่เราได้เล่าให้ฟังมานั้นแหละ เป็นเรื่องของวิญญาน เป็นเรื่องที่เราเห็น ก็ควรช่วยเหลือ โปรดสัตว์ เมื่อมาปรากฏ วิญญานเหล่านี้เขามีทุกข์อย่างมาก จึงต้องค่อยๆ โปรด ค่อยๆ สอนมันไป เพื่อให้วิญญานเหล่านั้นได้เลื่อนภพภูมิของมันบ้าง

“ช่วยมัน” ท่านว่า ไม่งั้นจะเป็นเปรตเป็นผีอยู่อย่างนั้น ไม่มีที่สิ้นสุด ผุดเกิดก็ไม่ได้ บาปบุญคุณโทษก็ไม่รู้

นี่ การเดินธุดงค์นะ เดินธุดงค์ไปก็สอนธรรมะให้ประชาชนบ้าง เขาจะได้มีหูตาสว่าง ดำเนินชีวิตได้ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม

นี่เป็นคำสอนของหลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม ใครจะเชื่อหรือไม่
ต้องพิจารณาเอาเอง

ผีเข้าหลวงปู่แหวน ก็เป็นคำบอกเล่าจากหลวงปู่ตื้อ แต่เป็นเมื่อ
ครั้งที่ท่านทั้งสองจะเริ่มภาวนา

แต่...กาลต่อมา ผีจะกล้าเหยียดท่านหรือเปล่านั้นไม่รู้แน่ อย่าว່ว่า
แต่ผีเลย เลือ่สางข้างป่าท่านก็ไม่หวั่นไหว

แม้ความตาย ท่านก็ไม่เคยเกรงกลัวด้วยซ้ำไป

หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม
วัดอรัญญวิเวก บ้านข่า ต.บ้านข่า อ.ศรีสงคราม จ.นครพนม

เรื่องจากหลวงปู่ลั่นทอง หาดใหญ่ สงขลา

ศิษย์ที่เคยมีโอกาสอยู่ปฏิบัติธรรมกับ หลวงปู่ตื้อ อจลธมโม อีกท่านหนึ่งคือ หลวงปู่รินทร (ลั่นทอง) กิตติสัทโธ แห่งวัดพุทธิการาม อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ท่านได้กรุณาถ่ายทอดประสบการณ์ลงในหนังสือทิพย์ ดังต่อไปนี้ :-

วันนั้นเป็นวันโกน หลวงปู่ตื้อท่านกำลังปลงผมอยู่ ญาติโยมทางเชียงใหม่กลุ่มหนึ่งมาราบท่านในเวลานั้นพอดี คุณนายท่านหนึ่งอยากได้เส้นผมของหลวงปู่ จึงบอกกับลูกศิษย์ของหลวงปู่ ว่า “ตู้เจ้าๆ ช่วยเก็บเศษผมของหลวงปู่ไว้ให้ด้วยนะ”

หลวงปู่ตื้อ ท่านได้ยิน จึงบอกคุณนายท่านนั้นไปว่า “อย่าเลยนะ คุณนาย เดี่ยวอาตมาจะให้อะไรดี?”

คุณนายท่านนั้นแสนจะยินดี เมื่อหลวงปู่บอกจะให้อะไรดีฯ จึงไม่ติดใจที่จะเอาเส้นผมของท่าน

พอปลงผมเสร็จ หลวงปู่ ท่านก็เอาน้ำราดให้เส้นผมที่โกนแล้วนั้น ไหลไปกับน้ำจนหมดสิ้น แล้วท่านก็ไปสรงน้ำ เรียบร้อยแล้ว จึงออกมาสนทนากับญาติโยม

คณะชาวเชียงใหม่สนทนาศรรมอยู่กับหลวงปู่เป็นเวลาานานพอสมควร เมื่อจะถึงเวลากลับ คุณนายท่านนั้นจึงได้ทวงถาม “อะไรดีๆ จากหลวงปู่

“หลวงปู่เจ้าคะ ไหนหลวงปู่บอกว่าจะให้อะไรดีๆ แก่ดิฉันล่ะเจ้าคะ”

หลวงปู่ตอบ ท่านยิ้มน้อยๆ แล้วพูดว่า

“พุทฺโธ ธัมโม สังโฆ”

แล้วท่านก็พูดต่อไปว่า : -

“พุทฺโธ ธัมโม สังโฆ นี่แหละเลิศประเสริฐแล้ว พระในประเทศทุกรูปจะต้องมี จะต้องถือ พุทฺโธ ธัมโม สังโฆ

ถ้าพระรูปใดไม่มี พุทฺโธ ธัมโม สังโฆ แล้ว รู้ได้เลยว่าพระรูปนั้นเป็นพระปลอม ขนาดขึ้นบ้านใหม่ยังต้องว่า พุทฺธัง สรณัง คัจฉามิ, ธัมมัง สรณัง คัจฉามิ, สังฆัง สรณัง คัจฉามิ เลย”

นี่แหละ **อะไรดีๆ** ที่หลวงปู่**ตอบ** ท่านมอบให้คุณนายท่านนั้น

หลวงปู่รินทร (ลีนทอง) กิตติสิทฺโธ
วัดพุทธิการาม อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา

๘๓.

ก็ไปถามหัวตอดูซิ

หลวงปู่ลีนทอง ได้เล่าเรื่องอำนาจพลังจิต ของ หลวงปู่ดี้อ
อจลธมโม ดังนี้

กล่าวกันว่าอำนาจพลังจิตของหลวงปู่ดี้อนั้นยอดเยี่ยมมาก
อย่างไรว่าแต่วัตถุสิ่งของที่ท่านปลุกเสกอธิษฐานจิตให้เลย แม้แต่ที่ที่ท่าน
ปัสสาวะรดใส่ก็ยังงยังไม่ออกเลย

เรื่องนี้เป็นเรื่องจริง ไม่ใช่เรื่องเอามาคุยไม้กันเล่นๆ เคยมีคนเอา
ปืนไปลองยิงมาแล้ว ปืนยิงไม่ออก กระสุนไม่ลั่น ลูกศิษย์ผู้ที่เขาเป็น
ไปลองยิงนั้นถึงกับตกใจ ประหลาดใจ รีบวิ่งไปกราบเรียนถามหลวงปู่
แทบฟังไม่เป็นศัพท์เป็นภาษา

“หลวงปู่ๆ ผมเอาปืนไปยิงหัวตอ ทำไมปืนยิงไม่ออกละครับ?”

หลวงปู่ดี้อ ท่านตอบสวนมาทันทีว่า

“ก็ไปถามหัวตอดูซิ จะมาถามเอาตมทำไม”

ผมของกู ไปลักควายพ่อมึงหรือ!

หลวงปู่ลั่นทอง ได้เล่าเกี่ยวกับเรื่องอำนาจพลังจิตและวาตะ
ของหลวงปู่ ต่อไปอีกว่า

มีบางคนคิดพิเรนเล่นแปลกๆ ยิ่งไปกว่านั้นอีกถึงกับเอา
เส้นเกศาของหลวงปู่ตื้อ ที่ท่านโกนทิ้งแล้วเอาไปลองยิงดู

ปรากฏว่า ยิงไม่ออก!

พอลงมือยิง ปืนไม่ลั่น ก็รีบมาบอกหลวงปู่ตื้ออีกเช่นกัน เพื่อ
หวังว่าจะให้หลวงปู่ชม ที่ตนเองค้นพบความมหัศจรรย์ ถือว่าเป็น
คุณความดีเกิดขึ้นกับตัว

**“หลวงปู่...หลวงปู่ครับ ผมลองเอาปืนยิงเส้นเกศาของหลวงปู่ดู
มันยิงไม่ออกนะครับหลวงปู่”**

หลวงปู่ตื้อ ย้อนถามเสียงดังว่า

**“ผมขอกูไปลักควายพ่อมึงหรือ ผมของกูไปนอนกับแม่มึงหรือ
มึงเอาผมกูไปยิงทำไม ทำอย่างนี้แสดงว่าไม่เชื่อกันนะสิ”**

แม้หลวงปู่ท่านจะกล่าวด้วยคำพูดที่ดูด้น แต่สีหน้าอาการสงบ
เยียบ แสดงชัดว่าการดูดำของท่านมิได้เป็นไปด้วยอารมณ์ปุถุชน แต่เป็น
การเตือนสติให้พิจารณาถึงสิ่งอันควรไม่ควร

เป็นไงละครับ คำพูดของท่านตรงดีไหม?

เกี่ยวกับ เครื่องรางของขลัง

คำบอกเล่าของหลวงปู่ลีนทอง อีกเช่นกัน :-

พวกเครื่องรางของขลังต่างๆ นี้ หลวงปู่คือ ท่านไม่ชอบเอามากๆ อันนี้เป็นปฏิปทาที่โดดเด่นในลูกศิษย์สายพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต

พระป่าท่านไม่ติดยึดกับเรื่องเหล่านี้ การที่ท่านยอมให้ทำเหรียญ ทำพระต่างๆ หรือไปร่วมพิธีปลุกเสกต่างๆ นั้น ถือเป็นกาอนุโลม ทำด้วยจิตเมตตา ให้ใช้เป็นเครื่องระลึกถึงคุณพระรัตนตรัย มั่นใจในความดี มิใช่เอาไว้ตีรันฟันแทงหรือเอาไปทำมาค้าขายเพื่อหาเงินกัน

มีครั้งหนึ่ง พวกทหารอากาศไปนมัสการท่านแต่ในใจอาจจะนึกประมาทท่านอยู่ และคงมีเหตุที่ไม่ชอบมาพากลบางอย่าง หลวงปู่คือท่านผลุนผลันลุกขึ้นเดินไปปัสสาวะใส่ตอไม้ แล้วกล่าวเชิงทำทนายกับทหารกลุ่มนั้นว่า

“คนเรากล้ามันจะขลัง ต้องขลังกระทั่งเยี่ยวเข้า..ยิงเลย”

ทหารกลุ่มนั้นยังป็นใส่ตอไม้ กระสุนไม่ลั่นแม้แต่นัดเดียว

เหตุการณ์บนรถโดยสาร... หลวงปู่ชื่อดังระเบิด

หลวงปู่ลินทอง เล่าเหตุการณ์ดังนี้ : -

เส้นทางเชียงใหม่-แม่แตง ในสมัยนั้นยังไม่เจริญเอามากๆ แต่ก็
มีรถยนต์โดยสารวิ่งรับส่งผู้คนบนเส้นทางสายนี้แล้ว

ในปีที่**หลวงปู่ตื้อ** กำลังบุกเบิกสร้างวัดป่า ท่านจะต้องเดินทางไปๆ
มาๆ ระหว่างอำเภอแม่แตงกับตัวเมืองเชียงใหม่ เพื่อทำธุระในการก่อสร้าง
จึงจำเป็นต้องขึ้นรถโดยสารประจำทางไปมาอยู่บ่อยๆ

พวกรถโดยสารจะชินตากับ “หลวงตา พระป่าแก่ๆ กับศิษย์
ชาวเขาผู้เฒ่าที่โกนหัว นุ่งขาวห่มขาว สะพายย่าม เดินตามต้อยๆ”

พวกรถโดยสารคงรำคาญ และหมั่นไส้หลวงตา พระปารูปนั้น
เอาการอยู่ เพราะว่า “พอขึ้นไปนั่งบนรถปั๊บ พระหลวงตาก็เอาเท้า
ขึ้นนั่งขัดสมาธิบนเบาะปั๊บ แล้วก็นั่งหลับตาปี หลับเฉยโดยไม่สนใจใคร”

ช่างน่าเบื่อหน่าย และน่ารำคาญจริง ผู้โดยสารคนอื่นๆ นั่ง
ห้อยขา เบาะเดียวนั่งได้ ๓-๔ คน แต่หลวงตาแก่รูปนั้นนั่งเอ้เต้อยู่คนเดียว

เด็กหนุ่มกระเป่ารถจึงพูดกึ่งขอร้อง กึ่งไม่พอใจ

“ป้อหลวง ตู้เจ้า ตื่น...ตื่นเอาตื่นลงจากเบาะเน้อ”

“ลงบ่ได้” หลวงปู่ตอบทึ่งๆ ที่ยังหลับตาอยู่

กระเปาะรถเริ่มไม่ไหว เลือดขึ้นหน้า ขณะนั้นรถกำลังตระเวนรับส่ง
ผู้โดยสารตามรายทาง

กระเปาะหนุ่มกล่าวสบถเสียงดัง “มันเบ็นอะหยังทื่อ..จึงเอาตื่น
ลงบ่ได้”

พร้อมกันนั้นก็เอามือกระซกขำขำของหลวงปู่ เพื่อเอาลงจากเบาะ

ทันใด ครืด...ครืด...ครืด...จึก!

เครื่องยนต์ดับสนิท รถโดยสารหยุดก็อย่างฉับพลัน ผู้โดยสาร
ทั้งคันหัวคะมาไปตามๆ กัน

หลวงปู่พูดขึ้น “หลวงตาบอกแล้ว...ลงบ่ได้...ลงบ่ได้!”

คนขับพยายามติดเครื่องรถอยู่หลายครั้ง แต่เครื่องยนต์ก็ไม่ติด
ผู้โดยสารก็ส่งใจไปลุ้น แต่เครื่องก็ไม่ติดสักที

หลวงปู่พูดขึ้นว่า “ผู้ใดเอาตื่นกุลง มาเอาขึ้นคินเน้อ”

กระเปาะรถจำเป็นต้องทำด้วยความจำยอม จากนั้นเครื่องยนต์
ก็ติด รถโดยสารวิ่งสะดววจนถึงตัวเมืองเชียงใหม่

เหตุการณ์เกิดขึ้นต่อหน้าผู้โดยสารหลายคน จากการเล่าขาน
ปากต่อปาก นับจากนั้นมา หลวงตาพระป่าแก่ๆ อยู่ในอำเภอแม่แตง ก็
ดังระเบิด!

รถโดยสารทุกคนไม่เก็บเงินหลวงปู่ และต่างก็อยากให้หลวงปู่
นั่งรถของตน แม้ที่นั่งคนเดียวทั้งคันก็ยินดี

เรื่องสามล้อ เมืองเชียงใหม่

เรื่องนี้ได้รับการถ่ายทอดจาก **หลวงปู่ลั่นทอง** อีกเช่นกัน

เมื่อหลวงปู่คือ อจลธมโม เข้ามาในตัวเมืองเชียงใหม่ ท่านจะพักที่ **วัดเจติยหลวง** แล้วบรรดาลูกศิษย์ลูกหา ก็จะพากันไปทำบุญ ฟังธรรม และกราบคารวะท่านอย่างเนืองแน่น

ในช่วงเช้าตรู่ทุกวัน **หลวงปู่** จะออกบิณฑบาตเป็นกิจวัตร แล้วจะมีลูกศิษย์ลูกหา มารอคอยใส่บาตรท่านตั้งแต่ประตูวัดเป็นแถวยาวเหยียดไปตามถนน

และทุกเช้าเช่นกัน บรรดาสารถีในเมืองเชียงใหม่ ก็จะไปพากันจูงรถเดินตาม **หลวงปู่** เป็นพรวน ตอนขากลับจากบิณฑบาตต่างก็มธุรมะตุ้มยื้อแย่ง **หลวงปู่** นิมนต์ให้ท่านนั่งรถสามล้อของตน เพื่อความสะดวกมีชัย ว่ากันอย่างนั้น

ตอนแรกๆ ก็มีสารถีสามล้อคนอิสานไม่กี่คน มานิมนต์ให้ท่านขึ้นหนึ่ง ท่านก็เมตตาถนอเลี้ยงดูให้ทุกคัน ลงคันนี้ ขึ้นคันนั้น แบ่งเฉลี่ยคันละนิดละหน่อยได้ทั่วถึงกัน

นับวันสามล้อก็มีมากขึ้น เพิ่มจำนวนเป็นร้อยๆ คัน ทุกๆ เช้า
ตั้งนั้น ตอน**หลวงปู่**ปัญหาบาทสุดแถว แล้วเดินกลับวัด จึงมีเหตุการณ์
เกือบจลาจลุ่นวาย ต่างยื้อแย่งนิมนต์**หลวงปู่**ให้ขึ้นนั่งรถของตน

บรรดาสารีต่างล้อมหน้าล้อมหลังท่าน ดุเมะรุเมะตุ่มไปหมด
เสียงนิมนต์ดังเซ็งเซ่

“หลวงปู่ ขึ้นรถผม...หลวงตา ขึ้นรถผม...”

คนนั้นก็หลวงปู่...คนนี้ก็หลวงปู่...คนโน้นก็หลวงปู่...หลวงปู่...
หลวงปู่ๆๆ ดูสับสนุ่นวายจนกระทั่งเกินที่จะหลวงปู่รับฉลองศรัทธา
ได้ไหว ปัญหาก็เกิดขึ้น

เช้าวันหนึ่ง เป็นเช้าที่**หลวงปู่** แก้ปัญหาในชั้นแตกหัก ไม่มีใคร
คาดคิดในเรื่องนี้

ตอน**หลวงปู่**เดินกลับวัด สามล้อเป็นร้อยก็มาเมะรุเมะตุ่ม
หลวงปู่เช่นเคย คันนี้ก็หลวงปู่ คนนั้นก็ หลวงปู่ หลวงปู่ หลวงปู่...

หลวงปู่ ว่าคาถาคำเดียวว่า “ขึ้นบ่ได้”

ขึ้นบ่ได้...ขึ้นบ่ได้...ขึ้นบ่ได้...ไปตลอดทาง **หลวงปู่**เดินไปเรื่อย
จวนจะถึงประตูวัดแล้ว สร้างความผิดหวังให้บรรดาสามล้อเป็นอย่างมาก

ทันใดนั้น มีสามล้อหนุ่มคนหนึ่ง แกคงบ้าบิ่นพอสมควร
ตัดสินใจใจจุ่มเข้าอุ้ม**หลวงปู่**เอาไปนั่งบนสามล้อของเขาทันที

พลัน เมื่อร่าง**หลวงปู่**แตะเบาะนั่งเท่านั้น ทุกคนตกใจเสียง
โป้ง...โป้ง...โป้ง ๓ ครั้งติดกัน

เสียงดังสนั่น...เส้นยางระเบิดทั้ง ๓ เส้น

ทุกคนที่อยู่ ณ ที่นั้นต่างตะลึงตาค้างไปตามๆ กัน!

การรักษาศีลสิกขาของ พระเถรไม่มียกเว้นโดยเด็ดขาด

ในวงสนทนาของบรรดาผู้ศรัทธาในสายพระป่าของหลวงปู่มั่น
ภริทตโต ถ้าหยิบยกเรื่องของหลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม มาสนทนาคราใด
ก็ตาม จะต้องได้รสชาติในวงสนทนาเป็นอย่างดี รวมทั้งได้ฮากันตั้งทีเดียว

ปฏิบัติพาของหลวงปู่ตื้อ นั้นมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวของท่าน
ซึ่งไม่เหมือนของครูบาอาจารย์องค์ใดๆ เลย เรื่องการสั่งสอนศิษย์
แบบทุบกิเลสตรงๆ นี้ หลวงปู่ท่านถนัดเป็นพิเศษ

เรื่องการรักษาความสะอาดของวัด ศาลา กุฏิที่พักอาศัย
หลวงปู่ตื้อท่านเข้มงวดมาก เป็นกิจวัตรของพระเถรในสายของวัดป่า
ที่ถือปฏิบัติสืบต่อกันมาเป็นอย่างดี

เรื่องการรักษาศีล รักษาวินัย ของพระเถร หลวงปู่ก็เข้มงวด
ชนิดไม่มีย่อหย่อนให้เลย

หลวงปู่ ท่านจะถามพระเถรในวัดทุกรูปว่า “ศีลทั้ง ๒๒๗ ข้อ นั้น
มีข้อใดเมื่อพากันปฏิบัติแล้ว ให้ถึงกับใจขาดตายบ้าง มีไหม?”

พระเถรกราบเรียนไปว่า “ไม่มีครับ”

หลวงปู่ ก็ว่า “ถ้าเช่นนั้น **ต้องพึงระมัดระวังอย่าล่องในศีลนั้น**
ไม่ยกเว้นแม้แต่ศีลข้อเล็กๆ น้อยๆ”

หลวงปู่ **ดี** ท่านอบรมสั่งสอนศิษย์ของท่านว่า สิ่งเล็กๆ น้อยๆ นั้นแหละสำคัญยิ่งกว่าสิ่งใหญ่ๆ การเริ่มต้นในสรรพสิ่งทั้งปวง เริ่มแต่เล็กๆ มาก่อน แม้แต่จุดรอยรั่วรูเล็กๆ ให้นำน้ำหยดจากหลังคา ถ้าไม่รีบแก้ไข ในที่สุดก็เป็นรูขนาดใหญ่ได้

อันนิสัยมนุษย์จะเริ่มประพฤติชั่วจากครั้งแรกขโมยสตางค์แม่แค่ สลึงเดียวก่อน ต่อไปก็ขโมยวัวควาย จนชิงวิ่งราว สุดท้ายก็เข้าไปอยู่ในคุกเพราะเป็นโจรปล้น

ศีลสิกขาของบรรดาพระเถร **หลวงปู่** ท่านจะกวดขันแม้ข้อเล็กๆ น้อยๆ ก็ไม่ละเว้น เพราะเป็นอาบัติซึ่งมักจะถูกลมองข้ามไป พระเถรบางรูปคิดว่าไม่สำคัญ **หลวงปู่** ท่านกล่าวเปรียบเทียบว่า ให้พิจารณาเวลาที่เศษผงเข้าตานี้มีแต่ฝุ่นเล็กๆ เท่านั้น ก้อนหินเท่ากำปั้นนั้นไม่เคยปลิวเข้าตาพระเถรเลย

หลวงปู่ ท่านถามพระเถรว่า เวลาสะดุดตอไม้เคยเดินไปสะดุดตอขนาด ๔-๕ คนโอบไหม เห็นมีแต่ตอไม้ขนาดเท่านี้วก้อย ที่พระเถรเดินสะดุดจนเป็นแผลอาบเลือด

อันภิกษุที่กล้าล่องในศีลเล็กน้อย ก็เหมือนกับขโมยเงินสลึงเดียวของแม่เป็นการเริ่มต้น แน่นนอนที่สุดในเมื่ออาบัติปาจิตตีย์ยังกล้าล่องเกินได้แล้ว ศีลในข้อสังฆาติเสสก็ยอมเป็นเรื่องเล็กน้อย แล้วนับประสาอะไรกับศีลในข้อปาราชิก

อย่าคิดว่าศีล ๒๒๗ นั้น ไม่มีใครประพฤติตามได้

หลวงปู่ธูป อจลธมฺโม กวดขันเรื่องศีล ๒๒๗ ข้อพระของภิกษุ
ว่า :-

อย่าได้มองเห็นไปว่า ศีลทั้ง ๒๒๗ ข้อนั้น ในโลกนี้จะไม่มีผู้ที่
ประพฤติตามได้ ผู้ที่กล่าวเช่นนั้นคือ **ผู้ที่มีจิตไม่เอื้อเพื่อต่อธรรมวินัย**
เป็นการตีความเข้าใจตัวเองที่ตกอยู่ภายใต้จิตใจฝ่ายต่ำที่ครอบงำ จึงตี
ความเอาว่า ไม่มีภิกษุรูปใดจะทำตามพุทธบัญญัตินั้นได้ เห็นไปว่า
การปฏิบัติตามศีล ๒๒๗ ข้อทั้งหมดนั้นตั้งเกินไป ถึงกับสมณบางรูป
บางสำนัก สอนกันว่า ศีลทั้งหมดรักษาไว้แต่ปราศิก ๔ ข้อก็พอ

โธ! น่าสงสาร ก็เลยไม่ต้องเป็นพระกันเลย

หลวงปู่ ย้ำว่า การเป็นพระไม่เว้นในศีลข้อใดข้อหนึ่ง แม้แต่
มุสาวาท เพราะมุสาวาทนี่ยังเป็นศีลของคฤหัสถ์ด้วย เป็นแค่**เบญจศีล**
ที่ทำให้มีความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ถือเพียงแต่ศีลห้าของคฤหัสถ์
เท่านั้นก็ยังไม่ได้ จะเป็นศีล ๑๐ ของสามเณรก็ยังไม่ได้เลยแล้ว

ถ้าภิกษุกล่าวมุสาวาท โทหกต่อแหล แค่เป็นมนุษย์สมบูรณ์
ยังเป็นไม่ได้ ประสาอะไรที่จะเป็นพระ!

หลวงปู่สอนว่า ที่ให้พากันปฏิบัติตามพุทธบัญญัตินี้ให้ได้เป็นเรื่อง **เคร่ง เรื่อง ดิ่ง** ที่ตรงไหน **เพราะเพียงแค่งดเว้นในสิ่งที่พระบรมศาสดาทรงห้ามไว้ และประพฤติปฏิบัติตามที่พระองค์สอนก็เท่านั้น**

พระ เณร ในวัดทุกรูป จะอยู่ในสายตาของหลวงปู่ตลอดเวลา ถ้าประพฤติไม่สมควร สอนไม่ได้ ท่านจะบอก **“ไม่ฟังปรารภนา ให้พิจารณาตัวเองไปเสียให้พ้นวัด”**

ตัวอย่างพระเณรที่หัวดื้อ เตือนแล้วเตือนอีกก็เช่น มีพระภิกษุรูปหนึ่งที่วัด แอบเขียนจดหมายติดต่อกับฆราวาสกลางดึกตื่น ไม่เอาเวลานั้นมาภาวนา ปรากฏว่า เสียงไม้เท้าฟาดเข้าข้างกุฏิ หลวงปู่ตวาดเสียงเซียวไล่ภิกษุรูปนั้นด้วยเสียงอันดังว่า

“ไป...ไปซะไป๊ อยากไปนอนกอดซี้ก็ไป”

หลวงปู่กับลูกศิษย์
องค์ยื่นซ้ายมือ คือ พระครูภาวนาภิรัต (สังข์ สักจิว)

แม่พระผู้ใหญ่ หลงปู่ก็ว่าเอาแรงๆ

อย่าว่าแต่ลูกศิษย์เลยที่**หลงปู่ตื้อ** ท่านเตือนเมื่อเวลาหลงผิด หรือประพฤติไม่เหมาะสมกับความเป็นพระ

แม้แต่พระผู้ใหญ่ หรือสหกรรมิกของท่าน **หลงปู่**ก็ไม่เว้น ท่านจะบอกจะเตือนตรงๆ และบางทีก็แรงๆ ด้วย

มีตัวอย่างตอนหนึ่งในประวัติของ**หลวงปู่บุญทัน ฐิตปญโญ** แห่งวัดป่าประดู่ อำเภอภอกบรินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี เป็นลูกศิษย์รุ่นใหญ่ในสายกรรมฐานของ**หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต**

หลวงปู่บุญทัน ท่านเล่าว่า ในระหว่างที่ท่านเร่งความเพียรอย่างหนัก ทำให้ท่านหลงสำคัญตนว่า ท่านสำเร็จหมดจากกิเลสแล้ว จึงได้ออกติดตามหา**หลวงปู่มั่น** เพื่อจะแจ้งความในใจให้พระอาจารย์ได้รับรู้

หลวงปู่บุญทัน ติดตาม**หลวงปู่มั่น** จนไปพบที่เชียงใหม่ เข้าไปนมัสการพระอาจารย์ แล้วกราบเรียนอย่างถ่อมตนว่า “สำคัญว่ากระผมเดินทางมาจากอากาศ”

หลวงปู่ตื้อ อยู่ในที่นั้นด้วย ก็ออกไปยืนแหงนหน้าขึ้นไปบนท้องฟ้า ทำท่ารอดู**หลวงปู่บุญทัน** แล้วพูดเตือนท่านด้วยเสียงอันดังว่า

“โน่น พระอรหันต์ผีบ้า พระอรหันต์โลกีย์ พระอรหันต์เวียนตายเวียนเกิด มาแล้ว โน่นเหาะมาแล้ว”

หลวงปู่บุญทัน ลีตปณโณ
วัดป่าประดู่ ต.เมืองเก่า อ.กบินทร์บุรี จ.ปราจีนบุรี

๑๓๐.

ดิฉันปล่อยวางหมดแล้ว

เรื่องนี้หลายคนบอกว่า **สะใจ** บางคนก็ว่า**แรงไป**

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่**วัดโตโสการาม** จังหวัดสมุทรปราการ **หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม** ได้รับนิมนต์ขึ้นเทศน์ในการจัดอบรมกรรมฐาน ให้แก่พระและญาติโยม มีผู้สนใจใคร่ธรรมมาเข้าร่วมอย่างเนืองแน่น

ในวันนั้น **หลวงปู่** ท่านแสดงธรรมได้อย่างจับใจได้อรชรรส ในเบื้องต้น ท่านกลาง และปรียาสาน อะไรเป็นธรรม เป็นวินัย เป็นตัว ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ตลอดจนวิธีดับทุกข์ อะไรที่ควรมัน อะไรที่ควรปลง ควรปล่อยวาง ไม่ควรยึดมั่นว่าเป็นตัวกูของกู

ว่ากันว่า **หลวงปู่ตื้อ** ได้แสดงธรรมให้สาธุชนที่อยู่ ณ ที่นั้น ครอบงำแล้วเห็นจริงได้ เสมือนหงายสิ่งที่คว่ำ เสมือนจุดประทีปโคมไฟ ในที่มืด เสมือนชี้ทางให้กับผู้ที่หลงทาง...

อุบาสกอุบาสิกาที่ได้สดับเทศนาของ**หลวงปู่ตื้อ**ในครั้งนั้นแล้ว ต่างก็รู้สึกปีติ อิมเอิบในบุญ รู้สึกปลอดโปร่ง เบากายเบาใจ ต่างก็รู้สึก ว่าภายในจิตได้ปล่อยวาง ไม่ยึดมั่นถือมั่นแล้ว

พอ**หลวงปู่**เทศน์จบลง ท่านว่า “เอวัง ก็มีด้วยประการฉะนี้” แล้ว ญาติโยม “สาธุ” เสียงดังสนั่นหน้าอนุโมทนายิ่ง

สุดจะเก็บความปีติไว้ได้ มีอุบาสิกาท่านหนึ่งแหวกผู้คนเข้ามา ข้างหน้าสุด ไกลกับหลวงปู่ที่สุด แล้วรายงานผลว่า

“หลวงปู่เจ้าคะ ดิฉันได้ฟังหลวงปู่เทศน์แล้วรู้สึกเบากายเบาใจ ดิฉันปล่อยวางได้หมดเลยเจ้าคะ”

หลวงปู่กล่าวด้วยเมตตา “อนุโมทนาด้วยคุณโยมที่ได้ดวงตา
เห็นธรรม”

“จริงๆ นะคะหลวงปู่...เดี๋ยวนี้ดิฉันไม่ยึดมั่นถือมั่นอีกต่อไปแล้ว
ปล่อยวางได้หมดเลยเจ้าค่ะ...”

“...อืตอแหล...” ไม่มีใครคาดคิดว่าหลวงปู่จะอนุโมทนาด้วยการ
หักมุมเช่นนั้น

“ว้าย! ตายแล้ว ทำไมหลวงปู่จึงมาด่าอืฉัน!” แล้วรีบพลุณพลัน
ลูกหนีด้วยความโกรธอย่างเป็นพินเป็นไฟบ่งบอกลักษณะของคน
“ปล่อยวาง” ได้อย่างประจักษ์ชัด

“หลวงปู่ ได้แต่หัวเราะหึ..หึ ในลำคอ ขณะเดียวกันบนศาลา
การเปรียญก็เจียบกริบ ตามด้วยเสียงซุบซิบ และบางส่วนก็หัวเราะสะใจ!

อ้อ! คนปล่อยวางมีลักษณะเช่นนี้เองหนอ!!

มงคลหมา

เรื่องที่**หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม** ชอบพูดประกอบในเวลาที่ท่านสั่งสอนศิษย์ หรือบางครั้งในการแสดงพระธรรมเทศนาท่านมักจะยกเรื่องความดีของสุนัข ซึ่งท่านเรียกว่า **มงคลหมา**

บางคนอาจเข้าใจว่าเป็นเรื่องชวนซ้ำ แต่ถ้านำไปพิจารณาแล้ว จะเห็นว่า **หลวงปู่** ได้พิจารณาเกี่ยวกับสัตว์ ซึ่งเป็นสายของสัตว์โลก มีการเกิด แก่ เจ็บ ตาย เหมือนกันหมด การนำมาเปรียบเทียบกับชีวิตของคนก็ไม่น่าจะเป็นเรื่องเสียหาย

หลวงปู่บอกว่าบางครั้งสัตว์ยังดีกว่าคนบางคนเสียอีก สัตว์ทุกจำพวกมันมีดีประจำอยู่ในตัวของมัน ตามฐานะของมัน การพิจารณาชีวิตของสัตว์อันเป็นเครื่องของวิญญูสงสารเหมือนกันนี้ เป็นการหาอุปมาเครื่องเปรียบเทียบ ดังนั้น เวลาโลกธรรมครอบงำ เราก็สามารถพิจารณาหาเหตุผลมายับยั้งซึ่งใจได้ เช่น ถ้าใครเขาตาเปรียบเปรยว่าเราเป็นหมา ก็ไม่น่าจะโกรธเพราะหมาก็มีความดีหลายอย่าง

หลวงปู่ตื้อ ท่านบอกว่าลองพิจารณาดูให้ดี จะเห็นว่าหมาก็มีมงคล คือ ความดีประจำตัว อย่างน้อยก็ ๒๐ ประการ คือ

๑. หมาวิ่งได้เร็ว คนวิ่งตามไม่ทัน
๒. หมาเดินกลางคืนได้ไม่ต้องจุดไฟ
๓. หมาเข้าป่าหนามไม่ปักตึน
๔. หมามีจมูกเป็นทิพย์
๕. หมากินอาหารได้ไม่เลือก

๖. เวลาเยี่ยมมันยกขาให้วัชรณี
๗. ก่อนนอนหมาเดินเวียนสามรอบ
๘. เวลาสืบพันธุ์หมาไม่รู้จักอาย
๙. หมารู้จักเจ้าของดี
๑๐. ถ้ามีแขกแปลกหน้ามาหมามันเห่า
๑๑. หมากอกลูกไม่ต้องมีแม่หมอบ
๑๒. หมากินอาหารก้างไม่ติดคอ
๑๓. หมาไม่เคยห่มผ้า
๑๔. เวลานอนหมาไม่หนุนหมอน
๑๕. หมาไม่ต้องปูที่นอน
๑๖. หมากินข้าวแล้วไม่ต้องกินน้ำ
๑๗. หมาไม่ต้องคิดบุญคิดบาป
๑๘. หมานอนตากแดดได้นานถึง ๓ ชั่วโมง
๑๙. ไม่ถึงฤดูกาลไม่มีการสืบพันธุ์
๒๐. หมาตกน้ำไม่ตาย ว่ายน้ำได้เร็วกว่าคน

หลวงปู่ ท่านบอกว่า คนเราหากไม่มีดีก็สู้สัตว์ไม่ได้และจะถูกตราหน้าว่า เป็นคนประพฤติถอยหลังไม่สมกับที่เกิดมาเป็นมนุษย์

หมาบางตัวที่เขาเลี้ยงไว้ มียศถึงนายพันเอกมีเงินเดือนหลายพันบาท ใครจะว่าหมาไม่ดีก็ว่าไม่ได้ ลูกสาวคุณนาย เลี้ยงมาแต่เล็กๆ หมดเงินเป็นแสน เวลาโตขึ้นมาทำให้พ่อแม่ต้องเสียใจ ต้องลำบาก เดือดร้อนเนรคุณก็มี เรื่องเช่นนี้ไม่มีในหมา

หลวงปู่ยก **มงคลหมา** ขึ้นมาแสดง เพื่อให้เราเห็นเป็นเครื่องเปรียบเทียบว่า คนเราถ้าไม่มีศีลธรรมก็ไม่ต่างอะไรจากสัตว์เพราะมีการกิน การนอน การสืบพันธุ์ เหมือนกัน ก็เท่านั้น

วัดป่าอาจารย์ตื้อ อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่

ในตอนนี่ เรามารู้จักวัดที่ **หลวงปู่ตื้อ อจลธมโม** ท่านอยู่จำพรรษานานที่สุดในชีวิตของท่าน และเมื่อหลวงปู่ท่านหยุดการเดินทางธุดงค์แล้ว ท่านก็มาพำนักประจำอยู่ที่วัดป่าอาจารย์ตื้อ แห่งนี้

วัดป่าอาจารย์ตื้อ ตั้งอยู่เลขที่ ๓๒๕ บ้านปากทาง ซอยศรีมหาพน หมู่ที่ ๗ ตำบลสันมหาพน อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่

ถ้าหากเดินทางจากตัวเมืองเชียงใหม่ ไปตามเส้นทางเชียงใหม่ - เชียงดาว ก็จะไปผ่านตัวอำเภอแม่ริม ผ่านตัวอำเภอแม่แตงไปไม่กี่ไกล ก็จะถึงทางแยกเข้า **เขื่อนแม่งัดสมบูรณ์ชล** ซึ่งอยู่ทางขวามือ ระยะทางจากเชียงใหม่มาถึงทางแยกเข้าเขื่อนนี้ก็ ๔๐ กิโลเมตรกับนิดหน่อย

ก่อนถึงทางแยกเข้าเขื่อน อยู่ตรงมุมด้านขวามือจะเห็นป้าย **วัดป่าอาจารย์ตื้อ** ได้ชัดเจน อยู่ก่อนทางแยกไม่ถึง ๕๐ เมตร

และถ้าหากเลี้ยวขวาไปตามเส้นทางเขื่อนแม่งัดระยะทาง ๓ กิโลเมตร ก็จะถึง **วัดอรุณวิเวก ที่หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ** เคยพำนักอยู่ถึง ๑๑ ปีก่อนไปอยู่ที่ **ต๋อยแม่ป๋ิง** ปัจจุบันหลวงปู่เปลี่ยน **ปรภษาปทีโป** ท่านเป็นเจ้าของวัด

เส้นทางเส้นนี้จะผ่านไปทางเขื่อนแม่งัดไปทะลุออกเส้นทางเชียงใหม่ - พัว่ว ได้อย่างสะดวกสบาย ระยะทางประมาณ ๒๐ กิโลเมตร

พระเจดีย์ และโบสถ์
วัดป่าอาจารย์ตื้อ อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่

กว่าๆ สามารถไปวัดดอยแม่ปิ้ง และวัดป่าอาจารย์มั่น (ภริทตฺโต) ซึ่งอยู่ในอำเภอพร้าว ได้อย่างสะดวกสบาย ทิวทัศน์สวยงามมาก ผ่านวัดป่าสายหลวงปู่มั่น หลายแห่ง รวมทั้งแวะไปดู ถ้ำดอกคำ สถานที่ที่หลวงปู่มั่น ท่านพิชิตกิเลสได้อย่างราบคาบ ก็สะดวกใช้ได้

แหม...ผมน่าจะเขียนสารคดีท่องเที่ยว คิดว่าคงทำได้ไม่เบาเลย

ขออนุญาตพากลับมาที่วัดป่าอาจารย์ตื้อกันครับ วัดนี้สังกัดคณะสงฆ์ธรรมยุต มีเนื้อที่ ๒๒ ไร่ ๒ งาน ๒๑ ตารางวา หนังสือกรรมสิทธิ์ที่ดิน น.ส.๓ เลขที่ ๑๑๓ และ ส.ค.๑ เลขที่ ๗๐๗

ตอนนี้ต้องให้ตัวเลขที่ถูกต้อง อาจจะมีคามหมายสำหรับคนชอบตัวเลขก็ได้

อาคารเสนาสนะก็มี พระอุโบสถ ศาลาการเปรียญ กุฏิสงฆ์ ศาลา หอฉัน หอระฆัง โรงครัว โรงต้มน้ำ ปูชนียวัตถุก็มี พระพุทธรูปเนื้อโลหะ และองค์พระเจดีย์

วัดป่าอาจารย์ตื้อ ชาวบ้านจะเรียกสั้นๆ ว่า **วัดป่า** เดิมทีเป็นที่ดินของ นายหมื่น เกษม, นางสา มะลิวัลย์, นายเลิศ ประทุม และนายปลั่ง จันทรวุชร

ก่อนนั้น ชาวบ้านศรัทธาญาติโยมได้เคยนิมนต์พระชูดงค์มาพำนักเพื่อโปรดชาวบ้าน พระท่านไปๆ มาๆ จนถึงปี พ.ศ. ๒๔๙๖ คณะศรัทธาจึงได้นิมนต์หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม มาพำนักประจำที่นี้

ปี พ.ศ. ๒๕๑๐ หลวงปู่ตื้อ ได้ก่อสร้างศาลาขึ้น ๑ หลัง และตั้งเป็น สำนักสงฆ์สามัคคีธรรม ขึ้น ได้มีพระชูดงค์ หรือพระป่าสายหลวงปู่มั่น ภริทตฺโต แวะเวียนมาพำนักตลอดมา

พระครูภาวนาภิรัต (หลวงปู่สังข์ สักกโณ)

พระหลานชายของหลวงปู่ดี๋อ และเจ้าอาวาสวัดป่าอาจารย์ดี๋อ อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่

จนถึง ปี พ.ศ. ๒๕๑๑ **หลวงปู่ตื้อ** ได้รับนิมนต์กลับไปจำพรรษาที่จังหวัดนครพนม บ้านเกิดของท่าน **หลวงปู่สังข์ สงกิจใจ** ซึ่งเป็นหลานของท่านได้รับมอบหมายให้ดูแลปกครองวัดนี้ตลอดมา

ปี พ.ศ. ๒๕๑๓ คณะศรัทธาซึ่งมี**นายเลิศ ประทุม** เป็นหัวหน้า ได้ทำเรื่องขอยกสำนักสงฆ์แห่งนี้ขึ้นเป็นวัด

ปี พ.ศ. ๒๕๒๓ (โอ้โฮ! ใช้เวลาถึง ๑๐ ปี) ทางกรมการศาสนา จึงได้อนุมัติการเป็นวัดให้ตามที่ขอและได้ชื่อว่า **วัดป่าอาจารย์ตื้อ** ตามข้อเสนอแนะของท่านเจ้าคุณพระเทพกวี (ต่อมาเป็น**พระธรรมดิลก** และได้รับสถาปนาเป็น **พระพุทธพจนวราภรณ์** ในปี ๒๕๔๔ ท่านเป็นเจ้าคณะภาค และเจ้าอาวาสวัดเจติยंहलग กับวัดป่าดาราภิรมย์)

ปี พ.ศ. ๒๕๒๔ **หลวงปู่สังข์ สงกิจใจ** ได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าอาวาสอย่างเป็นทางการ และกระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศตั้งเป็นวัดเมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๐ นี้เอง มีเขตวิสุงคามสีมา กว้าง ๑๗ เมตร ยาว ๓๐ เมตร การบริหารและการปกครองก็มีเจ้าอาวาสตั้งที่กล่าวมา

ความเป็นระเบียบ สงบ และสะอาดสอาด ไม่ต้องพูดถึงเพราะ **หลวงปู่ตื้อ อจลธมโม** ท่านเข้มงวดมาก และเป็นแบบฉบับของวัดป่าโดยทั่วไป

ผู้เขียน (รศ.ดร.ปฐุม นิคมานนท์) ได้พาคณะศรัทธาไปทอดผ้าป่าถวายเทียนพรรษา ผ้าอาบน้ำฝน ครั้งแรกเมื่อ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๔๕ นี้เอง ซึ่งเป็นจุดเริ่มของการเขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้น

นี่คือประวัติที่สังเขปที่สุด ส่วนบรรยายภาคและพลังบารมีทางธรรมนั้น ขอเรียนเชิญทุกท่านไปสัมผัสด้วยตัวของท่านเอง คงไม่สามารถบอกแทนกันได้ จริงไหมครับ?

๙๓.

ถวายพระพุทธรูป ๖๘ องค์ มอบให้ชาวนครพนม

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๒ หลวงปู่ดี้อ อจลธมฺโม อายุ ๘๑ ปี ได้รับนิมนต์
ลงไปกรุงเทพมหานคร แล้วท่านไปพักที่วัดอโศการาม จังหวัด
สมุทรปราการ เหมือนเช่นเคย

คณะศรัทธาญาติโยมได้ถวายพระพุทธรูปบูชากับหลวงปู่
มีจำนวนถึง ๖๘ องค์ หลวงปู่จึงได้อัญเชิญพระพุทธรูปทั้งหมดขึ้นไป
ถวายเพื่อประดิษฐานประจำวัดต่างๆ ในจังหวัดนครพนม ถิ่นมาตุภูมิ
ของท่าน นับเป็นบุญของชาวนครพนมเป็นอย่างยิ่ง

แล้วหลวงปู่ก็ได้ไปพำนักที่วัดอรัญญวิเวก บ้านชำ อำเภอสว่าง
ศรีสงคราม จังหวัดนครพนม บ้านเกิดของท่าน ลูกหลานและญาติโยม
ทั้งหลายจึงได้กราบอาราธนาให้ท่านได้อยู่จำพรรษา ณ วัดแห่งนั้น
ด้วยเหตุผลที่ว่า “เพื่อสงเคราะห์ลูกหลานทางนี้บ้าง เพราะหลวงปู่ได้
จากบ้านเกิดไปมากกว่า ๕๐ ปีแล้ว”

หลวงปู่จึงรับนิมนต์ และจำพรรษาที่วัดอรัญญวิเวกแห่งนี้ ในปี
พ.ศ. ๒๕๑๒ นั้นเอง

ท่านหลวงปู่ (ทางภาคอีสานเรียกว่า หลวงตา เพราะมีเพียงคำว่า
ตา กับ ยาย เท่านั้น ไม่มีคำว่า ปู่ กับ ย่า เหมือนภาคกลาง) ก็ได้จัดสร้าง
พระเจดีย์ เพื่อบรรจุพระบรมสารีริกธาตุขึ้นมา โดยนำเอาช่างจากเชียงใหม่
มาดำเนินการก่อสร้าง

มีพุทธศาสนิกชนจากกรุงเทพฯ เชียงใหม่ และจากจังหวัดต่างๆ ทั่วประเทศ เดินทางมากราบขอพรท่านมิได้ขาด **หลวงปู่** ต้องรับแขก และแสดงธรรมโปรดพระเณร และญาติโยมทุกวันอย่างไม่รู้จักเหน็ด- จักเหน้อย จนคณะศิษย์อุปัฏฐากต้องกำหนดเวลาพักผ่อนสำหรับท่าน ไว้อย่างแน่นอนเพื่อถนอมหลวงปู่ไว้ให้พวกเราได้กราบไหว้ไว้นานๆ เพราะอายุสังขารของท่านชรามากแล้ว

หลวงปู่ท่านไม่เคยเบื่อน่ายในการแสดงธรรมท่านบอกว่า “**หลวงตา** จะแสดงธรรมเพื่อให้ลูกหลานและลูกศิษย์ทั้งหลายได้เข้าถึง ธรรมอย่างแท้จริง”

ขณะเดียวกันท่านก็อบรมกรรมฐาน แก่พระภิกษุสามเณร “เพื่อ ให้เป็นนักธรรม นักกรรมฐาน อย่างแท้จริง” ด้วย

หลวงปู่ คือ **อจลรมโ** มุ่เมทาการเผยแผ่ธรรมอย่างไม่รู้จักเหน็ด- จักเหน้อย ผู้สนใจใคร่ธรรมก็หลั่งไหลมาฟังธรรม และรับการอบรมจาก ท่าน ชนิดไม่ขาดสายเลยทีเดียว

นิมนต์กลับไปจำพรรษา ที่เชียงใหม่

เมื่อหลวงปู่**ตั้ง อจลธมฺโม** ไม่อยู่ ลูกศิษย์ลูกหาทางเชียงใหม่ คงต้องรู้สึกว้าวุ่นและคิดถึงท่านอย่างเนิ่นนอน จึงจึงงหาโอกาสที่จะนิมนต์หลวงปู่กลับเชียงใหม่คืนให้ได้ (อันนี้ผู้เขียนว่าเอง)

พอออกพรรษาในปีนั้นแล้ว ศรัทธาญาติโยมทางเชียงใหม่ จึงได้เดินทางไปนิมนต์**หลวงปู่**ของพวกเขาให้กลับไปอยู่ที่เชียงใหม่คืน ด้วยเหตุผลที่ว่า

“ท่านหลวงตาชราภาพมากแล้ว สุขภาพก็ไม่ค่อยแข็งแรง ต้องการให้ท่านได้พักผ่อน เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยจะได้พยาบาลรักษา และต้องการให้**ท่านหลวงตา**ได้อยู่ใกล้โรงพยาบาลเพื่อจะได้ตอบแทนพระคุณด้วยการอุปัฏฐากรักษาท่านได้เต็มที่”

หลวงปู่ตอบญาติโยมชาวเชียงใหม่ว่า “อยู่ใกล้หมออย่าถ้าหากเราไม่กินยาโรคก็ไม่หาย เราต้องอาศัยตัวของเราเอง” แล้วท่านก็หัวเราะอารมณ์ดีตามแบบฉบับของท่าน

เมื่อถอดรหัสคำพูดของท่าน ก็หมายความว่า ข้ออ้างที่ว่าเพื่อจะได้ใกล้หมอ ใกล้โรงพยาบาล จึงไม่จำเป็นสำหรับท่าน

ญาติโยม **‘จาวเจียงใหม่’** ก็กราบนิมนต์ด้วยเหตุผลอื่นคือ “ที่วัด...(วัดป่าอาจารย์ตั้ง) ได้สร้างเจดีย์ สร้างพระพุทธรูป และศาลา

ฟังธรรม เสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็เลยจะจัดให้มีการฉลองและทำบุญด้วย และขอนิมนต์ให้ท่านหลวงตาได้อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุไปบรรจุด้วยองค์ของท่านเอง”

เมื่อโดนไม้นี้ ท่านหลวงตาดี๊ ของจาวเจียงใหม่ก็จำเป็นต้องรับนิมนต์ และแน่นอนปฤชุนคนใดเล่าที่จะยอมปล่อยผู้ที่ตนรักและเคารพบูชา ยิ่งให้หลุดมือไปอยู่กับคนอื่นได้

ผลก็คือ...หลวงปู่ดี๊ ท่านกลับไปจำพรรษาที่จังหวัดเชียงใหม่ ในปี พ.ศ. ๒๕๑๔

และแน่นอน...ชาวนครพนมคงจ้องรอจังหวะไปทวงหลวงตาดี๊ ที่รักและเคารพของเขากลับนครพนมคืนให้จงได้

ว่าโดยส่วนตัวของหลวงปู่แล้ว ท่านถูกอภัยภัยภัยกับอากาศทางภาคเหนือมาก เพราะเย็นสบายและเหมาะสมอย่างยิ่งต่อการบำเพ็ญภาวนา ญาติโยมก็ให้การอุปฐากหลวงปู่ดี๊ และเป็นแดนแห่งคนใจบุญสุนทาน และที่สำคัญหลวงปู่ท่านอยู่ทางเหนือมานาน ท่านบอกว่าท่านได้ “รุดงค์ไปทุกหนทุกแห่งในภาคเหนือนี้ จนชินกับความหนาวเย็นของภาคเหนือ”

เป็นอันว่าตลอดพรรษา ปี ๒๕๑๔ หลวงปู่พำนักอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ ที่วัดป่าอาจารย์ดี๊ นั่นเอง

ท่านผู้อ่านคงจะลุ้นระทึกเช่นเดียวกับผมว่าชาวนครพนมจะไปทวงหลวงปู่ผู้เป็นที่เคารพรักยิ่งของพวกเขาคืนได้อย่างไร และในโอกาสใด

ต้องติดตาม!

หลวงปู่กลับนครพนม

หลังจากออกพรรษาปี ๒๕๑๔ แล้ว ลูกหลานและทายกทายิกา ชาวนครพนม พร้อมใจกันเดินทางไปกราบนิมนต์หลวงปู่คือ อจลรมโฆ ให้กลับไปจำพรรษาที่นครพนมถิ่นกำเนิดของท่าน และกราบขออาราธนา นิมนต์ให้ท่านอยู่จำพรรษาที่นครพนมตลอดไป

ไม่ตายของชาวนครพนมอยู่ที่คำว่า “ตลอดไป” นี้เอง เหตุผลคือ “หลวงปู่จากนครพนมไปนานจนแก่เฒ่าแล้ว ขอให้เมตตากลับไปโปรดลูกหลานที่บ้านเกิดด้วย”

หลวงปู่จึงรับนิมนต์ และไปจำพรรษาที่วัดอรัญญวิเวก บ้านข่า อำเภอศรีสงคราม จังหวัดนครพนม ตั้งแต่ออกพรรษาปี ๒๕๑๔ ติดต่อกันไปตราบนานหลายชั้นในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ คืออยู่ที่นครพนมได้ ๔ ปี เท่านั้นเอง

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ เจดีย์ที่เริ่มก่อสร้างมาตั้งแต่ปี ๒๕๑๒ ก็เสร็จสมบูรณ์ ได้จัดพิธีบรรจุพระบรมสารีริกธาตุและจัดงานฉลองสมโภชน์องค์พระเจดีย์ มีการบวชชีพราหมณ์จำนวน ๒๓๐ คน มีการแสดงธรรม และปฏิบัติภาวนาตลอดคืน

ตลอดทั้งปีมีผู้มาฟังธรรมะ และมาเข้ารับการอบรมกรรมฐาน กับหลวงปู่จำนวนมาก หลวงปู่ต้องเทศน์ต้องแสดงธรรมโปรดญาติโยม

แทบไม่ว่างเว้นในแต่ละวัน แม่**หลวงปู่**จะอยู่ในวัยชรภาพ อายุ ๘๕ ปี
แล้วก็ตาม ท่านลงสวนมนต์ทำวัตร สวนมนต์ และเทศน์ ที่ศาลาการ
เปรียญเป็นประจำและไม่เคยว่างเว้นการปฏิบัติกิจของสงฆ์เลย

ทางด้านสุขภาพของ**หลวงปู่**ก็แข็งแรงดีท่านไม่เคยเจ็บป่วย
และไม่เคยบ่นว่าเหนื่อยหรือลำบากอะไรเลย

(จากการศึกษาประวัติชีวิตของ**หลวงปู่** ก็ไม่บอกว่าหลวงปู่เคย
เจ็บป่วยถึงขั้นล้มหมอนนอนเสื่อเลย จัดว่า**หลวงปู่**มีสุขภาพที่ดีเยี่ยม
องค์หนึ่ง)

วัดอรัญญวิเวก ต.บ้านข่า อ.ศรีสงคราม จ.นครพนม

บันทึกธรรม ในช่วงที่หลวงปู่อยู่นครพนม

ท่าน**พระอาจารย์บูรฉัตร พรหมจาโร** คิษย์ผู้รวบรวมประวัติของ**หลวงปู่ดี อจลธมฺโม** เล่มที่ผู้เขียนใช้เป็นหลักในการเขียนครั้งนี้ ได้บันทึกธรรมะที่**หลวงปู่**ได้แสดงช่วงที่ท่านอยู่ที่นครพนม ดังต่อไปนี้-

เมื่อท่านมาพักจำพรรษาอยู่ที่วัดอรัญญวิเวก บ้านเช่า อ.ศรีสงคราม นครพนม นี้ ข้าพเจ้าได้ไปกราบคารวะท่าน (ข้าพเจ้าเรียกท่านว่า '**หลวงตา**') เป็นประจำ ได้กราบเรียนถามถึงการที่ท่านได้ออกธุดงค์ไปตามที่ต่างๆ และท่านก็ชอบเล่าให้ฟังเสมอ

เพราะ**ท่านหลวงตา**ท่านเดินธุดงค์ตั้งแต่บวชมาจนถึงวัยชราภาพ ด้วยความมุ่งมั่นในพระธรรมอย่างเด็ดเดี่ยวมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันอยู่แล้ว

ท่านชอบเดินเข้าไปในดงเสือร้าย ชอบนั่งภาวนาในป่าช้า ชอบธุดงค์ไปพบผีเจ้าที่ ผีเจ้าป่า เป็นผู้มิวิชาที่ผีบอกให้ ท่านเคยบอกคาถาป้องกันไฟให้ และเคยใช้ได้ผลมาแล้ว

เมื่อข้าพเจ้าไปกราบ**ท่านหลวงตา** ท่านชอบเล่าเหตุการณ์ต่างๆ ให้ฟังเสมอ และ**ท่านหลวงตา**ชอบเทศน์ให้ฟังยาวๆ ถึง ๒ - ๓ ชั่วโมง ซึ่งก็เป็นความประสงค์ของผู้ฟังที่อยากให้เป็นเช่นนั้น

ครั้งหนึ่ง ท่านได้เล่าเหตุการณ์ที่ท่านเดินธุดงค์ไปตามภูเขา ตามป่า ดงพงไพร ให้ฟัง แบบการแสดงพระธรรมเทศนา ว่า

หลวงตาได้ออกเดินกรรมฐานมาหลายปีแล้วจะเล่าให้ฟัง เมื่อครั้ง ไปจำพรรษาที่ภูลังกา อำเภอบ้านแพง นครพนม ได้เร่งทำความเพียร ที่ภูลังกานั้นจนไม่ได้ฉันข้าวฉันน้ำ ตั้งใจแน่วแน่จะให้เห็นแจ้งต่อโลก พอจิตสงบบรรลุถึง**โคตรภูญาณ**แล้ว รู้ไปถึงวิญญูญาณหลายพวกว่า เป็นอยู่อย่างไร

นี่แหละหลาน เราบรรพชาอุปสมบทมา ต้องเร่งทำให้รู้ และ เร่งทำให้ได้ เมื่อได้แล้วจะหมดสงสัยในการบรรพชา และจะลืมโลก อันมีระบบการเดินทางอันยืดยาวนี้เลยเด็ดขาด โลกนี้เขามีเครื่องผูก อันเหนียวแน่น ยากที่จะตัดได้ด้วยอย่างอื่น นอกจากพระธรรมของ **พระพุทธเจ้า**

มนุษย์เราเกิดมาก็ต้องทำบาปแล้ว เมื่อทำแล้วก็ต้องได้รับ ผลกรรมที่เราทำไว้ พ่อแม่เรานั้นทำกรรมมาเราเกิดมาก็ทำกรรมไป อะไรที่สุดของกรรม ไม่มีใครรู้ได้ทำบาปแล้วมีตัวอย่างให้เห็นมากมาย

... ฯลฯ...

ท่านหลวงตาเล่าว่า สัตว์บางพวกในโลกหัวเป็นไก่ท่อนตัวเป็นคน หัวเป็นควายตัวเป็นคน เป็นต้น ตามแต่บุญแต่กรรมที่ตนทำเอาไว้

วิญญูญาณเหล่านี้ ถ้าหากพ้นจากสภาพนี้แล้วคงไม่ได้กลับมาเกิด เป็นคน คงต่ำลงไปต่ำกว่าที่ตนอยู่

นักธรรม นักกรรมฐาน พระมหาเปรียญ ถ้าหากยังไม่บรรลุ**โคตรภู ญาณ**แล้ว ก็คงไม่มีโอกาสได้รู้ได้เห็นไม่ว่าจะเป็นท่านพระครู ท่านเจ้าคุณ

หรือสังฆราช ก็เช่นกันเพราะจิตนั้นไม่มีพุทธ ธรรมโม สังฆโม และยังเป็น
ลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้าไม่ได้

พระพุทธเจ้าประสูติ กับพวกเราเกิด ต่างกันที่ตรงไหน ก็ต่างกัน
ตรงที่พระพุทธเจ้าไม่หลงโลก ไม่ติดอยู่ในโลกเหมือนพวกเราทั้งหมด
ในทุกวันนี้

พระพุทธเจ้าท่านรู้แจ้งรู้จริง คือรู้ที่เกิดที่ตายของพวกสัตว์
ด้วยปัญญา ทั้งนี้ก็เพราะท่านรู้และตรัสรู้ของจริงตามความเป็นจริงนั่นเอง
แต่เมื่อถึงเวลาแล้ว พระองค์ก็จากโลกนี้ไปเข้าสู่พระนิพพาน
ไม่มีการเกิดอีก เหลือไว้แต่ความดีให้พวกเราได้คำนึงระลึกถึงเพื่อ
ไม่ให้เป็นผู้หลงตาย อย่างนี้เราจึงเคารพเลื่อมใส กราบไหว้อย่างไม่จิตจาง
ยอมมอบกายถวายชีวิต

พวกเราทั้งหมดก็เกิดมาด้วยบุญวาสนา จึงได้เกิดมาเป็นมนุษย์
เป็นเวไนยชนอันหาได้ยาก เป็นที่รู้ๆ กันอยู่แล้ว

พระพุทธเจ้าจึงสอนให้ไม่ประมาท ไม่ให้ลืมหิว ไม่ให้ลืมนอน
วาสนาของตน คือไม่ให้ลืมหิวในการสร้างคุณงามความดี เพราะถ้าเราไม่
สร้างคุณงามความดีใจเราก็ไม่มีพุทธ ธรรมโม สังฆโม อันจะเป็นเหตุให้
ต่อภพต่อชาติเป็นมนุษย์ต่อไป เมื่อบารมีไม่แก่กล้าหากเราไม่เชื่อมั่น
ในพระรัตนตรัย เราก็จะพากันไปสู่ภพที่ต่ำทรามก็ได้

หลายสิบครั้งที่ได้ฟังเทศน์ของท่านหลวงตาปรากฏว่าไม่มีใคร
ที่จะแสดงธรรมได้อย่างท่าน และท่านก็แสดงธรรมได้ไม่เหมือนใคร
ท่านหลวงตากล้าพูด พูดในสิ่งที่เป็นความจริงมาก ตรงไปตรงมา

เมื่อท่านได้แสดงธรรมจบลงแล้ว ท่านขอบอธิบายซ้ำอีก เพื่อ
ความแจ่มแจ้งในการปฏิบัติตามธรรมให้ชัดขึ้น ท่านหลวงตาเทศน์ได้ดี

ตามที่คณะของนักฟังความจริงและท่านได้เล่าเรื่องแปลกๆ ให้ฟังเสมอ โดยเฉพาะท่านชอบสั่งสอนว่า

“ธรรมะคือคำสอนของพระพุทธเจ้า พวกเรามองข้ามไปเสียหมด อยู่ที่ตัวของเรานี่เอง มีชื่ออื่น **พุทธะ** คือ **ผู้รู้** ก็ตัวของเรานี่เองมีชื่อใครอื่น เช่นเดียวกันกับไข่ ไข่อยู่ข้างในของเปลือกของไข่ ทำให้เปลือกไข่แตก เราก็ได้ไข่

พิจารณาร่างกายของเราให้แตก แล้วเราก็จะได้ธรรมะ”

“ธรรมะจะเกิดขึ้นได้ก็ต้องการทำอะไรที่จริงจัง คือการตัดสินใจ อย่างแน่นอนลงไป แล้วเลือกเฟ้นธรรมะปฏิบัติอย่างแท้จริง ไม่นานหรอก เราก็จะได้พบสิ่งที่เราต้องการ

ความกลัวทุกอย่างจะหายไปหมด ถ้าเราตัดสินใจอย่างใดแล้ว คือเราต้องเป็นคนมีจุดมุ่งหมาย อย่างหลงตายนับตั้งแต่บวชมา ได้ตัดสินใจปฏิบัติธรรมะอย่างจริงจังจนทุกวันนี้ ไม่เคยลดละและท้อถอยเลย”

“**นักธรรม นักธรรมฐาน ต้องมีนิสัยอย่างสี่เครื่อง** คือ ๑. น้ำจิต น้ำใจต้องแข็งแกร่ง กล้าหาญ ไม่กลัวต่ออันตรายใดๆ ๒. ต้องเที่ยวไปในเวลากลางคืนได้ ๓. ซอບอยู่ในที่สังัดจากคน ๔. ทำอะไรลงไปแล้ว ต้องมุ่งความสำเร็จเป็นจุดหมาย”

“สัตว์ดิรัจฉานมันดีกว่าคนตรงที่มันไม่มีมายาไม่หลอกลวงใคร มีครูอาจารย์ก็คือคน เป็นสัตว์นี้น่ารักน่าสงสาร **คนเราชิง เป็นพุทธะได้ แต่หลอกลวงตนเองว่าเป็นไปไม่ได้** ร่างกายก็มีให้พิจารณาว่าเป็นของเนา เป็นของเหม็น แต่เราพิจารณาว่าเป็นของหอมน่ารัก โง่ไหมคนเรา?”

ท่านบอกว่า ผู้ที่สงสัยในกรรม หรือไม่เชื่อว่าจะต้องส่งผล คือ คนที่ลืมนอนลืมตาย กลายเป็นคนมีตคนบอด คนประเภทที่เวลานี้ยอมช่วยอะไรเขาไม่ได้เลย แม้จะมีกำเนิดสูงส่งสักปานใด ได้รับการทนุถนอมเลี้ยงดูมาอย่างวิเศษเพียงไรก็ตาม หากเขาไม่มองเห็นคุณข้าวคุณน้ำคุณบิดามารดาแล้วนั้นเขาเรียกว่าคนรกโลก และก็ไมู้ด้วยว่าตนเองเป็นคนรกโลก และก็ไม่สนใจจะรู้ด้วย

คิดเห็นแต่ว่า เพียงเขาเกิดมาและเจริญเติบโตมาจนกระทั่งถึงปัจจุบันด้วยการดื่มการกินอาหารบำรุงเลี้ยงร่างกายจนเติบโตใหญ่เป็นเพราะมันจะต้องเป็นไปในทำนองนั้น

มิได้คิดไปว่าตนเองนั้นได้เกิดขึ้นเป็นตัวเป็นตนเพราะคุณของบิดามารดาทั้งสองป้องกันรักษาให้ชีวิต และร่างกายแก่ตนมา

การทำความดี แม้แต่รูปร่างกายเรา นี้ โดยกระทำให้ถูกให้ควรว่าอะไรเป็นอะไร อะไรเป็นกุศล อกุศล สิ่งที่ยับยั้งให้ร่างกายเราเจริญเติบโตขึ้นมาได้ ถ้าไม่เรียกว่าเป็นผล เราสมควรจะเรียกว่าเป็นอะไร จึงจะถูกต้องตามความเป็นจริง

ความดี ความชั่ว สุข ทุกข์ ที่สัตว์โลกได้รับกันมาโดยตลอดสาย ถ้าปราศจากแรงหนุนเป็นต้นก็คงอยู่เฉยๆ

ฉะนั้น นักกรรมฐาน ของได้พิจารณาธรรมชาติของพระพุทธรเจ้า คือ พุทธโธ ธัมโม สังโฆ เป็นที่อยู่อาศัยของจิตนั้นให้มั่นคงถาวร

และเมื่อเทศน์จบลง ท่านชอบถามผู้ฟังว่า ฟังเทศน์ดีไหม? คำถามเช่นนี้เคยกราบเรียนท่านว่า หมายถึงอะไร? ท่านบอกว่า หมายถึงการฟังธรรมครั้งนี้ ได้รับความสงบเป็นของจิตใหม่ และเกิดสังเวชในความชั่วใหม่?

ท่านหลวงตาชอบตักเตือนเสมอว่า การปฏิบัติธรรมนั้น อย่างที่ท่านบูรพาจารย์ทั้งหลายดำเนินมานั้น ท่านพยายามไม่ให้เกิดความเบื่อหน่ายในการปฏิบัติธรรม พยายามให้เกิดความสนใจในธรรมปฏิบัติอยู่เสมอ

การที่เราเกิดความเบื่อหน่ายในธรรมปฏิบัตินี้เป็นการที่เราจะดำเนินการไปไม่ได้นาน และจะเป็นอันตรายต่อการปฏิบัติธรรมเป็นอย่างมาก

แต่เกิดความสังเวชในธรรมบางอย่างนั้นเป็นการดีเพราะจะเป็นประโยชน์แก่เราผู้ปฏิบัติธรรมอย่างแท้จริง แต่ถ้าเบื่อหน่ายในความชั่ว ไม่เป็นไร เพราะถ้าเบื่อหน่ายในความชั่วแล้ว ก็เร่งพยายามทำความดีต่อไป

พระสุทธิธรรมรังสีคัมภีรเมธาจารย์
(ท่านพ่อลี ธมฺมธโร)
หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม
พระสุธรรมคณาจารย์
(พระอาจารย์แดง ธมฺมรทฺธิโต)

ภารกิจช่วงสุดท้าย ด้านการพัฒนา

ในช่วง ๔ ปี ระหว่าง พ.ศ. ๒๕๑๔ - ๒๕๑๗ ที่หลวงปู่ดี อจล
ธมฺโม พักจำพรรษาที่วัดอรัญญวิเวก วัดบ้านเกิดของท่านนั้น หลวงปู่ได้
แสดงธรรมโปรดลูกหลาน ศิษยานุศิษย์ ญาติโยมทั้งไกลทั้งใกล้ อย่าง
ไม่ขาดเลย

แม้หลวงปู่จะชราภาพมากแล้วก็ตาม ถ้ามีญาติโยมไม่ว่าใกล้
หรือไกลมากราบเยี่ยมท่าน ท่านจะต้อนรับขับสู้ด้วยการให้อโวาทธรรม
และแสดงธรรมโปรดเสมอ

ในช่วง ๔ ปีสุดท้ายนี้ หลวงปู่ได้ก่อสร้างเจดีย์เพื่อบรรจุ
พระบรมสารีริกธาตุ ๑ องค์ ที่วัดอรัญญวิเวกแห่งนี้ เพื่อให้เป็นที่สักการะ
บูชาของประชาชนทั่วไป สิ้นค่าก่อสร้างทั้งสิ้น ๔ หมื่นบาทเศษ

ได้มีผู้ศรัทธาถวายปัจจัยร่วมการก่อสร้างจำนวนมาก ท่านได้
นำปัจจัยที่เหลือจากการสร้างเจดีย์มาสร้างโบสถ์ต่อไป

หลวงปู่ได้ปรารภถึงวัดศรีวิชัย บ้านศรีเวินชัย ของท่านพระครูอดุล
ธรรมภาณ ซึ่งเป็นพระอุปัชฌาย์ประจำอำเภอศรีสงคราม ว่าสมควร
จะได้สร้างพระอุโบสถไว้บวชลูกหลานเพื่อสืบต่อพระพุทธศาสนา

ท่านพระครูอดุลธรรมภาณ จึงได้ขออนุญาต**หลวงปู่**เพื่อจัดสร้าง
วัตถุมงคลขึ้น เพื่อให้หายไ้ได้ในกาสร้างโบสถ์ **หลวงปู่**ท่านก็อนุญาต

วัตถุมงคลที่จัดสร้าง มี ๓ ประเภท คือ (๑) พระกริ่งรูปเหมือน
ของท่าน มีเนื้อเงิน ๑๒ องค์ และเนื้อนวโลหะ ๕๐๐ องค์ (๒) พระผง
รูปเหมือนของท่าน เนื้อว่าน สีเหลืองม ๒,๐๐๐ องค์ และชนิดกลม ๑,๒๐๐
องค์ (๓) เหรียญเนื้อทองแดง และชุบนิกเกิ้ล ๑๕,๐๐๐ เหรียญ เนื้อเงิน
๙๐ เหรียญ และเนื้อนวโลหะ ๒๐๐ เหรียญ

วัตถุมงคลชุดนี้สร้างเสร็จเมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๑๖ แล้วนำ
ถวายให้ท่านปลุกเสกเดี่ยวจนถึงวาระสุดท้ายในชีวิตของท่าน จึงเป็นวัตถุม
งคลรุ่นสุดท้ายจริงๆ

ภายหลังจาก**หลวงปู่**มรณภาพแล้ว ก็ได้จัดพิธีพุทธาภิเษก
วัตถุมงคลชุดนี้อีกครั้งหนึ่งในวันทำบุญครบรอบมรณภาพ ๑๐๐ วัน
ของท่าน

งานพิธีได้จัดขึ้นที่**วัดอรัญญวิเวก**นี้ ได้นิมนต์ครูบาอาจารย์
สายกรรมฐานมาเข้าร่วมพิธีพุทธาภิเษกหลายองค์

ได้กล่าวแต่ต้นแล้วว่า รายไ้ได้จากการสร้างวัตถุมงคลชุดนี้
นำไปสร้างพระอุโบสถ**วัดศรีวิชัย** ของท่าน**พระครูอดุลธรรมภาณ** และ
อีกส่วนหนึ่งนำไปก่อสร้างพระอุโบสถ**วัดอรัญญวิเวก** ซึ่งขณะนั้นยังไม่
เสร็จสมบูรณ์

ทั้งหมดนี้คือภารกิจด้านการพัฒนาในช่วงสุดท้ายในชีวิตของ
หลวงปู่ ซึ่งในชีวิตของ**หลวงปู่**แล้วท่านทุ่มเทในการ**สร้างคน**มากกว่า
การสร้างวัตถุสิ่งของ ถาวรวัตถุในวัดของท่านจึงมีเท่าที่จำเป็น และ
ต้องใช้ประโยชน์ได้จริงๆ เท่านั้น

4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

หลวงตาพระมหาบัว ญาณสมฺปนฺโน
วัดป่าบ้านตาด อ.เมือง จ.อุดรธานี

ท่านหลวงตาพระมหาบัวพูด เรื่องเสื่อกับหลวงปู่ตื้อ

ในหนังสือ พ่อแม่ครูอาจารย์ ซึ่งเป็นประวัติของท่านหลวงตาพระมหาบัว ญาณสมฺปนฺโน วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี ได้พูดถึงหลวงปู่ตื้อ ภายใต้อำนาจหัวข้อ “เสื่อกับหลวงปู่ตื้อ” ดังนี้ :-

“หลวงปู่ตื้อ บ้านข่า สามผง เราเคยไปพักอยู่เหมือนกันแต่ก่อนไปภาวนา เสื่อชุมมากแถวนั้น หลวงปู่ตื้อ ท่านมีคาถาเป็นครูเสื่อ ไปอยู่ไหนเสื่อก็กมานอนเฝ้าอยู่รอบๆ ข้างๆ ที่พักท่าน

หลวงปู่ตื้อ ท่านไปอยู่แม่ฮ่องสอน ไปอยู่ในบ้าน เสื่อก็กมาอยู่ด้วย เสื่อโคร่งใหญ่หมั้นมาเอบอยู่ด้วย

ผู้เฒ่า (หลวงปู่ตื้อ) ไม่ได้สนใจกลัวมันแหละ เพราะมันเป็นครูคนอื่นนั่นสิ พระไปอยู่ด้วย พอตีกกลางคืนพระปวดเบา จะออกมาเบา ออกมาเสื่อมันหมอบอยู่ข้างๆ เสื่อฮ่าๆ ไล่ เสียงร้องจ้ำก้วงมา

มันไม่มีอะไร มันจะเป็นอะไร มันไม่เป็นไรแหละ หลวงปู่ตื้อ บอกไม่เป็นไร มันตื่น บางทีมันอาจตกทายเฉยๆ ก็ได้ท่านว่าอย่างนั้น

เสื่อมันไฮกๆ ไล่ พระก็โดดเข้ากุฏิ กุฏิพังกระมัง พระองค์นั้นมาอยู่ได้คืนเดียว วันหลังแผ่นเลย กลัว โอ๊ย! อยู่ไม่ได้

ไม่เป็นไรแหละ อยู่จะเป็นอะไรไป มันก็อยู่กับคนดีแล้วนี่ หลวงปู่ตื้อ ท่านว่างั้นนะ

เสื่อมันอยู่แอบๆ อยู่ที่นี่ ไม่ออกมาหาคนแหละ บางทีก็เห็น มันอยู่ในป่า คนอยู่อย่างนี้ แต่ถ้ามีคนแปลกหน้ามา มันคำรามนะ ท่านว่าให้มันทำมันไม่ทำแหละ **เพราะมันเป็นหมาของพระ** วังนั้นแกะ รักษาเจ้าของ ใครมาแปลกๆ หน้าไม่ได้ มันขู่คำราม วังนั้น

พอหลวงปู่ตื้อว่า อย่าไปขู่เขาอะ มันก็เสียบเลย

เวลาหลวงปู่ตื้อไปไหนมาไหน เสื่อมักจะตามไปรักษาท่าน รักษาเสียบๆ นะ มันอยู่ในป่าแหละเสื่อ ท่านไปพักภาวนานี้ เสื่อมักจะมาอยู่ข้างๆ ถ้ามีคนแปลกหน้ามาเราถึงจะรู้ว่ามันเสื่ออะ

ถ้าไม่มีคนแปลกหน้ามาก็เหมือนไม่มีเสื่อ มันไม่แสดงตัว มันอยู่รอบๆ ข้างๆ ถ้ามีคนแปลกหน้ามาก็มีพระแปลกหน้ามา มันคำรามใส่ บางทีขู่คำรามเฮ้อๆ ใส่ โอ๊ย!

ไม่เป็นไรแหละ มันรักษาพระ มันอยู่นี้เป็นประจำไม่เป็นไร ไม่ต้องกลัวมัน

นี่หลวงปู่ตื้อท่านเป็นอย่างนั้นนะ”

เสื่อขั้วไล่เจ้าคณะอำเภอ

ท่านหลวงตาพระมหาบัว ญาณสมฺปนฺโน ได้กล่าวถึงเรื่อง เสื่อ
กับหลวงปู่ตื้อ ต่อไปนี้ว่า :-

ท่านว่า ข้ามไปเที่ยวตั้ง ๕ อำเภอ มันยังตามไปนะเสื่อตัวนี้
อันนี้เรายังไม่เล่าให้ฟังถึงเรื่องเจ้าคณะอำเภอจะมาขั้วไล่ท่าน
อันนี้ขบขันดีนะ

ตอนกลางคืนแต่ก่อนไม่มีไฟฟ้า มีแต่ตะเกียงเจ้าพายุ เจ้าคณะ
อำเภอเห็นท่านไปอยู่ในป่า จะมาขั้วไล่ท่าน จุดตะเกียงเจ้าพายุหิ้วมา
กลางคืน จะมาขั้วไล่ท่าน

พอมาถึงวัด เสื่อตัวนั้นออกมาคำรามใหญ่เลย เฮ้อๆ ทางนี้
เปิดเลย ตะเกียงเจ้าพายุจะตกปากแม่น้ำโขง (กระมัง) ไปใหญ่เลย

ตกลงเสื่อขั้วเสียก่อน พระนั้นยังไม่ได้มาขั้วหลวงปู่ตื้อแหละ
ถูกเสื่อขั้วเสียก่อนแล้วเผ่นใหญ่เลย ไปใหญ่เลย แตะทั้งญาติทั้งโยม
ทั้งพระ แตะไปด้วยกัน ฮือๆ เลย

เสื่อมันคำรามไล่ มันยังไม่ทำไ้มแหละ มันก็เหมือนกับหมา
เจ้าของ ก็คาถาท่านครอบไว้เน่ มันกลัว ใจมันหลง มันไม่ถือเป็นข้าศึก
ถือเป็นเหมือนเจ้าของ

หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท
วัดป่าภูริทัตตปฏิปหาราม อ.สามโคก จ.ปทุมธานี

หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท พูดถึงหลวงปู่ตื้อ

หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท แห่งสำนักวัดป่าภูกาฬิตตปฏิบัติปาราม อำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี เป็นศิษย์อาวุโสที่สำคัญอีกองค์หนึ่ง ท่านรับใช้ใกล้ชิด และ**หลวงปู่มัน** เอ็นดูเหมือนลูกเหมือนหลานท่านจริงๆ

ในช่วงปี พ.ศ.๒๕๐๙-๒๕๑๘ **หลวงปู่เจี๊ยะ** พำนักจำพรรษาที่ **วัดเขาแก้ว** อำเภอเมือง จันทบุรี บ้านเกิดของท่าน ท่านได้ปฏิบัติพัฒนาวัดแห่งนี้จนเจริญรุ่งเรือง สร้างเสนาสนะบริบูรณ์ทุกอย่าง

ในปี พ.ศ.๒๕๑๗ **หลวงปู่เจี๊ยะ** ได้จัดงานทำบุญฉลองพระอุโบสถ โดยนิมนต์**หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม** มาเป็นประธาน และพระกรรมฐานทั้งหลายได้มาร่วมงานเป็นจำนวนมาก พระผู้ใหญ่ก็เช่น หลวงปู่หลุย จันทสาโร, หลวงปู่ชอบ ฐานสโม พระอาจารย์วัน อุตตโม, พระอาจารย์จวน กุลเชฏฺโฐ, พระอาจารย์สิงห์ทอง ธมฺมวโร, พระอาจารย์สมชาย ลีตวิริโย เป็นต้น

เมื่อ**หลวงปู่ตื้อ** มาพักที่วัดเขาแก้ว ท่านจะสนทนาธรรมกับ**หลวงปู่เจี๊ยะ** เป็นเวลานานๆ **หลวงปู่เจี๊ยะ** จะแสดงกิริยานอบน้อมน่ารัก ยิ้มัก พูดจาว่า “ครับ...ครับ... ครูอาจารย์” ในเวลาพูดก็พนมมือโดยตลอด

ขณะ**หลวงปู่ตื้อ**พักที่วัดเขาแก้วนั้น มีคนมาถามปัญหาท่าน บางปัญหาก็น่าขำ เช่น มีโยมคนหนึ่งกราบเรียนถามท่านว่า

“หลวงปู่ครับ **มุตโตทัย** มันเกิดที่ไหน? หลวงปู่รู้ไหม?”

“เฮ้ย! รู้ๆ จากโคราชลงมาทางกรุงเทพฯ นี่ **มุตโตไทย** จากโคราช ขึ้นไปทางอุดรฯ ขอนแก่น โนน เป็น **มุตโตลาว!**” ญาติโยมหัวเราะกันครืน

แล้ว**หลวงปู่ตื้อ**ท่านก็พูดว่า “มีปัญหอะไรถามมาเลย กูนี่ตอบ ได้หมด ยิ่งปัญหาเป็นพันๆ ปี ก็ยิ่งตอบได้ถนัด”

“โอ! ขนาดนั้นเลยหรือหลวงปู่” โยมคนนั้นกล่าว โยมคนอื่นๆ มอง**หลวงปู่ตื้อ** นัยน์ตาสลอนเหมือนตุ๊กตา

“เออซีวะ...กูตอบได้หมดปัญหาในโลกนี้ ยิ่งนานเป็นพันปี ยิ่งตอบ ได้เต็มปากเต็มคำ”

“ทำไมเป็นอย่างนั้นล่ะปู่” โยมผู้หญิงคนหนึ่งถาม

“มันนานมาแล้ว ไม่มีคนไปรู้กับกูหรือก ไม่มีคนไปค้นได้ ไอ้คนที่ถามกูมันก็ไม่รู้เรื่องหรือกะ”

หลวงปู่ตื้อ ท่านว่าอย่างนั้น คนก็ยิ่งหัวเราะกันครืนแครง

มีโยมคนหนึ่งนั่งใกล้ๆ กับ**หลวงปู่เจี๊ยะ** พุดกระซิบถามท่านว่า “ถ้าหลวงปู่ตื้ออยู่ ท่านหลวงตามหาบัว จะกล้าหยอกเล่นไหมครับ?”

“อู๊ย! ไม่กล้าหรือก”

หลวงปู่เจี๊ยะ ตอบแบบเน้น บ้างปากแบบซุบซิบๆ

ได้พระผู้มีบุญญฤทธิ์ มาช่วยสร้างโบสถ์

ในปี พ.ศ.๒๕๑๕ ขณะที่หลวงปู่คือ อจลธมฺโม ฟานัก
จำพรรษาที่วัดอรัญญวิเวก (วัดป่าบ้านข่า) อ.ศรีสงคราม จ.นครพนม
ท่านปรารถนาที่จะสร้างโบสถ์ที่วัดแห่งนี้ขึ้น

หลวงปู่ท่านได้นิมิตเห็นเทวดาสวมชุดขาว สวมชฎาเหมือนนางกุก
กษัตริย์ อุ้มท่านเหาะขึ้นไปบนยอดเขาสูง ซึ่งมีปราสาทสวยงามมาก
ก่อนเข้าไปปราสาท หลวงปู่ขอล้างเท้าก่อน พอน้ำที่ใสและเย็นถูกหลังเท้า
ของท่านจิตท่านเลยถอนออกจากนิมิต

หลวงปู่ได้เพ่งพิจารณาณิมิตนั้น ก็ได้ความว่าจะมีพระที่มี
บุญญฤทธิ์ ชื่อคล้ายๆ กับ สิงห์ หรือ ลิม นี้แหละ อยู่จังหวัดอุดรธานี
จะมาช่วยสร้างโบสถ์ให้สำเร็จ

หลังจากนั้นอีกไม่กี่วัน หลวงปู่ได้นิมิตอีกครั้งหนึ่งว่าท่านเห็น
เครื่องบินผ่านวัด (ช่วงนั้นอยู่ระหว่างสงครามเวียดนาม เครื่องบินสหรัฐ
บรรทุกระเบิดไปทิ้งในเวียดนามและบินผ่านวัดเป็นประจำ) ท่านจึงหยิบ
ปืนที่อยู่ข้างๆ เล็งขึ้นไป ปรากฏว่าท่านเห็นมีพระปัจเจกโพธิ์อยู่ใน
เครื่องบินลำนั้น ท่านจึงวางปืนลง และรำพึงว่า “เราเกือบยิงพระปัจเจก
โพธิ์แล้ว”

พระครูสถิตธรรมวิสุทธิ

พระครูสถิตธรรมวิสุทธิ
(หลวงปู่เถร จิตมโน)

วัดทิพย์รั้งนิมิตร (วัดบ้านจิก) อ.เมือง จ.อุดรธานี

วันรุ่งขึ้น ได้มีคณะผ้าป่ามาจากจังหวัดอุดรธานี นำโดยโยมกัญจิม
ในคณะได้มีท่าน**พระครูสถิตธรรมวิสุทธิ**ร่วมเดินทางมาด้วย

ท่าน**พระครูสถิตธรรมวิสุทธิ** ท่านก้อยู่ที่**วัดทิพย์รัษฎนิมิตร** หรือ
วัดบ้านจิก อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ชื่อของท่านคือ **หลวงปู่ถิร จิตธมฺโม**
ท่านมีฝีมือในการสร้างโบสถ์ได้อย่างงดงาม ทั้งๆ ที่ไม่เคยไปฝึกหัด
หรือจำเรียนจากที่ใดมาก่อน

ชื่อของท่านคือ “**ถิร**” อ่านว่า “**ถิน**” เสียงคล้ายๆ กับ **สิงห์** หรือ
ลิม ในนิมิตของ**หลวงปู่ตื้อ**

ช่วงนั้น**หลวงปู่ถิร** ได้ช่วย**หลวงปู่ชอบ จานสโม** สร้างโบสถ์กลาง
น้ำที่วัดป่าสัมมานุสรณ์ อำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย ซึ่งใกล้จะเสร็จแล้ว

หลวงปู่ตื้อ ยังไม่รู้จัก**หลวงปู่ถิร** แต่**หลวงปู่ถิร**รู้จัก**หลวงปู่ตื้อ**
มาก่อนในฐานะที่หลวงปู่ตื้อเป็นลูกศิษย์รุ่นใหญ่ในสาย**หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต**

เมื่อ**หลวงปู่ตื้อ** ประมวลเรื่องการสร้างโบสถ์ **หลวงปู่ถิร** ได้กล่าว
ว่า “ถ้าเรามีบุญบารมีร่วมกันมาก่อน ก็คงจะร่วมกันสร้างโบสถ์ได้สำเร็จ”

แล้ว**หลวงปู่ถิร**ก็รับปากจะช่วย โดยขอข้อแม้ ๒ ประการ **หนึ่ง**
ต้องไม่มีการสร้างเหรียญหรือวัตถุมงคลออกจำหน่ายหาเงินเข้าวัด และ
สอง ต้องไม่มีการจัดมหรสพเพื่อหาเงินเข้าวัด”

วัตถุประสงค์ของ**หลวงปู่**ทั้งสองตรงกัน และก็เป็นประเพณี
ปฏิบัติในวัดป่าสาย**หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต** ที่ถือปฏิบัติอยู่แล้ว การก่อสร้าง
โบสถ์ที่วัดป่าบ้านข่าจึงเริ่มดำเนินไปตั้งแต่บัดนั้น และการก่อสร้างก็
ก้าวหน้าไปด้วยดี

ในหนังสือ**ธรรมประวัติของพระครูสถิตธรรมวิสุทธิ** (หลวงปู่
ถิร จิตธมฺโม) ได้กล่าวถึงว่า ทุกครั้งที่หลวงปู่ถิรเข้าพบหลวงปู่**ตื้อ**
หลวงปู่**ตื้อ**จะได้มีมิตรภาพเหตุการณ์ต่างๆ ล่วงหน้าเสมอ ท่านที่สนใจกับ
นิมิตเหล่านั้น โปรดติดตามหาอ่านจากหนังสือดังกล่าวได้

เมื่อการสร้างโบสถ์ดำเนินไปได้ระยะหนึ่ง หลวงปู่**ตื้อ**ได้บอกหลวง
ปู่ถิร ว่า

“ช่วยสร้างโบสถ์ให้เสร็จเร็วๆ ด้วย เพราะขณะนี้เหล่าเทวดามา
นิมนต์แล้ว ๔๐๐ องค์ ฝ่ายมนุษย์มานิมนต์เพียง ๒๐๐ คน คงต้อง
มรณภาพในเวลาอันใกล้นี้”

หลวงปู่ถิร ได้เร่งก่อสร้างโบสถ์ แต่ต้องใช้เวลา ดังนั้น โบสถ์วัด
อรัญญวิเวก บ้านข่า จึงเสร็จภายหลังจากที่หลวงปู่**ตื้อ** ได้มรณภาพ
ไปแล้ว

พระอุโบสถวัดอรัญญวิเวก
ต.บ้านข่า อ.ศรีสงคราม
จ.นครพนม

๑๐๒.

วาระสุดท้ายก่อนละครันท์

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ เป็นปีที่ ๔ ที่หลวงปู่ดี้อ อจลรมุโณ มาพักจำพรรษาที่วัดอรัญญวิเวก บ้านเกิดของท่านนั้น ไม่มีใครคาดคิดเลยว่า หลวงปู่ จะริบละวางขันธุ์จากพวกเราไปในปีนี้

ก่อนเข้าพรรษาในพรรษาสุดท้าย หลวงปู่ จะพูดเสมอว่า “ใครต้องการอะไร ก็ให้เร่งรีบสร้างเอา คุณงามความดีทั้งหมดอยู่ที่ตัวของเราแล้ว ขันธุ์ ๕ นี้ เมื่อมันยังไม่แตกดับ ก็อาศัยมันประกอบความดีได้ แต่ถ้ามันแตกดับแล้วก็อาศัยมันไม่ได้เลย ขันธุ์ ๕ ของหลวงตาก็จะดับแล้วเหมือนกัน...”

หลวงปู่ย้ำบ่อยครั้งที่พูดว่า “ธาตุลมของหลวงตาได้วิบัติแล้ว บางครั้งมันเข้าไปแล้วก็ไม่ออกมา นานที่สุดจึงออกมา และเมื่อมันออกมาแล้วก็ไม่อยากจะเข้าไป”

หลวงปู่ท่านพูดอยู่เช่นนี้ แต่ดูเหมือนไม่ค่อยมีใครใส่ใจถึงเรื่องการจะมรณภาพวางขันธุ์ของท่าน เพราะสุขภาพของท่านก็แข็งแรงดี ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บอะไรที่จะต้องกังวล ท่านก็ไม่ได้อาพาธอะไรเลย เดินเหินไปไหนมาไหนได้เคล่วคล่องตามปกติ เพียงแต่ลูกศิษย์คอยช่วยประคับประคองบ้างเนื่องจากเป็นห่วงเพราะท่านชรามากแล้วเท่านั้น

ก่อนเข้าพรรษา จะมีคณะสงฆ์ที่เคารพศรัทธาในองค์ท่าน มาทำวัตร เพื่อกราบสักการะและถวายดอกไม้ธูปเทียนต่อ**หลวงปู่** ซึ่งปฏิบัติเป็นประจำทุกปี แล้ว**หลวงปู่**ก็ให้อวาทธรรมและสนทนาธรรม ต้อนรับขับสู้ไปตามระเบียบที่เคยปฏิบัติ

ในพรรษา หลวงปู่แสดงธรรมโปรดญาติโยมลูกศิษย์ลูกหา ทั้งฝ่ายฆราวาสและฝ่ายบรรพชิตทุกวันไม่เคยขาด แต่มีที่แปลกกว่าพรรษาก่อนๆ กล่าวคือเมื่อท่านแสดงธรรมจบแล้ว ท่านจะพูดเสมอว่า

“ลมไม่ค่อยดี ลมไม่ค่อยเดินสะดวก ลมของหลวงตาวิบัติแล้ว ลูกหลานเอ๋ย”

แล้วท่านก็ยิ้มและหัวเราะอย่างสบายใจตามปกติวิสัยของท่าน มีหน้ายิ้ม ท่านไม่เคยบ่นว่าเหนื่อยหรือแสดงอาการลุกนั่งลำบากให้เห็นเลย จึงไม่มีใครใส่ใจและกังวลเรื่องธาตุขันธ์ของท่านเท่าที่ควร

การแสดงธรรมของท่าน ยังคงรูปแบบเอกลักษณ์ของท่าน ไม่ว่าจะ เป็นสำนวนโวหาร ทศนะ ลีลา ทุกอย่างเป็นปกติ โปรดญาติโยม และคณะสงฆ์อย่างสม่ำเสมอ

ในเวลากลางคืน ซึ่งเป็นเวลาประชุมพระภิกษุสามเณร และญาติโยมชาวบ้าน **หลวงปู่**จะต้องลงมาจากกุฏิเพื่อแสดงธรรม ไม่เคยงดเว้นแม้แต่วันเดียวจะไม่มีคำว่าหลวงตาอาพาธแสดงธรรมไม่ได้ ลูกศิษย์ลูกหาทำก้อยเสมอว่า “หลวงตาถึงจะมีอายุ แต่ก็ยังแข็งแรงดี” ใครๆ ก็ว่าอย่างนั้น

หลังการแสดงธรรม เมื่อหลวงปู่พูดว่า **“ขันธ์ ๕ จะดับแล้ว ธาตุลมวิบัติแล้ว”** ก็มีผู้กราบเรียนถามท่านว่า **“ท่านหลวงตาไม่เหนื่อยหรือ?”**

หลวงปู่ท่านบอกว่า .-

“ขั้นที่ ๕ จะให้หยุดการแสดงธรรมเหมือนกันแต่จิตไม่หยุด มันก็หยุดไม่ได้ การแสดงธรรมเป็นหน้าที่ของเรา เกิดมาเพื่อทำประโยชน์ทั้งนั้น

ให้ความดี แล้วก็ทำความดี ต้องทำความดีเพื่อความดีอีก

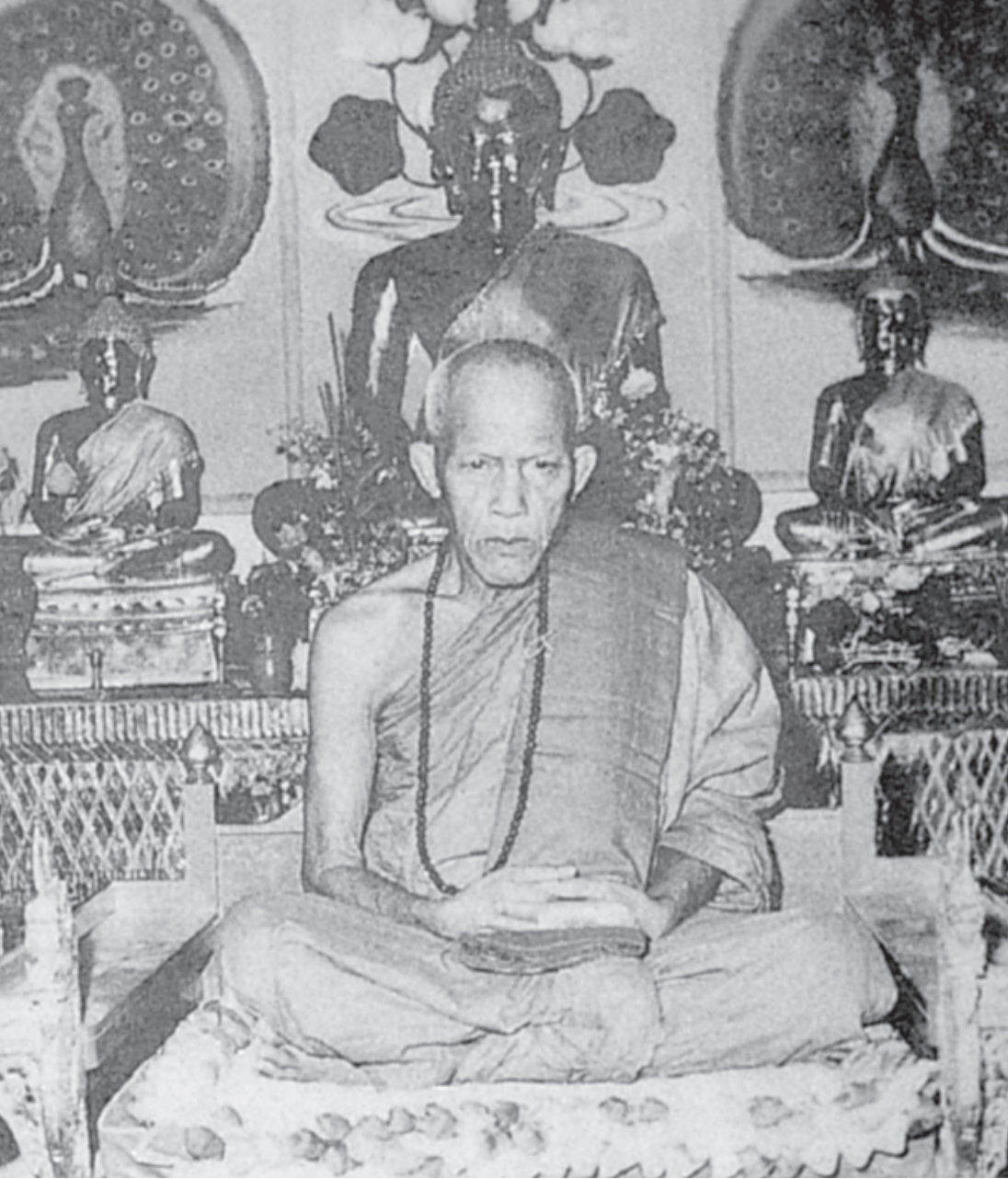
คนเกิดมารู้จัก พุทฺโธ ธัมโม สังโฆ จึงจะเป็นคนไม่ใช่สัตว์ เราต้องรู้จักพระธรรมให้ดีที่สุด จึงจะเรียกได้ว่าพระมหาเปรียญ พระนักธรรม พระกรรมฐาน”

พระอาจารย์อุ่น (เจ้าคณะอำเภออากาศอำนวย พ.ศ. ๒๕๑๕)

หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม

หลวงปู่ถิร จิตธมฺโม

ត្រឡា ឧទភតំ ឧទភតំ ត្រឡា
ឆឡោ ឧទភតំ ឧទភតំ ឆឡោ
សំឡោ ឧទភតំ ឧទភតំ សំឡោ

๑๐๓.

สามวัน ก่อนหลวงปู่มรณภาพ

หลังจากเข้าพรรษาไปได้ ๑๑ วัน คือวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๑๗ เวลาประมาณเที่ยงวัน หลวงปู่แ่วน ธนपाल ได้นำคณะสงฆ์จาก วัดป่าอุดมสมพร อ.พรรณานิคม จ.สกลนคร มาทำวัตร และขอโอวาทธรรมจากหลวงปู่ ตามประเพณีปฏิบัติ

หลวงปู่ แสดงพระธรรมเทศนา ๑ กัณฑ์ จบแล้วสังเกตเห็นว่า ท่านเหนื่อยมาก อาการเช่นนี้แสดงให้เห็นตั้งแต่วันที่ ๑๕ กรกฎาคม คือ ๒ วันที่แล้ว

หลวงปู่ไม่เคยปรึกษากับบอกว่าท่านเหนื่อย แต่ท่านพูดว่า “เทศน์วันนี้มีหัวใจธรรม”

แล้วท่านก็เอนหลังลงพักผ่อน ดูอาการภายนอกแล้วเห็นว่า ท่านเหนื่อยจริงๆ ตัวท่านร้อน มีไข้ ลูกศิษย์ได้ถวายยาแก้ไข้ ท่านรับมาฉัน แล้วพูดว่า :-

“ยานี้รักษาใจไม่ได้ แต่รักษาชั้น ๔ ได้ แต่ชั้น ๕ ของหลวงตาจะดับแล้วละ”

วันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๑๗ ท่านพระอาจารย์อ่อน จากวัดอุดมรัตนาราม อ.อากาศอำนวย จ.สกลนคร มากราบเยี่ยมทำวัตรหลวงปู่ แล้วท่านแสดงพระธรรมเทศนา ๑ กัณฑ์ เรื่องอายตนะภายใน อายตนะภายนอก

สอนให้รู้อายตนะภายในและอายตนะภายนอก ให้รู้อาการเป็นไปของอายตนะทั้งสอง สุดท้ายท่านแสดงว่า**อายตนะของหลวงตาจะแตกดับแล้วละ**

ท่านพระอาจารย์อุ้นกราบลา เดินทางกลับเวลาประมาณ ๑๗.๐๐ น. เย็นวันนั้นสังเกตเห็นว่า**หลวงปู่**ท่านเหนื่อย พุดเบา บางครั้งก็พักหายใจยาวๆ แล้วจึงพุดสอนลูกศิษย์ต่อ

ลูกหลานและลูกศิษย์กราบเรียนให้ท่านพักผ่อน ท่านเอนหลังลง แล้วก็เทศน์สั่งสอนลูกศิษย์ไปเรื่อยๆ ไม่หยุด

ลูกศิษย์ได้ถวายยาท่าน ท่านบอกว่า :-

“ยามีประโยชน์แก่ร่างกาย ก็ต่อเมื่อร่างกายต้องการเท่านั้น”

เช้าวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๑๗ หลวงปู่ฉันมัดตาหารเข้าตามปกติ แต่ฉันได้น้อย สังเกตดูอาการภายนอกเห็นว่าท่านเหนื่อยและอ่อนเพลียมากทีเดียว

ฉันเสร็จท่านเข้าไปพักผ่อนเพียงเล็กน้อยแล้วแสดงธรรมโปรดศิษย์และญาติโยมตลอด แต่เสียงเบามาก พอดีมีพระภิกษุสามเณรจากวัดอื่นมากราบท่าน ท่านจึงบอกให้ลูกศิษย์พุงท่านลุกขึ้นนั่ง แล้วท่านพุดว่า

“สังขารไม่เที่ยง หลวงตาเกิดมาก่อน ก็ต้องไปก่อนตามธรรมดา”

ท่านแสดงธรรมโปรดคณะสงฆ์ชุดนั้นประมาณ ๑๕ นาที คณะพระสงฆ์และสามเณรได้กราบลาเมื่อเวลาประมาณ ๑๖.๐๐ น.

หลวงปู่แสดงอาการเหนื่อยมาก พุดเบามาก ท่านบอกว่า

“ลมวิปริตแล้ว ไม่มีแล้ว”

ท่านให้พรลูกศิษย์ที่อยู่ ณ ที่นั้นเป็นภาษาบาลีว่า :-

“พุทฺโธ สุโข ฌมโม สุโข สงฺโฆ สุโข
จตฺตารโ ฐมฺมา วฑฺฒนฺติ อายุ วณฺโณ สุขํ พล”

แล้วหลวงปู่ก็หัวเราะ ยิ้มให้ลูกศิษย์ ตามนิสัยปกติของท่าน ท่านมีอารมณ์ดี ไม่สะทกสะท้านต่อความตายที่ประชิดเข้ามา ไม่หลง ไม่กังวลใดๆ ยังสงบเย็นเป็นปกติ

คณะศิษย์ที่อยู่ ณ ที่นั่นก็มี **ท่านพระอาจารย์อุ่น พระอาจารย์บาน และพระภิกษุสามเณรอีกหลายสิบลรูป** ฝ้าดูอาการท่านและรับคำสอนจากท่านจนวินาทีสุดท้าย

หลวงปู่พูดธรรมะสอนศิษย์ไปเรื่อยๆ แม้เสียงจะเบาแต่ก็ยิ่งพอรู้เรื่อง จนประโยคสุดท้าย ท่านพูดว่า

“ธาตุลมในหลวงตาวิปริตแล้ว”

จากนั้นท่านไม่พูดอะไรอีก สังเกตดูอาการเคลื่อนไหวทุกอย่างหยุดสนิท ทุกคนจึงแน่ใจว่า **หลวงปู่ได้ละวางขันธ์แล้ว เมื่อเวลา ๑๙.๐๕ น.**

แทบไม่ต้องนัดแนะกัน ศิษย์ทุกท่าน ณ ที่นั่นก็มลงกราบแทบเท้าของท่านด้วยความรัก ความศรัทธา และความเคารพในองค์ท่าน อย่างสุดจิตสุดใจ

หลวงปู่คือ อจลธมฺโม ลูกของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ลูกศิษย์เอกของหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ได้ทำหน้าที่ของท่านอย่างสมบูรณ์ที่สุด เท่าที่สมณะในพระพุทธศาสนาจะพึงทำ ได้ละวางขันธ์ถึงแก่กรรมภาพด้วยความมออาจ และสง่างามครบถ้วนบริบูรณ์ที่สุด เมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๑๗ เวลา ๑๙.๐๕ นาฬิกา สิริรวมอายุได้ ๘๖ ปี ๕ เดือน ๑๖ วัน อายุพรรษาเฉพาะธรรมยุติกนิกาย ๔๖ พรรษา รวมทั้งสองนิกายได้ ๖๕ พรรษา

หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม
ถ่ายที่หน้าพระประธาน วัดป่าตาราภิรมย์

๑๐๕.

หลวงปู่ เคยกลับไปທີ່เชียงใหม่อีกไหม

ตอนแรกคิดว่าจะจบประวัติและเรื่องราวของหลวงปู่**ตั้ง อจลธมฺโม** ในตอนที่ ๑๐๓ เมื่อท่านละสังขารแล้ว เผอิญมีผู้ถามมาว่า ภายหลังที่หลวงปู่กลับไปอยู่ที่นครพนมแล้วท่านได้กลับไปโปรดลูกศิษย์ลูกหาที่เชียงใหม่หรือเปล่า? อัศจรรย์ของท่านเป็นพระธาตุหรือไม่? เป็นต้น เผอิญข้อมูลต่างๆ เหล่านี้มีอยู่บริบูรณ์แล้วในหนังสือ **ทิพย์ : พระอรหันต์ยุคปัจจุบัน** ผมเพียงแต่ยกมาตบแต่งเพียงเล็กน้อยเท่านั้นก็ใช้ได้

ในหนังสือ**ทิพย์** ได้กล่าวถึงการกลับไปโปรดลูกศิษย์ลูกหาที่เชียงใหม่ ดังนี้ :-

“ก่อนหน้าที่หลวงปู่**ตั้ง อจลธมฺโม** จะมรณภาพ ช่วงบั้นปลายชีวิตของท่าน ท่านมักจะได้รับนิมนต์ไปเชียงใหม่บ่อยมาก...”

ก็ขออนุโมทนาสาธุกับพี่น้องชาวเชียงใหม่ทุกท่าน หลวงปู่ท่านต้องไม่ลืมชาวเชียงใหม่แน่ เพราะท่านได้บรรลุนิพพานที่เชียงใหม่แน่นอน และชาวเชียงใหม่ก็ได้ดูแลอุปถัมภ์จากถวายอาหารบิณฑบาต ซึ่งก็คือให้ชีวิต ให้เลือดให้เนื้อในร่างกายของท่าน ทำให้ท่านมีกำลังวังชาที่จะบำเพ็ญเพียรและเผยแผ่ธรรมะต่อไป แล้วท่านจะลืมพวกท่านได้อย่างไร?

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ หลวงปู่ตื้อ ได้ไปเยี่ยมหลวงปู่สิม พุทธาจาโร ที่สันกำแพง (คาดว่าน่าจะเป็นวัดโรงธรรมสามัคคี ซึ่งท่านหลวงปู่ทองบัว ตนุดิกโร เป็นเจ้าอาวาสองค์ปัจจุบัน และคุณทักษิณ ชินวัตร ก็เคยบวชอยู่ที่วัดนี้ โดยมีท่านหลวงปู่ทองบัว หรือพระวิมลธรรมญาณเถรเป็นพระอุปัชฌาย์)

หลวงปู่ตื้อท่านได้กล่าวกับหลวงปู่สิม ว่า

“ผมจะขอลาท่านกลับไปบ้านเกิด จะเอาสังฆารไปทิ้งที่นั่นคงจะไม่ได้กลับมาเชียงใหม่อีก”

แล้วท่านก็กล่าวต่อไปว่า :-

“ผมมีความลับจะบอกท่านอยู่เรื่องหนึ่ง ผมรักษาเอาไว้ ๓๔ ปีนี้แล้ว เมื่อครั้งที่หลวงปู่มั่นยังอยู่ที่เชียงใหม่ ก่อนท่านจะกลับไปอุดรธานี ท่านได้พยากรณ์ไว้ว่า ศิษย์รุ่นต่อไป ที่จะมีชื่อเสียงโด่งดังคือ ท่านลิม กับ ท่านมหาบัว (ท่านหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน) นี้แหละ”

แล้วในปีต่อมา คือ พ.ศ. ๒๕๑๗ หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม ก็เอาสังฆารของท่านไปทิ้งที่นครพนมบ้านเกิดของท่านจริงๆ

ทั้งหมดนี้เป็นข้อมูลจากหนังสือ ทิพย์ ตามที่ได้กราบเรียนตั้งแต่นั้น

๑๐๕.

พระมหาเถระ คนละนิกายท่านคุยกัน

ก็ในหนังสือ **ทิพย์** เล่มเดียวกันนั้นแหละได้ถ่ายทอดการสนทนาถึงเรื่อง**หลวงปู่ดี้อ อจลธมฺโม** ระหว่างมหาเถระต่างนิกาย คือ **ท่านพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ)** แห่งสำนัก**วัดจันทาราม (ท่าซุง)** อ.เมือง จ.อุทัยธานี สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย กับ **หลวงปู่สิม พุทธาจาโร** แห่ง**สำนักสงฆ์ถ้ำผาปล่อง** อ.เขียงดาว จ.เชียงใหม่ สังกัดคณะสงฆ์ธรรมยุติกนิกาย

ผมขอคัดลอกบันทึกการสนทนาจากหนังสือ**ทิพย์**มาเสนอ ดังนี้ :-

เป็นที่เชื่อกันว่า **หลวงปู่ดี้อ อจลธมฺโม** ท่านได้สำเร็จภูมิธรรมขั้นสูง เพราะอริของท่านได้กลายเป็น**พระธาตุ** และแม้แต่ท่านจะเข้าสู่แดนนิพพานไปแล้วก็ตาม แต่ในบางครั้งท่านก็ยังเมตตามาโปรดเยี่ยมเพื่อนสหธรรมิกที่เป็นศิษย์ในสายเดียวกัน ดังเช่น **หลวงปู่สิม พุทธาจาโร** (มรณภาพเมื่อ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๓๕) แห่ง**สำนักสงฆ์ถ้ำผาปล่อง** อำเภอเขียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่ง**หลวงปู่สิม** ท่านมีความเคารพนับถือ**หลวงปู่ดี้อ** เป็นอย่างมาก

ในการสนทนาครั้งหนึ่ง ที่**หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ** (มรณภาพเมื่อ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๓๕) แห่ง**วัดท่าซุง** จังหวัดอุทัยธานี ได้ไปเยี่ยม

พระราชพรหมญาณเถร (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ)
วัดจันทาราม(ท่าซุง) อ.เมือง จ.อุทัยธานี พาคณะศิษย์เยี่ยมคารวะ
และสนทนาธรรมกับ **หลวงปู่สิม พุทธาจาโร**
ที่ วัดถ้ำผาปล่อง อ.เขียงดาว จ.เชียงใหม่

หลวงปู่สิม ที่ถ้าผาปล่องในครั้งนั้น

เมื่อเจอกัน **หลวงปู่สิม** ได้นิมนต์ให้**หลวงพ่อกุญชร** ขึ้นนั่งบนอาสนะที่วางอยู่บนยกพื้นสูงขึ้นไป ส่วน**หลวงปู่สิม** คงนั่งอยู่บนอาสนะที่พื้นล่าง แต่**หลวงพ่อกุญชร** ได้ปฏิเสธ ขอนั่งบนพื้นล่างเสมอกับ**หลวงปู่สิม**

ในคำสนทนาตอนหนึ่ง **หลวงพ่อกุญชร** ท่านได้บารมว่า “**หลวงปู่** ต้อไปเสียแล้ว เสียตายจริงครับ”

หลวงปู่สิม ท่านฟังพอใจที่กล่าวถึงครูบาอาจารย์ของท่านที่ ท่านเคารพ จึงได้ถามว่า “ท่านเคยไปเยี่ยม**หลวงปู่**หรือ?”

“เจอกันครับ ทะเลาะกัน” **หลวงพ่อกุญชร** ตอบยิ้มๆ ท่านหมายความว่าได้โต้ตอบโอวาธรรมกันไม่ใช่ทะเลาะกัน

“**หลวงปู่**ต้อ ปฏิภาณโวหารมาก” **หลวงปู่สิม** พูดยิ้มๆ

“**หลวงปู่**ต้อดีมากกว่าครับ ปฏิภาณเก่งจริงๆ ยอดจริงๆ นี่ได้ตัวยอดปัญญาจริงๆ หายาก เสียตาย” **หลวงพ่อกุญชร** กล่าวต่อ

หลวงปู่สิม ท่านก็กล่าวเสริมขึ้นว่า “เคยถาม**หลวงปู่**ต้อสมัยท่านมีชีวิตว่า เอ...พระที่มีปฏิภาณโวหารนี้ มีอยู่หรือในประเทศไทย **หลวงปู่**ต้อตอบว่าไม่มี แต่ใ้ปฏิภาณโวหารมันมี แต่ว่าเพื่อนมักจะขัดคอ”

“ธรรมดา**หลวงปู่**เก่งจริงๆ ตอบปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างคาดไม่ถึง...เสียตาย**หลวงปู่**ต้อ ถึง**หลวงปู่**ต้อไม่มีรูปแต่ยังมีพิษนะครับฤทธิ์เดชมีมาก” **หลวงพ่อกุญชร** กล่าวต่อ

“บางที่**หลวงปู่**ต้อ จะมาอยู่ที่นี้ก็ไม่รู้” **หลวงปู่สิม** พูดยิ้มๆ

หลวงพ่อกุญชร โพล่งออกมาทันทีว่า “ฮี้ **หลวงปู่**ต้อมานานแล้ว ไม่ใช่เพิ่งจะมา ท่านมานานแล้ว ไม่จะหอรอกครับ ท่านเป็นพระที่น่ารักมาก”

“ครับ” หลวงปู่สิมตอบยิ้มละไม

“ขอบในปฏิปทาของหลวงปู่คือไม่อันใครทั้งนั้นเรื่องตอบเสียงคนไม่มี ตรงไปตรงมา หายาก” หลวงพ่อฤๅษี กล่าวต่อไป

“ครับ” หลวงปู่สิมตอบรับ

“นี่ ธรรมแท้ ถ้าขึ้น ทำ ละฟังเลย ขึ้นตั้งกำแพงเมื่อไร ชนฟังเมื่อนั้น ดีจริง หายาก หาไม่ได้แต่ก็ยังมีอยู่ ที่นี้ก็มีรูปหนึ่ง” หลวงพ่อฤๅษี ว่า

“ใครครับหลวงพ่อ?” ลูกศิษย์ท่านหนึ่งเรียนถาม

“นี่...อยู่ตามถ้ำนี้แล้ว ไม่ซ้ำหрок ไม่ซ้ำก็เป็นหลวงปู่ชื่อ รูปที่สอง”

ที่หลวงพ่อฤๅษี ตอบอย่างนั้น ท่านหมายถึงหลวงปู่สิม จะเป็นพระอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณ เหมือนหลวงปู่คือ

หลวงปู่สิม หัวเราะน้อยๆ ไม่กล่าวอะไร

ต่อมาหลวงพ่อฤๅษี ได้เล่าให้ลูกศิษย์ทั้งหลายฟังถึงเรื่องนี้ ในภายหลังว่า หลวงปู่คือมาถ้าผาปล่องนานแล้ว ท่านนั่งอยู่บนอาสนะ ที่ยกพื้นนั้น

จะนั้น ตอนที่หลวงปู่สิม นิมนต์ให้หลวงพ่อฤๅษี นั่งบนยกพื้น ท่านจึงไม่ยอมนั่ง เพราะจะเป็นการขึ้นไปนั่งเทียบเสมอหลวงปู่คือ ซึ่งไม่บังควรเป็นอย่างยิ่ง หลวงพ่อฤๅษี จึงขอนั่งเสมอหลวงปู่สิม

หลวงปู่คือ อจลธมฺโม ท่านเป็นพระอรหันต์ทรงคุณธรรมพิเศษ ยอดยิ่ง ได้ปฏิสัมภิทาญาณ คือ มีความรู้พร้อมในหัวข้อธรรมวินัย อย่างยอดเยี่ยมเป็นเลิศ อันเป็นคุณวิเศษที่เรียกว่า เหนืออัจฉริยะ ซึ่งหาได้ยากยิ่งในปัจจุบัน

๑๐๖.

อัจฉริยภาพ ด้านภาษาและการสื่อสาร

จากการศึกษาประวัติและเรื่องราวของ **หลวงปู่ตื้อ อจลธมโม** จากตอนต่างๆ ที่ผ่านมา จะเห็นว่า **หลวงปู่** ท่านสามารถติดต่อสื่อสารกับบรรดาเทพทั้งหลาย รวมถึงภูติผีปีศาจ และวิญญาณในระดับต่างๆ ได้เป็นอย่างดี

หลวงปู่ สามารถเข้าใจภาษาสัตว์ชนิดต่างๆ นับตั้งแต่ลิง นก ไปถึงสัตว์ที่ดุร้ายเช่น เสือ และสัตว์ใหญ่ เช่น ช้าง ได้อย่างไม่ต้องสงสัย

ผู้เขียนได้รับการบอกเล่าจาก **หลวงพ่อเปลี่ยยน ปัญญาปทีโป** วัดอรุณญวิเวก อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่ ว่า **หลวงปู่ตื้อ** กับ **หลวงปู่แหวน** ท่านเดินธุดงค์ไปถึงพม่า อินเดีย เนปาล จนถึงทิเบต และลงเรือสำเภาไปเกาะศรีลังกา จึงแน่ใจว่าท่านสามารถสื่อสารกับประชาชนในประเทศเหล่านั้น อย่างน้อยก็สามารถเอาตัวรอดได้

เรื่อง **ภาษาบาลี** หลวงปู่ท่านรู้แน่นอน เพราะท่านเคยเรียน **มูลกัจจายน์** หรือ **หลักสูตรนักปราชญ์** มาแล้ว

ภาษาที่ **หลวงปู่** ใช้อยู่ประจำ คือ ภาษาไทยภาคกลาง ไทยภาคอีสาน ไทยภาคเหนือ ภาษาลาว ท่านใช้ได้คล่องแคล่วอยู่แล้ว ไม่ต้องสงสัย

หลวงพ่อเปลี่ยน ท่านบอกว่า **หลวงปู่ตื้อ** ท่านพูดฝรั่งเศสได้ตั้งแต่ ครั้งชุดงค์ไปทางฝั่งลาว และก็ได้เคยได้ยิน **หลวงปู่** ท่านพูดภาษาเขมร กับพระที่มาจากจังหวัดสุรินทร์ ได้อย่างคล่องแคล่ว ซึ่งไม่ทราบว่าคุณไปเรียนมาตั้งแต่เมื่อใด

นอกจากนี้ภาษาชาวเขา และชาวป่าเผ่าต่างๆ **หลวงปู่ตื้อ** ท่านก็สามารถสื่อสารได้เป็นอย่างดี

เท่าที่ศึกษาประวัติของท่านโดยละเอียด ผู้เขียนเห็นว่า **หลวงปู่ตื้อ** ท่านเป็นพระอรหันต์ที่ครบเครื่องอย่างแท้จริง ท่านแตกฉานด้านพระธรรมวินัย เทศก์เก่ง สอนเก่ง ด้านพลังจิต อิทธิฤทธิ์ของท่านก็มีอย่างเพียบพร้อมบริบูรณ์ (คือได้ทั้ง “บูน” และ “บูนู” อย่างครบเครื่องจริง)

ดังนั้น ผู้เขียนจึงไม่มีความเคลือบแคลงแม้แต่น้อยนิดกับ คำกล่าวของ **พระราชพรหมยาน** หรือ หลวงพ่อ**ฤาษีลิงดำ** แห่งวัดท่าซุง จังหวัดอุทัยธานี ที่ว่า : -

“หลวงปู่ตื้อ ท่านเป็นพระอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณ”

พระครูภาวนาภิรัต (หลวงปู่สังข์ ลักจโใจ)
ในงาหวางศิลาฤกษ์พิพิธภัณฑ์หลวงปู่ตื้อ
ที่วัดอรุณญวิเวก ต.บ้านข่า อ.ศรีสงคราม

จ.นครพนม

๑๐๗.

หลวงปู่คล้องลูกประคำ อยู่เสมอหรือ?

รูปของหลวงปู่ดี้อ อจลรมโฆ ที่ปรากฏแพร่หลายในปัจจุบัน จะเห็นท่านสวมลูกประคำไว้ที่คอ เหมือนกับเกจิอาจารย์ และพระครูบาทนภาคเหนือ

เท่าที่ปรากฏ ครูบาอาจารย์สายหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ไม่เห็นมีพระองค์ใดที่สวมลูกประคำ ก็เห็นมีแต่หลวงปู่ดี้อองค์นี้แหละ ที่ต่างไปจากพระวิปัสสนาจารย์ องค์อื่นๆ

หลายๆ ท่าน คงมีความสงสัยในเรื่องนี้ ว่าปกติหลวงปู่ดี้อ ท่านคล้อง หรือไม่คล้องลูกประคำไว้ที่คอ?

ผู้เขียนสงสัยเรื่องนี้มานาน ได้มีโอกาสกราบเรียนถามครูบาอาจารย์อาวุโส ๓ องค์

องค์แรก ผู้เขียนได้กราบเรียนถาม พระครูภาวนาภริต (หลวงปู่สังข์ สงกิจใจ) หลานของหลวงปู่ดี้อ และเป็นเจ้าอาวาสวัดป่าอาจารย์ดี้อสืบต่อมาจากหลวงปู่

หลวงปู่สังข์ท่านบอกว่า ท่านก็ไม่ค่อยชอบใจที่เห็นรูปหลวงปู่ดี้อแขวนสร้อยประคำไว้ที่คอ จนทำให้ใครต่อใครเข้าใจผิด โดยคิดว่าท่านแขวนเป็นประจำ ซึ่งโดยปกติทั่วไปท่านไม่ได้แขวน แต่ท่านมีลูกประคำ

เมรุหลวงปู่ตื้อ อจลธรมโฆ
วัดอรุณญวิเวก
ต.บ้านข่า อ.ศรีสงคราม จ.นครพนม

ไว้ในยามเป็นประจำ ท่านแขวนบ้างตอนทำพิธีหรือปลุกเสกบางอย่าง เสร็จแล้วท่านก็เก็บ ไม่ได้แขวนเป็นประจำเหมือนที่เห็นในภาพถ่าย

หลวงปู่สังข์ บอกว่า ก็เป็นปฏิบัติที่แปลก เวลามีคนมาขอถ่ายรูป ท่านจะหยิบสร้อยประจำที่อยู่ใดยามมาคล้องคอ แล้วจึงอนุญาตให้ถ่ายได้ เป็นดังนี้เสมอ ดังนั้นรูปหลวงปู่ที่เผยแพร่ออกมา จึงแขวนสร้อยประจำแทบทุกรูป จนคนรุ่นหลังจำติดตา คิดว่าท่านสวมสร้อยประจำเป็นประจำ นอกจากนี้เวลามีคนขอรูปประจำจากท่าน ท่านจะแกะให้ทีละลูกหรือบางคนขอไปทั้งสายท่านก็ถอดให้ เขาเรียกว่า **ลูกประจำบุญฤทธิ์**

องค์ที่สอง ที่ผู้เขียนมีโอกาสกราบเรียนถามคือพระเดชพระคุณ **พระพุทฺธพจนวราภรณ์ (จันทร์ กุสโล) วัดเจดีย์หลวง** ในเมืองเชียงใหม่ เมื่อหลวงปู่ตื้อ เข้ามาในตัวเมืองเชียงใหม่ท่านมักจะมาพำนักที่วัดเจดีย์หลวงแห่งนี้

หลวงพ่อวัดเจดีย์หลวง ท่านบอกกับผู้เขียนว่า ท่านไม่ค่อยแน่ใจนัก ท่านก็ยืนยันว่าเคยเห็นหลวงปู่ตื้อท่านสวมสร้อยลูกประจำ แต่ว่าสวมเป็นประจำหรือไม่นั้นหลวงพ่อ ไม่ยืนยัน ให้ถือตาม**หลวงปู่สังข์ ที่วัดป่าอาจารย์ตื้อ** ก็แล้วกัน เพราะหลวงปู่สังข์ ท่านใกล้ชิดกับหลวงปู่ตื้อมากกว่า

องค์ที่สาม ได้แก่หลวงพ่อเปลี่ยน ปณฺญาปทีโป วัดอรุณญวิเวก อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่ เป็นวัดที่ผู้เขียนไปเป็นประจำ **หลวงพ่อเปลี่ยน** ท่านได้อุปัฏฐากหลวงปู่ตื้อกับหลวงปู่แหวน อยู่หลายปี

หลวงพ่อเปลี่ยน ท่านบอกว่า “อาตมาอยู่ปรนนิบัติหลวงปู่ตื้อติดต่อกัน ๕ แล้ง (ห้าปี) ก็ไม่เห็นท่านแขวนลูกประจำเลย โดยปกติท่านไม่แขวน ยืนยันได้”

พระธาตุของหลวงปู่ตื้อ

ข้อความในตอนเหนือขออนุญาตคัดลอกออกมาจากหนังสือปิยารำลึก
ของ **คุณหญิง สรีรพันธ์ มณีวัต** ฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๔ วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๔๓
ในหน้า ๒๘๑-๒๘๒ ดังต่อไปนี้ : -

พระธาตุหลวงปู่ตื้อ อจลธัมโม
วัดป่าอรัญญวิเวก จ.นครพนม

หลวงปู่ตื้อ อจลธัมโม เป็นศิษย์อาวุโสที่สำคัญที่สุดองค์หนึ่งของท่านพระอาจารย์ใหญ่มั่น **ภูริทัตตมหาเถระ** รุ่นใกล้เคียงกับ **หลวงปู่ขาว อนาลโย** และ **หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ** ชาตภูมิของท่านเป็นคนอำเภอศรีสงคราม จังหวัดนครพนม ท่านกำเนิดในปี ๒๔๓๑ มีนิสัยรักความสงบ ท่านได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุในฝ่ายมหานิกาย เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๒ เมื่ออายุ ๒๑ ปี ได้ศึกษาเล่าเรียนพระธรรมวินัย และท่องบ่นสวดมนต์เจ็ดตำนาน สิบสองตำนานจนขึ้นใจ แต่ระยะหลังท่านคิดว่าการเล่าเรียนแบบนี้มิใช่ทางตรงต่อการบรรลุธรรม ท่านกลับมาสนใจการปฏิบัติกรรมฐานแทน และได้ออกธุดงค์ไปทั่วภาคอีสาน แล้วข้ามแม่น้ำโขงไปสู่ฝั่งประเทศลาว ไปเวียงจันทน์ หลวงพระบาง เมืองแมด เมืองกาสิ และบนภูเขาควาย ซึ่งกล่าวกันว่าเป็นดินแดนที่ฤาษี หลวงปู่ครูบาอาจารย์มักจะขึ้นไปบำเพ็ญความเพียรกันอย่างอุกฤษฏ์ จากลาวท่านข้ามกลับมาฝั่งไทยทางด้านจังหวัดน่าน ธุดงค์ต่อไปแพร่ เลย และมาหยุดที่ **เขียงใหม่** ซึ่งเป็นที่ซึ่งท่านได้พบท่านพระอาจารย์มั่น

ความเลื่อมใสศรัทธาในองค์ท่าน**พระอาจารย์มั่น**ทำให้หลวงปู่ตี้อ ซึ่งขณะนั้นมีพรรษาถึง ๑๖ แล้วคิดขอแปรญัตติเป็นธรรมยุต ท่านได้แปรญัตติเป็นธรรมยุตโดย **ท่านเจ้าคุณอุปาสีคุณูปมาจารย์** เป็นพระอุปัชฌาย์ในเดือน ๖ ปี พ.ศ.๒๔๖๘ ซึ่งท่านมีอายุถึง ๓๘ พรรษาแล้ว

“เราต้องมานับหนึ่งใหม่” ท่านว่า

แม้จะมีอายุแก่กว่ามาก แต่ตามพรรษาทางธรรมยุตท่านมีพรรษาอ่อนกว่า **หลวงปู่เทศก์ เทศรังสี หลวงปู่ชอบ ฐานสโม หลวงปู่หลุย จันทสาโร** และ **หลวงปู่ขาว อนาลโย**

ข้าพเจ้า (คุณหญิงสุรีพันธุ์ มณีวัต) ไม่มีบุญพอ ไม่มีโอกาสได้กราบองค์ท่าน เพราะท่านมรณภาพไปแล้ว พ.ศ.๒๕๑๗ ซึ่งขณะนั้นข้าพเจ้าผู้เขลา ผู้หลง ยังคงเปรียบเสมือน “วุ้น” ในธรรมพิภพ ต่อมาภายหลังจึงได้ยินกิตติศัพท์เลื่องลือถึงบารมีธรรมของท่าน ที่ท่านเป็นที่รักของทวยเทพเทวดา รวมทั้งด้านอิทธิฤทธิ์นานาประการด้วย

พระธาตุของท่านนี้ ได้มาจากเส้นเกศา ซึ่งท่านอาจารย์องค์หนึ่งเมตตาแบ่งให้ ท่านเล่าว่า ได้มาจากคาถาใบไม้ใหญ่ เข้าใจว่าเทวดาคงรักษาไว้ให้เพราะเวลาผ่านมานับยี่สิบปี ห่อเส้นเกศานั้นก็ไม่สูญสลาย ข้าพเจ้า (คุณหญิงฯ) รับเส้นเกศามาบูชาด้วยความเคารพอย่างสูงสุด

และสุดท้าย ภายในตลับเส้นเกศานั้น ก็ปรากฏพระธาตุตั้งที่ถ่ายภาพมา

หมายเหตุ : รูปถ่ายพระธาตุหลวงปู่ตี้อ อจลธมฺโมตามข้อความในตอนนี้ได้แสดงไว้ในตอนต้นของหนังสือ ก็กราบขออนุญาตและขอบพระคุณท่าน**คุณหญิงสุรีพันธุ์ มณีวัต** ไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย __ ปฐม นิคมานนท์

๑๐๙.

เรื่องพระธาตุ ของหลวงปู่

ผู้เขียน (นายปลื้ม นิคมานนท์) ขอสารภาพว่ายังไม่มีโอกาสได้เห็น ได้สักการะพระธาตุของหลวงปู่ดี้อ จลธมฺโม เมื่อตอนที่พาคณะไปทอดผ้าป่าที่วัดป่าอาจารย์ดี้อในวันอาสาฬหบูชา ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๔๕ นั้น ก็ค่อนข้างเร่งรีบ จึงไม่ได้ถามไถ่เรื่องพระธาตุของท่าน

การที่กระตุก หรืออัฐิของบุคคลใดแปรเปลี่ยนเป็นพระธาตุนั้น เป็นหลักฐานทางวัตถุที่ยืนยันว่าบุคคลผู้นั้นได้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตามคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จนจิตเป็นอริยะ บรรลุถึงมรรค ผล นิพพาน ซึ่งเป็นเป้าหมายสูงสุดในการปฏิบัติตามแนวทางในพระพุทธศาสนา

องค์หลวงปู่ดี้อ เองท่านก็เคยกล่าวถึงการที่กระตุกคนแรกกลายเป็นพระธาตุว่า

“อำนาจตะบะที่พระอริยะบุคคลได้ตั้งหน้าบำเพ็ญเพียรเพื่อขัดเกลากิเลส นั้น มิได้แผดเผาแต่เฉพาะกิเลสเท่านั้น หากแต่ได้แผดเผากระดูกในร่างกายให้กลายเป็นพระธาตุไปด้วยในขณะเดียวกัน”

ดังนั้น พระธาตุ จึงเป็นวัตถุที่ยืนยันถึงความบริสุทธิ์ หมดกิเลสของเจ้าของกระดูก หรืออัฐิธาตุนั่นเอง

ถ้าเป็นของพระพุทธเจ้า เราเรียกว่า **พระบรมสารีริกธาตุ** หรือเรียกย่อๆ ว่า **พระบรมธาตุ** แต่ถ้าเป็นของพระอรหันตสาวก เราเรียกว่า **พระธาตุ** เฉยๆ

หลังจากถวายเพลิงศพของ**หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม** ที่**วัดอรัญญวิเวก** นครพนม เมื่อวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๑๘ แล้ว หลังจากนั้นไม่นาน อัฐิของท่านก็ได้แปรเปลี่ยนเป็นพระธาตุที่งดงาม ปรากฏให้เห็นในหลายที่หลายแห่ง

ในการแสดงพระธรรมเทศนาของ**หลวงพ่อเปลี่ยน ปณฺญาปทีโป** เรื่อง**อภิญญาหลวงปู่แหวน** ท่านได้กล่าวในตอนหนึ่งว่า “อัฐิหลวงปู่ตื้อเป็นพระธาตุ สีดั่งทับทิม สวย” และท่านก็บอกลูกศิษย์ลูกหาว่า “อัฐิของหลวงปู่ตื้อกลายเป็นพระธาตุในเวลาประมาณ ๒๗ วัน ภายหลังจากถวายเพลิงศพท่าน”

บุคคลที่กล่าวถึงในหนังสือ**ทิพย์** เป็นผู้ที่ได้ประสบกับ**ปาฏิหาริย์** ของ**พระธาตุหลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม** คือ **คุณภาสกร คิวโสภา** (ในข้อมูลไม่ได้บอกว่าเป็นใครและอยู่ที่ไหน)

คุณภาสกร บอกว่าเคยได้ไปชม**พระธาตุหลวงปู่ตื้อ**ที่บ้านลูกศิษย์ของท่านคนหนึ่งที่บ้านจังหวัดนครพนม เล่าให้ฟังว่า “ท่านได้เปิดตลับ**พระธาตุ** ให้อู เห็นมี**พระธาตุ**ประมาณ ๑๐ กว่าองค์ องค์ใหญ่ ๔ องค์ องค์เล็ก ๑ องค์ เป็นหินปูน ๒ องค์ เป็นสีเทา ๑ องค์ เป็นหินมันเหลือง ๔ องค์ มีขนาดเล็กมาก มีลักษณะเป็นแก้ว ๑ องค์ อีกองค์หนึ่งยังเป็น**อัฐิธรรมดา** และที่เหลือองค์เล็กๆ มีลักษณะเป็นหินปูน คล้าย**พระธาตุ**ของ**หลวงปู่อ่อน ญาณสิริ**”

ท่านเจ้าของ**พระธาตุหลวงปู่ดี** ที่คุณภาสกร ไปชมนี้บอกว่า “ท่านได้รับมาจากชาวท่าอุเทนที่เคยรู้จักกัน ได้ไปร่วมงานถวายเพลิง**หลวงปู่ดี อจลรมุโม** และได้นำอัฐิส่วนหนึ่งมามอบให้ เป็นอัฐิธรรมดา ๒ ชิ้น ปรากฏว่าต่อมาได้ย่อยละเอียดลง กลายเป็นส่วนย่อยดั่งกล่าว ตอนแรกเข้าใจว่าคงแตกแล้วกระจายออกเป็นเม็ดเล็กๆ แต่พอมาศึกษาเรื่องพระธาตุ จึงได้รู้ว่าพระธาตุสามารถเพิ่มจำนวนขึ้นได้”

คุณภาสกรได้ไปขอชม**พระธาตุหลวงปู่ดี** กับท่านเจ้าของข้างต้นนั้นอีกครั้ง เมื่อเดือนมีนาคม ๒๕๓๖ แล้วเล่าว่า “ปรากฏว่า พอเปิดตลับถึงกับตะลึง เพราะพระธาตุจำนวนเกือบสิบองค์ ได้รวมตัวเหลือเพียงสององค์ องค์หนึ่งมีลักษณะเป็นสิ่งข้าง ตรงปลายเป็นผลึกวาวสีดำ อีกองค์ก็ยังคงเป็นอัฐิธรรมดาอยู่”

นอกจากนี้**คุณภาสกร** ยังได้กล่าวถึง**พระธาตุหลวงปู่ดี**ที่ท่านได้รับแบ่งปันมาว่า “สำหรับพระธาตุที่ข้าพเจ้ามีไว้บูชา ก็มีขนาดใหญ่ขึ้นเกือบทุกองค์...”

ยังมีเรื่องราวปาฏิหาริย์**พระธาตุหลวงปู่ดี** ที่หลายท่านได้ประสบ แต่ผมจะขอเล่าเพียงแค่นี้ก็น่าจะพอ ท่านที่สนใจมากกว่านี้โปรดติดตามหาอ่านหาศึกษากันไปและอย่าลืมไปกราบพระธาตุของท่านที่**วัดป่าอาจารย์ดี** อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่ กับที่พิพิธภัณฑสถาน**หลวงปู่ดี วัดอรัญญวิเวก** อ.ศรีสงคราม จ.นครพนม ด้วยก็แล้วกัน ประสบเรื่องราวอะไรดี ๆ อย่าลืมมาเล่าแบ่งปันความรู้กันด้วยนะครับ

สำหรับผู้เขียนเอง จะพาครอบครัวขึ้นเชียงใหม่เพื่อไปเยี่ยม และ
ภานา กับพระลูกชายคนเล็ก (**พระพรภัทร ชินมโล**) ที่ลานงามมาบวช
และจำพรรษาอยู่กับหลวงพ่อเปลี่ยน ปณฺญาปทีโป ในพรรษาปี ๒๕๔๕
นี้ แล้วจะไปกราบพระธาตุและบารมีธรรมของหลวงปู่ตื้อที่วัดป่า
อาจารย์ตื้อด้วย เพราะอยู่ห่างจากวัดหลวงพ่อเปลี่ยน เพียง ๓ กิโลเมตร
เท่านั้น

ผมจะไปวันที่ ๙-๑๒ สิงหาคม ๒๕๔๕ แต่จำเป็นต้องปิดต้นฉบับ
หนังสือ และส่งให้โรงพิมพ์ในวันนี้ คือวันที่ ๗ สิงหาคม จึงไม่สามารถ
นำเรื่องราวมาเขียนลง ณ ที่นี้ได้

**ขอบารมีหลวงปู่ตื้อ อจลรมโ ได้โปรดอำนวยการช่วยให้กับท่าน
ผู้อ่านทุกท่านครับ**

สวัสดิ์

ปฐม นิคมานนท์

๗ สิงหาคม ๒๕๔๕

ภาค ๒
พระธรรมเทศนา

กัณท์ที่ ๑

หัวใจของ พระพุทธศาสนา

พระธรรมเทศนาของหลวงปู่ตี๋ **คุณลุ่มโม**

นะโม ตัสสะ ภคคะวัต อระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ภคคะวัต อระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ภคคะวัต อระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ

จิตดวงเดียว แสดงเป็นสี่ดวง พระโสดาปัตติมรรคก็จิตดวงเดียว
 พระสกิทาคามีมรรคก็จิตดวงเดียว พระอนาคามีมรรคก็จิตดวงเดียว
 พระอรหันตมรรคก็จิตดวงเดียวนี้แหละ

ที่ว่าเป็นสี่นี้ ว่าตามธาตุตามวิญญาณ ธาตุก็สี่ วิญญาณก็สี่ ได้
 ชื่อว่า **จิตตานุบัสสนา** กับ**จิต** แยกออกจากกันไม่ได้ หูกับจิตออกจากกัน
 ไม่ได้

ส่วนตาไม่ใช่จิต เรียกว่า**วิญญาณาตา** หูไม่ใช่จิตเรียกว่า**วิญญาณ-**
หู จมูกไม่ใช่จิต เรียกว่า**วิญญาณจมูก** ปากไม่ใช่จิต เรียกว่า**วิญญาณปาก**

จิตเราจะไปไหน ไปทำบุญหรือทำบาป ก็ต้องอาศัยวิญญาณาตา
 จะดูรูปก็ต้องอาศัยตา จะฟังเสียงร้องรำทำเพลงเพื่อให้เพลิดเพลิน ก็ต้อง
 อาศัยวิญญาณหูเป็นผู้ฟังว่าจะเพราะพริ้งเพียงไร

จิตเป็นผู้รู้ จะดมกลิ่นเหม็นกลิ่นหอม จิตเป็นผู้รู้จึงใส่ชื่อว่า

จิตตานุปัสสนาสติปัญญา

ตากับจิตออกจากกันไม่ได้ ตายเมื่อใดพันเมื่อนั้น นี่แหละท่าน
ทั้งหลาย

๑. จิตไม่ฆ่าสัตว์ จิตนั้นก็^๑เป็นพระโสดาจิต สกิทาคามีจิต ก็เป็น
อนาคามีจิต อรหันตจิต ก็^๒เป็นพระพุทโธ จิตดวงเดียว

๒. จิตนั้นไม่ลักทรัพย์ จิตนั้นก็^๑เป็นพระโสดา เป็นพระสกิทาคา
เป็นพระอนาคา เป็นพระอรหันตา

๓. จิตออกบวช ชาติจากผ้าจากเมียจิตนั้นก็^๑เป็นพระโสดา
เป็นพระสกิทาคา เป็นพระอนาคา เป็นพระอรหันตา

๔. จิตไม่ขี้ปด ไม่กล่าวมุสาวาท จิตนั้นก็^๑เป็นพระโสดา เป็น
พระสกิทาคา เป็นพระอนาคา เป็นพระอรหันตา

๕. จิตไม่กินเหล้า จิตก็^๑เป็นพระโสดา เป็นพระสกิทาคา เป็น
พระอนาคา เป็นพระอรหันตา

อันนี้อธิบายเป็นพระสูตร ขอให้^๑นักธรรม นักกรรมฐาน
ทั้งหลาย จงดูทุกพระองค์เถิด

ถ้าจะอธิบายเป็นพระปรมัตถ์ อยู่ที่^๑หัวใจของเราทุกคน

๑. จิตไม่ฆ่าสัตว์ จิตก็^๑เป็นศีล จิตก็^๑เป็นฉันท จิตก็^๑เป็นนิพพาน
อยู่ที่^๑ใจของเราทุกคน ทุกพระองค์

๒. จิตไม่ลักทรัพย์ จิตก็^๑เป็นศีล จิตก็^๑เป็นฉันท จิตก็^๑เป็นนิพพาน
อยู่ที่^๑ใจของเราทุกคน ทุกพระองค์

๓. จิตออกบวช ชาติจากผ้าจากเมีย จิตก็^๑เป็นศีล จิตก็^๑เป็นฉันท
จิตก็^๑เป็นนิพพาน อยู่ที่^๑ใจทุกคน ทุกพระองค์

๔. จิตไม่ขี้ปด (มุสาวาท) จิตก็เป็นศีล จิตก็เป็นฉน จิตก็เป็น
นิพพาน อยู่ทีใจทุกคน ทุกพระองค์

๕. จิตไม่กินเหล้า จิตก็เป็นศีล จิตก็เป็นฉน จิตก็เป็นนิพพาน
อยู่ทีใจทุกคน ทุกพระองค์

พุทโธเป็นศีล พุทโธเป็นฉน พุทโธก็เป็นนิพพาน อยู่ทีใจของเรา
ทุกคน ทุกพระองค์

ธัมโมเป็นศีล ธัมโมเป็นฉน ธัมโมเป็นนิพพาน อยู่ทีใจของเรา
ทุกคน ทุกพระองค์

สังโฆเป็นศีล สังโฆเป็นฉน สังโฆเป็นนิพพาน อยู่ทีใจของเรา
ทุกคน ทุกพระองค์

เมตตาเป็นศีล เมตตาเป็นฉน เมตตาเป็นนิพพาน อยู่ทีใจ
ของเราทุกคน ทุกพระองค์

กรุณาเป็นศีล กรุณาเป็นฉน กรุณาเป็นนิพพาน อยู่ทีใจของเรา
ทุกคน ทุกพระองค์

มุทิตาเป็นศีล มุทิตาเป็นฉน มุทิตาเป็นนิพพาน อยู่ทีใจของเรา
ทุกคน ทุกพระองค์

อุเบกขาเป็นศีล อุเบกขาเป็นฉน อุเบกขาเป็นนิพพาน อยู่ทีใจ
ของเราทุกคน ทุกพระองค์

จิตมีรูป จิตไม่รักรูป จิตก็เป็นศีล จิตก็เป็นฉน จิตก็เป็นนิพพาน
อยู่ทีใจของเราทุกคน ทุกพระองค์

จิตมีเวทนา จิตไม่รักเวทนา จิตก็เป็นศีล จิตก็เป็นฉน จิตก็เป็น
นิพพาน อยู่ทีใจของเราทุกคน ทุกพระองค์

จิตมีสัญญา จิตไม่รักสัญญา จิตก็เป็นศีล จิตก็เป็นฉาน จิตก็เป็น
นิพพาน อยู่ที่ใจของเราทุกคน ทุกพระองค์

จิตมีสังขาร จิตไม่รักสังขาร จิตก็เป็นศีล จิตก็เป็นฉาน จิตก็เป็น
นิพพาน อยู่ที่ใจของเราทุกคน ทุกพระองค์

พระองค์เจ้าพระคุณคือใคร? เจ้าพ่อของเรา เจ้าแม่ของเรา

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราทุกคน เกิดจากเจ้าคุณพ่อ หมายถึง

พระสุทโธทนะ เจ้าคุณแม่ หมายถึง**พระนางเจ้าสิริมหามายา** เป็นที่เกิด
ธรรมะอันประเสริฐ

สูงที่สุด วิเศษสุด อยู่ที่ใจของเรา อันเกิดจากพระบิดาพระมารดา

ถ้าใครไม่เชื่อ เอาหมูเป็นเมีย ปีกุนแปลว่าหมู หมูดีกว่ามนุษย์
มนุษย์สู้หมูไม่ได้

หมูดีกว่ามนุษย์ ขาหมูมนุษย์ก็กิน แต่ขามนุษย์ไม่มีใครกิน
ห้ามหมูมนุษย์กิน แต่ห้ามมนุษย์ไม่มีใครกิน หีหมูมนุษย์กิน หีมนุษย์ไม่มี
ใครกิน หีหมูคนปากไม่ชัด คือลิ้นไก่สั้นพูดอ้อแอ้ กินแล้วจะดีขึ้น

น้ำมันหมูเป็นสินค้าที่ราชอาณาจักรไทย เป็นอาหารทั่วไปไม่เลือก
ชาติไหน กินกันทั้งนั้นแต่น้ำมันมนุษย์ไม่มีใครกิน

ซื้อหมูเอามาทำปุ๋ยใส่ในนา ใส่ผัก ใส่สวน ได้ทั้งนั้น แต่ซื้อมนุษย์
ไม่มีใครต้องการ

หัวหมู ตับหมู มนุษย์กิน หัวคนตายไม่มีใครกิน หัวหมู จมูกหมู
ลิ้นหมู มันสมองหมู ต้มกินได้ทุกชาติ ปากคน ลิ้นคน มันสมองคน หัวคน
ไม่มีใครกิน

ใส่หมูทำเป็นไส้กรอกกินได้ ตับหมู พุงหมู กินได้ แต่ตับคน ไส้คน
พุงคน ไม่มีใครกิน

ขนหมุ่เป็นลินค้ำ ทำแปรงทาสีได้หัวไป แต่ขน หม ของมนุขย์
ตัดทิ่งเสียเปล่าๆ ไม่มีใครต้องการ

ผมของอุบาสก ต้องตัดเดือนละครึ่งสองครึ่งเสียเงินครึ่งละ
๔-๕ บาท ยิ่งเป็นผมของเจ้านายก็แพงขึ้นไปยิ่งกว่านี้ แล้วยังค้ำน้ำมัน
เดือนละขวด

**เมื่อจะหมดบุญก็ต้องเสียเงินหลายพันบาท เมื่อตายไปไฟ
กินหมด**

นี่แหละนักธรรม นักกรรมฐานทั้งหลาย ข้าพเจ้าพระอาจารย์ดี
หรือหลวงปู่ดี ขอถวายปัญญาวิปัสสนาญาณไว้ แสดงให้ทั่วถึงกัน
มีเจ้านาย ข้าราชการ อุบาสก อุบาสิกา เป็นต้น

ถ้าไม่จริงอย่างหลวงปู่ว่า ขอให้มขี้มาเป่าหน้าเถิด

หนึ่ง ผู้เจริญฌานให้รู้จักฌาน ถ้าไม่รู้จักฌานจะนั่งเอาฌานจน
เอวหัก ก็ไม่ได้นิพพานตามความปรารถนา

สอง ผู้เจริญฌานให้รู้จักฌาน จึงจะได้นิพพาน เพราะฌานกับ
นิพพานเป็นคู่กัน จะแยกออกจากกันไม่ได้ เหมือนเดือนกับดาว เดือน
อยู่ที่ไหนดาวอยู่ที่นั่น

ที่ว่าการไม่รู้จักฌาน ไม่รู้จักนิพพาน เป็นอาการของจิต
เรียกว่า โลกียจิต

โลกุตตรจิต จิตจะรู้จักฌาน เพราะ

โสดาปัตติมรรค	โสดาปัตติผล	เป็นฌานที่ ๑
พระสกิทาคามีมรรค	พระสกิทาคามีผล	เป็นฌานที่ ๒
พระอนาคามีมรรค	พระอนาคามีผล	เป็นฌานที่ ๓
พระอรหันตมรรค	พระอรหันตผล	เป็นฌานที่ ๔

ฉาน เป็นที่อยู่ของพระพุทธรเจ้า พระนิพพานได้แก่ใจของ
พระอรหันตเจ้า นั้นแล

ฉาน เหมือนค้ำต้นของम्म **นิพพาน** เหมือนเส้นम्मแล จึงจะ
สมกันนะ

ที่หนึ่ง **บริกรรมพุทฺธ** เป็นศีล พุทฺธเป็นฉาน พุทฺธเป็นนิพพาน
ที่สอง **อุปัชฌายะ** เป็นที่อยู่ของจิต ัมมโมเป็นศีล ัมมโมเป็นฉาน ัมมโม
ก็เป็นนิพพาน

ที่สาม **สังโฆ** เป็นศีล สังโฆก็เป็นฉาน สังโฆเป็นนิพพาน

ที่สี่ **อนุโลมญาณ** จงดุลมหายใจเข้าออก โทสะ โมหะ ทิฏฐิ ใจชี่
โมหะ ทิฏฐิกี่หมดไป ใจชี่โทสะ ใจเป็นอรหันต์ ใจชี่โมหะใจเป็นอรหันต์
ใจชี่ทิฏฐิ ใจนี้ เป็นอรหันต์

ที่ห้า **โคตร** อยู่ในรูปไม่ผิดรูป อยู่ในเวทนา ไม่ผิดเวทนา อยู่ใน
สัญญาไม่ผิดสัญญา อยู่ในสังขาร ไม่ผิดสังขาร อยู่ในวิญญานไม่ผิด
กับวิญญาน ใจเรากี่เป็นพระนิพพาน

ที่หก **โสตาปัตติมรรค** ก็ใจ **โสตาปัตติผล** ก็ใจ สกิทาคามิมรรค
ก็ใจ สกิทาคามิผลก็ใจ อนาคามิมรรคก็ใจ อนาคามิผลก็ใจ อรหันตมรรค
ก็ใจ อรหันตผลก็ใจ

ละ **อุปาทิสเสสนิพพาน** ก็เลสขาดจากสันดานหมดไป โมหะก็เลส
หมดไป ทิฏฐิกี่เลสหมดไป ยังเหลือแต่ใจสะอาด ปราศจากกิเลส ขาดจาก
สันดานหมด พระจันทร์เดินอยู่บนท้องฟ้าอากาศ ไม่มีอะไรจะทำลายได้

วาโยธาตุ แปลว่า **ลม** จากทิศทั้ง ๔ จะทำลายพระจันทร์ไม่ได้
ลมก็เป็นลม พระจันทร์ไม่แตกไม่ดับ พระจันทร์ก็อยู่อย่างนั้นแหละ

อาไปธาดุ แปลว่า **น้ำ** ฝนตกลงมาเม็ดเล็กเม็ดน้อยใหญ่ จะทำลายพระจันทร์ไม่ได้ เปรียบเหมือนที่เราเห็นกันอยู่ทุกวันนี้ ดังเช่น เปรียบกันได้กับไบบอนนั้น น้ำชำระแรกแทรกไปในไบบอนย่อมไม่ได้ ถึง ฝนจะตกลงมาถูกต้องไบบอนสักเพียงไร น้ำฝนก็มีอาจแทรกซึมเข้าไป ในไบบอนได้ฉันนั้น เพราะไบบอนไม่ดูดเอาน้ำเข้าไปเลย

เหมือนดั่งกับพระจันทร์ พระจันทร์เดินไปเมืองมาน (พม่า) พวก ม่านทั้งหลายทั้งน้อยและใหญ่พากันกราบไหว้พระจันทร์ พระจันทร์ก็ เฉยๆ ไม่รับรองลิ้นของพม่ามาเป็นสรณะแต่อย่างใด

ไปเมืองมอญ พระจันทร์ก็เฉยเสีย พวกมอญจะดิ้นนินทาว่า ลิ้นทั้งบ้านเมืองมอญ พระจันทร์ก็เฉยเสีย

นี่แหละนักธรรม นักกรรมฐานเจ้าทั้งหลาย จึงเรียกได้ว่า **จบพรหมจรรย์** คือ ๑. ไม่ฆ่าสัตว์เรียกพุทธรพรมจรรย์ ๒. ไม่ลักทรัพย์ พุทธรพรมจรรย์ ๓. ไม่เสพกาม เรียกว่าพุทธรพรมจรรย์ ๔. ไม่ขี้ปด คือกล่าวมุสาวาท เรียกว่าพุทธรพรมจรรย์ ๕. ไม่กินเหล้า - สุรา เรียกว่า พุทธรพรมจรรย์

เปรียบเหมือน**ดวงพระจันทร์**นั้นแหละ พระจันทร์ไม่ฆ่าสัตว์ พระ จันทร์ไม่ลักทรัพย์ พระจันทร์ไม่เสพกาม พระจันทร์ไม่กล่าวมุสาวาท พระจันทร์ไม่ดื่มสุราเรียกว่า **จบพรหมจรรย์**

เสียง**จันทร์** กับ **จรรย์** ออกเสียงเหมือนกันจึงเอาเปรียบเทียบเช่นนั้น

พระอรหันตเจ้าทั้งหลาย นั่งก็นั่งอยู่ในนิพพาน นอนก็นอนอยู่ใน นิพพาน เดินก็เดินอยู่ในนิพพาน กินก็กินอยู่ในนิพพาน แต่ชั้นนี้ทำที่

เป็นอุปาทานยังไม่ดับ

พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราทั้งหลายนี้จึงพาฉันท์ห้า
ของคุณตาคุณยาย สะพายบาตรประกาศพระศาสนาอยู่ ๔๕ ปี เรียกว่า
อุปาทิสสะ เข้าพระนิพพานพ้นจากชาติกันดาร ไม่ต้องมีการเกิดอีกต่อไป

เตสัง วุประสะโม สุโข เวทนาแตก เวทนาตาย สัญญาแตก สัญญา
ตาย สังขารแตก สังขารตาย วิญญาณแตก วิญญาณตาย

พระพุทธเจ้าโคตมะไม่ได้ชำระรูป รูปก็แก่เฒ่า เวทนาจึงแก่เฒ่า
สัญญาก็แก่เฒ่า วิญญาณก็แก่เฒ่า **ใจเราเท่านั้นที่ไม่แก่เฒ่า**

รูปร่าง อนิจจัง รูปเกิดขึ้นเป็นของไม่เที่ยง ยักย้ายผันแปรแตกต่างกัน
กันไปมาเป็นธรรมดา จิตจะร้องขออย่างไรก็ไม่รับฟัง

อกาลโก อากาศธาตุเขาเป็นอยู่อย่างนั้น

จักขุนทะริยัง ดูตาของเราซิ ตามันแตก ตามันลาย จะห้ามตาไว้
ไม่ได้

โสตินทะริยัง ดูหูของเรา หูมันจะเฒ่า หูมันจะตาย ห้ามหูไว้
ไม่ได้

ฆานินทะริยัง ดูรูปร่าง (จมูก) ของเรา จมูกจะเป็นหวัดคัดจมูก
หรือเป็นริดสีดวงจมูก เราจะห้ามไว้ก็ไม่ได้

ชีวิทินทะริยัง ดูลิ้นของเรา ปากและลิ้นก็เป็นหวัดเป็นไอ เดิน
ก็ไอ กินข้าวก็ไอ กินน้ำก็ไอ ไปได้ไปเฒ่า

อานาปานะ เป็นภาษาบาลี ภาษาไทยเรียกว่าลม รูปก็ลม เวทนา
ก็ลม สัญญาก็ลม สังขารก็ลม วิญญาณก็ลม หมดลมแล้วเรียกว่าตาย
มีเงินมีคำมีแก้วก็ตายละเอียดจากเงินทองเหล่านั้น มีลูกสาวก็ตายจาก
ลูกสาว มีลูกชายก็ตายจากลูกชาย มีผ้าก็ตายจากผ้า มีเมียก็ตายจาก

เมีย มีพ่อก็ตายจากพ่อ มีแม่ก็ตายจากแม่

ถ้าเรามีเงินถึงแปดหมื่น เก้าหมื่น ก็เป็นแต่ของกลางเท่านั้น ที่มี
อยู่ในโลก เราตายเสียแล้วก็ทั้งหมด

ถ้าเมื่อเรายังไม่ตาย จงมาพากันสร้างบุญสร้างกุศลให้พอ เมื่อเรา
ตายไปแล้ว บุญนั้นก็จะเป็นที่พึ่งของเราเป็นที่อาศัยแก่เรา

บุญเกิดทางกายนั้นประการใด จะขยายให้เป็นพระสูตร

อะนะวัชชานิ กัมมานิ บุคคลเกิดมาในโลกนี้ทำการงานปราศจาก
โทษ มีแต่ประโยชน์ทั้งชาตินี้และชาติหน้า เป็นปัจจัยแก่เราผู้สร้างบารมี
หนึ่ง สร้างพระพุทธรูป สร้างพระเจดีย์ สร้างวัดวาอาราม โบสถ์
วิหาร ไว้ในพระศาสนา ผู้ใดหากทำได้แล้ว ผู้นั้นเป็นผู้ประเสริฐ ไม่เสีย
ที่ที่เกิดมาเป็นมนุษย์ พบพระพุทธรศาสนา

ฉายาวะ เปรียบเสมือนเงาที่ตามตัวเราตลอดเวลา ตามธรรมดา
เราเง่งเงาก็เง่ เราอนงเงาก็นอน เราเดินเงาก็เดิน บุญกุศลที่เราสร้างเอา
ไว้ก็ห่อหัวใจของเราไว้

เรา**รับศีลห้า**ไว้ เราเง่งเราก็เง่งในศีลห้า เราอนเราก็นอนในศีลห้า
เราเดินเราก็เดินในศีลห้า

เรา**รับศีลแปด** เราจะยืน เดิน นั่ง นอน ไปไหนๆ ก็ไปด้วยศีล
แปดทั้งสิ้น **ศีลสิบ**ก็เหมือนกันนั้นแหละ

ถ้าเรา**รับศีล ๒๒๗** นอนก็นอนในศีล ๒๒๗ เราจะยืน เดิน นั่ง
นอน ก็อยู่ในศีล

เมื่อได้พุทโธแล้ว นั่งก็นั่งพุทโธ นอนก็นอนพุทโธ เดินก็เดินพุทโธ
ธัมโม เมื่อได้แล้ว นั่งก็นั่งธัมโม นอนก็นอนในธัมโม เดินก็เดิน

ในธัมโม **สังโฆ** ก็เหมือนกัน

เตสัง ตายแล้วทั้งหมด **เกสา** ผมงก็ไฟไหม้ เอามันไปไม่ได้ **โลมา** ขนก็ไฟไหม้ **นขา** เล็บตีน เล็บมือ ไฟก็ไหม้หมด **ทันตา** เขี้ยวครกตำหมาก สากตำน้ำพริก ไฟกินหมด **ตะโจ** กระดูกสามร้อยท่อน กระดูกแข็ง กระดูกขา กระดูกแขน กระดูกข้าง กระดูกคอ กระดูกคาง กระดูกเขี้ยว กระโหลกหัว ไฟก็กินหมด **หะทะยัง** หัวใจที่อยู่ของใจ ไฟก็กินหมด อะไรๆ ไฟก็กินหมด จะเป็นของเรานั้นไม่ได้สักอย่าง

นี่แหละนักกรรม นักกรรมฐานเจ้าทั้งหลาย ผู้ชายก็นักกรรม ผู้หญิงก็นักกรรม ให้หมั่นพิจารณาว่า**ถ้าทำบุญก็ได้บุญ ทำบาปก็ได้บาป** ทำนาก็ได้ข้าวกิน เอาผ้าเอาเมี่ยงก็ได้ลูกชายลูกสาว คำชู้พระพุทธรศาสนา ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้แหละ

นักกรรม นักกรรมฐานทั้งหลาย **โอปะนะยิโก** ให้น้อมมาดู ดูอะไร ดูใจของเราทุกคน เมื่อได้พุทโธจริงที่อยู่ของพุทโธคือ**สวรรค์ ๖**

สวรรค์ ๖ มี **ชั้นจาทุมหาราชิกา ชั้นดาวะดิงสา ชั้นยามา ชั้นดุสิตา ชั้นนิมมานรดี ชั้นปรนิมมิตวะสวตี**

สวรรค์ ๖ ชายพุทโธ หญิงพุทโธ อยู่ชั้นไหนได้ตามความปรารถนา **พรหมปารีสัชชา** ถึง **อกนิษฐาพรหม** คือ **พรหม ๑๖** อยู่ได้ตามความปรารถนา

ชายสังโฆ หญิงสังโฆ ที่อยู่ของพระสังโฆ คือ **ชั้นสุทธาวาส** อนาคตามีมรรค อนาคตามีผล ลั่นชีพวยชนม์ เข้าสู่พระนิพพาน **เอตัง พุทธศาสนันติฯ**

พระอาจารย์ตื้อ หรือ **หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม** ที่เป็นลูกศิษย์ของท่านเจ้าคุณ**พระอุบาลีคุณูปมาจารย์ วัดสุปัฏนาราม** จังหวัดอุบลราชธานี

พระปิยมหาราช คือ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้
 อาราธนามาอยู่ที่**วัดเทพศิรินทราวาส**

กรมพระยาสุวสีด และ**ท่านยา** ได้อาราธนาท่านเจ้าคุณ
พระอุบาลีคุณูปมาจารย์ กับ **หลวงปู่มั่น ภูริทัตตเถระ** ไปอยู่**วัดบรมนิวาส**
 ส่วนที่**วัดสระปทุม** ให้หลวงพ่อ**พระอาจารย์หนู**ไปอยู่ ได้ตั้งสมณศักดิ์
 เป็น **เจ้าคุณกิตติเถระ** ต่อมาเป็น เจ้าคุณ**พระปัญญาพิศาลเถร** เป็น
 เจ้าอาวาส**วัดสระปทุม** (วัดปทุมวนาราม) และท่านกนิพพานที่นั่น ส่วน
 ท่าน**เจ้าคุณอุบาลี** ไปนิพพานที่**วัดบรมนิวาส**

สำหรับ**ท่านอาจารย์มั่น** นาย**เตียง สิริขันธ์** ไปนิมนต์มาอยู่
วัดสุทธาวาส จังหวัดสกลนคร เลยนิพพานที่นั่น

พุทธคุณคาถา ที่อาตมาได้ นำกล่าวเป็น พุทธบูชา อัมมบูชา
 สังฆบูชา แก่พระคุณเจ้าทั้งหลาย ทั้งอุบาสกอุบาสิกา

ที่ว่ามานี้ หากข้าพเจ้ากล่าวผิดเพลอบ้างประการใด ขอให้
 พระคุณเจ้าทั้งหลาย พร้อมทั้งอุบาสก อุบาสิกา พระคุณเจ้าทุกพระองค์
 จงอโหสิกรรมให้แก่ข้าพเจ้าเถิด

ถ้าหากพระธรรมเทศนาที่ข้าพเจ้าได้อธิบายมานี้เป็นที่ถูกต้อง
 ตามพระบัญญัติ ไม่ขัดกับหลักแห่งพระสงฆ์ไทย ก็ขอให้พระคุณเจ้า
 ทั้งหลาย จงอนุโมทนาสาธุการด้วยเถิด

และจงน้อมนำเอาพระธรรมคำสอน ที่ข้าพเจ้าได้อธิบายมานี้
 แล้วนั้น ปฏิบัติลงที่กาย วาจา ที่ใจของท่านทั้งหลาย ทั้งอุบาสก อุบาสิกา

นิพพานัง ประระมัง สุขัง นิพพานะปัจจะโย โหตุ ข้าพเจ้าขอ
 อธิบายถึงผู้ที่เข้าสู่พระนิพพาน จากชาติกัณดารไม่ต้องกลับมาเกิดอีก
 ซึ่งเรียกว่า **วิมุตติสุข** อันพ้นจากโลกนี้

พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ให้แกเรา นักรธรรม นักกรรมฐานผู้ตั้งใจ
เอาพระนิพพานให้รู้แจ้ง ชาติจากความสงสัย **อุปสมานุสสติ** ให้ระลึก
ถึงคุณพระนิพพาน พระนิพพานก็อยู่ที่ใจของเรา

ใจไม่ฆ่าสัตว์ ใจดี เป็นศีล เป็นฉนान ใจก็เป็นนิพพาน

ใจไม่กินเหล้า ไม่กินสุรา ใจก็เป็นศีลเป็นฉนान ใจก็เป็นนิพพาน

ใจไม่ตีฆ้อง ตีกลอง ตีดลีสตีเป่า ใจก็เป็นศีลเป็นฉนान ใจก็เป็น
นิพพาน

ใจไม่ลูบไล้ชโลมทาของหอมอย่างชาวบ้าน ใจก็เป็นศีลเป็นฉนान
ใจก็เป็นนิพพาน

ใจไม่เอนนอนมายังที่นอน ภายในยัดด้วยนุ่นและสำลีอันสูงใหญ่
เหมือนพระราชามหากษัตริย์ ใจก็เป็นศีลเป็นฉนान ใจก็เป็นนิพพาน

ชาตะรุประรัชชตะ เงิน รฐเปี้ย หรือกระดาดษเศษที่นักปราชญ์
เขาทำกันออกมาใช้ทุกวันนี้ เป็นทรัพย์ของพระราชา อเมริกาเป็นผู้ทำ
ช่วยประเทศไทยให้เจริญ มีก็ใช้ไม่มีก็ไม่ใช้ ใจเราก็คือเป็นศีลเป็นฉนान
ใจก็เป็นนิพพาน

นี่แหละนักรธรรม นักกรรมฐาน วิปัสสนาจารย์ทั้งหลาย จงรู้
ด้วยใจเถิด พาลฆ่าสัตว์ไม่มีแก่ใจ พาลลักทรัพย์ไม่มีแก่ใจ พาลขี้ปด
ไม่มีแก่ใจ พาลเสพกามไม่มีแก่ใจ พาลกินเหล้าไม่มีแก่ใจ พาลกินข้าว
เย็นไม่มีแก่ใจ พาลตีฆ้องตีกลองตีดลีสตีเป่าไม่มีแก่ใจ ใจไม่พาลหา
ของหอมไม่มีแก่ใจ ใจไม่พาลนอนบนที่นอนอันยัดด้วยนุ่นและสำลี
อันสูงใหญ่ไม่มีแก่ใจ พาล**ชาตะรุประรัชชตะ** รฐเปี้ย เงินตราไม่มีแก่ใจ
จึงจะเป็นนิพพาน

เตสัง วุประสะโม สุโข รูปแตก รูปตาย ตั้งแต่หัวถึงตีน ตั้งแต่ตีน
ถึงหัว

ธาตุดิน คือ กระจก กับเนื้อ ชื้น ไม่ใช่พระนิพพาน **เตลิ่ง ธาตุน้ำ**
๑๓ ไม่ใช่พระนิพพาน **เตลิ่ง** ลัญญา ลมหายใจเข้าออก รูลม รูลมูก ลม
 เข้าลมออก จะห้ามลมไว้ไม่ได้ รูปาก รูกอ เป็นที่อยู่ของลม รุทวารหนัก
 ทวารเบาถ่ายปัสสาวะ ทวารหนักถ่ายอุจจาระออก จะห้ามลมไว้ไม่ได้
เตลิ่ง ลังขารเบื้องต่ำ ได้แก่ขา จะห้ามขาไว้ไม่ให้แก้มไม่ได้ ลังขาร
 ท่ามกลางได้แก่แขน บนได้แก่ศีรษะหรือหัว จะห้ามไว้ไม่ให้แก้มไม่ได้

นี่แหละ นักธรรม นักกรรมฐาน **จิตเป็นของไม่ตาย** ตัวตายนั้น
 คือ **รูปเป็นตัวตาย** ตัวตายตัวเวทนา ตัวตายตัวสัญญา ตัวตายคือ
ตัวสังขาร ตัวตายตัววิญญาณ

ตัวไม่ตาย ได้แก่ **จิตที่เป็นนิพพาน**

อสังขตธรรม ได้แก่ รูปธรรม เวทนาธรรม ไม่มีแก่จิต
อสังขตธาตุ เวทนาธาตุ ไม่มีแก่จิต **อสังขตปัจจัย**

ใจพ้นจากรูป ใจพ้นจากเวทนา ใจไม่มีเวทนา ใจพ้นจากสัญญา
 ใจไม่มีสัญญา ใจก็พ้นจากสัญญา ใจไม่มีสังขาร ใจก็พ้นจากสังขาร
 ใจไม่มีวิญญาณ ใจพ้นจากวิญญาณ ใจก็เป็นนิพพานนั้นแหละ

เมื่อใจเป็นนิพพานแล้ว **ชาติ** ความเกิดไม่มีแก่ใจ **ชรา** ความ
 แก่ไม่มีแก่ใจ **พยาธิ** ความเจ็บไข้ตัวร้อน ตัวหนาว ไม่มีแก่ใจ **มรณะ**
 ความตาย ความเกิดไม่มีแก่ใจ ใจก็เป็นพระนิพพาน พ้นจากความเกิด
 ความแก่ ความตาย ไม่ต้องกลับมาเกิดให้มันทุกข์มันยากลำบาก
 ในโลกนี้

ในคัมภีร์นิพพานสูตร **พระอนุรุธาจารย์** องค์การเผยแผ่
 ที่เฝ้ากระดุกของพระพุทธเจ้า และแจกจ่ายพระบรมสารีริกธาตุ ๑๖
 พระนคร ที่มาในเมืองไทยเรา คือ กรุงกัมพูชา หรือ**นครจำปาศักดิ์**

ทางเหนือมีเมืองหลวงพระบาง เมืองเชียงขวาง เชียงคำ

อุเหนือถึงเมืองเชียงรุ่ง อุใต้ถึงเมืองนครจำปาศักดิ์ แว่น (เขต,
แคว้น) หลวงเมืองอาภัสสร

เวลานี้ แว่นอาภัสสร หาย กลายมาเป็นจังหวัดสกลนคร หาย
หนที่สองใส่ชื่อจังหวัดนครพนม ธาตุห้วงของพระพุทเจ้า ธาตุห้วงนม
ก้าชวา ๑๓ องค์กร ธาตุห้วงนมก้าช้าย ๑๒ องค์กร พระอรหันต์กัสสปะ เป็น
ผู้นำมาบรรจุไว้ จึงตั้งชื่อว่า ธาตุพนม ในสมัยพระเจ้าเคมัง ผู้เป็นใหญ่
ในแว่นนี้ (แคว้นนี้)

แปลเป็นภาษาไทย นิพพานัง ประมัง สุธัญญัง คือ รูปสุญ เวทนา
ก็สุญ สัมมญาก็สุญ สังขารก็สุญ วิญญาณก็สุญ

จิตยังมีอยู่ นักขัตตะโต วา มะนุสสะโต วา เหมือนดั่งดาว
นักขัตตะฤกษ์ คือ ดาวมีอยู่ในอากาศ มนุษย์ผู้มีจักขุประสาท คือ ตา แขนง
หน้าขึ้นไปในอากาศเห็นเดือนดาวเต็มอยู่ในท้องฟ้า ตั้งฟ้าตั้งแผ่นดินมา

พระพุทเจ้ากุกสันโธ สร้างบารมีอายุยืนหกหมื่นปี เพราะท่าน
สร้างบารมีถึงสิบหกอสงไชย แสนมหากัป ก็ได้เข้านิพพานไปแล้ว
ได้ไว้ศาสนาหกหมื่นปีเท่าอายุ รวมเป็นหนึ่งในแสนสองหมื่นปี เดือนก็
ไม่ตาย ดาวก็ไม่ตาย ยังมีอยู่อย่างนี้

พระพุทเจ้าองค์ที่สอง มีพระนามว่าโกนาคะมะโน

องค์ที่สาม พระพุทเจ้ากัสสปะ สร้างบารมีเจ็ดอสงไชย แสน
มหากัป บารมีแก่กล้าแล้วมาเกิดในโลกนี้ อายุยืนหมื่นปี ได้ไว้ศาสนา
หนึ่งหมื่นปี รวมศาสนาได้สองหมื่นปีก็นิพพาน แล้วเดือนไม่ตาย ดาวไม่
ตายยังมีอยู่อย่างนี้

องค์ที่สี่ **พระพุทธเจ้าโคตโม** สร้างบารมีสี่อสงไขย แสนมหาภัย มาอุบัติเกิดขึ้นในโลก สอนมนุษย และเทวดา อุบาสก อุบาสิกา เอาจุก ขยายมาถวายเป็นลูกศิษย์ชั้นที่หนึ่ง พระยาอำมาตย์หกหมื่นสี่พันได้เป็น พระอรหันต์ และนางสาวพรหมจารีบวชเป็นสามเณรีเมื่ออายุครบ ๒๐ ก็มอบให้**พระนางโคตมิ** ผู้เป็นแม่หน้าของพระนางยโสธราพิมพา เป็นอุปชฌาย์ บวชเป็นนางภิกษุณีทั่วไปในสิบหกพระนคร ได้เป็น พระอรหันต์ก็มาก

เมื่อพระพุทธองค์ เสด็จบริณีพพานไปแล้วได้ ๓ พรรษา **พระมหากัสสปะ** ได้นิมนต์**พระบรมสารีริกธาตุ** มาบรรจุไว้ให้ชาวไทยเรา ที่อำเภอ ชาติพนม จังหวัดนครพนม

เวลานั้น **พระเจ้าพระยาจันทร์** เป็นเจ้าเมืองสกลฯ ซึ่งเป็นพระเจ้าแผ่นดิน ตอนนั้นมีโยมผู้หญิงคนหนึ่งอายุได้ ๑๘ ปี ได้ไปบวชเป็นนางชี หรือแม่ขาว สมัยก่อนนั้นคุณพ่อของแกได้ไปบวชเป็นลูกศิษย์ของ **พระกัสสปะ** ได้ไปถึงพระอนาคา

คุณพ่อของแกได้ไปเกิดเป็นพรหม ส่วนลูกสาวอยู่สวรรค์ชั้นหก เมื่อเสื่อม ถึงเวลาจุติ ได้ลงมาเกิดในเมืองเก่า (ที่เดิม) เกิดมาชาตินี้ได้เป็น พี่สาวใหญ่มีน้องสาว ๕ คน น้องชาย ๕ คน

ส่วนพี่สาว รักษาศีลแปดเป็นประจำตลอดชีวิต ธรรมของเก่ายังไม่ลืม คัมภีร์รัตนสูตร อิทัมปิ พุทฺเ ระตะนัง มงคลสูตร เรียกว่า มาตา ปิตุฯ ธรรมจักร สวรรค์หก พรหมสิบหก

เวลานี้คุณยายก็ตายไปแล้ว เมื่อคุณยายยังไม่ตายคุณยายเคย เข้าฌาน แล้วคุณพ่อที่เป็นพระอนาคา อยู่ชั้นสุทธาวาส ส่งวิญญานทิพย์ จิตทิพย์ลงมาสอนลูกสาวได้ ส่วนลูกสาวก็มีตาทิพย์ หูทิพย์ ใจทิพย์ ก็รับกันได้

นี่แหละ นักธรรม นักกรรมฐาน ผู้ที่ปฏิบัติจริงทำจริง แล้วย่อม
เห็นอยู่ที่ใจของตนเอง

ตรงกับที่พระองค์ตรัสไว้ในข้อที่ว่า **มะโนบุพพังคะมาธัมมา
มะโนสกุฎฐา มะโนมะยาฯ** ทุกสิ่งสำเร็จด้วยใจ ใจเป็นใหญ่ ใจเป็น
ประธาน วิญญาน คือ ใจ เป็นรากฐานของสิ่งทั้งปวง

คนที่สอง แม่ของท่านเจ้าคุณอุบาลีฯ พอถึงวันแปดค่ำ ก็หนุ่มขาว
หนุ่มขาว แต่วันธรรมดาก็หนุ่มดำเหมือนชาวบ้าน เมื่อจะถึงแก่กรรม
ได้ภาวนาอยู่ในห้อง จำศีลภาวนาอยู่ตลอดวัน ได้ยินเสียงทางหูว่า **“อินาย
ขึ้นมาเถิด”**

คุณยายก็ตอบว่า **“รอก่อน รอก่อน”** อยู่อย่างนี้พูดอยู่คนเดียว
ฝ่ายลูกสาวสงสัย จึงให้หลานสาวไปกราบเรียน**ท่านเจ้าคุณอุบาลีฯ** ท่าน
เจ้าคุณอุบาลีฯ ก็บอกความให้หลานสาวไปหาน้องชายหล้า (น้องสุดท้อง)
คือ **ท่านเจ้าคุณศีลวรคุณ**

เมื่อท่านเจ้าคุณศีลวรคุณได้ทราบแล้ว ก็จุกตุบเทียนให้
พระพุทธรูป ไหว้พระธาตุ ตั้งสัจจะอธิษฐาน ขอบุญกุศลไปช่วยคุ้มครอง
รักษาวิญญานของคุณแม่ เสร็จแล้วจึงออกจากวัดไป

เมื่อไปถึงแล้วก็ถามตามภาษาภาคอีสานว่า **“แม่ออกเว้าอีหยัง
เว้ากับไฟ กางคีนมาเว้าอุ่มฯ อยู่ผู้เดียว บ่แม่นแม่ออกเผอบ้อ”** (ตอน
กลางคืนคุณแม่พูดกับใคร เห็นพึมพำอยู่คนเดียว คุณแม่หลงไปไม่รู้ลี้ก
ตัวไซ้ใหม่)

ส่วนแม่ก็ตอบว่า **“เจ้าคุณฯ ลูกเอ๊ย แม่ออกบ่เผอดอก แม่ออกเว้า
กับแม่เฒ่าใหญ่ คือนางสุชาดา และนางสุธรรมา จะเอาอุมมารับเอาออกแล้ว”**

พอถึงเดือนสิบเอ็ด ออกห้าค่ำ คุณยายก็อาบน้ำชำระกายหนุ่มขาว
หนุ่มขาว รับอาหารข้าวต้มประมาณสี่ช้อนห้าช้อนเรียบร้อยแล้วก็เข้าภวนา

ใจก็ไปสวรรค์ ชั้นที่ทิ้งไว้ พอถึงวันขึ้นแปดค่ำก็เอาเศษของคุณยายไปเผา
จีเรียบร้อย

ส่วนโยมพ่อของท่านเจ้าคุณอุบาลีฯ ก็นุ่งขาวห่มขาวไปเผาศพของคุณ
คุณยายด้วย พอกลับมาสามทุ่มเศษท่านก็สั่งว่า **“ลูกหลานเอ๋ย แม่เฒ่า
สู่ไปแล้ว กูจะไปตามแม่เฒ่าสู่เนื้อ”**

พวกลูกหลานก็ถาม “พ่อเฒ่าจะไปที่ไหน” ตอบว่า “กูจะไปอยู่ป่าช้า
คือตายละสู่ ไปคืนนี้แหละ”

พวกลูกหลานก็ว่า “บ่แม่นพ่อเฒ่าเฝ้าเล่นบ่ หรือเฝ้าหยอกหลาน
สาวบ่”

พ่อเฒ่าย้าว่า “กูบ่เคยบอกสู่ว่าอย่างนั้น”

พอแจ้งสว่างขึ้น ลูกหลานไปดู ก็เห็นพ่อเฒ่านั่งในท่าภาวนาหมอบ
ติดอยู่กับหมอน

เดือนสิบเอ็ด ออกห้าค่ำ ถ้าจะว่าตามโลกเรียกว่า **ตายเอาใจไป
สวรรค์** แต่ชั้นตัวพ่อของท่านเจ้าคุณฯ ตายวันแปดค่ำ แต่ใจไปสวรรค์
ความอันนี้ **ท่านเจ้าคุณอุบาลีฯ** ท่านเป็นผู้เล่าให้อาตมาฟังเอง

มารดาของครูอาจารย์มั่น ปฏิบัติศีลแปดอยู่กับท่านอาจารย์มั่น
ภริยัตตเถระ นั่งก็ภาวนา นอนก็ภาวนา ได้สามวันสามคืน **ท่านอาจารย์
มั่น ภริยัตตเถระ** ก็เข้ามาช่วยฤทธิ์ของมารดา ก็กลับคืนมาได้

ท่านอาจารย์มั่น จึงถามมารดา มารดาตอบว่านางภิกษุณีโคตมี
นางอุบลวรรณเถรีภิกษุณี นางยโสธราพิมพาภิกษุณี ได้มาเยี่ยม
นับตั้งแต่นั้นไปอีก ๒๐ วัน แม่ออกจะได้ละชั้น

พอถึงเวลานั้น พอครบวันที่ยี่สิบ แม่ออกของท่านอาจารย์ก็
ทิ้งชั้นร์ตามที่แม่ออกกล่าวไว้จริงๆ

อันนี้จึงเป็นเครื่องแสดงว่า แม่ออกของท่านอาจารย์ยกจิตขึ้นไป
สู่สันติสุข พ้นจากทุกข์ในสงสาร

เรื่องนี้ ท่านอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ ท่านก็เล่าให้อาตมาฟังด้วย
เหมือนกัน

ในคัมภีร์พระพุทธศาสนานั้น เคยมีเรื่องเล่าไว้เป็นหลักฐาน ดังนั้น
จึงขอให้พวกนักปราชญ์ และนักธรรม นักกรรมฐาน จงยกใจของตนเอง
ทุกๆ คนให้ เป็น พระพุทธโธ ให้เป็นพระธัมโม พระสังโฆ

เมื่อใจของพระคุณเจ้าทั้งหลายได้พระพุทธโธ ขึ้นสู่ทวาราส เกิด
จากพระสังโฆ ที่สุดวิญญูณดับแล้ว (หมายถึง จิตสิ้นกิเลส อุปาทาน)
ก็เข้าพระนิพพาน

ข้าพเจ้า อาตมาภาพพระอาจารย์ตื้อ พุทธคุณ ธัมมคุณ สังฆคุณ
ขอถวายไว้เป็นพุทธานุชา ธรรมานุชา สังฆานุชา แต่พระพุทธเจ้าทั้งหลาย
ทุกพระองค์

พระบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อพระองค์จะเสด็จ
ดับขันธปรินิพพาน ได้บัญญัติศีลห้า บัญญัติศีลแปด บัญญัติศีลสิบ
บัญญัติศีลสองร้อยยี่สิบเจ็ด บัญญัติสิวรรค์หก พรหมลิกหก พระไตร-
สรณาคมน์ ไว้ให้แก่อุบาสก อุบาสิกา ศรัทธาทั้งชายทั้งหญิง ทั้งน้อย
ทั้งใหญ่ ทั้งบ่าวทั้งสาว

บุคคลผู้ได้รับศีลห้าได้ ก็เป็นญาติของพระพุทธเจ้า ถ้าหาก
รับไม่ได้ก็เป็นธรรมดา ยังอยู่ในโคตรของปฤกษน

ถ้าผู้ได้รับศีลแปด ก็เป็นโยมของพระพุทธเจ้า ถ้าหากผู้ได้รับ
ไม่ได้ก็เป็นธรรมดาไป

ถ้าผู้ได้รับศีลสิบได้ต้องมีครูมีอาจารย์ จะบวชเป็นสามเณร ต้อง
บวชโดยมีครูอาจารย์ บวชเป็นพระภิกษุจะต้องมีพระอุปัชฌาย์ กรรม
วาจาจารย์

ถ้าเราบวชเอาคนเดียวนั้นไม่ได้ จะสึกเอาคนเดียวอีกก็ไม่ได้ ต้อง
ลาสิกขาเพศ ลาครูบาอาจารย์เสียก่อนจึงสึกได้และถูกต้องตาม
พระบัญญัติ

ถ้าสึกคนเดียว บวชคนเดียว ท่านว่าจะไปเป็นเสี่ยวกับเทวดา
จะไปอยู่เวจิมหานรก ไม่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์

เป็นมนุษย์นี่ดีที่สุด เราต้องการอะไรได้ทั้งนั้น อยากกินข้าวก็มีกิน
อยากกินน้ำก็มีกิน เราอยากทำบุญหรือทำบาปก็ได้ทั้งนั้น

ถ้าเราไปอยู่เวจิมหานรกแล้ว ไม่มีข้าวมีน้ำ กินแต่ไฟ คือไฟระคะ
โทะสะ โมะหะ เป็นอาหาร เมื่อกินไฟลุกไหม้อยู่ตลอดเวลา ไม่มีวันที่จะดับ
ลงได้ ภาษาบาลีว่า **กุปฺปรมฺโหม อุกุปฺปรมฺโหม** เกิดแล้วตาย ตายแล้วเกิด
อยู่อย่างนี้ในโลกียะ อันนี้หนักล้นนับแสนปีก็ยังไม่หลุดพ้นไม่ได้

ใน**คัมภีร์มหาปัจฉริก** กล่าวไว้ว่า นางเทพยดามาชมดอก
ปาริชาติ เผลอพลาดตกลงมาเกิดเป็นมนุษย์ในเมืองมนุษย์คือ **เมืองลังกา
ทวีป** เป็นลูกสาว**เศรษฐีนั้นไซย** เศรษฐีใหญ่

เมื่อเติบโตแล้วได้มีสามีอย่างมนุษย์เรา ได้ลูกสาว ๕ คน ลูกชาย
๕ คน เมื่อใหญ่แล้ว ได้พร้อมทั้งลูกสาวลูกชายสร้างวัดขึ้นใหม่ใส่ชื่อว่า
เขตวนาราม บวชลูกบวชหลาน

อายุของคุณยายนั้นได้ถึงร้อยปี เอาวิญญาณไปสวรรค์ถึงต้นไม้
ปาริชาติ หาเทพดาเจ้า ก็ถามนางว่า คุณพี่ไปไหนมา คุณยายก็ตอบว่า
ไปลังกาทวีป ไปลังกาทวีป อายุได้ร้อยปีแล้วจึงขึ้นมา

๑๐๐ ปีของมนุษย์เป็น ๑ ชั่วโมงของสวรรค์

๑,๐๐๐ ปีของมนุษย์ เป็น ๑๐ ชั่วโมงของสวรรค์

นี่แหละนักกรรมเจ้าทั้งหลาย พระศาสดาของเราว่าอย่างนี้ ได้
บัญญัติพระศาสนาไว้ห้าพันปี แต่เทศนาสั่งสอนมนุษย์อยู่ ๔๕ ปี รวม
โลกียมนุษย์

เมื่อเป็นพระเจ้าแผ่นดินโลกุตรมนุษย์ ได้เป็นพระอรหันต์เข้า
พระนิพพานไปแล้ว พระนิพพานก็มีอยู่ไม่เสื่อมสูญ พระพุทธเจ้า
เข้านิพพานก็มีอยู่ในพระนิพพานไปแล้ว

พระโมคคัลลานะ พระสารีบุตร พระอนรุทธะ และ พระอานนท์
เข้านิพพาน ก็มีอยู่ในพระนิพพานนั้นแล

นางภิกษุณีทั้งหลาย ได้บวชกาย วาจา ใจ ใจก็เป็นพระนิพพาน
แล้ว เข้าพระนิพพานได้ด้วย

เหมือนกับ**พระจันทร์** พระจันทร์ไม่มีเกิด ไม่มีแก่ พระจันทร์ไม่มี
เจ็บ พระจันทร์ไม่มีร้อน ไม่มีหนาว **ดาว**ไม่มีเกิด ไม่มีตาย

คนเราเป็นบอเป็นบ้า คอยาว ตาขาว ลิ่นยาว ใช้ไม่ได้

ส่วน**พระธรรมคำสั่งสอน** เกิดจากหัวใจของพระพุทธเจ้า เกิดจาก
หัวใจของพระอรหันตเจ้าทั้งหลาย ทำไมพวกเราและท่านทั้งหลายจึงไม่รู้
ทำไมเราทั้งหลายจึงไม่เห็น

ถ้าเราเป็นพระอรหันต์ เป็นพระโสดาบัน เป็นพระอนาคามีได้ ก็เมื่อนั้นแหละจึงจะเห็นจะรู้ที่อยู่ของพระพุทธเจ้า ที่อยู่ของพระอรหันต์ เจ้าทั้งหลาย

เมื่อเป็นมนุษย์ ตาก็เป็นมนุษย์ หูก็เป็นมนุษย์ รูจมูกก็เป็นมนุษย์ ปากก็เป็นมนุษย์ กายก็เป็นมนุษย์ ตาเป็นมนุษย์ เห็นเงินก็อยากได้เงิน เห็นคำก็อยากได้คำ (ทอง) เห็นแก้วก็อยากได้แก้ว เห็นแหวนก็อยากได้แหวน เห็นลูกสาวก็รักลูกสาว เห็นหลานรักหลาน ตลอดถึงเหลน ไม่มีสิ้นสุด

เป็นมนุษย์ ฟังเสียงขับ เสียงลำ เสียงแคน เสียงแสดงธรรมเทศนา ถ้าขัดคอก็ผิดผีปู่ย่า หูช้ำ หูซ้าย เป็นของผีตาฝ้าย โกรธง่ายหายเร็ว

พุทโธ ก็อยู่ที่มนุษย์ ธัมโม สังโฆ ก็อยู่ที่มนุษย์ทั้งนั้น เราจะทำอย่างไรจึงจะไม่มองข้ามตัวมนุษย์นี้ไป ถ้าเรามองข้ามไปเราก็ไม่พบ มนุษย์พุทโธ ไม่พบมนุษย์ธัมโม ไม่พบมนุษย์สังโฆได้

กัณท์ที่ ๒

หัวใจมนุษย์

พระธรรมเทศนาของหลวงปู่ตี๋ อุดตมโม

ผู้หญิงเป็นพระอรหันต์ได้ ผู้ชายเป็นพระอรหันต์ได้ ฉายานามว่า **มนุษย์**

วาโต แปลว่า **ลม** ลมเป็นที่เกิด **อิทธิ** แม่ของเราก็มียม พ่อของเราก็มียม

พระพุทธเจ้าอาศัยลมเป็นที่เกิด เมื่อเป็นพระโฬิสต์ **เวสสันตะระ** ได้เกิดจากลม **พระเจ้าสังข์ชัย พระนางเจ้าสุสติ** เป็นพระเจ้าแม่ขันธ ๕ ของพระองค์ พระองค์เกิดจากขันธพระเจ้าสังข์ชัย และพระนางสุสติ

นางสุสติได้รับแล้วพรแก้วสิบประการ มือสิบนี่นี้แหละ เรียกว่า พร

บุตรทิพย์ ได้แก่ พระยาเวสสันตะระ **รูปทิพย์** หมายถึงขันธ ๕ เสวยสุขอย่างมนุษย์นิยม **ได้นางมัทรี** ได้ดอกบัว ๒ ดอก ดอกหนึ่ง **ชาลี** ดอกสอง **กัณหา** เกิดจากคุณยายตายแล้วทิ้งกระดูกหน้า ใจมีทาน มีศีล

สุตวา พรหม ๔ พรหมที่หนึ่ง ได้แก่ ตัวพระองค์ พรหมที่สอง ได้แก่ นางมัทรี พรหมที่สาม ได้แก่ พระกุมารชาลี พรหมที่สี่ ได้แก่ พระกุมารกัณหา

พระกุมาร**กัณหา** ผู้เป็นลูกสาวหล้า (คนเล็ก) ในขณะที่พ่อให้ทาน ได้ขอต่อพระยาให้รอมแม่หมักริมมาก่อน พ่อก็พูดว่า ไปอีนาย ไปอีนาย (คือ พ่อบอกให้ไปกับชูชก ไม่ต้องรอมแม่)

(กัณหาจึงว่า) ชาตินี้ผู้ข้าเป็นลูกพระยาเวสสันตะระ ชาติน้ำขอผู้ข้าอย่าได้มาเกิดเป็นลูกพระยาเวสสันตะระเจ้า แต่ไปเกิดกับพ่อใหม่ แม่ใหม่ ใส่ชื่อว่า **นางอุบลวรรณ** แปลเป็นภาษาไทยชาวเชียงใหม่ **นางดอกบัว** นี้แหละ

ไปที่ไหนอาศัยลมเป็นที่เกิด เมื่อลงมาชาตินี้ **พระโพธิสัตว์**อาศัยลม **พระเจ้าสุทโธทนะ**อาศัยลม **พระนางสิริมหามายา**เป็นที่เกิด ได้ ๗ วัน ลมของคุณยายสิริมหามายาแตก เรียกว่าตาย หิ้งกระดูกไว้ใจของคุณยายก็ไปเกิดเป็นนางเทวดาชั้น **ปรนิมมิตวสวัตติ**

เทวา สหุมนุสุสาเวสุ ปรนิมมิตวสวัตตินิ เทวานํ สหุํ สุตวา

นี้แหละนักธรรม นักกรรมฐานทั้งหลาย เมื่อเป็น **พระศรีธาตุ** (พระสิทธัตถะ) เรียกพระเจ้าจักรพรรดิ อาณิสสร์ท่าน**ชาลี**ลูกชายคนเดียว แก่พราหมณ์เฒ่า เมื่อเป็นจักรพรรดิได้อำมาตย์ ๘๔,๐๐๐ พระองค์ ไม่ขาดทุน ทานลูกสาวหล้านาง**กัณหา**แก่พราหมณ์ เมื่อออกบวชได้ นางภิกษุณี ๘๔,๐๐๐ นาง ไม่ขาดทุน

ทาน**นางมัทรี** เมียที่ดีของพระโพธิสัตว์ ได้นางมเหสีที่หนึ่ง เสวยสุขอย่างมนุษย์นิยม ได้บุตรชายคนหนึ่ง **เจ้าพระราหู**กุมาร

ส่วน**นางอุบลวรรณ**มีวชิกรรม พ่อไม่ให้อนุญาตแต่ไปตาม วิญญาณของผู้หญิง มาเกิดชาตินี้จึงถูกนายโจรข่มเหง เสียพระทัย ร้องให้ จึงไปไหว้พระพุทธรเจ้า พระพุทธรเจ้าจึงตัดสิน ลูกสาวของเรา

ไม่มีบาป ไม่มีอาบัติ (เพราะไม่ได้ยินยอมเป็นใจด้วย) ไม่ให้อุปาทาน อันใดมาผูกใจของลูกผู้หญิง เมื่อหายสงสัยแล้วได้พระอรหันตา เข้าพระนิพพานได้

พระนางยโสธราพิมพา ก็เป็นพระอรหันต์ **นางโคตมี** แม่เลี้ยงผู้เลี้ยงพระองค์นั้น ก็ได้เป็นพระอรหันต์

พระพุทธเจ้า ไปเทศนาโปรด**พระราชบิดา** ขอให้พระเจ้าพ่อทรงรับเอา **พระพุทธ** **ธัมโม** **สังโฆ** พุทธเป็นมรรค พุทธเป็นผล เพราะอาณิสสที่เจริญพุทธ จึงได้เป็น**พระโสดา** ธัมมเป็นมรรค ธัมมเป็นผล อาณิสสที่เจริญธัมมได้เป็น**พระสกิทาคามิมรรค** พระสกิทาคามีผล สังโฆเป็นมรรค สังโฆเป็นผล อาณิสสที่เจริญสังโฆ จึงได้ถึง**อนาคามิมรรค** อนาคามีผล ชั้นนี้แตกแล้วได้ถึงพระนิพพาน

ถ้าพระอรหันต์ทั้งหลายเป็นไปแล้ว แต่ก่อนก็เรียกว่า**อนาคา** เพราะสมบัติพระมารดาที่ยังไม่หมดอายุ ต้องบิณฑบาตเลี้ยงชั้นของคุณตาคุณยายอยู่ เมื่อชั้นของคุณตาคุณยายแตกไม่รับอาหารแล้ว พระอรหันต์ชั้นนี้ตายแตกแล้วจึงเข้านิพพานได้

นี่แหละหัวใจของพระพุทธศาสนา

ธัมมานุปัสสนาสติปัญญา ทำบุญก็ได้รับบุญไปจนได้สวรรค์ ทำบาปก็บาปไปจนถึงนรกอเวจี

ตัวอย่าง**พระเจ้าอชาตศัตรู** จับ**พระเจ้าพิมพิสาร**พระบิดา เข้าคุก ทรมานไม่ให้พอกินข้าว ใช้ด้วยวาจา (เป็นผู้สั่ง) ตก**โรรุระนรก** ๘ หมื่น ๔ พันปี มีไฟเป็นอาหาร

นี่แหละนักธรรม นักกรรมฐานเจ้าทั้งหลาย การสอนกรรมฐาน นอกรัตนนอกรอย ให้โทษแก่เราผู้สอน ให้โทษแก่คนผู้นับถือ และ จะหลงกันไปนอกรัตนนอกรอยเหมือนเต่าตกบ่อน้ำ ผู้เป็นครูก็เป็นเต่า ตกบ่อน้ำ ผู้เป็นศิษย์ก็เป็นศิษย์ตกบ่อน้ำ (วนเวียนอยู่ในวัฏฏสงสาร ใจยังไม่ได้พบพระธรรม) เลยไม่ได้เอรียเมตตริยามาเป็นพระอรหันต์ ไม่ทันพระพุทธเจ้า แต่เห็นศาสนา

อย่างเราท่านทุกคนวันนี้แหละ ๒๕๑๔ จึงได้มาเกิดพบพระพุทธ ศาสนาของพระพุทธเจ้า

ท่านก็ได้กินข้าว เอสาามีภรรยาก็ได้บุตรชายหญิง (ทำอย่างไร ก็ได้อย่างนั้น) ตามความปรารถนา

นี่แหละพระธรรม พระธรรมคือใจของเราทุกคน

๑. จิตตานุปัสสนา **จิตไม่ฆ่าสัตว์** จิตก็เป็นพระโสดาปัตติมรรค พระโสดาปัตติผล

๒. จิตตานุปัสสนา **จิตไม่ลักทรัพย์** จิตก็เป็นสกิทาคามีมรรค สกิทาคามีผล

๓. จิตตานุปัสสนา **จิตออกบวช** ไม่มีผ้ามีเมีย จิตนั้นก็ใช้อนาคามีมรรค อนาคามีผล

๔. จิตตานุปัสสนา **จิตไม่กล่าวมุสาวาท** จิตเป็นพระอรหันตมรรค อรหันตผล

หนึ่ง จิตไม่ฆ่าสัตว์ จิตเป็นศีล จิตเป็นฉนान จิตเป็นนิพพาน อยู่ที่หัวใจของเราทุกคน

สอง จิตไม่ลักทรัพย์ จิตเป็นศีล จิตเป็นฉนान จิตเป็นนิพพาน อยู่ที่หัวใจเราทุกคน

สาม จิตออกบวช จิตก็เป็นศีล จิตก็เป็นฉาน จิตก็เป็นนิพพาน
อยู่ที่หัวใจของเราทุกคน

สี่ จิตไม่ขี้ปด จิตก็เป็นศีล จิตก็เป็นฉาน จิตก็เป็นนิพพาน
อยู่ที่หัวใจของเราทุกคน

ห้า จิตไม่กินเหล้า จิตก็เป็นศีล จิตก็เป็นฉาน จิตเป็นนิพพาน
อยู่ที่หัวใจของเราทุกคน

ขอให้รักษารม นักรมฐาน จงเจริญธรรมให้มากๆ ตั้ง**พุทธโธ**
ใจของท่านทั้งหลายจะรู้จักพระพุทธเจ้า ตั้ง**ธัมโม** ใจของท่านทั้งหลาย
จะได้บรรลุโลกุตระธรรม ตั้ง**สังโฆ** จะได้ตัดสังขาร ตัดอุปาทาน แล้วใจ
ของท่านทั้งหลายจะได้พระอรหันต์

ขอนิมนต์พระคุณเจ้าตั้งพุทธโธ นั่งก็พุทธโธ กินก็กินพระพุทธโธ
พุทธโธคือใจของพระคุณเจ้านั้นแหละ

นั่งก็นั่งพระธรรม นอนก็นอนพระธรรม พระธรรมคือใจของ
พระคุณเจ้าทุกคน

นั่งก็นั่งสังโฆ สังโฆคือใจของพระคุณเจ้าทุกองค์ เดินก็เดิน
อยู่ในพระสังโฆ

นี่แหละคือหัวใจพระศาสนา **พระอาจารย์ดี อจลธมฺโม** ให้ไว้เป็น
ประโยชน์ในพระศาสนา

สวัสดี ดีพุทธโธ ให้ดีจริงๆ ดีธัมโม ให้ดีจริงๆ ดีสังโฆ ให้ดีจริงๆ

กัณฑ์ที่ ๓

ศาสดาเอกของโลก

พระธรรมเทศนาของหลวงปู่ติ้ว อดุลธัมโม

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สุมมาสมพุทฺธสฺส

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สุมมาสมพุทฺธสฺส

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สุมมาสมพุทฺธสฺส

มนุสฺสโสภา เอตํ พุทฺธศาสนนฺตํ ติ

พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานี้ก็เป็มนมนุษย์ เมื่อท่าน
เป็นมนุษย์นั้น **ทานบารมี** อยู่ใน **ทาน** การถวายของ ปราธนาอยากเป็น
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ศีลบารมี การรักษาศีล ๕ ศีล ๘ ปราธนาอยากเป็นพระพุทเจ้า

เนกขัมมะบารมี ใจคิดออกบวช

ปัญญาบารมี ความรู้ดีรู้ชอบในศีล ในฉาน แต่เป็นโลกียศีล
โลกียฉาน น้ำใจปราธนาอยากเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

วิริยะบารมี มีความเพียรให้ท่าน หรือความเพียรทำการงาน
ต่างๆ แต่น้ำใจปราธนาอยากเป็นพระพุทเจ้า

ขันติบารมี มีความอดทน ไม่มีเวรเป็นกรรมแก่ใคร แต่น้ำใจ
อยากเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เมตตาวารมี มีจิตเมตตาแก่เพื่อนมนุษย์ เพื่อนเกิด แก่ เจ็บ ตาย
อเวรา ไม่มีเวรแก่มนุษย์ ใจอยากเป็นพระพุทธเจ้า

อุเบกขาวารมี กระทำจิตเป็นกลาง วางจิตเฉย

สัสสारे สัสสารนุติ ตายแล้วเกิด เกิดแล้วตายไม่มีที่สิ้นสุด นับวารมี
ถึงสี่สองซัย แสนมหากัปปี ชาติที่สุดก็ได้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ก็เป็นมนุษย์นั้นแหละ

พุทธกุปเพน มนุสุเสน ศาสนาพระพุทธเจ้ากัศสปะสูญไปแล้ว
ไม่มีพระพุทธเจ้า ไม่มีพระพุทธศาสนา มีแต่ศาสนาพราหมณ์ ธรรมชาติ
มนุษย์ ผู้ถือพุทธก็มี ถือพราหมณ์ก็มี ถือไปตามอาการของมนุษย์

เทพยเจ้าจึงได้ปรึกษากันว่า มนุษย์จะได้เป็นพระพุทธเจ้า
หรือไม่ เทพยดาเจ้าทั้งสี่ มี**สิงกุฏอมตย์** **สัจจะเทวบุตร** **อาการีเทวบุตร**
เป็นต้น จึงกล่าวว่า **เอส ธมฺโม เอกญาโณ** มีพระยาธรรมเจ้าองค์หนึ่ง
คือ **เวสสันตะระ** ท่านตายจากมนุษย์นี้ และจักได้เป็นพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้า

เทพยเจ้าจึงขึ้นไปกราบอาราธนาถึง**ชั้นจาตุมหาราชิกา** จึงกล่าว
บทคาถาบาลีมีคชาว่า **กโรยตุเตมหารวีโร อารานฺกโร** ข้าพเจ้าทั้งหลาย
ขอโอกาสอาราธนาหน่อพุทธังกูร ผู้มีบุญตนประเสริฐ จงลงไปเกิดเกิด
พระเจ้าข้า

อุปมาดอกบัว ๒ ดอก ดอกหนึ่งได้แก่**พระเจ้าสุทโธทนะ** ดอกที่
สองได้แก่**พระนางเจ้าสิริมหามายา**

ดังนั้น **พระโพธิสัตว์** รับนิมนต์ แล้วลงมาจากสวรรค์ ในสวรรค์
พรหมก็เป็นสวรรค์เหมือนกันนั้นแหละ แต่ว่าเป็นชั้นๆ

พระเจ้าสุทโธทนะ ลงมาจากพรหม **ชั้นพรหมปริสัชชา**
พระนางเจ้าสิริมหามายา ลงมาจาก**พรหมปรโรหิตา**

ตัวพระโพธิสัตว์มหาพรหมมานี้แหละลงมาจากพรหมปฏิสนธิ
 ชาติเข้าท้อง**ยายวันพุธ** ยายฝันเห็นช้างเผือกได้อุ้มช้างเผือก ว่าลูกยาย
 จะเป็นผู้ชาย ลิบเดือนคลอด **เสด็จเจ็ดก้าว**ตื่นโลกิยะมานของท่าน

ทานบารมีเป็นฌานที่หนึ่ง ศีลบารมีเป็นฌานที่สอง เนกขัมมบารมี
 เป็นฌานที่สาม ปัญญาบารมีเป็นฌานที่สี่ วิริยะบารมีเป็นฌานที่ห้า
 ขันติบารมีเป็นฌานที่หก ลัจจะบารมีเป็นฌานที่เจ็ด **เสด็จเจ็ดก้าว**ตื่น
 นางสาวสนมได้เห็นด้วยจักขุคือตา กล่าวคาถาว่า **ธมฺมสุสฺวนกาโล**
อยมฺหากุตา ลูกยายบินได้ลูกตาบินได้หน้าอัศจรรย์

พระเจ้าสุทโธทนะ รับเอาแม่กับลูกไปไว้ได้ ๗ วัน พระมารดา
 สวรรคต คือตาย ทิ้งลูกเป็นกำพร้า พระแม่น้ำเลี้ยงไว้ ฤๅษีมาทำนาย
 จะได้เป็น**พระพุทธเจ้า**

พระฤๅษี ๓ องค์เข้ามาเฝ้า **พระพุทธเจ้าสุทโธทนะ** จึงอุ้มเอา
 พระราชบุตรไปกราบฤๅษี

พระฤๅษีมองเห็นแล้วด้วยฌาน จึงกล่าวเป็นภาษาบาลีว่า **อิทฺมปิ**
พฺพุทธ รัตนํ อิทฺมปิ สงฺฆे รัตนํ มหาปริสาลกฺขณานุกาเวเน อสีตยานุพฺพณ
ชานานุกาเวเน นวโลกุตฺตธรรมฺมานุกาเวเน สมยวิมฺุตโต อสมยวิมฺุตโต

อธิบายเป็นภาษาไทยถวายพระบรมบพิตรพระราชสมภารเจ้า
 พระราชบุตรพระองค์เจ้าออกบวชเป็นฤๅษี **พฺพุทธ รัตนํ** ได้เป็น**พระพุทธเจ้า**
 หนึ่งไม่มีสอง **เอโก สุริโย** พระอาทิตย์ดวงเดียว ชายคนนี้แหละจะได้เป็น
 พระ**พุทธเจ้า**

เมื่อท่านได้เป็นพระพุทธรเจ้าแล้วจะแสดงพระปรมาัตถ์ **พุทธปรณณตติ**
อิทมุปี สงฺฆะ รตนํ อลิตีพุทธรสาวก ๘๐ องค์ มีฤทธิ์ศักดิ์ดานุภาพ **อลิตยา**
นุพยณฺณชานานุภาเว

มหาปริสทกฺขณานุภาเว ฝ่าตี้นเป็นกงจรั ฝ่ามือเป็นดอกบัว
เมื่อท่านได้เป็นพระพุทธรเจ้าแล้ว จะเทศนาปรมาัตถ์ได้ชื่อว่า
พุทธปรณณตติ นวโลกุตตรมฺมานุภาเว แสดงธรรมแก้ประการ
เกิดจากวิญญาณหัวใจ พระโพธิสัตว์ **สมยวิมุตโต**

อาตมาเกิดมาเกินสมัย ก่อนสมัยตายเสียเปล่าๆ ไม่มีทางที่จะไป
สวรรค์ก็ไม่รู้ พรหมก็ไม่รู้ นิพพานก็ไม่รู้ **อสมยวิมุตโต** มนุษย์เกิด
ในสมัยท่านเป็นศิษย์ของท่าน **นวโลกุตตรมฺมานุภาเว จ** เทศนา
แก้ประการเกิดจากวิญญาณพระโพธิสัตว์ ถวายพระพรมหาบพิตร
พระราชสมภาร

เหตุนั้น พระองค์ใหญ่แล้วก็ได้เป็นพระเจ้าแผ่นดินครอบครอง
พระราชสมบัติเป็นพระเจ้าแผ่นดิน มีบุตรชายพระองค์หนึ่ง อายุ ๒๕ ปี
บารมีที่ได้สร้างไว้ ท่านเป็นปรมาัตถ์ คีลเป็นปรมาัตถ์ ตลอดถึงอุเบกขา
เป็นปรมาัตถ์

เมื่อเป็นพระปรมาัตถ์เกิดจากหัวใจแล้ว จึงเสด็จออกบวช
กาย วาจา ใจ เจริญกรรมฐานภาวนา ๖ ปี ได้เป็น**พระอรหันตสัมมา**
สัมพุทธเจ้า ประกาศพระศาสนาอยู่ ๔๕ ปี บัญญัติศีลธรรมกรรมฐาน
แล้วนิพพานไป

เมื่อจะปรินิพพานนั้นอายุของพระองค์ ๘๐ ปีแล้ว จึงพร้อม
พุทธสาวกไปเมืองกุสินารา พระอานนท์ พระกัสสปะ พระอนุรุทธะ
ข้ามแม่น้ำกุณฑามะ ที่อาบน้ำชำระกายแล้วไปถึงแม่น้ำหิระยะประเทศ
เข้าเขตกรุงกุสินารา เดือน ๖ ออก ๑๔ ค่ำ

พระเจ้ามัลลกะษัตริย์ มาเฝ้าพระพุทธเจ้า จึงเปล่งคาถาก่อน
จะปรินิพพานนั้นขึ้นว่า โยโข อานนุท ภิกขุ วา ภิกขุณี วา ภิกษุภิกษิตี
นางภิกษุณี นางสามเณรภิกษิตี เจ้าสามเณรภิกษิตี อุปาสโก วา อุปาสิกา วา ธมโม
จ วินโย จ พระธรรมจะเป็นครูสั่งสอน พระวินัยจะเป็นครูสั่งสอน
ปญฺจตฺโต โสโว ตถาคตบัพฺพญฺตีโวแล้ว

พรุ่งนี้อยู่ไม่ได้แล้ว **เตสั** รูปแตก รูปตายเสียแล้ว แต่ใจไปนิพพาน
เตสั เวทนาแตก เวทนาตายเสียแล้ว **เตสั** สัญญาแตก สัญญาตาย สังขาร
แตก สังขารตาย

อะโรมันตาย รูปก็ตาย เวทนามก็ตาย สัญญาก็ตาย สังขารก็ตาย
มีปาก ปากก็ตาย มีหัวใจ หัวใจก็ตาย **แต่ใจนั้นไม่ตาย ใจนั้นจะไป
นิพพานเสียแล้ว อันนี้ก็ประเสริฐ**

ทุดิย ปริเฆทอุปสโก วา อุปาสิกา วา โยมทั้งหลายเกิดมาในพุทธ
ศาสนา เป็นผู้ใกล้พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ใกล้อย่างนั้น อย่างไร
จึงจะเป็นผู้ใกล้ นั่งใกล้ก็ไม่ใช่ นอนใกล้ก็ไม่ใช่ และยืนใกล้ก็ไม่ใช่
ทำอย่างไรจึงจะเป็นผู้ที่ใกล้ โยมผู้หญิงผู้ชายทั้งหลาย

ทานบารมี ตั้งอยู่ในทาน การถวายทานของตามที่จัดหามาได้ มี
มากก็ทานมาก มีน้อยก็ทานน้อย ทานตามมีตามเกิด

ศีลบารมี ตั้งอยู่ในศีลห้า ศีลแปด **ธรรมบารมี** ตั้งอยู่ในธรรม
คำสั่งสอนของเราแล้ว ศาสนธรรมคำสั่งสอนของเราก็จริณฺ เต็มไปด้วย

พระโสดา ไม่เลือกผู้หญิงผู้ชายเต็มไปด้วยพระสภิกาคา ได้ทั้งหญิง
ทั้งชาย เต็มไปด้วยพระอนาคา เต็มไปด้วยพระอรหันต์ จิตวิญญาน
เท่ากันทั้งนั้น

เมื่อยมทั้งหลาย ทานบารมีก็ไม่ทำเลย ศีลบารมี ศีลห้า ศีลแปด
ก็ไม่เอา ธรรมคำสั่งสอนของเราก็สูญหมด หายหมด ไม่เป็นประโยชน์
แก่มนุษย์

ธมโม จ วินโย จ พระธรรมอยู่ที่ไหน เดิมที่อยู่ก็กายพระพุทธรเจ้า
ที่ใจพระพุทธรเจ้า น้อมเข้ามาในกายของเราก็เป็นตัวเดียวกันแหละ
พระธรรมที่ใจของเรา วินัยที่ใจของเรา

ธรรมนั้นคืออะไร รูปก็พระธรรม เวณาก็พระธรรม สัญญา
ก็พระธรรม ญาณก็พระธรรม ตาก็พระธรรม หูก็พระธรรม จมูก
ก็พระธรรม ปากก็พระธรรม กายก็คือพระธรรมนั้นแหละ ใจที่เราทำบา
ปาก็เกิดจากหัวใจนี้แหละ

สมมติถ้าเราทำนาก็ได้ข้าวกิน เอาผ้าเอาเมียก็ได้ลูกสาวลูกชาย
ตามความปรารถนา ถ้าเราไม่เอาเมียเอาผ้าก็ไม่ได้ลูกสาวลูกชาย

ธรรมทั้งหลายก็อยู่ที่หัวใจของเรา กายของเรา **วินโย** จงรักษา
วินัย ศีล ๒๒๗ ก็พุทธรวินัย มีศีล ๕ เป็นเค้า ศีล ๘ เป็นปลาย ศีล ๑๐
ศีล ๒๒๗ ก็เป็นปลาย

ศีลทั้งหลาย มีศีล ๕ เป็นเค้า ศีล ๕ เปรียบเหมือนแผ่นดิน
ศีล ๘ เหมือนต้นกล้วยต้นอ้อย ศีล ๒๒๗ เหมือนต้นข้าว

เปรียบเหมือนนายเศรษฐี จะทำนาที่ดี จะปลูกต้นกล้วยก็ดี
ต้นอ้อยต้นข้าวทั้งหลายนี้ปลูกลงในแผ่นดิน ไม่มีดิน กล้วยอ้อยทั้งหลาย
ก็ตาย

นี่แหละ **ศีลทั้งหลายมีศีล ๕ เป็นเค้า** (ต้น) เมื่อได้ศีล ๕ แล้ว
ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ ก็ได้เค้า

ศีล ๕ ก็เค้าขาของเราทุกคน เค้าแขนของเราทุกคน ศีล ๕ ก็หัวใจ
ของเรา นี่แหละ **หัวใจนั้นคืออะไร?**

การที่เราเกิดมานี้เรียกว่าผู้หญิงผู้ชายนี้ เป็นเพียงแต่ชั้น
เท่านั้น **ส่วนใจนั้นทำให้เป็นพระอรหันต์ได้** เหตุนั้น **ธรรมอรหันต์** ก็คือใจ
นั้นแหละ

เวรมณีไม่ฆ่าสัตว์เป็นธรรมที่หนึ่ง เวรมณีไม่ลักทรัพย์เป็น
ธรรมที่สอง เวรมณีไม่ประพฤติผิดในกามเป็นธรรมที่สาม เวรมณี
ไม่กล่าวมุสาวาทเป็นธรรมที่สี่ เวรมณีไม่กินเหล้าเมาสุราเป็นธรรม
ที่ห้า นี่แหละธรรมะอยู่ที่นี้ จึงจะแปลเวรมณีออกเป็นภาษาไทย

กายานุปัสสนาสติปัญญา รูปชั้นนี้เป็นกายที่หนึ่ง เวทนาชั้น
เป็นกายที่สอง สัญญาชั้นเป็นกายที่สาม สังขารชั้นเป็นกายที่สี่
วิญญาณชั้นเป็นกายที่ห้า นี่แหละเรียกว่า **กายานุปัสสนาสติปัญญา**

กายานุปัสสนา เรามีกาย ไม่พากายไปฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติ
ผิดในกาม กล่าวมุสาวาท ดื่มสุรามาเมา กายก็กลายเป็นพระพุทธรเจ้า
ใจก็เป็นพระพุทธรเจ้า กายเราใจเราทุกคนนี่แหละ

๑. แปลมาที่กายของเรา ใจของเรา รูป เวทนา สัญญา สังขาร
วิญญาณ เป็นไปตามรรค ใจไม่ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม
กล่าวมุสาวาท ดื่มสุรามาเมา ใจเป็นไปตามผลหนึ่ง พุทโธคือใจของเรา

๒. รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เป็นไปตามรรค ใจไม่
ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม กล่าวมุสาวาท ดื่มสุรามาเมา

ใจนั้นเป็นโสดาผล

๓. รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เป็นโสดาบรรค
ออกบวชไม่มีพัวเมีย ใจนั้นเป็นโสดาผล

๔. รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เป็นโสดาบรรค
ไม่ซี้ปด ใจเรานั้นเป็นโสดาผล

๕. กายานุปัสสนา เรามีกายไม่พากายไปกินเหล้า กายกับใจ
ก็เป็นโสดาผล

อริยบุคคล เกิดจาก พุทฺโธ ฌัมโม สังโฆ

อรหํ สมฺมาสมฺพุทฺโธ ฆ่าสัตว์ก็ละแล้ว ยังแต่พระพุทฺโธ ฌัมโม
สังโฆ คือใจของเราทุกคน

ลักทรัพย์ละแล้ว ยังแต่พุทฺโธ ฌัมโม สังโฆ คือใจของเราทุกคน
เสพกามก็ละแล้ว ยังแต่พุทฺโธ ฌัมโม สังโฆ คือใจของเราทุกคน

พุทฺโธอยู่ที่ไหน อยู่ที่ใจของเรา พุทฺธภายใน พุทฺธภายนอก

พุทฺธภายใน ได้แก่ใจที่บริสุทธิ์ ใจที่บริสุทธิ์ ใจที่ไม่เป็นใ้
ใจดีใจงาม ใจซื่อสัตย์ ใจมีศีลธรรม **พุทฺโธ**เกิดจากใจของเราทุกคน
ฌัมโมก็ใจ **สังโฆ**ก็ใจ ใจเป็นพระพุทฺธเจ้า พระธรรมเจ้า พระสังฆเจ้า
นี้เรียกว่า**พุทฺธภายใน**

พุทฺธภายนอก ได้แก่ ตาของเรา ถ้าตาบอดตาเสีย ตาไม่มีพุทฺธ
ตาไม่สักไม่ช่าง ตาไม่เฒ่า ไม่โง่ ไม่บง ตาอย่างนั้นไม่ใช่ตามีพุทฺธ

ตามนุษย์เราท่านทั้งหลายผู้ถือพุทฺธศาสนา **พุทฺธภายใน** ได้แก่
ใจของเราทุกคน **พุทฺธภายนอก** ได้แก่ตาอันนี้เป็นองค์ที่หนึ่งและ

องค์ที่สอง

พุทธภายในคือใจที่บริสุทธิ์ คือ ใจมีทาน ใจมีศีล ใจมีธรรม
พุทธเกิดจากใจของเราทุกคน **ธัมโม สังโฆ** ก็เหมือนกัน ใจเป็นพระพุทธร
 พระธรรม พระสงฆ์ อันนี้แหละเรียกว่า **พุทธภายใน**

พุทธภายนอก พุทธก็หูของเราทุกคน ธัมโม สังโฆ ก็เหมือนกัน
 หูเป็นพระพุทธร พระธรรม พระสงฆ์

หูหนวกหูเสีย หูไม่มีพุทธ ได้แก่ หูกระเช้า หูกระทะ หูกระบุง
 หูอย่างนั้นไม่มีพระพุทธร หูมีพระพุทธร ได้แก่ หูมนุษย์เราท่านทั้งหลาย
 ผู้ถือพุทธศาสนา

พุทธภายในก็คือใจของเราท่านทุกคน พุทธภายนอกก็คือ
 หูอันเป็นองค์ธรรมที่สอง พุทธภายใน ใจอันบริสุทธิ์ ใจมีเมตตา
พรหมวิหารอันเป็นฐานที่อยู่ของใจ ได้แก่ **เมตตาพรหมวิหาร**แก่
 เพื่อนมนุษย์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย **อเวรา** อย่าได้เป็นเวรแก่มนุษย์

กรุณาเจโต กรุณาแก่เพื่อนมนุษย์ เพื่อนเกิดมาร่วมสุขร่วมทุกข์
อพยาปชชาโทนุต อย่าพยาบาทกัน อาฆาตผูกเวรกัน

มุทิตาเจโต มุทิตาจิตอ่อนหวาน ผู้เกิดก่อน เป็นญาติตายาย ผู้เกิด
 มาทีหลังเป็นลูก หลาน เหลน

อุเบกขาพรหมวิหาร กระทำจิตเป็นกลางวางจิตเฉยๆ

พุทธ ตั้งใจของเราให้มีพระพุทธร ธัมโม สังโฆ ตั้งใจของเรา
 ให้มีพระธรรม พระสงฆ์ **ชาวพุทธ**ให้ชาวลงที่ใจของยาย ธัมโม
 สังโฆ ให้ชาวพระพุทธร ธัมโม สังโฆ ที่ใจของคุณยายคุณตาทุกคน

ผ้าเหลือง พุทธร ธัมโม สังโฆ ก็ให้เหลืองลงที่ใจของเราทุก
 พระองค์กันเกิด

นี่เพราะพระพุทธานุภาพ นี่แหละพุทธานุภาพ

พุทธานุภาพ ได้แก่ ปากของเรา ธัมโม สังฆโม ได้แก่ปาก ปากเป็นพระพุทธานุภาพ พระธรรม พระสงฆ์ ปากไม่มีพระพุทธานุภาพ ได้แก่ ปากน้ำบ่อ ปากน้ำบวช ปากน้ำคนโต ปากหม้อ ปากไห ปากอย่างนี้เป็นปากไม่มีพุทธานุภาพ ปากมีพุทธานุภาพ ได้แก่ ปากมุนษย์ทั้งหลาย

หูไม่มีพุทธานุภาพ ได้แก่ หูกระเซ้า หูกระช้ำ หูกระทะ หูกระบุง หูมีพุทธานุภาพ ได้แก่ หูมุนษย์

ตาไม่มีพุทธานุภาพ ได้แก่ ตาไม้สัก ไม้ซาง ตาไม้ไผ่ ตาไม้ไร่ ตาไม้บง ตาไม่มีพุทธานุภาพ ได้แก่ ตามนุษย์ เราทำนทั้งหลายทุกคน

พุทธานุภาพ ก็คือใจของเรา **พุทธานุภาพ** ได้แก่ ตาของเรา **ปากไม่มีพุทธานุภาพ** ได้แก่ ปากน้ำบ่อ ปากน้ำกระบวย ปากหม้อ ปากไห **ปากมีพุทธานุภาพ** ได้แก่ ปากมุนษย์ของเรา **พุทธานุภาพ** ก็คือใจ **พุทธานุภาพ** ได้แก่ ปากของเรา

ขอให้นักกรรมฐานทั้งหลาย ผู้มีพุทธานุภาพแล้ว สวรรค์ ๖ พรหม ๑๖ พระนิพพาน ก็จะเป็นของท่าน ถ้าหากนักธรรม นักกรรมฐาน ละพุทธานุภาพ ธัมโม สังฆโม แล้ว มันไกลพุทธานุภาพตั้งหมื่นวาแสนวา จะนั่งภาวนาเอาสวรรค์ ๖ พรหม ๑๖ พระนิพพาน จนกระตุกหักก็ไม่ได้สวรรค์นิพพานหรอก

ถ้ามีพุทธานุภาพ ธัมโม สังฆโม เป็นผู้รู้สวรรค์ รู้นิพพาน ปรารถนาสวรรค์ ปรารถนานิพพาน ก็จะได้สวรรค์ และนิพพานตามความมุ่งมาดปรารถนา **ขอให้ท่านทั้งหลายจงตั้งอยู่ในพุทธานุภาพเถิด อายุ วรรณ โสภณ สุขี พลี**

กัณท์ที่ ๔

หลักของพระโพธิสัตว์

พระธรรมเทศนาของหลวงปู่ติ้ว อุดมโม

ขอถวายหลักของพระโพธิสัตว์ ได้แก่ โคตมโคตร วาสาสนธรรม
ไว้แล้ว พระองค์ก็นิพพานไป

พระโพธิสัตว์ เมื่อเกิดเป็นพระเวสสันดร

พระเจ้าพ่อสัทธชัย พระแม่สุสติ เกิดจังหวัดเมืองมหาชัยก้องแก้ว
ส่วนไทยขาดแก้วเวลานี้ตกอยู่เมืองศรีพันดอน เมืองนครจำปาศักดิ์

ภรรยาพระเวสสันดรชื่อ **นางมัทรี** สวยสุขได้ลูก ๒ คน **ชาลี**
กัณหา

พราหมณ์มาขอช้างเผือก ให้แก่พราหมณ์ ชาวเมืองขับไล่
ก็ได้พานางมัทรี ท้าวชาลี นางกัณหา ไปบวชเป็นฤๅษีทั้งผัวทั้งเมีย
อยู่ในป่าไม้หิมพานต์นานได้ ๗ เดือน

ตาพราหมณ์อายุ ๘๙ ปี ได้เมียสาว หลากไม่ได้ จึงเข้าไปขอ
กับพระเวสสันดร พระเวสสันดรก็ได้ทานลูกชายลูกหญิงให้แก่พราหมณ์

พราหมณ์เอาไปแล้ว **พระยาอินทราชา** ขออิษฐานเพศ
เป็นพราหมณ์แก่มาขอนางมัทรี ท่านก็ให้ท่านไปแก่พราหมณ์

พราหมณ์หยิบไม้เท้า นางก็หยิบไม้เท้าส่งให้ แล้วตามพราหมณ์ไปจนสุดสายตา **พระอินทร์**ก็นิมิตกายให้นางได้เห็นและให้**พรแก้ว ๑๐ ประการ** ว่าแล้วก็เสด็จขึ้นไปชั้นฟ้าชั้นดาวดึงส์

จังกกล่าวถึงพราหมณ์เฒ่า **พาชาติ กัณฑา**ไป เทวดาบังหนทาง จึงหลงเข้าไปหา **พระเจ้าปู่ พระเจ้าย่า** จึงได้ไถ่ตัวไว้แล้วจึงถามหลานชาย **เจ้าชาติ**จึงเล่าอาหารของกินในป่า กินเผือกกินมัน มันอ่อน อ่อนสุก ผลหมากไม้ต่างๆ

พระเจ้าปู่ พระเจ้าย่า ก็ได้ส่งไปอาราธนากลับมาแทนสมบัติ **พระโพธิสัตว์**ได้กลับมาถึงปราสาทเรือนหลวง ก็คิดขึ้นในใจ เสนาบดี กระทรวงมหาดไทยเขาก็ไปถวายข้าวของเงินทอง เงินราว เงินบาท เงินอัฐ เงินไพ เงินรถ เงินสตางค์

ด้วยอาณาภาพพระโพธิสัตว์ **พระอินทราชา** ได้หว่านแก้วมณีโชติ แก้วเพชรแก้วพลอยตกลงในวันนั้นเพียงเอาคนเฒ่า เพียงหัวเขาคณเณร แก้วปะปากแก้วฟ้า หยาดลงมาใส่ตังใส่เนา ตกใส่สวน ตกในที่ของใครก็เป็นของคนนั้น นอกจากนั้นเป็นของพระโพธิสัตว์

ประเทศ**ภาคอีสาน**ของเราไม่มีหิน มีแต่ดินทราย แก้วนั้นตกลงไปในเมืองนาคไต้ น้ำมหาสมุทร

ภาคทิศตะวันตกนครลำปาง พระเวสสันดรเจ้าเป็นเค้าโพธิสัตว์ อำเภอดิน อำเภอมืองลี่ อำเภอมุกออย เขาเอาเป็นสินค้า เรียกว่า **แก้วโป่งข่าม** อยู่ในแก้วรูปนกก็มี รูปปลาที่มี รูปเทวดาก็มี **แก้วอินสวน** เม็ดเท่าหมากมะขามป้อม อย่างมนก็มี อย่างแบก็มี เราดูในแก้ว ต้นไม้ ต้นหญ้าเอารากขึ้นบนฟ้า ไบหย่อนลงมา ยังมีอยู่ แก้วอย่างที่สองคล้ายตาตุ๊กแทน ถ้าตาเขามีพยาธิ เอาน้ำเข้าใส่แก้ว เอากิน เอาอาบ เอากินกายก็สบายขึ้น

แต่อายุของพระองค์ยืนได้ ๕๐๐ ปี ได้ให้ความลำบาก จึง
อธิษฐานใหม่ ถ้าได้เป็นพระพุทธเจ้าให้มีอายุได้ ๘๐ ปี

นี่แหละนักธรรมทั้งหลาย ตายจากพระเวสสันดรแล้ว เกิดชาติ
ที่สองที่จังหวัดเชียงใหม่ อำเภอจอมทอง เป็นพระภริทัต จำศีลชั้นกาย
ศีลชั้นวาจา ศีลชั้นใจ

ตายจากภริทัตแล้ว ไปเกิดที่เมืองลังกาชื่อรัสสีพรหมนา
บวชไม่เอาเมียเรียกเนกขัมมะ

ตายจากชาตินั้นแล้วเป็นเจ้าของพระยามโหสถ เจ้ากรุงทเวทหะ
มีเมียนางอมร เป็นคู่อยู่ด้วยกัน มีลูกสาว ๒ ลูกชาย ๒

ตายจากชาตินั้นแล้วไปเกิดที่เมืองมิลิลา เจ้าเมืองพม่า ใส่ชื่อ เมือง
แมนไทยใหญ่ ไทยเงี้ยว เมียของเพื่อนนางนกยูงทอง นางแก้วมณี มี
ลูกชาย ๒ คน ลูกหญิง ๒ คน

ตายจากชาตินั้นแล้ว (บำเพ็ญ) ชั้นติบารมี ภาษาเขาเรียก
เตมียี่ไฉ้ เกิดที่เมืองตุมวัง พารอนหาดโหนยติงเง้ชาย่งวน เดียวนี้ใส่ชื่อว่า
อินโดจีน

ตายจากชาตินั้นแล้ว (เกิดที่) จังหวัดอุตรดิตถ์ เรียกว่า อ้ายเงาะ
สุวรรณสาม

ตายจากชาตินั้นแล้วได้ไปเกิดที่เมืองกุ่มกามอ้งวะ อังกษมาตี
ได้ใส่ชื่อเมืองมันตะเล ชื่อของพระโพธิสัตว์จันทะกุมาร

(ตอนต่อจากนี้ หลวงปู่ตื้อ ได้กล่าวพระนามพระบาทสมเด็จพระ
พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ และเชื้อพระวงศ์ชั้นสูง
บางพระองค์ ทำนองว่าสืบเชื้อสายมาจากพระโพธิสัตว์ ด้วยผู้เขียนไม่มี
โอกาสสืบสวนประวัติศาสตร์ หรือพงศาวดารเกี่ยวกับเชื้อพระวงศ์

ในตอนนี้ เพื่อป้องกันความสับสน จึงขอการนำเสนอพระธรรมเทศนา
ในตอนนี้ ต้องกราบขออนุญาตและกราบขอขมาหลวงปู่ ไว้ ณ ที่นี้
ด้วย__ปลื้ม นิคมานนท์)

...สมเด็จพระพันปีเป็นน้องสาว นี่แหละพูดใกล้ๆ

ส่วนตายจาก**จันทะกุมาร**แล้ว ไปเกิด**เมืองสังกะสี** ใส่ชื่อว่า **เจ้า
ธัมมิกะบัณฑิต** นี่แหละ**เมตตาบารมี** เมืองสังกะสีหายกลายเป็น**เมือง
หงษ์สาวดี** มอญ

ตายจากชาตินั้นไปอยู่เป็นมหาพรหม ชั้นที่ ๑ **พรหมปริสัชชา**
ลงมาเกิดเมืองกบิลพัสดุ์ พรหมองค์ที่ ๒ **นางพรหมปะโรหิตา** ลงมาเกิด
คว้านกบิลพัสดุ์ต่อกับกรุงเทวทหะกษัตริย์คู่อยู่ด้วย

มหาพรหมาเวหาเข้าห้องยายวันพุธ พ่อก็พุธ แม่ก็พุธ ลูกก็พุธ

พระเจ้าสุทโธทนะ ทำการกุศลอะไร (ก็ตาม ใต้อธิษฐานว่า) ขอให้
ข้าพเจ้าได้เป็นพ่อของพระพุทธเจ้า **คุณยาย**ก็เหมือนกัน ข้าพเจ้าหนึ่ง
ดอกไม้ดอกหนึ่ง ขอให้แม่พระพุทธเจ้าสมปรารถนา

เมื่อ**พระโพธิสัตว์**เข้าสู่ห้อง ยายก็ฝัน**อัมข้างเผือก** ขี้ข้างเผือก
ลูกายเป็นผู้ชาย วิชาญาณใจส่องเห็นลูกได้ ๑๐ เดือนเต็ม**บริบูรณ์**
ไปเที่ยวดอกไม้เดือน ๖ เพ็ญ วันพุธ ปวดอุทร มหาอำมาตย์เอาผ้าขาว
มาปูไม้หัน ผินหน้าไปทิศบูรพา ตะวันออก บ่ายโมง อุตตมะฤกษ์ คลอด
ลูกออกมา ยืนคลอດ ไม่มีเลือดเหมือนนางไก่แก้ว ไข่ออกมาแล้วไม่มี
เลือดไม่มียาง เสด็จ ๗ ก้าวตื่น

สมเด็จพระสมณเจ้ากรมพระยาฯ สันนิษฐานว่า พระศาสดาเสด็จ
ประกาศศาสนา ๗ พระนคร

นี้ไม่ใช่คำสอนพระอรหันต์ นักปราชญ์พวกนี้ขาดหนึ่งว้าว (หลวงปู่ตื้อ ใช้คำว่า **ขาด** เทียบกับเสียงของคำว่า **ปราชญ์**) ขาดหนึ่งควาย ขาดหนึ่งหมู ขาดหนึ่งเบ็ด ขาดหนึ่งไก่ ขาดหนึ่งนกใส่ ขาดหนึ่งนกกระหา เขียดตะปาด งอยขอนลิ้นยาว ตาขาวขี้ปด พุดตามัตถ์หาความพอใจ

ในคัมภีร์มหาปัจจกรีก อังคุตตระนิกาย พระอรหันต์ทั้งหลายได้บัญญัติไว้แล้ว **ทานบารมี** เป็นโลกียะฌานของพระองค์ พากันหาได้เสด็จได้

ทานบารมี ทานชาลิลูกชายคนเดียว ได้อำมาตย์ขึ้นใกล้แปดหมื่นสี่พัน **ทานะอุปปะบารมี** ทานลูกสาวนางกัณฑาคนเดียว ออกบวชได้นางภิกษุณีสาวกแปดแสนสี่หมื่น **ทานะปรมัตถบารมี** ทานพระนางมัทรี เมื่อมาเป็นพระจักรพรรดิได้นางสนมหกหมื่นสี่พันนาง มี**พระนางยโสธราพิมพา** เป็นคู่

สีละบารมี เป็นฌานที่สอง เมื่อเป็น**ภริทัต** รักษาศีลชั้นใจ

เนกขัมมะบารมี เป็นฌานที่สาม **พระพรหมนารถ** ฌานเกิดจากใจ

ฌานที่สี่ **ปัญญาบารมี** เมื่อเป็น **เจ้ามโหสถ** พระยา ๗ หัวเมือง จะมารบ ใช้ปัญญา **พุทธปัญญา** **ธรรมปัญญา** **สังฆปัญญา** เป็นพี่น้องกันหมด ไม่มีเวรต่อกัน

วิริยะบารมี **เจ้าชนก** ความเพียรรักษาศีล

ขันติบารมี ความอดทนไม่มีท้อใจ

สังจาจะบารมี เป็นฌานที่เจ็ด

จึงพาขันธ์เหาะได้บินได้ นางมเหสีทั้งหลายเห็นได้ด้วยตา ยกมือขึ้นไหว้ แสดงเสียง **ธมฺมสุสวนกาโล อยมฺพทนต์ตา** ลูกยายเหาะได้ นำกราบนำไหว้ เป็นภาษาอิสาน **สะออนเน้อ**

เสียงดังไปถึงพระเจ้าสุทโธทนะ รู้แล้วเอารถมารับเอาแม่ลูกไปได้
ได้ ๗ วัน **คุณยาย**ก็ตาย อย่างกลัวอย่าสะดุ้งหวั่นไหว ทำหัวใจ
อย่างแก้วมณีโชติ

ตัวรูป ตัวเวทนา ตัวสัญญา ตัวสังขาร ตัววิญญาณ พ่อของเรา
ไปไหน พ่อก็ตายแม่ก็ตาย **อนตีโต** ห้ามความตายไม่ได้

ส่วนใจ**พระแม่เจ้าศรีมหามายา** ไปอยู่สวรรค์ชั้น ๖ ละลูกเป็น
กำพร้า **พระแม่น้ำโคตมี** เลี้ยงหลานไว้

นางศรีมหามายาตายแล้ว เอน้องเป็นเมีย ให้นาม**พระศรีธาดุ**
โคตมโคตร (พระสิทธัตถะ โคตมโคตร) ถ้าให้นามโคตมีมันตรงกับชื่อ
น้องสาว

พระฤๅษี ๓ พระองค์ จากอารามมาเฝ้าพระเจ้าสุทโธทนะ อุ้มลูก
ไปไหว้ฤๅษีทั้งสามองค์ ใส่ชื่อว่า **สิทธัตถราชกุมาร** (ทางอิสานเรียกว่า
ศรีธาดุราชกุมาร) หรือพระเจ้าจักรพรรดิ กล่าวคำทำนาย

อิทมปิ พุทุเรตณั อิทมปิ ธมฺเมตณั อิทมปิ สงฺฆเรตณั มหาปุริ
สลกฺขณานุกาเวน อสตีตยานุพยฆฺชานานุกาเวน นวโลกุตฺตร ธมฺมานุกา
เวน สมยวิมุตโต โหติ

แปลเป็นภาษาไทย ถวายพระบรมมพิชราชสมภารเจ้าลูกพ่อ
เจ้าออกบวชเป็นพระฤๅษีเจริญพระกรรมฐานได้เป็นพระอรหันต์
อิทมปิ พุทุเรตณั ใหญ่กว่าโลก พระอาทิตย์มีดวงเดียวไม่มีสอง
ชายคนนี้จะแหละจะได้เป็นพระพุทธเจ้า

ชายพวกนั้นเป็นชายไหลเล้งไหลไปไหลมา **อาโปธาตุ** แปลว่าน้ำฝนตกในป่าหิมพานต์ที่ใกล้ที่ไกล น้ำนั้นจะไหลลงมาถึงน้ำมหาสมุทรพัดเอาทรายทั้งหลาย เหมือนน้ำใจชายเกิดใกล้เกิดไกลมาบวชเป็นศิษย์ของท่าน

ได้เป็นพระพุทธรเจ้าแล้ว **อิทมปิ รมเมรตณ** อสีติสาวกใกล้ ๘๐ พระองค์ รับพุทธมหาสาวกหลายล้านหลายแสนคน ถวายพระพร **มหาปฐิสลภขณานุภาเวน** ฝ่าตีนเป็นกงจักร ฝ่ามือเป็นดอกบัว

อสีตยานุพยัญชานานุภาเวน เมื่อเป็นพระพุทธรเจ้าแล้วจะเขียนอักษรศาสตร์เกิดจากหัวใจของพระองค์ อักษรเก่าที่พระองค์เรียนนั้นเป็นอักษรมาจากพระเจ้าจักรพรรดิ ถึงแปดหมื่นสี่พันกษัตริย์ เมื่อพระองค์เกิดมาก็เรียนอักษรประจำชาติเหมือนทุกวันนี้

และคนโบราณเรียน**หนังสือธรรม** หรือ **หนังสือลาว** เวลาที่เรียน**หนังสือไทย หนังสืออังกฤษ** ได้เป็นเจ้านายให้เจริญทั่วถึงกัน ๒ อักษร

ที่พระพุทธรเจ้าเทศน์เรียกว่า **หนังสือขอม พระพุทธโฆษาจารย์** อยู่ที่เมือง **อินทะปัตตะ** หรือ**กรุงกัมพูชา** ฝรั่งเศสได้มาเปลี่ยนชื่อเป็น**กรุงพนมเปญ**

เจ้าเมืองแก้วมณีนวักขร แปลให้เป็น**ภาษาเงี้ยว** เป็น**ภาษาเขมร ภาษาพม่า**

นี่แหละนักธรรมเจ้าทั้งหลาย แปลอักษรศาสตร์**ไก่อแก้วขัน** แล้วม่วนใจ

ก.ไก่อแดง ผู้นอนตะแคงอยู่บนต้นไม้ ก.ไก่อแดง อ้ายจารย์แพง เขาชอบ ก.ไก่อดำ อ้ายคำเขาชอบ ก.ไก่อเหลือง อ้ายทิดเมืองเขาชอบ

ข.ไขไก่ ผู้ใหญ่เขากิน ข.ไขขาว นางสาวไทยเขาชอบ ข.ขวดเหล้า
คนเฒ่าๆ กินแล้วเมา ค.ควาย ทำงานการแรงแท้ ฌ.ระฆัง ตีดังมือเข้า
ง.งูเห่า กินเต่ากินปลา ง.งูสา กินกบกินเขียด ซ.ไซ้ มัดตะเก็ดติดอยู่ในขา
ช.ช้าง ได้เมียสาวแม่ฮ้างปานได้ช้างสามตัว สามหม้ายได้ควายสามตัว
จึงควรถ่า สาวแม่ฮ้างเอา ช.ช้างแต่ตอง ฮ้างดอกปานสาวน้อยกะบปาน
ฮ้างดอกแก้วแนวเจ้าหากผู้ดีสาวจีสาวจ้อย คำห้าร้อยมาจ้างกับเอา
ผู้หญิงผู้ชายกลายเป็นบ้า พระอินทร์อยู่ฟ้ามาเป็นลูกยาย อรหันต์ทั้งหลาย
เกิดจากยายทั้งนั้น

ทุกวันนี้ถามกันด้วย**ธรรมศึกษา** บ้างว่าคุณพ่อมาก บ้างว่า
คุณแม่มาก (พระคุณของพ่อ กับพระคุณของแม่ อย่างไหนมากกว่ากัน)
จังหวัดเชียงใหม่ ให้ข้าหลวงตัดสิน เอกภุหมายเป็นธรรมใช้ไม่ได้
ชุม (หมู่) ข้าหลวง ชุมมหา ก็ว่าคุณพ่อชนะ

แต่เขานิมนต์เอาตมา ได้เอา**วัดสว่างอารมณ์** เจ้าสมภารชื่อ
พระครู**ท่านสัง** ครั้ทธาในจังหวัดนั้นมาเดือนสิบสองเพ็ง ฟังธรรมมหาชาติ
โยมผู้ชายของท่านชื่อนายทิดนุ้ย น้องคือนายทิดนัย นายทิดเปลี่ยน
นายทิดดำผู้ใหญ่บ้าน

นายทิดอิน จึงถามขึ้น พระสงฆ์ ๒๐ กว่า แต่เป็นพระผู้ใหญ่
พระผู้เฒ่า คุณยายก็หลาย คุณยายเจ้าวัดนั้นใส่ชื่อคุณยายนำ ได้นำหมู่
เข้ามา

เอาตมาจึงได้อธิบายขึ้น **คุณแม่มากกว่าคุณพ่อเถียงกันนอกกริต**
ใช้ไม่ใช้ จึงหยิบเอาหลักธรรมมาพูด

จกขุนทรีย ตาขวาคูณพ่อตาซ้ายคุณแม่ หูขวาคูณพ่อ หูซ้าย
คุณแม่ ฮูตั้ง (รูจมูก) ขวาคูณพ่อ ฮูตั้งซ้ายคุณแม่ ขาขวาคูณพ่อ ขาซ้าย
คุณแม่

คุณแม่มีธรรมสอง หนึ่ง อันตั้ง ไล่ใหญ่ สำหรับใส่อาหาร **สอง**
อันตั้งไล่ลูก ไล่ ๔ ก็มีลูก ๔ คน ไล่ ๕ ก็มีลูก ๕ คน ไล่ ๑๐ ก็มีลูก ๑๐
คน ไล่ ๒๐ ก็มีลูก ๒๐ คน

นี่แหละนักธรรมเจ้าทั้งหลาย นำนมต้นขวาเป็นของพ่อ นำนม
ต้นซ้ายเป็นของแม่ ไล่พ่อมีแต่ไล่อาหารอย่างเดียว ไล่ลูกไม่มี ถ้าใคร
ว่าคุณพ่อมากกว่าคุณแม่ก็ไปเข้าไล่พ่อ พ่อชี้จะชะไล่หัว ออกจากตุต
ตกไล่ดิน เป็นชี้กะเดือนหรือชี้กะตุ้ เพราะมันรู้ว่าคุณพ่อมากกว่า

นวลอกุดตรมมานุภาเวน ลูกพ่อออกเจ้าจะเทศน์ (พ่อออก-แม่ออก
เป็นคำเรียกโยมอุปัฏฐาก เทียบ พ่อยก-แม่ยก เรียกในลิก เป็นต้น)
ธรรมแก้ประการ เกิดจากวิญญานพระโพธิสัตว์ถวายพระพร

สววิมุตโต อาตมาภาพทั้งสามเกิดก่อนสมัย **อสสุ** น้ำตาตก ลูก
พ่อออกเจ้าจะเทศน์นิทานประทานไว้แล้วจึงนิพพานไป ใจเข้านิพพาน
ธรรมของพระองค์ทรงไว้ ๕ พันปี ถวายพระพร

อาสวิมุตโต เมื่อลูกพระองค์เกิดแล้ว พระองค์จะได้บวชใจเป็น
พระอรหันต์ในพระราชวัง จะเข้านิพพานก่อนลูก ถวายพระพร

พระองค์ก็เป็นทารกอยู่ ไม้รู้จักอะไร แปลเป็นภาษาแขกเรียกว่า
อานาปา อย่างปลายยายเอาปลาข้าวป้อน ให้น้ำนมกิน กินนมแล้วก็หลับ
หลับแล้วก็ตื่นขึ้น อยากรู้ก็แว้ๆ ก็แม่ๆ นั่นแหละ แม่รู้แล้วอุ้มกินนม
ก็หลับไป

เมื่อใหญ่ขึ้นไปเรียนกฎหมาย วิชาอักษร เวลานั้นยิงธนูทีเดียว
ลูกธนูออก ๕๐๐ ลูก

ในราชการไทยของพระเจ้าแผ่นดินที่ ๖ เรียกว่า**ปิ่นหวี** หรืออาวุธ
ทำเป็นปิ่นหวี ๒ กระบอก เอาชุกใส่กันไกลกันคืบ ๓ นิ้ว ผึงไว้ใญ่ปลายาว
ตั้งหลักหรือสองหลัก สายชักมี ๒ สาย ชูดหลุมอยู่เพียงคอ ข้าศึกเดิน
มาใกล้ประมาณ ๔ หลักก็ยังไม่ยิง เข้ามา ๓ กิ่ง ชักสายพร้อมกัน
ออกตั้ง ๔ พันลูก ถ้าเดินเข้ามา ทหารสูงถูกขา ทหารต่ำถูกใต้หัวใจ
อันนี้เป็นวิชาไทยของเราแต่ไม่ได้เอาใช้

แต่จะกล่าวถึงวิชา**พระศรีธาดู** (พระสิทธิธตะ) ให้รู้วิชาปัจจุบัน
อาจารย์หมู่หนึ่ง ฮิตเลอร์ แล้ว เกอริง มุสโซลินี เยอรมัน **อาจารย์ที่ ๒**
โรสเวล แม็คอาเธอร์ อเมริกัน **อาจารย์ที่ ๓** นายมาแตง เปแตง เป็นแม่แรง
ของฝรั่งเศส **อาจารย์ที่ ๔** โซเวียต สตาลิน รัสเซีย **อาจารย์ที่ ๕**
เซอร์วินสตัน เชอร์ชิล อังกฤษ **อาจารย์ที่ ๖** นายพลโตโจ ญี่ปุ่น

กลับบ้าน พระเจ้าพ่อก็ให้เป็นพระเจ้าแผ่นดิน ๑๓ ปี ได้ลูกคน
หนึ่งเป็นผู้ชาย โบราณกล่าวไว้ว่า **ใกล้ไฟฮ้อน ใกล้ไม้ค้อนเจ็บแข็ง**
เจ็บขา ไฟกับมือบ่อเปาก็ลูก ใกล้เห็นข่าวสาร ใกล้กินข่าวสารใกล้ข่าว บ่าว
เห็นสาวบ่ไว้ก็ไ้

จะกล่าวอานิสงส์เมื่อเป็นพระเวสสันดร ได้อำมาตย์แปดหมื่นสี่พัน
ทานชาลีลูกชายคนเดียว ทานลูกสาว นางกัณหากอบบวชได้นางภิกษุณี
สามแสนสี่หมื่น ทานนางมัทรีคนเดียวได้นางสนมหกหมื่นแปดพันนาง
มีนางยโสธราพิมพาเป็นคู่ **โลกิยามมมา** ได้ชื่อว่าโลกิยธรรม

จึงออกจากวังหลวง ไปดูวังใหญ่ จึงเห็นนางสนมหกหมื่นสี่พัน นางได้พากันนอนหลับ บางคนก็นอนดิ้น บางคนก็นอนร้าย บางคนร่างกายนอนหงายก็มี นอนตะแคงก็มี

พระศรีธาดกกล่าวพระธรรมวาจา **ปญจกษนุทธมรณานุสสติ** นอนหลับแล้วเหมือนกับผีตาย น้ำลายเต็มปากน้ำหามากเต็มคอ ชั้นที่ ๕ นึ้นหอ นุ่งกิงาม เดินกิงาม พุดก็ม่วน เมื่อนอนหลับแล้ว คล้ายผีตาย น้ำลายไหลออก เกะกะตะตั้งโหน่ง ซี้ตาเท่าเกล็ดเต่า เหม็นซี้แระ (รักแระ) ปานน้ำเน่าผีตาย น้ำไหลออก เกาซี้กลาก ปากเบี้ยว ซี้ยวขาว ...

...ซี้มำแก้วไปถึงแม่น้ำเนรัญชรา ตัดเกศาด้วยดาบศรีขรรค์ชัย **จันตะ**เธอจงเอามำเราไป มำฉันไม่เอาแล้ว เราขาดกันแล้ว ไม่ใช่อีกต่อไป แล้ว เธอจงไปอยู่ในวังเถิด มำก็เลยตาย

จันตะ เอาเชือกมำไปไว้ในปราสาทของเราเถิด ปราสาทคำ ๓ หลัง กว้างได้ ๓๐ วา สูง ๙ วา เราไม่เป็นบ้ากับคำ (ทองคำ) แล้ว ซี้ดินแดง เอาไปไม่ได้ สาง (ฉาง) เงิน ๕๐ สาง สางหนึ่ง ๕๐ วา สูง ๙ วา ซี้หินขาว จันไม่เอาเป็นบ้ากับมันแล้ว นางสนมหกหมื่นสี่พันนาง เราไม่รักเราไม่ซัง ทำจิตเป็นกลาง วางจิตเป็นอุเบกขา...

พระองค์ข่มเหงชั้นที่ ๕ **สลีบแก้ววัน** ไม่กินข้าวกินน้ำ ความตาย ยังไม่เกิด จึงถอนความคิดเที่ยวหาอาหาร พระปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ ยกโทษ**พระศรีธาด**ละความเพียรแล้ว

เตือนลักเท่าไรก็เถียงอยู่ เพราะเป็นโลกียธรรม นี้อาตมาภาพได้จากหลักธรรมใน**ราชโตะสูตร** สวดกันมาทุกวัดทุกวาไม่มีที่สุด จะย่อเข้า

มาในตัวของเราที่แหละ **อคคิตโต** วา **อุทฺทกโต** วา **ปิ** **สาจโต** วา **กุมภณโต** วา
กุมภณตี วา **ยกุไซโณ** วา

ปุ๋ยักษ์ ย่าักษ์ หลานยักษ์ จึงแปลเป็นภาษาไทยว่า **อคคิตโต** วา
รูปก็ไฟ เวหนาก็ไฟ สัญญาก็ไฟ สังฆารก็ไฟ วิญญาณก็ไฟ ตาก็ไฟ
หูก็ไฟ ฐมูกก็ไฟ ปากก็ไฟ ใจของเราเกิดมาจากธาตุไฟ คุณตาคุณยายหนอ

อุทฺทกโต รูปก็น้ำ เวหนาก็น้ำ สัญญาก็น้ำ สังฆารก็น้ำ วิญญาณ
ก็น้ำ ตาก็น้ำ หูก็น้ำ กายของเรานั้นเกิดจากธาตุน้ำ

คุณตาคุณยาย พ่อก็ผี แม่ก็ผี ถ้าพ่อบวชแม่บวช ก็ไม่เกิดหมวด
เกิดครา เกิดพืชเกิดพันธุ์ พระอรหันต์เกิดจากผีตาผียาย **กลุ่มที่ ๑** เกิด
จากหัวจอบหัวเสียม **กลุ่มที่ ๒** เกิดจากหางไถใบพเนียง **กลุ่มที่ ๓** เกิด
จากคราด **กลุ่มที่ ๔** เกิดจากกล้า **กลุ่มที่ ๕** เกิดจากเคียว ยักษ์ไซโน
คอยาว ๙๐ ปีจึงตาย ไม้หลายพัน ปลาหลายร้อยล้าน

จึงหาบิณฑบาต ปัญจวัคคีย์หนีไป พระองค์เดินไปทางทิศเหนือ
ตามแม่น้ำเนรัญชรา

พูดเป็นภาษาไทย **ไมไฟ** ภาษาเชียงใหม่ **ไมจีวี** ภาษาเขมร **ไมไทร**
ภาษาไทยพม่า **ไม้อยอง** ภาษาแขก **ไมลุมภี** แขกพวกหนึ่ง **ไมป่าแป็ง**

พระองค์เข้าอยู่ในห้องยาย **ไมก็**เกิดในวันเดียวกัน (**ตันโพธิ์ตรัสรู้**
เจ้าชายสิทธัตถะ **มำกัณฐกะ** **พระอานนท์** เกิดวันเดียวกัน เรียกว่าเป็น
สหชาติ__ผู้เขียน) เมื่อพระองค์ถึงความสูงประมาณ ๑๐ วา หน้าไม้
๓๒ วา ชาวมนุษย์ไปบูชาต้นไม้ ผู้ถือผีก็เอาข้าวดำข้าวแดง พวกถือ
ผีใหญ่ก็เอาไก่ เอาเป็ด ชันวัว ชันควาย ชันแพะชันแกะ ได้บูชาแล้วดี
จิตใจดี จึงใส่ชื่อศาสนาพราหมณ์มาถึงทุกวันนี้

นี่แหละนักธรรมเจ้าทั้งหลาย **เค้าอย่างไรปลายก็อย่างนั้นสืบ**
ต่อกันมา

ส่วน**พระนางสุชาดา** เกิดในสมัย**คุณยาย**นั้น เป็น**ลูกธัญชัยเศรษฐี** อายุ ๑๖ ปี งามอย่างเหวดดาอยู่บนฟ้า จึงทำข้าวมธุปายาสสำเร็จแล้ว นางแก้วตั้งหัวไปถวาย

เหมือนในประเทศพม่าเอาแบกใส่หัวไป นางสาวไทยใหญ่อุ้มไปถวายข้าวสาร คล้ายดอกบัวมีฝาปิดทางบน ทางใต้ใส่อาหาร แต่นางสุชาดาใส่บนหัว ภาคอีสานของเรา ก่องข้าวไว้ทางข้างหน้า อาหารไว้ทางข้างหลัง ข้าวใส่บาตรไว้ therein

นางสุชาดา ไปถึงแล้วนั่งคุกเข่า ยกอาหารจากศิระษะยกมือขึ้นไหว้**มานโวโหติ** เจ้ามาถนพหรือเจ้าอ้ายเป็นพระอินทร์ พระพรหม เป็นอะไรหนอเจ้าข้า

พระศรีธาด อตมาเป็นมนุษย์ เป็น**ลูกพระเจ้าสุทโธทนะ** ออกบวชปรารถนาอยากเป็นพระพุทเจ้า

วันนี้ บิณฑบาต เอาอาหารกับ**นางสุชาดา**แล้ว จึงเข้าถวายข้าว ๔๙ ก้อน ทำตองกล้วยเป็นโล่ง (เปิด) คล้ายๆ กาบดอกบัวโบราณ เขาว่า**หมากเบ็ง**

พระโพธิสัตว์ ปันพรให้กับ**นางสุชาดา จตุตโร ธมฺมาวตฺตุนฺติ** อายุ วรรณ สุขี พลั

นางสุชาดา ได้รับพรแล้วเกิดปีติหัวใจ ทาอะไรเปรียบเทียบไม่ได้

นางสาวพรหมจรรย์ อายุ ๑๔-๑๕ ปี บิดามารดาไม่สมบูรณ์ มีคุณยายแก่คนหนึ่งเป็นหมัน สร้างแต่สายทองคำ นางพรหมจรรย์พวกนั้นได้สายสร้อยทองคำแล้ว ภายหลังได้รับปีติ วาจาก็ได้รับปีติใจก็ได้รับปีติ

ความปรารถนาของนางสุชาดา เกิดจากหัวใจ ออกปากบ่นได้พรทั้ง ๔ นี้ ให้คุณยายได้ลูกสาว ๒ คน ได้สามีผู้มีศีลธรรม เกิดนางสุชาดา กลับไปบ้าน ๗ วันก็ได้สามีลูกสาวคู่ลูกชายคู่เกิดคู่พระโพธิสัตว์ฉันช้า

คำอินเดีย **อาหารปัจจัย มคคปัจจัย** แปลเป็นภาษาไทย อาหารทั้งหลายเป็นสวรรค์ของมนุษย์ ปลาทุ ปูเค็ม ข้าว ขนม ต้มไก่ ปลาคั่วใหญ่เท่าควาย ปลาชวยใหญ่เท่าช้าง ดูกข้างหมูนั่นเคี้ยวบั่น ทั้งฮ้องทั้งให้กินเต็มอิ่มเต็มใจ รูปซันท์ก็เดินไปด้วยข้าวสุก สัญญาซันท์ก็เต็มไปด้วยข้าวสุก สังขารซันท์เต็มไปด้วยข้าวสุก

จึงว่า **สุคโตอินทรีย** ตาก็เป็นพุทธรอินทรีย หูก็เป็นอินทรีย ดั่ง (จมูก) ก็เป็นพุทธรอินทรีย ปากก็เป็นพุทธรอินทรีย กายก็เป็นพุทธรอินทรีย ใจก็เป็นพุทธรอินทรีย จึงใส่ชื่อว่า พระพุทธเจ้าเป็นเจ้าของมนุษย์ เป็นเจ้าพระอินทร์ เป็นเจ้าพระพรหม เป็นเจ้านิพพาน **ไม่มีศาสดาอันมาสอน แก่ทุซข์แก่ยาก แก่ร้อนแก่หนาว มีนิพพานเป็นที่อยู่ของจิตอย่างดาวอย่างเดือน ไม่ตายซัคที ไม่เกิดซัคที**

ใครว่าเดือนตายมันเป็นบ้า ดาวตายมันเป็นผีบ้าฝิบอคอยาวตาขาว ลิ่นยาวขี้ปด ใช้ไม่ได้

๑. นั่งภาวนา ๗ วัน ๗ คืน ไม่ลุกยืน ๗ วัน ๗ คืน ว่า **ธมโม** ลมบังคับไม่ได้ นั่งภาวนาตื่นซ้อนตื่น ตื่นซ้ายอยู่ลุ่มตื่นขวาอยู่บน มีข้อนมมือ มือซ้ายอยู่ลุ่มมือขวาอยู่บน หลับตา ๗ วัน ๗ คืน จึงออกจากนิโรธ มินตา (ลิมตา) **พระอินทราธิราช** เอน้ำทิพย์สระอนินดาษ ชั้นดาวะดิงสา มาให้พระองค์บัวนปากสายหน้าตกลองน้ำ กลายเป็นปลาเงินปลาทองทุกวันนี้

๒. **อุทริ** เหมือนพระอาทิตย์พระจันทร์ **อุท** ที่แม่น้ำประจำแผ่นดิน อย่างภาคอีสานของเรานี้ แม่น้ำของ (โขง) แม่น้ำสงคราม แม่น้ำยาม แม่น้ำอูน แม่น้ำมูล อยู่จังหวัดอุบล ภาคเหนือมีแม่น้ำ่าน แม่น้ำยม ภาคกลางก็แม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำป่าสัก แม่น้ำสมุทร สุดจังหวัดสมุทรปราการ ปลาไหลตัวใหญ่ ๔ ศอกปลาย (กว่า) ปลากระเบน เห็นหลังมันได้ ๔ ศอก ทางมันได้ ๔ ศอกเป็นปลาบ่าว ปลาสาว ปลาแม่เฒ่าขอบหลัง ๔ วา หรือ ๘ ศอก

ใน (แม่น้ำ) สงครามของเรา เขาเรียกว่า ปลาฝาโร ใหญ่เท่ากระดิ่ง ผัดข้าว ทางมัน ๒ ศอก

หนึ่ง ตั้งพุทโธโสตามรรค โสตาผล เป็นฉานที่ ๑ **สอง** ตั้งธัมโม สกิทาคามิมรรค สกิทาคามีผล ตั้งสังโฆอรหันตมรรค อรหันตผล เป็นฉานที่ ๑ โสตามรรค โสตาผล เป็นฉานที่ ๒ สกิทาคามิมรรค สกิทาคามีผล เป็นฉานที่ ๓ อนาคามิมรรค อนาคามีผล เป็นฉานที่ ๔ อรหันตมรรค อรหันตผล

นี่แหละนักธรรม ผู้เจริญกรรมฐาน อย่างละพุทโธ อย่างละธัมโม อย่างละสังโฆ

ถ้าละสังโฆไปเป็นสหาย**พระเทวทัต** ไปเป็นเสี่ยว**พระเจ้าอชาตศัตรู** จะไปเป็นเสี่ยว**พระเจ้าสุปปะพุทธะ**

ถ้าผู้หญิง ขาดพุทโธ ธัมโม สังโฆ จะไปเป็นเสี่ยว**อีนางจิณฺจมานวิกา** อีนางเอาตองเต่าครอบห้อง แล้วว่าโคตมเล่นกับมัน โคตมจะลูกแก่ แล้วทำไมไม่แบ่งเฮือน (ปลุกบ้าน) ให้ลูกอยู่ บอกนางวิสาขาหาหมอน้ำมันมาลูบ บอกอุบาสกนายเศรษฐีหายมารักษาลูกชู้

พระพุทธเจ้ากล่าวว่ามีภคินีน้องสาว หรือพี่สาวนี้เอ๋ยพี่เอ๋ย ยตถาคตบวชแล้วไม่เกี่ยวกับกาม มีแต่พระอินทร์อยู่บนฟ้า คนทำบุญ เมื่อคืน ข้าบั้นหนึ่ง ปลาเท่านี้มือ พระอินทร์ก็รู้ ทำบาปได้พื้นมหาสมุทร พระอินทร์ก็รู้

เมื่อพระพุทธเจ้าพูดดังนั้น เสียงดังไปถึงแท่นบัลลังก์ของ พระองค์ เทวบุตรอำมาตย์ ๑,๐๐๐ คน อำมาตย์ข้างขวา ๕๐๐ คน ข้างซ้าย ๕๐๐ คน มาทูลพระอินทร์ว่าไม่ใช่ลูก เอาดองเต่าเจาะเป็นรู ๔ รู ขาขวาเจาะข้าง่ามกัน ขาซ้ายก็เหมือนกัน เทวบุตรไปไต่ในท้องที่ ดองเต่า ตอดอยู่ในนั้นเหมือนตะเข็บเดินไปเดินมา เทวบุตร ๒ องค์ แปลงเป็นหนูไปกัดฝ้าย (เชือก) ที่เหนือสะดือ เกิดรำคาญ เกิดดิ๊กเดียม (จ๊กจ๊ก) กัดดองเต่าออกแล้ว ทายกทายิกาที่ไม่พอใจหยิบเอาก้อนหินไม้ ค้อนไล่ออกนอกวัดเซตวัน แผ่นดินแตกสลับเอาอินทิงไปตกอเวจี

นี่แหละ นักพุทธเรา ถือพระพุทธเจ้าอย่าไปถือนั่น ได้ถือนั่น ถือนั่นแล้ว รับเอาพุทธโร ธัมโม สังโฆ เกิด

ครั้นเมื่อพระองค์ได้เป็นพระอรหันต์แล้ว จึงมองโลกธาตุที่อยู่ ที่ได้พุทธโรในแผ่นดินสวรรค์ชั้น ๖ **จาตุม** เป็นชั้นที่ ๑ **ชั้นดาวะดึงสา** เป็นชั้นที่ ๒ **ชั้นยามา** เป็นชั้นที่ ๓ **ดุสิตา** เป็นชั้นที่ ๔ **นิมมานรดี** เป็นชั้นที่ ๕ **ปรนิมมิตสวดี** เป็นชั้นที่ ๖

ได้**ธัมโม**แล้ว **พรหม ๑๖ พรหมปาริสัชชา** ตลอดถึง **อกนิฏฐา** ส่วน**สังโฆ สุทธาวาส** อนาคามิมรรค อนาคามิผล ลิ่นชีพวยชนม์เข้าสู่ นิพพาน ไม่มีชั้น

อาตมา **อาจารย์คือ** ผู้อธิบายไว้ **หลวงพ่อาจารย์นนท์** อยู่บ้าน นาซ่อม ตำบลนาหว้า เมื่อ ๓ วิสสา ๒ อยู่ท้องยาย ให้นามว่า พุทธะ

ธัมมะ สังฆะ ๘ เดือน **อัญ्ञังคิกมรรค ๘** ได้จากทอ้งยาย จึงมาเป็ลี่ยน
เป็นพระสุตฺรใส่ชื่อพระธรรมจักร

ลัมมาทิกฺกุลฺลิสฺส ลัมมาสังกัปปโป ลัมมาวาจา ลัมมาทัมมันโต ลัมมา-
อาชีโว ลัมมาวายาโม ลัมมาสติ ลัมมาสมาธิ เรียก**อัญ्ञังคิกมรรค ๘**

๔ เดือนถ้วนทศมาส บ้างก็ ๘ เดือน บ้างก็ ๔ เดือน ส่วน
พระพุทฺธเจ้าของเรา ๑๐ เดือนจึงคลอด หรือออกลูกพ้นท้องแม่แล้ว
เรียก พุทฺธัง ธัมมัง สังฆัง ตั้งแต่ปี ๑ ถึง ๑๔ ปี ให้บวชเป็นสามเณร
ถึงเป็นพระอรหันต์ก็ให้เป็นเณรอยู่นั้นแหละ

ชาวนปี เรียกพุทฺโธ ภาษากลางภาษาไทยเรียกยี่สิบ ภาษาอินเดีย
เรียกวิสตติ ๒๐ ปี หรือ ชาวนปี แเปลพุทฺโธออกพุทฺธัง พุทฺโธอยู่ใน พุทฺธัง
อยู่นอก **พุทฺธัง สรณัง คจฺจามิ**

ตาก้าขวาของเราเรียกพุทฺธัง **ธมฺมํ สรณัง คจฺจามิ** หูก้าขวาของ
เราเรียกว่า พระธรรม **สงฺฆํ สรณัง คจฺจามิ** รูดังขวาเป็นพระสงฆ์

ทุติยมฺปิ พุทฺธัง สรณังคจฺจามิ ตาข้างซ้ายของเราเรียกว่าพระพุทฺธเจ้า
ทุติยมฺปิ ธมฺมํ สรณังคจฺจามิ หูข้างซ้ายของเราเรียกว่าพระธรรม **ทุติยมฺปิ**
สงฺฆํ สรณังคจฺจามิ หูข้างซ้ายของเราเรียกว่าพระสงฆ์

คุณพ่อ ๓ คุณแม่ ๓ เป็น ๖ พระองค์ ตาขวาเป็นพุทฺธ หูขวา
เป็นธรรม รูดมูกข้างขวาเป็นพระสงฆ์ ตาข้างซ้ายพระพุทฺธ หูซ้ายพระธรรม
รูดมูกข้างซ้ายพระสงฆ์

คุณพ่อ ๓ พระคุณแม่ ๓ พระองค์ **ตติยมฺปิ พุทฺธัง สรณังคจฺจามิ**
ปากของเราทุกคนเป็นพระพุทฺธเจ้า **ตติยมฺปิ ธมฺมํ สรณังคจฺจามิ** ลิ้นใหญ่
ของเราเป็นพระธรรม

ตติยมฺปิ สงฺฆํ สรณังคจฺจามิ ลิ้นใน ภาษาไทยของเราเรียกว่า
ลิ้นไก่ ไม่ใช่ทั้งนั้น ลิ้นไก่ก็ผิด เลือดไก่ก็ผิด ลิ้นไก่อยู่ในปากของเรา

นักธรรมทั้งหลาย อย่าละพระพุทฺธ อย่าละพระธรรมอย่าละพระสงฆ์ คุณตาคุณยายของเราจะรับศีลว่า **นะโม** หนหนึ่ง ไหว้พระพุทฺธเจ้าด้วยกายของเรา **นะโม** ที่ ๒ ไหว้พระธรรมเจ้าด้วยวาจาของเรา **นะโม** ที่ ๓ ไหว้พระสงฆ์ด้วยใจของเรา

นะโม หนหนึ่งเหมือนก้อนข้าว หนที่สองเหมือนบั้งปลาบั้งไก่ นะโมหนที่สาม น้ำทำน้ำดื่มน้ำร้อน ลูกศิษย์พระพุทฺธเจ้า ก็ให้พระพุทฺธพระธรรม พระสงฆ์ไปจนจบ ๔ **ติสรณคณัน** แปลว่า ๔ คุณตาคุณยายออกวาทะ **อามภนฺเต** เจ้าข้า

ว่าศีล **ปาณาติปาตา อทินนา กาเม มฺสา สฺรา** นี้จรับศีลห้าก็ว่า **กาเม** ผู้รับศีลแปด ก็ว่า **อพรหมจริยา** ถึง **นัจจคีตวา ทิตวิสุทฺทสุณา มาลาคนฺทวิเลปน ธารณ มนุหน วิภูสนฺภูฐานา** จนถึง **อุจฺจาสยนมหาสยนา**

ตั้งพุทฺโธ ใจของเรานี้แหละเรียกพระพุทฺธเจ้า ตั้งธัมโม ใจของเรานี้เรียกพระธรรม ตั้งสังโฆ ใจของเรานี้แหละพระสงฆ์

กัณฑ์ที่ ๕

พระพุทโธเกิดจากใจ

พระธรรมเทศนาของหลวงปู่ติ้ว อุดตมฺโฆ
ในงานฉลององค์ปี ๒๕๐๐ วัดอโศการาม สหุทธปรการ

(ต้นแทบขาดหายไป) ... หูก็พระธรรม ญาณญาณจุมูกก็พระธรรม
ญาณญาณลิ้นก็พระธรรม ญาณญาณกายก็พระธรรม ญาณญาณใจ
ก็พระธรรม

ใจ นั้นแหละ ใจนะเป็นพระธรรม ทำดีก็ใจของเราเนี่ยแหละ
ถ้าทำไม่ดีก็ใจของเราเนี่ยแหละ

ในใจของเราเนี่ย ขณะมันเป็นบาป ฆ่าคนก็ได้ ฆ่าควายก็ได้
ขณะมันเป็นบุญ เอาศีลเอาธรรมคำสั่งสอนก็ได้

ก็พระธรรมก็คือใจ ไม่มีตามใบตาลใบลานดอก เขียนไว้ตาม
ใบลานมันกล้วลิม ให้เขียนลงที่กายกับใจของเรา

อันนี้แหละจึงว่า ธัมมัญจะ วินโยจะ ท่านทั้งหลายจงรักษาวินัย
ผู้รักษาศีล ๕ ก็พุทธรวินัย รักษาศีล ๘ ก็พุทธรวินัย รักษาศีล ๑๐ ก็พุท
ธรวินัย รักษาศีล ๒๒๗ ก็พุทธรวินัย

ศีล ๕ ก็พุทธรเจ้าเทศน์ไว้ ศีล ๘ ก็พระองค์เทศน์ไว้ ศีล
๑๐ ก็พระองค์เทศน์ไว้ ศีล ๒๒๗ ก็พระองค์เทศน์ไว้ เรียกว่า ศีลพุท
ธสมาธิ

สมาธิ คือ ใจของเราที่ตั้งอยู่ในศีล ๕ ตั้งอยู่ในศีล ๘ ตั้งอยู่ในศีล ๑๐ ตั้งอยู่ในศีล ๒๒๗

ศีล ๕ เป็นเค้า ศีล ๘ เป็นปลาย ศีล ๑๐ เป็นปลาย ศีล ๒๒๗ เป็นปลาย

ศีล ๕ นั้นท่านเปรียบเหมือนแผ่นดิน ศีล ๘ เหมือนต้นกล้วย ศีล ๑๐ เหมือนต้นอ้อย ศีล ๒๒๗ เหมือนต้นข้าว นายเศรษฐีเขาปลูกกล้วยก็ปลูกดิน จะปลูกอ้อยก็ปลูกดิน ไม่มีดินปลูก กล้วยก็ตาย อ้อยก็ตาย จะปลูกข้าวเจ้าหรือข้าวเหนียวก็ตาม มันต้องปลูกดิน ถ้าไม่มีดินปลูกข้าวก็ตาย

ศีลทั้งหลายมีศีล ๕ เป็นเค้า เค้าศีล ๕ นั้น เค้าขาของเรา เค้าแขนของเรา หัวศีล ๕ ก็หัวใจของเรา

เวรมณี กายกับใจไม่ฆ่าสัตว์ พระพุทโธก็เกิดจากใจ พระธัมโมเกิดจากใจ พระสังโฆเกิดจากใจ

เวรมณี ไม่ลักทรัพย์ข้าวของเงินทองของท่าน พระพุทโธเกิดจากใจ พระธัมโมเกิดจากใจ พระสังโฆเกิดจากใจ

อพรหมจริยา เวรมณี ออกบวชเป็นพระก็ดี เป็นชีกัถิ ไม่มีสามีภรรยา ก็พระพุทโธก็เกิดจากใจ พระธัมโมก็เกิดจากใจ พระสังโฆเกิดจากใจ

เวรมณี ไม่กล่าวมุสาวาท พระพุทโธเกิดจากใจของเราทุกคน พระธัมโมก็เกิดจากใจของเรา พระสังโฆเกิดจากใจ

เวรมณี ไม่เสพสุรา กัญชา ยาฝิ่น ก็พระพุทโธเกิดจากใจ พระธัมโมเกิดจากใจ พระสังโฆเกิดจากใจ

ถ้าเราไม่เชื่อพระพุทธเจ้า เอาใจของเราไปฆ่าคนก็เป็นปาราชิก
เอาใจไปลักทรัพย์ เสียดีลเสียดธรรม เอาใจไปประพฤติดีในกาม
เป็นนักเลงเจ้าชู้ นักเลงตัณหา เอาใจไปพูดเท็จพูดปด ก็ใครจะนับถือ
เอาใจไปเสพสุรา กัญชา ยาฝิ่น นักเลงขี้เมา

การฆ่าสัตว์ พระพุทธเจ้าเกิดก็ตามไม่เกิดก็ตาม โลกเขาฆ่าอยู่
การลักทรัพย์ พระพุทธเจ้าเกิดก็ตามไม่เกิดก็ตาม เขาลักกันอยู่
การมีพี่มีพันธมิตร สามภรรยา พระโคตมจะเกิดก็ตาม ไม่เกิดก็ตาม
มันเป็นพี่เป็นพันธมิตรอยู่ การกล่าวมุสาวาท พระพุทธเจ้าเกิดก็ตาม
ไม่เกิดก็ตาม มันก็ขี้ปดกันอยู่ การเสพสุรากัญชายาฝิ่น เป็นวัตถุ
ของโลก

เมื่อเราถือศีลนี้ **เวรมณี** กายกับใจไม่ฆ่าสัตว์ พระพุทโธอยู่นี่
เวรมณี กายกับใจไม่ลักทรัพย์ พระพุทโธอยู่นี่ อยู่ที่ใจของเรานี่ช
เวรมณี ออกบวช รับศีลห้า ศีลแปด พระพุทโธ เกิดจากหัวใจ **เวรมณี**
ไม่กล่าวมุสาวาท พระพุทโธเกิดจากหัวใจ ไม่เสพสุรา กัญชา ยาฝิ่น
พระพุทโธเกิดที่ใจ

ใจนี้แหละท่านเรียกว่าพระพุทธเจ้า ใจนี้แหละเรียกว่าพระธรรม
ใจนี้แหละเรียกว่าพระสงฆ์

พระพุทธเจ้าของเราเนี่ย เมื่อเป็น**โลกียะใจ** ย่อมเป็นธรรมดาโลก
ทุกข์บ้างสุขบ้าง คนเราเหมือนกันนะ ฟังธรรมวันนี้เป็นอรหันต์วันนี้
ไม่ได้หรอก มันต้องฟังกันหลายวันหลายคืนเสียก่อน ก็เลสจึงจะขาด
สันดาน จึงจะพ้นอุปาทานเข้านิพพานได้ มันเป็นอย่างนี้

จะได้พุทเป็นพุทธคุณคาถาว่า **พุทธานุสสติ** อะไรเรียกพระพุทเจ้า กายกับใจเป็นพระพุทเจ้า **ธมฺมานุสสติ** อะไรเรียกพระธรรม กายกับใจ เป็นพระธรรม **สงฺฆานุสสติ** อะไรเรียกพระสงฆ์ กายกับใจเป็นพระสงฆ์ **ลงมาที่หัวใจของเรานี้แหละ**

การ**พุทธานุสสติ** พระพุทเจ้าเอาขันท์ห้าของตาของยายเป็น พระพุทเจ้า **ธมฺมานุสสติ** เอาขันท์ห้าของตาของยายเป็นพระธรรมเจ้า **สงฺฆานุสสติ** เอาขันท์ห้าของตาของยายเป็นพระสังฆเจ้า ได้ชื่อว่า **พุทท ศาสนา**

การที่เอาขันท์ห้าเป็นพระพุทเจ้า ท่านเอาอย่างไรละ ท่านเอามา ที่กายกับใจนี้แหละ **รูปขันท์** เป็นพุททที่หนึ่ง **เวทนาขันท์** เป็นพุททที่สอง **สังฺญาขันท์** เป็นพุททที่สาม **สังฺขารขันท์** เป็นพุททที่สี่ **วิญฺญาณขันท์** เป็นพุททที่ห้า

ขันท์ห้านี้แหละที่ได้นามฉายาเรียกว่า พุทธานุสสติ

การรู้ขันท์ห้าซึ่งพุทท พระพุทเจ้ามีรูป ไม่พารูปไปฆ่าสัตว์ รูปเป็น คีล รูปเป็นพุทท

สอง พระองค์มี**เวทนา** ไม่พาเวทนาไปลักทรัพย์ เวทนาเป็นคีล เวทนาเป็นพุทท

สาม พระองค์มี**สังฺญา** ไม่พาสังฺญาไปประพฤติผิดในกาม สังฺญาเป็นคีล สังฺญาเป็นพุทท

สี่ พระองค์มี**สังฺขาร** ไม่พาสังฺขารไปกล่าวมุสาวาท สังฺขารเป็นคีล สังฺขารเป็นพุทท

ห้า พระองค์มี**วิญฺญาณ** ไม่พาวิญฺญาณไปกินเหล้า **จักขุวิญฺญาณ** ตาก็ไม่กินเหล้า **โสตวิญฺญาณ** หูก็ไม่กินเหล้า **ฆนวิญฺญาณ** จมูกก็ไม่กิน

เหล่า **ชีวหาวิญญาน** ปากและลิ้นก็ไม่กินเหล่า **กายวิญญาน** กายก็ไม่กินเหล่า **จิตวิญญาน** จิตก็ไม่กินเหล่า จึงมีนามฉายาเรียกว่า **พระพุทธเจ้า**

ถ้าพระองค์พากายกับใจฆ่าสัตว์ ใครจะนับถือเป็นพระพุทธเจ้า
 ถ้าพระองค์พากายกับใจลักทรัพย์ **โจร** ก็เป็นโจร ไม่มีใครนับถือ
 ถ้าพระองค์พากายกับใจเสพกาม นักเลงเจ้าชู้ นักเลงตัดหา เขารังเกียด
 ทั่วบ้าน ถ้าพระองค์พากายกับใจทำจริตพุดบด ถ้าพระองค์พากายกับใจ
 เสพสุรา กล้วยา ยาฝิ่น นักเลงขี้เมา ใครจะนับถือ

- เวรมณี** กายกับใจไม่ฆ่าสัตว์ เรียก**พุทธโ**
 - เวรมณี** กายกับใจไม่ลักทรัพย์ เรียก**พุทธโ**
 - เวรมณี** กายกับใจไม่มีผัว ไม่มีเมีย เรียก**พุทธโ**
 - เวรมณี** กายกับใจไม่กล่าวมุสาวาท เรียก**พุทธโ**
 - เวรมณี** กายกับใจไม่กินเหล่า เรียก**พุทธโ**
- เรียก**พุทธโ** **พุทธภายใน** **พุทธภายนอก**

พุทธภายใน ก็เป็น**ใจที่บริสุทธิ์** ใจที่บริสุทธิ์ ใจไม่เป็นไ้ ใจไม่เป็นบ้า ใจดี ใจงาม ใจสัตย์ใจซื่อ ใจมีศีลใจมีธรรม พุทธโอยู่ไหนเล่า อยู่ที่ใจของเราทุกคน

ธัมโมก็ใจ สัมโก็ใจ ใจนี้แหละเรียกว่า**พระพุทธเจ้า** ใจนี้แหละเรียกว่า**พระธรรม** ใจนี้แหละเรียกว่า**พระสงฆ์** ใจนี้แหละ**พุทธภายใน**

พุทธภายนอก ก็ตา ตาทั้งสองได้นามฉายาเรียกว่า**พระพุทธเจ้า** ตาขาดเสียพุทธ ตาไม่มีพุทธ ตาไม้สัก ตาไม้ซาง ตาไม้ไผ่ ตาไม้ไร่ ตาไม้บง

ตามีพุทธ ได้แก่ตามนุษย์ เราท่านทั้งหลายผู้นับถือพุทธศาสนา พุทธในกึ่งใจ พุทธนอกกึ่งใจ นี่เป็นองค์ที่หนึ่ง องค์ที่สอง พุทธภายในใจบริสุทธิ์ ใจมีทาน ใจมีศีล ใจมีธรรมะ พุทธที่อยู่ในใจของเราทุกคน ธัมมิกึ่งใจ สังฆิกึ่งใจ

ใจเป็นพระพุทธรูป ใจเป็นพระธรรม ใจเป็นพระสงฆ์ อันนี้แหละเรียกพุทธภายใน

พุทธภายนอก พุทธในกึ่งใจ ธัมมิกึ่งใจ สังฆิกึ่งใจ หูเป็นพระพุทธรูป เป็นพระธรรม หูเป็นพระสงฆ์ ถ้าหูหนวกเสียพุทธรูป **หูไม่มีพุทธ** ได้แก่ หูกระเซ้า หูกระทะ หูกระbung หูหม้อขาม หูหม้อน้ำ **หูมีพุทธ** ได้แก่หูมนุษย์ เราท่านทั้งหลายผู้นับถือพุทธศาสนา **พุทธในกึ่งใจของเรา** พุทธนอกกึ่งใจ นี่เป็นองค์ที่สอง

องค์ที่สาม พุทธภายใน ใจบริสุทธิ์ หนึ่ง ใจมีเมตตาพรหมวิหาร ฐานที่อยู่ของใจได้แก่ **พระเมตตาคุณ** สอง ใจมีพระกรุณาพรหมวิหาร ฐานที่อยู่ของใจได้แก่ **พระกรุณาคุณ** สาม ใจมีมุทิตาพรหมวิหาร ฐานที่อยู่ของใจได้แก่ **พระมุทิตาคุณ** สี่ ใจมีอุpekขาพรหมวิหาร ฐานที่อยู่ของใจได้แก่ **พระอุpekขาคุณ**

ทั้งพร้อมกันเจริญธรรมะ คือ **พรหมวิหาร ๔ เมตตาดีโต** คิดเมตตาแก่สัตว์ เพื่อนมนุษย์ เพื่อนเกิดเพื่อนแก่ เพื่อนเจ็บ เพื่อนตาย **อเวระ** อย่าเป็นเวระ เพื่อนมนุษย์

กรุณาดีโต สงสารแก่เพื่อนมนุษย์ เพื่อนเกิดมาร่วมสุขร่วมทุกข์ **อพยายามชุนตุ** อย่าพยายามทอาฆาตผูกเวรซึ่งกันและกัน

มุทิตาตีโต มีจิตอ่อนหวาน ผู้เกิดก่อน ยกให้เป็นพระคุณเจ้า บิดามารดา เจ้าปู่เจ้าตา เจ้าย่าเจ้ายาย ผู้เกิดลุน (หลัง) เป็นลูกเป็นหลาน เคารพนับถือซึ่งกันและกัน

อุpekขาพรหมวิหาร กระทำการวางจิตให้เฉย

พุทโธอยู่ที่ใจของเราทุกคน **ธัมโม**ก็ใจ **สังโฆ**ก็ใจ ใจนี้แหละท่านเรียกว่า**พระพุทธเจ้า** ใจอันนี้แหละเรียกว่า**พระธรรม** ใจนี้เรียก**พระสงฆ์** อันนี้แหละเรียก**พุทธโธ**ภายใน

พุทโธภายนอก พุทโธก็ปาก ธัมโมก็ปาก สังโฆก็ปาก ปากเป็นพระพุทโธ ปากเป็นพระธรรม ปากเป็นพระสงฆ์ ปากไม่มีพุทโธ ปากน้ำบ่อ ปากน้ำบวช ปากน้ำตื้น ปากหม้อปากไห **ปากมีพุทโธได้แก่ปากมนุษย์** เราท่านทั้งหลายผู้ถือพุทธศาสนา

พุทโธในก็ใจนั้นชี่ **พุทโธ**นอกก็ปาก **อณู**ถาม**ณู**ถาม **ปัจจุ**โย เป็นคู่กัน ออกจากกันไม่ได้ ได้ชื่อว่า**พุทธานุสสติ** สติตาฐักโลก สติหูฐักเสียง สติจมูกฐักกลิ่น สติลิ้นฐักรส สติกายฐักร้อนหนาว ร้อนหนักก็ไม่สบายหนาวหนักก็ไม่สบาย ร้อนพอดีพองาม **มชฺฌิมาปฏิบัติ** ตกอยู่ในร้อนไม่ถือร้อนเป็นอารมณ์ ตกอยู่ในหนาวไม่ถือหนาวเป็นอารมณ์

เวลานี้ชั้นร้อหัวของเราร้อน เราอย่าเอาร้อนมาชี่ใจ ถ้ามันหนาวเราอย่าเอาหนาวมาชี่ใจ ร้อนให้เป็นธาตุไฟของท่านบิดามารดา ให้**สละ**ออกหนาวให้เป็นธาตุน้ำของบิดา มารดา เย็นให้มันเป็นธาตุลมของบิดามารดา

ร้อน เราไม่นิมนต์ เขาเป็นเอง หนาว เราไม่นิมนต์ เขาเป็นเอง เกิดเขาก็เป็นเอง แก่เขาก็เป็นเอง เจ็บเขาก็เป็นเอง ตายเขาก็เป็นเอง

ตัวอะไรตาย ไม้ตัวชั้นธัมมัตตาย ตัวใจผู้เลศคใจผู้ประเสริฐ ใจไม่ตาย เหตุนั้น.....ที่ใจของเรา ตามพุทโธ ธัมโม สังโฆ คือใจดวงเดียวกันแหละ มันเป็นกิริยาเท่านั้นแหละ

พุทโธ เหมือนกับข้าวสาร **ธัมโม** เหมือนกับข้าวแช่ **สังโฆ** เหมือนกับข้าวสุก เป็นกิริยา

ย่อเข้า มะพร้าวลูกเดียวกันแหละ **พุทโธ** เหมือนเปลือกมะพร้าว **ธัมโม** กะลามะพร้าว **สังโฆ** ขึ้นมะพร้าว

เมื่อจิตเราตั้งพุทโธ ธัมโม สังโฆ อยู่.....มีคาถาว่า **อภฺรฺฐปฺริสบุคฺคฺลา** ไม้ได้แก่บุคคล ๘ จำพวก อภฺรฺฐะแปลว่า แปร บุคคล ๘ จำพวก คือใคร พระโสดามรรคเป็นองค์ที่หนึ่ง พระสภิกาทคามิมรรค องค์ที่สอง พระอนาคามิมรรค เป็นองค์ที่สาม พระอรหันตมรรค ที่สี่ พระโสดาผล พระสภิกาทคามิผล พระอนาคามิผล พระอรหันตผล เป็นอริยบุคคล ๘

ข้อนี้...สักหน่อยนะ พระโสดามรรค ก็ทานบารมีเป็นมรรค พระโสดามรรค ก็ศีลบารมีเป็นมรรค พระโสดามรรค ธรรมบารมีเป็นมรรค พระโสดามรรค ก็ปัญญาบารมีเป็นมรรค ทานแล้วได้สัมฤทธิ์ผล รักษาศีลทำแล้วได้สัมฤทธิ์ผล มีธรรมะ บวชกายกับใจสัมฤทธิ์ผล ปัญญาบารมีความรู้ดีความรู้ชอบสัมฤทธิ์ผล

เหตุนี้ ผู้ตั้งอยู่ในทานนี้แหละ โสดามรรค โสดาผล ผู้ตั้งในศีลห้า ก็โสดามรรค โสดาผล ผู้ตั้งอยู่ในศีลแปดก็โสดามรรค โสดาผล ผู้ตั้งในศีล ๑๐ ก็โสดามรรค โสดาผล ผู้ตั้งในศีล ๒๒๗ ก็โสดามรรค โสดาผล อันนี้ตาม**พระสูตร**

พระปรมาัตถ์นี้ ใจฆ่าคนไม่ใช่ไสดา ใจนรก ใจลักทรัพย์ไม่ใช่ไสดา ใจนรก ใจเสพกามไม่ใช่ไสดา ใจนรก ใจขี้ปดมันใจนรก ใจขี้เหล้ามันใจนรก

จตุรabayภูมิจิต **อบายภูมิ ๔** อยู่ที่ไหน อยู่ที่กายของเรา การพินจากอบายภูมิ ๔ ตาไม่ฆ่าสัตว์ พุทโธอยู่ที่ใจ ตาไม่ลักทรัพย์ก็พุทโธอยู่ที่ใจ ตาไม่มีผิวมีเมียบก็พุทโธอยู่ที่ใจ ตาไม่ขี้ปดก็พุทโธอยู่ที่ใจ ตาไม่กินเหล้า พุทโธอยู่ที่ใจ

นี่แหละ**ภาคปรมาัตถ์** ตาไม่ฆ่าสัตว์ หูไม่ฆ่าสัตว์ ดั่งไม่ฆ่าสัตว์ ปากไม่ฆ่าสัตว์ กาย-ใจไม่ฆ่าสัตว์ พุทโธอยู่นี่

ตาไม่ลักทรัพย์ หูไม่ลักทรัพย์ จมูกไม่ลักทรัพย์ ปากไม่ลักทรัพย์ กาย-ใจไม่ลักทรัพย์ พุทโธอยู่นี่

ตาออกบวชไม่มีผิวมีเมียบ หูออกบวชไม่มีผิวมีเมียบ จมูกออกบวชไม่มีผิวมีเมียบ ปากออกบวชไม่มีผิวมีเมียบ กายออกบวช ใจออกบวช พุทโธอยู่นี่

ตาไม่ขี้จู้ หูไม่ขี้จู้ ดั่งไม่ขี้จู้ ลงมานั้นแหละ ตาไม่กินเหล้า หูไม่กินเหล้า ปากไม่กินเหล้า กายไม่กินเหล้า ใจไม่กินเหล้า ใจก็พุทโธ

ใจก็พูดชื่อพระพุทธรเจ้าว่า **อรหิ์ สมมาสมพุทโธ ภควา ภควา** คือที่เกิดแห่งธรรม ภควาที่อยู่ของธรรม ภควารู้จักละวาง เราละอะไร ละรูป ละเวทนา ละสัญญา ละสังขาร ละวิญญาณ ละลูกหลาน ละเหลน ละโทสะ ละโมหะ ละทิฏฐิ ละแล้วชื่อว่า **อรหิ์ สมมาสมพุทโธ ภควา**

พุทโธ ก็แปลว่า **พิน** พินจากรูป พินจากเวทนา พินจากสัญญา พินจากสังขาร พินจากวิญญาณ ใจเข้านิพพาน เมื่อใจมีพุทโธนั้นแหละไม่ว่าท่านแม่หญิง ไม่ว่าผู้ชาย

แต่ชั้นนี้เขาไม่เป็นอะไรดอก การที่แม่หญิงไปบวชเป็นนาง
ภิกษุณี ชั้นนี้ก็แม่หญิงจนตาย **ใจนี้แหละพุทฺโธ** ผู้ชายไปบวช เป็น
พระอรหันต์ ชั้นนี้เป็นผู้ชาย **ใจเป็นพุทฺโธ**

เหตุนี้ พุทฺโธ อย่าเข้าใจรื่องหาพระพุทฺธเจ้านะ **ดูใจของเรา**
ให้เป็นพระพุทฺโธ **ดูใจของเราให้เป็นพระธัมโม** **ดูใจของเราให้เป็น**
พระสังโฆ

ถ้าใจไม่มีพุทฺโธ มันเป็นใจควาย ตายอยู่ในโลกนี้แหละ ใจไม่มี
ธัมโม มันเป็นใจม้า ตายในโลกให้เขาขี่นี้แหละ ใจไม่มีสังโฆ เป็นใจแมว
มันเป็นอย่างนี้แหละ

เราไม่ใช่ม้าไม่ใช่แมว พ่อของเราก็คือพระพุทฺธ แม่ของเรา
ก็คือพระพุทฺธ พ่อของเราก็คือพระธรรม แม่ของเราก็คือพระธรรม
เราเป็นลูกพระพุทฺธลูกพระธรรม วิญญาณก็พุทฺธ ตาก็พุทฺธ หูก็พุทฺธ
จมูกก็พุทฺธ ปากก็พุทฺธ กายก็พุทฺธ ใจนี้ นี่แหละเป็นพระพุทฺธเจ้า

ส่วน**พระธรรม**เล่า รูปก็พระธรรม เวทนามก็พระธรรม สัญญา
ก็พระธรรม สังขารก็พระธรรม วิญญาณตาก็พระธรรม วิญญาณ
หูก็พระธรรม วิญญาณจมูกก็พระธรรม ปากก็พระธรรม กายก็พระธรรม
ใจนี้ นี่แหละพระธรรม

พระสงฆ์เล่า รูปก็พระสงฆ์ เวทนามก็พระสงฆ์ สัญญาที่พระสงฆ์
สังขารก็พระสงฆ์ วิญญาณก็พระสงฆ์ จะไปที่ไหนต้องอาศัยวิญญาณตา
พระสงฆ์นี้แหละ วิญญาณหูก็พระสงฆ์ วิญญาณจมูกก็พระสงฆ์
วิญญาณกายก็พระสงฆ์ วิญญาณใจก็พระสงฆ์ **ใจพระสงฆ์**

รวมแล้วพระพุทธเจ้าก็ใจดวงเดี๋ยวนี้แหละ พระธรรมเจ้าก็ใจดวงเดี๋ยวนี้แหละ พระสังฆเจ้าก็ใจดวงเดี๋ยวนี้แหละ

ธรรมขั้นสูงอย่างล้วนละ **เตสั วุปลโม สุโข** เตสัง เตสัง รูปก็ตาย เวหนาก็ตาย สัญญาก็ตาย สังขารก็ตาย วิญญาณก็ตาย ตาก็ตาย หูก็ตาย ดังก็ตาย ปากก็ตาย หัวใจก็แตก

ใจไม่แตกหกรอก มันไปไหนละใจหนะ ถ้าใจมีพุทโธ เลือกโสตามรรค โสตาผล ใจมีธัมโม เลือกสกิทาคามิมรรค สกิทาคามิผล ใจมีพุทโธ อนาคามิมรรค อนาคามิผล

พระโสตาบัน มีฌาน ๕ **วิตก** เป็นฌานที่หนึ่ง **วิจารณ์** ฌานที่สอง **ปีติ** ที่สาม **สุข** ที่สี่ **เอกัคคตา** ที่ห้า

อันนี้แหละ พุทโธเป็นมรรค พุทโธเป็นผล พระโสตามรรค ก็พุทโธเป็นมรรค พระโสตาผลก็พุทโธเป็นผล

พระสกิทาคา มีฌาน ๔ **วิจารณ์** เป็นฌานที่หนึ่ง **ปีติ** ที่สอง **สุข** ที่สาม **เอกัคคตา** ที่สี่ ธัมโมเป็นมรรค ธัมโมเป็นผล

พระอนาคามิมรรค มีฌาน ๓ **ปีติ** เป็นฌานที่หนึ่ง **สุข** เป็นฌานที่สอง **เอกัคคตา** เป็นฌานที่สาม **สังโฆ**เป็นมรรค **สังโฆ**เป็นผล เป็นอริยบุคคลวิเศษ

ส่วน**พระอรหันต์**นั้นนะ ท่าน**ไม่มีพุทโธ ธัมโม สังโฆ** ดอก.....คือพ้นจากอุปาทาน นั่งอยู่นิพพาน นอนอยู่นิพพาน

นิพพานไม่ใกล้ไม่ไกล **เมื่อถอนอุปาทานแล้วใจเป็นนิพพาน** คือพระอรหันต์**ไม่มีพุทโธ สังโฆ** ท่านพอแล้ว.....เฉยจากรูป เฉยจากเวทนา เฉยจากสัญญา เฉยจากสังขาร เฉยจากวิญญาณ จึงเป็นนิพพาน

เมื่อจิตเป็นนิพพานแล้ว **ชาติ** เกิดไม่มี **ชรา** มุม **โม** ไม่มีแก่ **พยาธิ** ความเจ็บไม่มี **มรณ** ความตายไม่มี ตัวตายมันตัวชั้นนี้หัว ตัวไม่ตาย คือตัวจิต ตัววิญญาณก็ตัวตาย

นี่แหละ **เตสั วุปลโม สุโข** ถึงสุขแล้ว ข้าวไม่กิน น้ำไม่กิน ยาไม่สูบ หมากไม่เคี้ยว นอนเฉยอยู่ ลูกหลานเขาก็มัดมือมัดตีน ว่าคุณตาคุณยาย จะพาไปไว้ที่พระธาตุเกศแก้วจุฬามณีเจดีย์เสียดิถีเฉยไม่ต้องพูด เขาให้ก็ไม่หนวกหู

โบราณท่านกล่าวไว้ **ใกล้คนเฒ่าเฝ้าเมืองนรก ใกล้คนเฒ่าเฝ้าสวรรค์** เขาให้เหยียบให้หยัน น้ำตาไม่มี เขาก็เอาน้ำลายใส่เอา

การที่ใกล้คนเฒ่าเฝ้านรก คนเฒ่าขี้มักอะอะให้ลูกให้หลาน

ใกล้คนเฒ่าเฝ้าสวรรค์ เมื่อคนเฒ่ามี เขาเอาหมด ข้าวของเงินทอง เรือนชานบ้านช่อง เอาหมด

เขาให้คนเฒ่า.....เอาไม่มาทำปราสาทพอนอนได้ เอาไว้สัก ๒-๓ วัน กลิ่นน้ำอบไหลออกมาถูกจมูกเขา รำคาญแก่เขา

เพราะคนไทยของเรานับถือพระพุทธศาสนา ถิ่นมาแต่ปู่แต่ตา **สมโณ** สมณะลูกศิษย์พระเจ้าโคตมะก็พากันมา เพราะคุณตาคูณยายนั้นเป็นพุทธ เมื่อตายแล้วก็ยังเป็นพุทธอยู่ ลูกศิษย์พระพุทธรเจ้าก็พากันปั้นพรว่า **อนิจจา วต สงขารา อุปาทวยรมมิโน อุปฺปชฺชิตวา นิรุชฌนติ เตสั วุ ปลโม สุโข**

สงขารา อันว่าสังขารชั้นนี้ทั้งหลายอันเกิดมาเป็นแม่หญิงก็ดี เป็นชายก็ดี ไม่มั่นไม่เที่ยง มีความเบี่ยงไปมา เวียนตายเวียนเกิด เวียนเกิดเวียนตาย ไม่มีที่สิ้นสุด

ตายจากมนุษย์ก็ไปบังเกิดเป็นเทวดา เลื่อมจากเทวดาก็มาเป็นมนุษย์ ตายจากมนุษย์ก็ไปเป็นพระอินทร์ เลื่อมจากพระอินทร์ก็มาเป็นมนุษย์ ตายจากมนุษย์ก็ไปเป็นพระพรหม เลื่อมจากพรหมลงมา เป็นมนุษย์ ยังไม่ตายเกิดขึ้นสูททาวาส จิตถึงขั้นอนาคามีมรรค อนาคามีผล ลิ่นซีพวยชนม์ก็เข้านิพพาน

ได้ทำโศกนาฏกรรมว่า **อนิจจา วต สงฆารธา อุปาทยธมมิโน** อายุ ๖๐ ปีขึ้น ๓๐ ปีก็มี ๘๐ ปีก็มี นี่แหละ **นिरุชฌนติ** ก็ดับไป หายไป สูญไป คนแก่ตายไป คนใหม่เกิดขึ้น

คนเก่าก็พวกเรานี้สิ ไม่วันนี้ก็วันพรุ่ง (พรุ่ง) คนเก่าไป เดี่ยวเขาก็มาใหม่ เต็มกรุงเทพนี้สิ

เราไปไหน ไปสวรรค์ก็ได้ ไปพรหมโลกก็ได้ นิพพานก็ได้

การไปสวรรค์ นั้น ทานบารมี ทานเป็นมรรค ทานเป็นผล คีลเป็นมรรค คีลเป็นผล ธรรมะเป็นมรรค ธรรมะเป็นผล ลิ่นซีพวยชนม์ก็ไปสวรรค์

จะไป**พรหมโลก** ก็เมตตาพรหมวิหาร เป็นฌานที่หนึ่ง กรุณาพรหมวิหาร เป็นฌานที่สอง มุทิตาพรหมวิหาร เป็นฌานที่สาม อุpekขาพรหมวิหาร เป็นฌานที่สี่

ไปนิพพาน ละ **นวโลกุตตรธมฺมานุภาเวน** ธรรม ๙ ประการมี นิพพานเป็นที่ไป....เตสึ วุปลโม สุโข.....

ปณฺจกฺขนฺธา ชั้นห้าของเรา^{นี้} เรื่อยเข้าใจว่าเป็นของเราหนายี่มสมบัติของตาของยายไว้ **จักขุขันธ์** ครอบโระละ ดูตาของเราทุกคน **โสติน** ๗ ดูหูของเราทุกคน **ฆานิน** ๗ ดูจมูก **ชีวหิน** ๗ ดูลิ้น **กายิน** ๗ ดูกาย **มณิน** ๗ ดูมโนวิญญาณ

.....พระมารดาไปไหนละ มารดาก็ตายแล้ว.....บิดาไปไหน บิดาก็ตายแล้ว.....(รอยต่อของเทพ เสียงขาดหายไป).....

...เวทนาชั้นก็เอาไม่ได้ สัญญาก็เอาไม่ได้ สังขารก็ไม่ได้ วิญญาณ ก็เอาไปไม่ได้ เมื่อชั้นห้าของเรา^{นี้}แตกดับแล้วนะ

จงทำบารมีให้เต็มที **ทานบารมี** จงพากันทำทาน **ศีลบารมี** จงรักษา ศีล คือรักษาใจของเรา^{นี้}แหละ **ธรรมบารมี** เป็นตัวพระธรรม

พระพุทโธอยู่ที่ใจของข้า พระธัมโมอยู่ที่ใจของข้า พระสังโฆ อยู่ที่ใจของข้า

...(พระคาถาบาลี)...

บุคคลเกิดมาในโลก^{นี้} จะทำการงานบ่มีโทษ ทั้งชาติ^{นี้}ชาติหน้า ได้แก่การบุญการกุศล สร้างพระพุทธรูป สร้างพระเจดีย์ สร้างวัดอาวาส โบสถ์ วิหาร ศาลาธรรม ชุตสระชุตบ่อก่อถนน ทำโรงงาน เราเป็นผู้ทำ เราจึงจะได้ ทำบุญตักบาตรหยาดน้ำคำชูศาสนา

เมื่อเราทำแล้ว...เหมือนเงาที่ตามตัว ธรรมดาเงานั้น เงานั่งเงาก็นั่ง เรานอนเงาก็นอน ถ้าเราไปไหนเงาก็ไป นี่แหละใจของเรา ได้ตั้งทาน บารมี ใจเป็นพระทำทาน ศีลบารมี ใจเป็นผู้มีศีล ธรรมบารมี ใจมีธรรม.....

อาการขันธ์มันแตกดับไป รูปมันตาย ก็เป็นอาการของรูป เวทนา
ตาย เป็นอาการของเวทนา สัญญาตาย เป็นอาการของสัญญา สังขาร
ตาย เป็นอาการของสังขาร วิญญาณตาย เป็นอาการของวิญญาณ
อย่าไปเกี่ยวกับมัน

เมื่อมีเงินทองข้าวของทั้งหมด เอาไปไปได้ สตางค์แดงหนึ่งก็เอา
ไปไปได้ เมื่อตายแล้วละเงินละทองไว้ ลูกหลานเขาก็รวย

ไม่ต้องกล่าวถึงเงินทองเลย **อัยกาโย** ร่างกายเราก็เอาไป
ไม่ได้ **เกสา** หัวหงอกเช่นนี้ก็ทั้งหมด เอาไปไปได้ **โลมา** ขนคิ้วขนคาง
ก็ทั้งหมด เอาไปไปได้ **นขา** เล็บตีนเล็บมือก็ทิ้ง เอาไปก็ไปได้ **ทนต์**
ครกตำหมาก สากตำน้ำพริกก็ทั้งหมด เอาไปไปได้ **ตโจ** ผิวหนังก็ทิ้ง
มงฺสฺ ซึ้นก็ทิ้ง **นหารุ** เอ็นทั้งหลายก็ทิ้ง **อฏฺฐิ** กระดูกแข่งกระดูกขา
ก็ทั้งหมด ตาลำหรับดูก็ทิ้ง หูลำหรับฟังเสียงก็ทิ้ง รูดังชอบดมก็ทิ้ง
ลิ้นคำพูดก็ทิ้ง

อะไรเล่ามันตาย รูปมันตาย เวทนามันตาย สัญญามันตาย สังขาร
มันตาย วิญญาณมันตาย **ที่บ่ตายก็คือใจนี้แหละ**

พุทฺโธ ให้จิตของเราเนืออยู่ในพระพุทฺธ **ธัมโม** ให้จิตของเราเป็น
พระธรรม **สังโฆ** จิตใจของเราเป็นพระสงฆ์

-- แปลว่านกยูงทองนะ นกยูงทองก็บินไปได้ ก็อาศัยขนปีก
ขนหาง ถ้านกยูงทองขาดขนปีกขนหาง บินไม่ได้ ใจบ่มีพุทฺโธ จะไป
สวรรค์ก็บ่ได้ ใจบ่มีธัมโม ให้หาสวรรค์ก็บ่ได้ ใจบ่มีสังโฆ ไปไม่ได้ทั้งนั้น

ฉะนั้น **พุทฺโธ** เกิดที่จิต เลือกสวรรค์ภพ **ธัมโม** ธรรมจิต พรหม
๑๖ **สังโฆ** พรหมชั้นสุทธาวาส

จิตน้อมในสวรรค์ ๖ มันไปด้วยอะไร ยายพุทโธ ยายธัมโม มัน
ไปได้ นะ ตาพุทโธนี่ ก็ตาหามารมี ตาศีลมารมี ยายพุทโธ ก็ยายหาม
มารมี ศีลมารมี จึงว่า **ทานเป็นมรรค ทานเป็นผล** ลีนซีพวยชนม์ก็ไป
บังเกิดขึ้นเป็นอินทร์เป็นพรหมตามความนิยมชอบใจ เรียกว่าโลกีย์มรรค

วัดบ่เข้า พระเจ้าบ่ไหว้ ไปสวรรค์บ่ได้ เหตุฉะนั้นต้องตั้งพระพุทโธ
ไว้ที่ใจของเรา ตั้งพระธัมโมที่ใจของเรา พระสังโฆที่ใจของเรา เมื่อใจ
ของเรามี พุทโธ ธัมโม สังโฆ **เอตํ พุทฺธสาสนนฺติ** บ่เสี่ยที่ที่เกิดมาพบ
พระพุทฺธศาสนา

ตั้งแต่นี้ไป ขอให้หายกหายิกา ศรัทธาทั้งหลายจงพากันน้อมนำ
ไปประพฤติปฏิบัติ

เอวํ ก็มีด้วยประการฉะนี้

๘๘ กัณฑ์ที่ ๖

อบรมภาวนาญาติโยม อำเภอนาแก นครพนม (พระธรรมเทศนาเป็นภาษาพื้นเมืองอีสาน)

เอาตั้งใจฟัง สงบๆ อุดเอาถ้ามันเจ็บมันปวดก็ดี ถ้าไม่มีความอด
ความทนก็ได้ซี เวลาออกลูกมันเจ็บมันปวดกว่านี้เยอะเลย (...หัวเราะ
ทั้งพระทั้งโยม...)

เอาตั้งใจฟัง ฟังเทศน์ก็ฟังธรรมด้วย เพื่อจะได้ภาวนาไปในตัว
นั่นแหละ ดุจิตดูใจของใครของมัน สร้างเหตุที่ดี ผลได้รับมันก็ดี สมกับ
ที่ว่าการกระทำ คือทำดี

บาปก็กระทำเอาแหละ คือทำชั่วมันจึงเป็นบาป ใครอยากดี
ก็ทำดีเอา ไม่ไปทำชั่ว ความชั่วมันก็เลยไม่เกิดขึ้น ถ้ายังทำชั่วอยู่ มันก็
ไม่มีความดีนั่นแหละ

ศาสนาที่ไหนนั่นแหละ **มีดีกับชั่ว**เท่านั้น มันอยู่ที่ไหน ก็อยู่ที่ตัวคน
ไม่ได้อยู่ที่ตัวคนอื่นหรอก

โดยเฉพาะพวกเราเป็นนักปฏิบัติพระพุทธศาสนา มีเจตนา
ปฏิญาณตนเป็นลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้า ผู้เป็นพระมาบวชก็เหมือนกัน
เป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้า บวชมาก็เพื่อปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้า

ผู้เป็นอุบาสกอุบาสิกา ก็เหมือนกัน จึงต้องทำให้มันสมควรที่เราเจตนา
สมควรที่เราปรารถนาอยากจะทำให้พวกเราทุกคนดี เพราะพระพุทธศาสนา
สอนให้คนเป็นคนดี

อย่าได้แต่เรียนรู้เฉยๆ มันไม่ดี มันต้องปฏิบัติให้มันเกิดมันมีขึ้น
จึงจะดี ถ้าหากเรารู้เฉยๆ ก็เหมือนกับรู้หนึ่งรู้หนึ่งนั่นแหละ บุญที่เรา
ก็รู้จักกันทุกคน แต่ไม่ทำเจ้าของให้มันเป็นบุญ มันก็เลยไม่เป็นบุญ
อยากได้บุญแต่ยังทำบาปอยู่ มันก็เลยไม่เป็นบุญ มันเป็นบาป

บาปก็คือตัวคนนี่แหละ บุญก็คือตัวคน ไม่ใช่ตัวไม้ใช้ควายหรือ
พวกวัวพวกควายนั่นมันไม่ได้ทำบาปหรือ ลัทธิมันก็ไม่ฆ่า ลักมัน
ก็ไม่เป็น วัวควายนั่นหาใส่ท้องของมันไปตามเรื่อง ประพฤติผิด
ทางกามมันก็ไม่ประพฤติแหละ มันไม่มีทวงเหน็บ เป็นไปตามธรรมชาติ
เท่านั้นเอง โทหกก็ไม่เป็น วัวควายเหล้ามันก็ไม่กิน

เพราะฉะนั้น พระพุทธเจ้าจึงไม่ได้บัญญัติพระศาสนาไว้ให้แก่
ลัทธิเดรัจฉาน พระองค์บัญญัติพระศาสนาไว้ให้คนคือพวกเราทั้งหลาย
นี่แหละ เป็นผู้ประพฤติปฏิบัติกัน

สำหรับวันนี้ พวกเราก็เจตนาดี ออกมาจากบ้านช่องเข้ามาสู่วัดวา
สู่ศาสนา เพื่อมาสร้างคุณงามความดี มาประกอบศีลวัตร ทานวัตร ภาวนา
วัตร มาประกอบกาลมहाกุศล เพื่ออุทิศบุญกุศล ด้วยการไหว้พระ ระลึก
ถึงคุณพระรัตนตรัยซึ่งเสร็จสิ้นลงไปแล้ว

ต่อจากนี้ ก็เป็นหน้าที่ที่จะอบรมจิตใจ เพื่อเอาธรรมะมาอบรม
จิตใจให้มันสงบจากบาป โดยเฉพาะวันนี้ก็เรียกว่าเป็นอภิลักขิตสมัย เป็น
วันข้าวประดับดิน เรียกว่า อุทิศกุศลให้แก่**บุพพเปตพลี** คือผู้ที่ล้มหาย
ตายจากไป จะเป็นเครือญาติ เป็นพ่อแม่ญาติพี่น้อง ผู้ล้มหายตาย

จากไป ถ้าวิถีวิญญานยังเป็นสัมภาเวสีอยู่ ก็จะได้มาอนุโมทนารับส่วนบุญ ส่วนกุศล ที่กุลบุตรกุลธิดา ลูกหลาน อุทิศบุญกุศลไปให้

คืออย่างวันนี้ ใครๆ ก็สนใจ เหมือนอย่างเมื่อเช้านี้แหละ มีคน มาบำเพ็ญบุญกุศลมาก มาร่วม ๓๐๐ คน ไม่ใช่บ่อยๆ ผู้ที่เป็นเปรต เป็นผีก็มีอนุโมทนาสาธุการ ดื่อกดีใจที่เห็นลูกเห็นหลานได้มาบำเพ็ญ กอกลางมหากุศลให้

บางคน นับตั้งแต่ต้นปี ๒๕๑๕ ขึ้นมา คือ ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม เพิ่งจะได้มาใส่บาตรวันนี้เป็นครั้งแรกก็มี นั่นก็เพราะว่าระลึกถึงคุณ บิดามารดา เครือญาติที่ล้มหายตายจากไปแล้ว

อันนี้เรียกว่าเป็นประเพณีมาแต่ครั้งโน้น ครั้งพุทธกาลนั้นแหละ มาตั้งแต่ศาสนาพระเจ้าวิปัสสีนั้นแหละ จึงไม่ใช่ธรรมดา

ในคราวกาลครั้งนั้น พระพุทธองค์เจ้า **พระโคตม** ของเรา ได้ เกิดเป็นชายทุกขตา ชื่อว่า **ดิถนपालะ** เป็นคนทุกข์ เกิดขึ้นมาแล้วพ่อแม่ ก็ล้มหายตายจากไป ไร่นาก็มี เทียวรับจ้างเขาก็กินอย่างนั้นแหละ ได้ข้าว มากก็พอได้มาหุงกินมือเข้ามือเย็นพอประทังชีวิตไป

เมื่อถึงเดือน ๙ ดับนี้แหละ ก็หุงข้าวใส่ก่องไว้แล้วก็เลยว่าจะกิน แล้วจะออกไปหารับจ้าง เลยพอดีเห็นประชาชนผู้ใจบุญใจกุศลเดินทาง ไปใส่บาตร ไปถวาย**บุญพเพตพลี** สมัยพระพุทธเจ้าชื่อว่า **พระมหากัสสปะ** หรอก

เห็นคนไปมาก ก็เลยร้องถามเขา พ่อแม่พี่น้อง ป้าลุงพากันไปไหน มากมายจัง

อ้อ! วันนี้เป็นวันถวาย**บุญพเพตพลี** จะไปทำบุญใส่บาตรวัดกัน ว่าอย่างนั้นแหละ

คิดในใจ ชะรอยเราเกิดมาที่เป็นคนทุกข์คนจน พ่อแม่ล้มหายตายจากไป เราคงไม่เคยให้ทานสักทีละมั้ง ว่างั้น ก็เลยสะพายก่องข้าวอันนั้นแล้ว ข้าวหุงใส่ก่องไว้ แล้วไปตามหลังคนกลุ่มนั้น ผ่าก็ขาดๆ ครั้นจะไปใกล้หมู่เขาก็ย่านเขาจะเห็นท่าแหละ เดินตามห่างๆ ไป

พอไปถึงวัดแล้ว เขาก็ทำพิธีไหว้พระ สมาทานศีลแล้วก็ว่าตามพระนั่นแหละ ศีล ๕ ประการนั้น เมื่อถึงเวลาพระเจ้าพระสงฆ์เขาก็ตั้งแถวกัน เหมือนกับพวกเราตั้งแถวกันเมื่อตอนเช้าวันนี้แหละ

พระมหากัสสปะพุทธเจ้า พร้อมด้วยสงฆ์ ๕๐๐ ออกบิณฑบาต แก่ที่ไม่ใส่หลายองค์ แก่ใส่หมดก่องเลย ใส่องค์พระศาสดาทัวหน้านั้น ข้าวไม่เหลือสักเม็ดเลย ใส่แล้วก็เลยปรารภว่า ขึ้นชื่อว่าความทุกข์ ความจน ความหิว อย่าได้มี จากวันนั้นจนข้าพเจ้าสิ้นภพนั้นแหละ

คิดอธิษฐานในใจไม่ได้ให้คนอื่นได้กินด้วยดอก แล้วสะพายก่องข้าวเปล่ากลับเลย ไม่ได้คอยพระยะถาสัพพี ไม่ได้คอยกินข้าวกันบาตรเหมือนพวกเราหรอก ไปเลย

ไปถึงที่พักแล้ว เอาก่องข้าวห้อยไว้ แล้วก็เอาผ้าห่มมาห่มนอน ถ่วงท้ายถ่วงหัวว่าจะกินบุญวันนี้ อิมบุญแล้วก็ไม่ต้องออกไปรับจ้างนอนหลับ พอตื่นขึ้นมามันก็หิวซีทีนี่

คิดในใจว่า ข้าวไม่เหลือติดก่องสักเม็ดเลยหรือ พอได้มาอมแก้หิวบ้าง ใจหนึ่งบอกว่าจะยังยังไง เอาใส่บาตรหมดแล้วนี่ เกียงกันอยู่นั้นแหละ

ใจหนึ่งบอกว่ามันหมดแล้ว เอาใส่บาตรหมดแล้วนี่ เกียงกันอยู่นั้นแหละ ใจหนึ่งบอกว่ามันหมดแล้ว ใจหนึ่งบอกว่าดูเหมือนยังมีอยู่

พอหิวแล้วก็ลุกขึ้นไปเปิดก่องข้าวดู เปิดฝาก่องมีข้าวเต็มอ้อล่อ
หอมกรุ่นเขียว

มันเป็นข้าวทิพย์ ว่างน้แกะะ กินไม่เหลือสักเม็ด อิ่มแอแหลเลย
กินแล้วก็นอน ก็มีข้าวเต็มก่องให้กินทุกมื้อเลยในชาตินั้นเลยไม่อดกิน

นั่น อานิสงส์ของ**ติณปาละ** พอคิดอยากกิน ไปเปิดก่องข้าวแล้ว
ได้กินเลย มีข้าวเต็มเลย ไม่อดไม่อยาก ไม่ต้องไปทำชั่ว ศีลก็เลยบริสุทธิ์
ไม่ได้ฆ่า ไม่ได้ลักทรัพย์ ไม่ได้ประพฤตินิโคตนา ไม่ได้พูดเท็จ ไม่ได้
กินเหล้า แล้วรักษากาย วาจา ใจ ให้เรียบร้อยตลอดเวลา

จนวายตายเกิดในวัฏสงสาร เทียบไปโงมกสุดท้ายก็มาเกิดเป็น
สิทธัตถะกุมาร ออกบวชในพระศาสนาสัมฤทธิ์เป็นพระพุทธเจ้า บรมครู
หนึ่งหนึ่งเหมือนก้อนหินให้พวกเรากราบไหว้อยู่บนนั้นแหละ

นั่น ต้องบำเพ็ญอย่างนั้น พระบรมครูนั้นนะ แต่ครั้งเกิดเป็น
ติณปาละ ในศาสนา**พระมหากัสสปะพุทธเจ้า**โน้นแหละ

ท่านก็เป็นคนทุกข์คนจนเหมือนกับพวกเรานี้แหละทุกข์กว่า
พวกเรานี้ด้วยซ้ำไป แต่ท่านเจตนาดี

เพราะฉะนั้น **บุญกุศล ก็อยู่ที่การกระทำ** ทำด้วยเจตนา คือ วันนั้น
ก็พวกท่านทั้งหลาย ที่เจตนาทำบุญสุนทานให้ทานการกุศลเมื่อเช้านี้
ก็อุทิศกุศลส่วนบุญไปให้บุพพเปตพลี มีบิดามารดา ปู่ย่าตายาย กุลบุตร
กุลธิดา ผู้ล้มหายตายจากไป เขาก็ได้อุโมทนา

หากบิดามารดา ปู่ย่าตายาย ญาติพี่น้องเรา ขึ้นไปอยู่บนสวรรค์
อานิสงส์นั้นก็สะท้อนกลับคืนมานั้นแหละ มาสู่พวกเรา เหมือนกับ
ติณปาละ

อันนี้ก็ขอให้ท่านทั้งหลายได้ภูมิใจ พอตอนคำมาเราก็ได้บำเพ็ญ
กองกาลมहाกุศล ก็รักษาศีลตลอดวัน ผู้รักษาศีลห้าก็รักษาตลอดวัน
ผู้รักษาศีลอุโบสก็รักษาตลอดวัน

คำมาก็ได้มาบำเพ็ญกองกาลมहाกุศล สดับตรับฟังพระธรรม
เทศนา นั่งภาวนาพุทโธ ดูใจของเจ้าของ นั่นมันก็ยิ่งเป็นบุญเป็นกุศลเพิ่ม
เพราะฉะนั้น วันนี้เราได้**ศีลวัตร** คือรักษาศีลบริสุทธิ์ **ทานวัตร** เรา
ก็ได้บริจาคทานการกุศลตามกำลังศรัทธา **ภาวนาวัตร** เราก็ได้ภาวนาพุทโธ
ตามคู่มือเข้า-ลมออกให้จิตใจของเราสงบ ตลอดทั้งการสดับตรับฟังพระ
สังฆธรรมเทศนา หากความดีเข้าสู่ใจ **ซึ่งถือว่ายากนักที่บุคคลที่เกิดมาในโลก
นี้ ที่จะบำเพ็ญกุศลพร้อมเพรียงกัน สร้างวัตรทั้ง ๓ ประการ
ให้ครบบริบูรณ์ ในวันเดียวกันนั้นมันยาก**

เพราะฉะนั้น วันนี้เราได้มาประสบความสำเร็จ **ทานวัตร** เราก็ได้
บริจาคทานตามสติกำลัง **ศีลวัตร** เราก็ได้รักษาศีล บางคนก็รักษาศีลห้า
บางคนก็รักษาศีลอุโบส **ภาวนาวัตร** เราก็ได้ภาวนาแล้ว ดูจิตใจของเรา
ให้มันเกิดเป็นบุญกุศลขึ้น

ก็แปลว่าพวกเรานั้น ดำเนินตามยุคลบาท ขององค์สมเด็จพระ
ศาสดาจารย์สัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ชื่อว่าเราสร้างพระพุทธานุศาสนาน่าเข้าสู่
จิตใจ เป็นการ**ปฏิบัติบูชา** คือ ปฏิบัติบูชา

ปฏิบัติอะไร ปฏิบัติกาย ปฏิบัติวาจา และปฏิบัติดวงใจของ
เจ้าของ ให้หมดจากความเห็นผิด สร้างจิตใจของตนให้มันมีความเห็นถูก
เห็นถูกในทางพระพุทธานุศาสนา ผลสุดท้ายก็เอาธรรมพินิจ จิตของพวกเรา
ก็เลยสูงขึ้น สูงกว่าความโลภ สูงกว่าความโกรธ สูงกว่าความหลง ผล
สุดท้ายจิตก็เป็นกองกาลกุศล คือ **จิตเป็นบุญ**

ต้นเหตุที่เราได้บำเพ็ญ คือ ปฏิบัติชอบทางกาย ทางวาจา จิตใจ โดยบำเพ็ญศีลวัตร ทานวัตร ภวานาวัตร กำจัดอาสวกิเลส ความหลง ออกจากจิตใจนั้นแหละ พระพุทธเจ้าถือว่าเป็น**ผู้ประเสริฐ** มันเป็นอย่างนั้น เป็นมนุษย์ที่ดี เรียกว่า **มनुสฺสมโม** มีธรรมประจำจิตประจำใจ

เพราะฉะนั้น ให้เราทั้งหลายได้พากันภูมิใจโดยเฉพาะปีนี้ เราก็บำเพ็ญกองกาลมहाกุศลเป็นต้นมา เรียกว่า ในพรรษานี้ เป็นเวลา ๔๕ วัน บางคนก็ได้รักษาศีลเป็นนิจ สร้าง**ศีลวัตร**ก็เป็นนิจนั้นแหละ ๔๕ วัน งดจากการฆ่า การลัก การประพฤตติผิดในกาม การพูดเท็จ การกินเหล้า

บางคนก็ได้**ทานวัตร**แล้วที่นี่ สร้างทานเป็นประจำ คือ ให้ทานทุกวัน นั้น อานิสงส์มันก็ถึงใจ บางคนก็มี**ภวานาวัตร** แล้วที่นี่ ทำภวานาทุกคืน ไหว้พระสวดมนต์ นั่งหลับตาภวานาพุทโธ นั้นแหละ

ผู้มีศีลเป็นนิจ มีทานเป็นนิจ ภวานาพุทโธเป็นนิจ สร้างจิตใจของตนให้สงบ เรียกว่าจิตพบพระพุทธศาสนา คือ จิตติดพระพุทธศาสนา จิตติดศีล จิตติดทาน จิตของพวกเขาติดภวานา ติดพระพุทธ ติดพระธรรม ติดพระสงฆ์แล้ว ติดทางที่เป็นบุญเป็นกุศลขึ้นนั้นแหละ ว่าอย่างนั้น มันก็เลยเป็นบุญเป็นกุศล

เพราะฉะนั้น ทุกคนจงอย่าได้น้อยใจ ถ้าเข้ามาบำเพ็ญกุศลในทางพระพุทธศาสนาแล้ว มันไม่ขาดทุนหรอก บุญกุศลมันก็ได้ ขออย่าทำเล่นเท่านั้นแหละ ครั้น**รักษาศีล**จริงๆ คือรักษากาย รักษาวาจา ให้เรียบร้อย เว้นจากโทษทั้งห้า อานิสงส์มันก็ถึงใจ

ทานก็เหมือนกัน ครั้นเราบริจาคทานเป็นประจำ ทานจริงๆ ไม่มีความตระหนี่หวงแหน ไม่มีความเสียดาย ไม่ได้หวังวัตถุภายนอก ทานเพื่อประดับจิตใจของตน ในใจของตนรู้ นั่น อานิสงส์ของการบริจาคทานมันก็ถึงใจ ถ้าเสียดวงใจจิตใจของเราให้เห็นแล้ว อานิสงส์ทานที่ตนบริจาคนั้นแหละ อย่างให้ทานวันนี้ ใครทานน้อยก็รู้ว่าเจ้าของทานน้อย ใครทานมากก็รู้ว่าเจ้าของว่าทานมากต่างก็รู้กันทั้งนั้น ที่คนมาบริจาค

การภาวนาก็โดยนัย ถ้าเราตั้งใจภาวนาพุทโธตามลมเข้าลมออกแล้ว พุทโธก็เอาไปตั้งอยู่ในใจจริงๆ ทำอะไรมันก็จริงขึ้นที่ใจ

เพราะฉะนั้น พระพุทธเจ้าจึงได้ให้อบรมใจ ให้เป็นใจที่จริง ไม่ให้ใจปลอม ถ้าใจปลอมแล้วมันปลอมไปหมด รักษาศีลมันก็เป็นศีลปลอม ให้ทานก็ทานปลอม ภาวนาพุทโธก็พุทโธปลอมๆ นั้นแหละ เข้าไปอยู่ในจิตใจนั้นแหละ ถ้าเราไม่สามารถให้ใจเป็นบุญเป็นกุศลนั้นแหละ บุญกุศลมันก็ไม่เกิดขึ้นที่ใจ เหมือนกับที่เราเคยพบเคยเห็นนั้นแหละ

ผู้ที่เคยบวชในพระพุทธศาสนาที่ดี เป็นนักปราชญ์ เป็นอาจารย์นั้นแหละ ไปงานไหนก็ตาม ยกช่อดอกไม้ขึ้นแล้วก็ อิมานิ มะยังภันเต เห็นหน้าพระแล้วก็ มะยังภันเต ติสระธะณนะสะหะ โลดหละ แต่อานิสงส์ศีลนั้นมันไม่ถึงใจ

จะถึงอะไรเราก็เคยเห็นอยู่นี่ ครั้นออกจากหน้าพระมันก็ไปทำผิดศีลนั้นแหละ ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พุดปดพุดเท็จ กินเหล้าเมาสุราแอ่แอน้อยู่ที่นั้นแหละ ไม่รู้จักว่าอะไรเป็น ปาณา อทินนา กามะ มุสา สุรา นั้นแหละ

ทานก็เหมือนกัน เอาแต่ยกชั้นข้าวขึ้น แล้วก็ อิมานิ มะยังกันต
นั้นแหละ อยากรไปพระนิพพานโน้นแหละ

เราไปดูเวลาเขาทำบุญชิว เขาจะสร้างกฐินก็ดี จัดกองบวชกอง
อะไรก็ดี เขาทำถูกต้องตามหลักพระพุทธศาสนาหรือไม่ ถ้าใจเป็นบุญ
แล้วมันต้องทำให้ถูกต้อง ตามหลักพระพุทธศาสนา คือไม่เสียไปในทาง
ที่เป็นโลกๆ ไม่เสียไปในทางที่เป็นบาป มันเป็นอย่างนั้น

อย่างองค์สมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ผู้บรม
ครู ผู้ใจท่านถึงพระศาสนา ผู้ทำท่านถึงเป็นบุญนั้นแหละ อย่างตอน
ท่านเป็น**พระเวสสันดร** ท่านทำท่าน**กัณหา ซาลี** ให้ตาพราหมณ์เฒ่า
นั้นแหละ ท่าน**มัทรี**ให้อินทพราหมณ์ นั้นได้ทำตามโลกาธิปไตยโดยเจตนา
จึงมอบให้จริงๆ แลละ

กัณหา ซาลี มอบให้พราหมณ์เฒ่าไปเลย **นางมัทรี** ก็มอบให้
อินทพราหมณ์ไปเลย ไม่ต้องว่า อิมานิ มะยังกันต อะไรนั่นหรอก อานิสงส์
มันจึงถึงใจเป็นการทางขึ้นพระสัมมาสัมโพธิญาณ ผลสุดท้าย
อานิสงส์ที่เจตนาดีมันก็เลยส่งต่อไปนั้นแหละ ได้มาสัมฤทธิ์ผลสัมมา
สัมโพธิญาณเป็น**พระพุทธเจ้า**

เพราะฉะนั้น ในฐานะพวกเราผู้เคารพ ผู้เลื่อมใส ผู้มีศรัทธา
เชื่อมั่นตามหลักคำสอนของพระพุทธองค์ขอให้ตั้งใจ เวลาเรารักษาศีล
ก็ให้รักษาจริงๆ คือรักษากาย วาจา ของตนให้เรียบร้อยตามหน้าที่
ของตนผู้เป็นพระภิกษุรักษาศีลของพระ พุทธถึงฆราวาสวินัย อุบาสกอุบาสิกา
ก็รักษาศีลของฆราวาส ไม่ต้องก้าวก่ายกัน

ศีลของฆราวาสเราก็รู้จักดีว่า **ศีลห้า ศีลอุโบสถ** นั้นแหละ ใครมี
ศรัทธาพอที่จะรักษาศีลห้า ก็รักษาให้มันถึงใจ อยากรักษาเล่น เมื่อถึงวัน
พระจะรักษาอุโบสถศีล ก็รักษาให้มันถึงใจ อยาไปรู้จักแต่ชื่อมัน

ส่วนพวกเรามันมาถึงนี่แล้ว มาเห็นแล้วเลยอดมสมบูรณ์หมด รู้จักหมด กฎมีก็หลังคา พระมีก็องค์ศาลาการเปรียญ พระพุทธรูป พระสถูปเจดีย์ เราสร้างขึ้นมีเท่าไร ไม่ต้องไปถามผู้อื่น

อันบุญกุศลที่เราทำนั้นก็เหมือนกัน เราประพฤติปฏิบัตินั้นก็เหมือนกัน **ถ้ามันถึงใจก็ไม่ต้องถามใคร** รู้จักว่าเจ้าของมีศีลบริสุทธิ รู้จักว่าตนของตนบริจาคทานการกุศล อานิสงส์ศีลถึงใจ รู้สึกว่าเจ้าของมีภาวนาพุทโธ อย่างถึงใจ พุทโธแบบผู้รู้ รู้ว่าตนเองนั้นจิตเป็นบุญกุศล หรือว่าจิตเป็นบาป นั้นมันเป็นอย่างนั้น

เพราะฉะนั้น พวกเรามีพุทโธอยู่ที่ใจไหม มาถึงเราก็สงบกาย สงบวาจา สงบจิตใจ

ส่วนผู้ไม่มีศีล บ่มีทาน บ่มีภาวนา บ่มีคุณพระพุทธรูป คุณพระธรรม คุณพระสงฆ์ อยู่ในใจนั้นแหละ บ่รู้จักสถานที่ เขาเรียกกินเหล้าก็หัน เป้เข้าไปเลย เขาไม่มีพุทโธ อานิสงส์ศีลบ่ถึงใจ อานิสงส์ทานไม่ถึงใจ พุทโธ ธรรมโม สังฆโม ไม่เข้าไปตั้งอยู่ที่ใจ

ส่วนผู้บารวนาอยู่ในจิตใจ เมื่อจะเข้าวัดต้องสงบ ระงับ เหมือนอย่างพวกเราท่านทั้งหลายนี้แหละ วันนี้ถึงดฆาสัตว์แล้วละ งดลักทรัพย์ งดประพฤตินิคมิตกาม งดพูดปด งดกินเหล้าแหละ

เข้ามาที่แรกก็มาบำเพ็ญกองกาลมหากุศลตามสติกำลังศรัทธาของตนไม่บกพร่อง เป็นอย่างนั้น

อันนี้ก็ขอให้ท่านทั้งหลายได้พากันภูมิใจว่า **เราเป็นธรรมทายาทของพระพุทธเจ้า** คือสร้างหัวใจให้เป็นธรรม เรียกว่าธรรมทายาท พระพุทธเจ้าท่านสอนอย่างไร ท่านสอน**ศีลวัตร** เราก็ปฏิบัติศีลของ

พระพุทธเจ้าให้มันถึงใจ ท่านสอน**ทานวัตร** ก็บริจาคทานการกุศล เหลียวเข้าไปดูในใจก็ให้มันเห็นสิ่งของที่ตนบริจาคทานนั้นแหละ

พระองค์ท่านสอนภาวนาวัตรก็หัดภาวนาพุทโธขับไล่ไสส่ง อาสวกิเลส โลภ โกรธ หลง ออกจากจิตใจ ผลสุดท้ายอะไรมันก็เลย เกิดขึ้นมา **สนฺติ ปริ สฺขิ** นั่นความสงบมันก็เกิดขึ้นในใจ

นตฺถิ สนฺติ ปริ สฺขิ ความสุขอื่นใดไม่ราบรื่นเหมือนกับความสุข อันเกิดจากจิตสงบ

ถ้าอยากจิตสงบในสถานที่นี้ ก็หมายความว่า สงบด้วยจิตมีศีล สงบด้วยจิตเป็นสมาธิ สงบด้วยจิตเป็นปัญญา มันจึงจะไปฆ่ากิเลส โลภ โกรธ หลง ออกจากใจได้

ครั้ง(ถ้า) ผู้ใดบ่มีศีล บ่มีสมาธิ บ่มีปัญญา นั่นก็บ่สงบแหละ วุ่นวายขัดข้อง นั่นก็เป็นทุกข์ นอนก็เป็นทุกข์ ได้ศีลก็เป็นทุกข์ บ่ได้ศีล ก็เป็นทุกข์ วุ่นวายขัดข้อง อยู่ที่ไหนวุ่นวายขัดข้องที่นั่น ถ้าคนไม่ปฏิบัติ ตามหลักพระพุทธศาสนา อยู่ในบ้านก็หนักบ้าน อยู่ในวัดก็หนักวัดแหละ

คนบ่มีหลักธรรมประจำจิตประจำใจ อยู่ในกรมในกองก็หนักกรมหนักกอง อยู่ในเรือนชานก็หนักเรือนชานนั้นแหละ คนไม่มีหลักพระพุทธศาสนา นั่น

ส่วนคนที่ม่ีหลักพระพุทธศาสนา อยู่ที่ไหนเบาที่นั่น อยู่ในวัดก็เบา วัด อยู่ในบ้านก็เบาบ้าน อยู่ในเรือนในชานก็เบาเรือนเบาชาน อยู่ในสถานที่ไหนก็เบาหมด

เหมือนอย่างพระพุทธเจ้าของเราเนี่ย พระองค์ไปไหนเบาหมด ไปอยู่เมืองพาราณสีก็เบาหมดเมือง ไปอยู่เมืองราชคฤห์ ก็เบาหมดเมือง ขึ้นไปอยู่ดอยเขาฉิมภูฏก็เบาหมด ไปอยู่ที่ไหนเบาที่นั่น อยู่เมืองสาวัตถี ออกสาวัตถิก็เบาหมด เออ เบาด้วยคุณงามความดีที่ท่านปฏิบัติ

ส่วนพระเทวทัตนั้นหนัก อยู่ไหนก็หนัก อยู่เขาศิขณภูฏก็จนว่า
อ่อนแอตั้งนั้นแหละ อยู่เมืองราชคฤห์ก็อ่อนแอตั้ง อยู่เมืองสาวัตถี
แผ่นดินจึงสู้ไปตกมหาเวจिनรก จนทุกวันนี้ก็เงยคอบ่ทันขึ้น นาง
จิฏจมานวิกาโนหนักเหมือนกัน อยู่ที่ไหนหนักที่นั่น อันคนชั่วนั้นแหละ
เพราะว่าคนไม่มีหลักพระพุทธศาสนาประจำจิตประจำใจ

เพราะฉะนั้น เราจึงอย่าพูดกันแต่ปาก **พุทธ ธรรม คจฺจามิ** ขอถึง
พระพุทธเจ้า **เราก็ต้องศึกษาเรื่องของพระพุทธเจ้า** **เพิ่นดีอย่างไร เพิ่น**
เคยรักษาศีล เพิ่นเคยให้ทาน เพิ่นเคยภาวนา

ถ้าเราอยากถึงพระองค์จริงๆ เราก็หัดเห็ดศีลประจำนั้นแหละ
รักษาศีลให้มันเกิดขึ้น บริจาคทานการกุศลให้มันเต็มขึ้นที่ดวงใจ
ของเรา ไม่ใช่ไปดูคนอื่น หัดภาวนาพุทธโธ ให้พุทธโธเข้าไปตั้งอยู่ที่ใจจริงๆ
มันจึงเบา

เจ้าของก็เบาละทีนี้ มันก็เบาซึ่งจึงออกมาได้ ถ้าไม่เบาเราจะมาได้
หรือ พวกเราท่านทั้งหลายก็ได้ชื่อว่าเบาแล้วละ เบาจากกิเลส มันจึงจะ
ออกมาวัดได้

ความโลภ ความโกรธ ความหลง มันยังมีอยู่ แต่เราหึงได้ เมื่อ
ถึงวันพระนั้นเราสละทิ้งได้ เอาแต่คุณงามความดี

แล้วคุณงามความดีพาเรามาบำเพ็ญกองกาลมหากุศล แสวงหา
กำไรนี้แหละ ตั้งใจฝึกหัด ตั้งใจตัดแต่ง ตั้งใจแต่งเจ้าของ ให้มันถูกต้อง
ตามอริยประเพณี ตามคำสอนของพระพุทธเจ้านั้นแหละ มันจึงกลายเป็นคนดี

ผู้เป็นพระ ก็เป็นพระดีแล้ว ดีด้วยศีล ดีด้วยสมาธิ ดีด้วยปัญญา
ผู้เป็นทายกทายิกา ก็เป็นทายกทายิกาก็ดี เออ คือยกศีล ยกทาน

ยกภavana เข้าสู่หัวใจ ยกโลก โกรธ หลง ออกจากจิตจากใจของตนแล้ว ก็เป็นคนเบาหละที่นี้ แสงสว่างมันก็เลยผุดขึ้น นั่น

เกิดขึ้นที่ไหน มันก็เกิดขึ้นที่ใจของตน

ผลสุดท้าย ธรรมะที่เราปฏิบัติจึงจะไปสอนเจ้าของได้ นั่นก็สอนเจ้าของแหละ รู้จักระเบียบ ที่ไหนมันผิดก็รู้ ไม่ทำ ไม่พูด ไม่กิน ไม่ดื่ม นอนก็สอนเจ้าของ **นอนมีระเบียบ เราไม่นอนตามกิเลส นอนตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า คือ นอนตามพุทโธนั่นแหละ เวลานอนก็หายใจเข้าก็พุท หายใจออกก็โร จนมันหลับนั่นแหละ เรียกว่านอนกับธรรม**

อันคนนอนตามกิเลส ก็มีอกายหน้าผาก แล้วคิดแล้วที่นี้ กลางคืนเป็นคว้น กลางวันเป็นไฟ คิดไปตามอัสวกิเลสของตน ผลสุดท้าย รุ่งเช้ามาก็ไปกันใหญ่เลย ไปตามกิเลสเหวี่ยงเหวี่ยงเตนเลย ไฟเผาเจ้าของออกมาจากข้างใน มันมาจากไหน ก็มาจากดวงใจของตน

ผู้ที่จะสร้างบุญสร้างกุศลก็เหมือนกันนั่นแหละ มันมาจากใจนั่นแหละ **คิดไว้เสียก่อน** เรียกว่าคิดในทางที่ดี เมื่อคิดว่าพวกเราจะต้องเป็นผู้เสียสละ วันนี้จะรักษาศีลห้า วันพระจะให้ทานการกุศล จะนั่งหลับตาภาวนาพุทโธ คำว่าจะไปสดับตรับฟังพระสัทธรรมเทศนา

เท่ากับว่ามาตามความคิด คือว่าคิดในทางที่ดี ผลสุดท้ายความคิดนี้พากระทำ ก็ทำไปทางที่ดี คือรักษาศีล ให้ทาน ภาวนา

อาตมาที่มาบวชในพระพุทธศาสนาก็เหมือนกัน มาด้วยความคิดเหมือนกัน บวชแล้วก็คิดเอา บวชแล้วจะไม่สึก ถ้าอุปัชฌาย์ไม่พาสึก ก็เลยอยู่ตามความคิดของตนนั่น อุปัชฌาย์ไม่พาสึกสักที เลยไม่ขอสึกละที่นี้

เอาไปเอามาอุปชฌาย์พาทายในผ้าเหลือง ที่นี้คิดอีกเราจะตาย เหมือนกับอุปชฌาย์ ตายคาผ้าเหลืองเหมือนกันนั่น แต่มันจะเป็นอย่างไร ก็คอยฟังดูก็แล้วกัน

เชื้ออุปชฌาย์ไม่พาลึก ก็ผ่านไปแล้วแหละ เพื่อนปลีก เพื่อนตายแล้ว มาคิดอีกตอนจะตายนั่นแหละ เราจะตายเหมือนอุปชฌาย์ คือตาย คาผ้าเหลืองเลย นี่ผลสุดท้ายมันจะเป็นอย่างไรก็ขอให้ญาติโยมคอยฟัง คอยดูไปว่าจะตายอย่างไร ไม่ตายง่ายหรอก มาจากความคิดทั้งนั้นแหละ

เพราะฉะนั้น จึงว่า ขอให้คิดดี อย่าไปคิดชั่ว ครั้นถ้าคิดชั่ว คือคิด ด้วยจิตอกุศลนั้นแหละ มันเป็นอย่างนั้น อันนี้ฉันใด คุณงามความดี ที่เราทำทั้งหลายประพตปิฎกปฏิบัติมันไม่ไหลไปไหนดอก ขอให้พากัน เข้าใจ....

...ให้พากันทำหน้าที่ของตน เป็นผู้เฒ่าก็ทำหน้าที่ของผู้เฒ่า ทำตัว ให้เป็นตัวอย่างแก่เขา ผู้เป็นพ่อก็เป็นพ่อตัวอย่าง ผู้เป็นแม่ก็ให้เป็นแม่ ตัวอย่าง ลูกเลื่อมมันก็ร้ายเหมือนพ่อมัน ... เอาพ่อของมันเป็นครู

พ่อแม่อยู่ในศีลในธรรม ทำบุญสุนทาน ลูกหลานก็ทำตาม พอเรา ล้มหายตายไป ที่นี้เขาก็คิดถึงละชิ พอตายไปลูกหลานเขาคิดถึงเขาก็ทำบุญ อุทิศกุศลผลบุญไปให้ชิ

ถ้าไม่ทำให้เขาเห็นเป็นตัวอย่าง ตายแล้วเขาก็ไม่ทำบุญกุศลอุทิศ ไปให้ชิ เพราะตัวไม่เคยทำเป็นตัวอย่างให้เขาเห็น เขาก็ไม่ส่งอันสิ่งให้ เป็นอย่างนั้นแหละ ตายแล้วก็ตายเฉยๆ นั้นแหละ กลายเป็น ผีอดหยาก ดอกไม้ธูปเทียนจะไหว้พระก็ไม่ไหว้ ลูกหลานเขาเอาแต่กระตูก มาทิ้งไว้ที่วัดเฉยๆ ไม่มีอุทิศบุญกุศลไปให้...

นี่ให้ระวัง พวกเราที่นั่งอยู่ที่นี้ก็เหมือนกันนั่นแหละให้ระวังให้ดี ต้องเร่ง ทำให้เป็นตัวอย่าง ทำตัวอย่างที่ดี ได้ลูกได้หลานมาก็สอนเขา ให้มันรู้จักศาสนา ให้มันรู้จักบาปบุญคุณโทษ...

(...เทปหน้า ๑ ขาดหายไปเพียงเท่านี้

เทปหน้า ๒ เริ่มต้นฟังไม่ชัดพอจับความเลาๆ ว่า คนทำชั่ว ก็คิดชั่ว แล้วก็ทำชั่ว แล้วตายด้วยความชั่วที่ตนก่อขึ้นนั้น...)

...คนเรามันคิด เรื่องความคิดนั่นแหละ มันตายเพราะความคิด คนชั่วมันก็คิดชั่ว มันจึงได้ทำชั่ว ผู้ทำดีก็คิดดี...

อย่างพระพุทธเจ้าของเรา พระองค์ก็เริ่มด้วยการคิดดี คือคิดอยาก เป็นพระพุทธเจ้า ท่านก็แสวงหามรรตผล **มรรค** ก็คือการปฏิบัติ แสวงหาอยู่ ๖ ปี นั่นแหละจึงหาถูกทางจึงได้เป็นพระพุทธเจ้า พระองค์ คิดเสียก่อน

พระอรหันต์ชนิดาสพก็เหมือนกัน ท่านคิดเสียก่อน เมื่อท่านฟัง คำสอนของพระพุทธเจ้า คือศีล คือสมาธิ คือปัญญา แล้วก็คิดซึ่ที่นี้ สร้างจิตใจให้เป็นศีล เป็นสมาธิ เป็นปัญญา ฆ่ากิเลส โลภ โกรธ หลง ออกไป ท่านก็เลย หมดกิเลส เป็นพระอรหันต์ ไม่เห็นหรือ **โกณฑัญญะ วัปปะ ภัททิยะ มหานามะ อัสสชิ ๕** พระองค์นั่นแหละ

ครั้งแรกก็คิดขึ้นเหมือนกันนั่นแหละ คิดว่าพระพุทธเจ้าจะเลิก (ละความเพียร) อยู่ไปก็คงไม่ได้ตรัสรู้หรอก ว่ายังงั้น พระองค์กลับมา กินข้าวคั้นแล้ว ว่าแล้วพวกก็หนีไปอยู่ **ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน** นั่นแหละ

พระพุทธเจ้าครั้นตรัสรู้แล้ว ก็คิดเมตตาสงสาร แล้วก็ไปโปรด ไปเทศน์โปรด ปัญจวัคคีย์ โดยฟังธรรมแล้วก็ได้ดวงตาเห็นธรรม

พระโกณฑัญญะ ก็เลยเห็นธรรมก่อนหมู่ ก็ว่า**อภิวาต**
โก โกณฑุโณ นั้น สำเร็จเป็นพระอรหันต์ **โกณฑัญญะพราหมณ์**
เป็นลูกศิษย์องค์แรกของพระพุทธเจ้า

อัญญาโกณฑัญญะ ก็เลยเป็นอรหันต์ก่อนหมู่ที่สุดในโลกนี้แหละ
เป็นลูกศิษย์องค์แรกของพระพุทธองค์ ผู้ต่อมาก็ **วัปปะ ภัททิยะ มหามะ**
อะ อัสสชิ ก็ได้สำเร็จอรหันต์ตามภายหลัง เป็นยั้งนั้นหรอก เพราะความ
เชื่อนี้แหละ

เพราะฉะนั้น ให้พวกเราปลุกศรัทธาความเชื่อลงไป อย่าไปเชื่อกับ
แต่กิเลสหลาย **แต่จะไปหาตาย** ก็พยายามอบรมให้เชื่อ**พระพุทธเจ้า**
สิ่งใดท่านห้ามก็ละซะ สิ่งที่ไม่ดีนั้นละ ความโลภ โกรธ หลง นั้นแหละ

ความโลภก็ให้ละ ความโกรธก็ให้ละ ความหลงก็ให้ละ อย่างนำ
เอาไปฮอด(ถึง)วันตาย ให้ทิ้งเสียก่อนนี้แหละ ครั้นจะตายให้ตายด้วยศีล
ด้วยสมาธิ ด้วยปัญญา ด้วยศีลด้วยธรรม ด้วยภาวนา ให้ตั้งจิตให้เป็น
กาลกุศล **คิด**

พอตายไปทีนี้ละก็คออ่อน พระก็สวด **กุศลา ธมฺมา อกุศลา ธมฺมา**
อพยากตา ธมฺมา นั้นมันว่าแต่ชื่อเฉยๆ ให้เราสวด**กุศลา**ให้ตัวเจ้าของ
มาวันนี้ก็เรียกว่า **สวดกุศลาใส่ตัวเองซะเดี๋ยวนี้**

ศีล ก็เป็น กุศลาธัมมา **ทาน** ก็เป็นกุศลาธัมมา **ภาวนาพุทโธ** ก็เป็น
กุศลาธัมมา ก็เหมือนกันนั่นแหละ ผู้ใดรักษาศีลให้บริสุทธิ์ทุกวัน ให้ทาน
ทุกวัน ภาวนาพุทโธ ก็สร้างกุศลาธัมมาใส่ตัวเป็นประจำ ทุกขณะลมหายใจ
นั่นแหละ

ผู้ใดบ่มีศีลอันนี้แหละ ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ประพฤตินิโคตนา
 พุดโกหก กินเหล้าทุกวัน ก็สร้างอกุศลใส่ตนทุกวันแหละ มันเป็นอย่าง
 นั้นดอก ทานก็บ่ทำสักเทื่อ สร้างแต่อกุศลธัมมา ใจมันก็โลภ โกรธ หลง
 ขึ้นไปแหละ มันเป็นอย่างนั้น

พอเวลาตายแล้ว จะนิมนต์พระไปสักร้อยวัดให้สวดกุศลธัมมา
 อกุศลธัมมา อพยากตาธัมมา หมดวันหมดคืน นั้น อยากรจะไปสวรรค์
 ด้วยคำสวดของพระไม่ได้หรอก

ให้เราละเท่านั้นแหละ ตายปุ๊บก็ไปหุดตีบ๊ีบ ไอ้คนชั่วมันไม่ไปคอย
 ฟังสวดกุศลาอยู่หน้าดอก

อันคนใจบุญก็เหมือนกัน ตายปุ๊บก็ไปสู่อุคติทันที ไม่คอยมาฟัง
 กุศลธัมมากับพระหรอก มันเป็นอย่างนั้น

เมื่ออาตมาตาย ไม่ต้องนิมนต์พระสวดให้เมื่อยหรอก มี
 เครื่องไทยทานก็ถวายท่านเลย ไม่ต้องสวดกุศลธัมมาอะไรหรอก ไม่ต้อง
 ให้สวดพระอภิธรรม อารามณาปัจจโย ...อะไรก็ไม่ต้องว่า

**อาตมาสวดใส่ไว้แล้ว กุศลธัมมาก็สวดใส่ทุกวัน อกุศลธัมมา
 ก็สละออกทุกวัน อพยากตาธัมมาก็ไม่ให้มันติด บุญก็ไม่ให้มันติด บาปก็
 ไม่ให้มันเกิด ทำอยู่ทุกวันนี้ เป็นยังงั้น มันคงไม่เป็นพระโง่เท่าใดดอก**

เพราะฉะนั้น ถ้าต้องการบุญการกุศลอะไรก็ให้ทำเอาอย่าไป
 ประมาท ต่างเจ้าของต่างตัวใครตัวมัน ทำให้มันดีแล้วมันก็ค่อยติดดอก
 นี้ก็สอนละ กุลบุตรกุลธิดาของใครของมัน สอนให้เขารู้จักคุณพ่อคุณแม่
 แล้วคุณครูบาอาจารย์อะไรสารพัดนั้นแหละ

ให้เขารู้จักคุณของพระพุทธศาสนา เรื่องศีล เรื่องทาน เรื่องภาวนา
 อะไรก็ต้องหัดเขา ให้เขารู้จักบาป ให้เขารู้จักบุญ

ครั้นบ่สอนลูกสอนหลาน ลูกหลานเขาก็ไม่รู้ เราตายไปเขาก็ไม่รู้จักทำบุญทำกุศลอุทิศไปให้ ตายไปเฉยๆ มันเป็นอย่างนั้น จึงให้สอนเอาลูกใครหลานมัน ถ้าเราสอนเขาไม่ได้แล้วละก็ ตายทิ้งเฉยๆ อย่างนั้นแหละ

ผู้อาตมานี้ก็เหมือนกัน เป็นหัวหน้าหมู่คณะ ก็ต้องสอน สอนเรื่องศีล เรื่องสมาธิ เรื่องภาวนา เรื่องหลักพระพุทธศาสนาให้มันถูกต้อง ใครเขามาหา ก็สอนเขาแต่ในทางที่ดีแต่ว่าใครเขาจะเอาหรือไม่นั้น เป็นหน้าที่ของผู้ฟังผู้นั้นแหละ

จะรักษาศีลให้มันบริสุทธิ์ใหม่ จะบำเพ็ญสมาธิให้มันมั่นใหม่ จะบำเพ็ญปัญญาให้มันรู้หรือไม่ จะดูตัวของตัวหรือไม่ จะเชื่อพระพุทธเจ้าหรือเชื่อกิเลสมัน เป็นของสำคัญ

ผู้ใดเชื่อมั่นก็มีความสุขไปเรื่อยๆ แหละ เกิดปัญญาจากเจ้าของตัวเอง ไม่ยอมให้กิเลสมันสอน นั่นเป็นยังงั้น

รับรองเอาแต่ของพระพุทธเจ้ามากล่าว ไม่ใช่เอาแต่กิเลสมาสอนเอาธรรมของพระพุทธเจ้ามาแล้วสู้กันฟัง เมื่อมันของดีก็นำมาพูดให้ฟังเอาแต่กมาเล่า เอาแต่เหง้ามาบอกให้ฟัง อย่าไปเอาทางอื่น

ใครยังไม่มีศีลก็ทำให้มีศีล ใครไม่มีสมาธิก็อบรมให้เป็นสมาธิ ใครยังไม่เกิดปัญญาก็สร้างขึ้นเอา ฝึกให้มันมีปัญญาตามแนวทางพระพุทธศาสนา ให้มันเจริญขึ้นในตัวของตัวเอง

แล้วช่วยไปสอนคนอื่น ช่วยสอนกุลบุตรกุลธิดาของใครของมันนั้นแหละ ให้มันเจริญๆ เกิด ต้องเชื่อพระพุทธศาสนา อันนี้ทุกคนคงจะเข้าใจ

พุทธโธ - ผู้ตื่นนี่แหละ คือตื่นออกจากความชั่ว ถ้าไม่ตื่นพวกเรา ก็ออกมาไม่ได้หรอก เห็นไหมเขากางภาพยนตร์ ๒ จออยู่ทางนั้น รำวงก็มี จอหนังตั้งขาวอยู่นั้น ถ้าจิตไม่ได้รับการฝึกมันก็ไปทางนั้นแหละ

จึงว่าต้องอบรมใจของตนให้มันเป็นบุญเป็นกุศล บ่คิด บ่ติด
เมื่อมาถึง**ศาลาพันห้อง** คือสมมติว่าศาลาหลังนี้มันเป็นศาลาพันห้อง

อาตมาได้นำไปพิจารณาดูอยู่ ๒-๓ ปี จึงเจอได้ที่ว่า “**ครั้นเข้าไปศาลา
พันห้อง ก็ติดผู้สาวสองคนกอดคอไว้ คอยู่นั่นเลย ไปไม่ได้ ครั้นสาว
ผู้สาวสองคนแล้วก็ติดผู้สาวหกคนอีก เห็นว่าไปไม่ได้แล้ว ออกจากผู้สาว
หกคน แล้วก็ไปติดกองเงินกองคำ แล้วก็ไปายกองเงินกองคำนั้นแหละ
จึงชียอดศาลาพันห้อง แล้วจึงบ่อดบ่อยากแล้ว เนรมิตรขึ้นได้อะไรสารพัด”**

ให้ไปภาวนาดูว่ามันอะไร **ผู้สาวสองคน ผู้สาวหกคน กองเงิน
กองคำ** เห็นไม่แปลกให้ฟัง อันนี้ก็แปลกให้ฟังดู ว่ามันจะถูกไหม

คำว่า **ผู้สาวสองคน** นั้น ได้แก่อียังละ คืออย่างนี้ อย่างวันนี้นั้น
พระกิติ พระเจ้าพระสงฆ์ท่านสอนให้สวดมนต์ให้หัวพระ ตั้งใจภาวนา
ทำสมาธิอบรมจิตใจให้สงบนั้นแหละ นั่นคือ **มาศาลาพันห้อง**

ผู้สาวสองคน ที่กอดคอเราไว้ ก็คือ สาด(เลื่อ)กับหมอน มันดึง
คอยู่นั่นแหละ ให้นอนให้ชี่เกียจ ไม่ยอมลุกขึ้นมาสวดมนต์ภาวนา ก็ตัว
ชี่เกียจชี่คร้านนั้นแหละ

พ้นจากผู้สาวสองคนมาแล้ว ก็มาติด **ผู้สาวหกคน** คือติดรูป
รูป กลิ่น เสียง สัมผัส ธรรมารมณ์ ติดรูปนอกเสียงนอก โภฏฐัพพะ
ธรรมารมณ์ภายนอก วุ่นวาย ใจก็เลยไม่เป็นสมาธิ

ท่านว่า ถ้าผู้ใดป่วย(ข้าม) จากมันมาได้ ก็มาคา(ติด) **กองเงินกองคำ**
ก็หมายถึง**อดิเรกโลก** คือทรัพย์สินเงินทองอะไรทุกอย่างนั้นแหละ ใคร
มีศรัทธาก็ติดยศตามบรรดาศักดิ์ พอได้ยศขึ้นมา เป็นพระครู เจ้าฟ้า
เจ้าคุณ ก็ติดกันแล้ว จะทำสมาธิภาวนา รูดงควัตรอะไรต่างๆ เพื่อให้
หลุดพ้นก็ขัดข้อง...

สำหรับผู้ที่พ้นไปแล้วเหมือนกับ**หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น** นั้น ท่านข้ามพ้นไปได้แล้ว **เข้าสู่ศาลาพันห้อง** คือเข้าสู่**กายานคร** แล้วให้พิจารณาจนรู้จัก หมดลัญญา สังขาร วิญญาณ รู้แล้วจะได้หมดทั้ง รูป รส กลิ่น เสียง โผฏฐัพพะ ธรรมารมณฺ์ เช่นนี้ จิตมั่นก็เลยเป็นศีล เป็นสมาธิ เป็นปัญญา ท่างเห็นไปจากโลก โกรธ หลง นั้นแหละจึงว่า **ศาลาพันห้อง** ถึงบรมสุขที่ว่า **นตฺถิ สนฺติ ปรมํ สุขํ** มันมีความสุข

อย่าง**หลวงปู่มั่น** ท่านถึงศาลาพันห้องแล้วท่านไม่อดไม่อยาก คนเอาของไปให้ท่าน ทรัพย์สินต่างๆ ท่านไม่เอาไว้ดอก ดูต่อนท่านหมดลม จนถึงวันแพะ ไต้ยีนเท่าไร ๕๖ ล้าน นั้น ไม่ใช่หย่อยๆ คนไปบริจาคทำบุญสุนทานกับท่าน นั้นแหละ**คนถึงศาลาพันห้อง** ห้องกายมันก็ไม่มีสุด ห้องวาจามันก็เต็มแล้ว ห้องจิตใจมันก็มีมีโลก บ่มีโกรธ บ่มีหลง นั้นแหละจึงว่าถึงศาลาพันห้อง

เพราะฉะนั้น พวกเราทั้งหลาย ผู้เป็นนักปฏิบัติพระพุทธรศาสนา ไม่ว่าพระไม่ว่าโยม ครั้นจะปฏิบัติแล้วอย่าไปติดมันหลาย สาดกับหมอนนั้นแหละ

ได้เวลาก็ตั้งใจภาวนา ก็ให้ตั้งใจทำกันสักหน้อย ตั้งจิตใจว่าจะเอา ๑๐ นาที อย่างนั้นะ สูดลมปัสสาสะเข้าไป ดูลมเข้าลมออก อบรมจิตใจให้มันได้ ๑๐ นาที ตามที่ตั้งใจไว้

ทำให้ได้ทุกวันๆ เอววันละ ๑๐ นาที หรือ ๑๕ นาที ก็แล้วแต่ใคร จะกำหนดเอา ฝึกจิตใจเอายังงี้ ทำทุกวัน อย่าไปคิดถึงเลื่อถึงหมอนให้มากนัก มันจึงจะไปถึงศาลาพันห้องได้

มาถึงรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณฺ์ภายนอก ก็พยายามอย่าไปติดมัน ก็ต้องละเหมือนเก้านั้นแหละ เรื่องทรัพย์สิน

เงินทอง แก้วแหวน ก็อย่าไปติดมัน ยศถาบรรดาศักดิ์ก็เหมือนกัน ให้พบหลักธรรมะ สร้างจิตใจให้มันเจริญขึ้นในพระพุทธศาสนา

ชื่อว่า ผู้ถึงกาลพ้นห้อง ใจเป็นศีล ใจเป็นสมาธิ ใจเป็นปัญญา ใจเป็นบุญเป็นกุศลขึ้น มันก็ไม่ขัดไม่ข้องแล้วหละ นั่น มันเป็นอย่างนั้น

เพราะฉะนั้น พวกเราเป็นนักปฏิบัติพระพุทธศาสนาให้ปฏิบัติตัวใครตัวมันนั่นแหละ อาตมาก็ปฏิบัติตัวอาตมาซึ่งไม่สามารถปฏิบัติแทน พ่อออกแม่ออกดอก เห็นมาทำบุญทุกวันๆ ร้อยวันพันวันแล้วมา ขอบุญขอกุศลด้วย เราจะต้องบำเพ็ญศีล อบรมสมาธิ อบรมปัญญาให้ เกิดขึ้นละ มันเป็นอย่างนั้น ทำให้มันดี

อาตมาเองก็มีแนวทางอยู่ อะไรละ ก็**ธรรมทาน**ที่ว่า **สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ** การให้ธรรมเป็นทานชนะการให้ทั้งปวง นั่น

ท่านทั้งหลายเป็นผู้รับทานของอาตมา มันหลายคนนะ อาตมาให้ ธรรมทาน พวกท่านทั้งหลายเป็นผู้รับ รับแล้วก็นำไปประพฤติปฏิบัติ แล้วอานิสงส์มันก็เกิดขึ้นอย่างนี้แหละ เหมือนกับเราต่างคนต่างทำนา ของตนเอง

ครั้นมาได้ยีนได้ฟังแล้วก็นำไปพิจารณา นำไปปฏิบัติ ผีกัด รักษาศีล ให้ทาน ทำสมาธิภาวนา แล้วก็เลยติดในบุญในกุศล อาตมาก็ได้อานิสงส์ด้วยนั่นแหละ มันเป็นอย่างนี้

อุปมาเหมือนกับเครื่องไทยทานของท่านทายกทายิกาที่นำมา ถวายพระ หรือที่อาตมาไปบิณฑบาตมาฉันทุกวันนั้น อาตมาก็เป็นผู้รับทาน เป็นผู้รับทานของพวกท่านทั้งหลาย มันเป็นอย่างนี้ มันต่างคนต่างให้ทานกัน

วันนี้ อาตมาให้ธรรมทานแก่พวกญาติโยม แล้วก็ให้นำไป ประพฤติปฏิบัติ ผีกัด ไปตัดตนเสียก่อน กาย วาจา จิตใจ ของใคร

ของมัน ให้เจริญขึ้นนั่นแหละ ในทางพระพุทธศาสนา แล้วความสุขมัน ก็เกิดขึ้น

ปฏิบัติศาสนาก็หมายความว่า ปฏิบัติให้มีความสุขมันเกิดขึ้น คือ สร้างความดีให้มันเกิดขึ้นในตัวใครตัวมันนั่นแหละ

ถ้ามันดีแล้ว เราจะได้ละชั่วตอก ดีแล้วเจ้าของก็รู้ว่าตัวดี และ ผู้อื่นก็มองเห็นว่าเราดี มันจึงจะถูก มันเป็นอย่างนั้น

อย่าง**พระเทวทัต**นั้น ตัวไม่ดีแต่คนอื่นยกย่องว่าตัวดี ไปโกหก **พระเจ้าอชาตศัตรู** จนฆ่าพ่อตัวเอง ต้องบาปตกนรกก็เพราะว่าไปหลง คบคนชั่วนั่นแหละ

ท่านจึงสอนว่า **คบคนดีเป็นศรีแก่ตัว คบคนชั่วอปราชัย** มันเป็นอย่างนั้นนะ

ให้คบคนดี คนดีก็คือคนมีศีลธรรม มีภาวนานั่นแหละ พระดี ก็พระมีศีล มีสมาธิ มีปัญญา จึงให้พากันสนใจในหลักพระพุทธศาสนา

คนงามก็เหมือนกัน งามศีล งามทาน งามภาวนา คนชั่วร้าย (คนไม่ดี) ก็คือ คนไม่มีศีล ไม่มีทาน ไม่มีภาวนา นั่นมันเป็นอย่างนั้นหรือ

เห็นปะ อาตมาคนชั่วร้าย(ชั่วชั่วเหว) คนก็ยังมาไหว้ เมื่อวันอาทิตย์ ที่ผ่านมาก็มากันมาก ทีละ ๕ คัน ๖ คันรถ พากันมา สาตเสื่อหมด เป็น ยังงั้นซี ใครมาก็จะมาขอพึ่งเทศน์ เขามัก(ชอบ) เทศน์เด คนมาทุกวัน วัน อาทิตย์ วันเสาร์ยิ่งมาก จนออกจากวัดไปไหนไม่ได้เลย ตอนนั้นก็ใกล้ จะออกพรรษา ใครก็มา ใครก็มาซี มันเป็นอย่างงั้น

มาก็ดี ได้ธรรมทาน ได้ให้ธรรมเป็นทาน... ใกล้จะออกพรรษาแล้ว ยังเหลืออีกเดือนเดียวเท่านั้นแหละจะออกพรรษา

ออกพรรษาตามกาลตามสมัยเฉยๆ ดอก พ้อออกพรรษาที่นี้ ก็ทอดผ้าป่าประจำปีเหมือนทุกปีนั่นแหละ ปีนี้ก็วันที่ ๒ ตุลาคม ใครมี ศรัทธาก็มาทอด มาสมทบทุนสร้างอุโบสถ ยังขาดเงินหลาย สร้างยังไม่เสร็จเลย งบประมาณไว้ยี่สิบหมื่น

แล้วก็วันที่ ๓ ก็จะมีกฐิน ก็จะมาทอดวันที่ ๓ ต่อกันเลย

วันที่ ๒ ก็เป็นวันพระใช้ใหม่ ทอดผ้าป่าประจำปี ส่วนวันที่ ๓ ก็กฐินคณะจากสกลนคร ก็จะมาทอดต่อกันเลย ต่างคนต่างมาสร้าง กุศลกันไว้

อันนี้ ก็ในฐานะพวกเราเป็นเจ้าของวัด ให้จ้อจำนำไว้ เข้าใจแล้ว ก็บิให้ยาก บิให้ซา(เบื่อหน่าย)อะไรหรอก เรื่องกฐินก็เช่นกัน เป็นกฐิน แบบง่ายๆ ตลอด บ่ห่วงเรื่องเงินเรื่องหยั่งดอก ถึงวันนั้นก็เอามา ถวายเลย เขานิมนต์เราไว้ตั้งแต่อยู่บ้านเขานั้นแหละ เอาแบบสบายๆ เลย

ถ้ามันถูกใจถูกจริตก็มากันเลย เข้ามานั่งให้สบาย**สร้างกฐิน** ในเลย ก็พากันสร้างกฐินในแหละวันนั้น คือ สร้างกาย สร้างวาจา สร้าง จิตใจ เอาความดีออกต้อนรับ

ปีนี้อาจคนมากอยู่สักหน่อย ตอนออกพรรษานั้นได้ยินว่าพวกเขา จะมากันมาก พวกเราอย่าได้คิดหนักจิตหนักใจไปเลย มีศรัทธาศรัทธา อะไรก็ให้หัด จึงต้องหัดจิตใจให้เป็นบุญ แล้วก็นอบนุญต้อนรับเขา อย่านำไปเอาบาปต้อนรับเขาเท่านั้นแหละ เขาก็ภูมิใจหรอก...

...เราก็ต้องยิ้มแย้มแจ่มใส เอานุญเอากุศลที่มีในจิตใจนั้นแหละ ต้อนรับมันเป็นอย่างงั้น เขาเรียกว่าสร้างขึ้นในใจ คนเขาก็อยากมาเห็น กันละ เราก็มาหัดเป็นพระกัน พ้อออกก็เป็นพระ แม่ออกก็มีใจเป็นพระ

ปัดองโกนหัวบวชก็เป็นพระได้ เป็นพระอยู่ที่ใจ จิตใจมันเป็นพระ
สร้างให้อุดมสมบูรณ์ ให้มันเกิดให้มันมีขึ้น นั่นแหละหลักพระพุทธศาสนา
มันเป็นอย่างนั้น

ให้ท่านทั้งหลายนำไปใคร่ครวญพิจารณา ที่ได้มันบกพร่อง
มันยังไม่ถูกยังไม่ดีในเจ้าของก็ต้องฝึกหัดทำให้เกิดให้มี เอาแต่สิ่งที่ดีๆ
นั้นนะ

ให้ตั้งจิตตั้งใจ มันไม่ยากเลย รักษาศีล ให้ท่าน ภาวนา อบรม
สมาธิ อบรมปัญญา ให้มันเกิดขึ้น อย่าไปเชื่อกิเลสภายในใจเจ้าของ
เท่านั้น ครั้นไปเชื่อกิเลสมันก็เป็นหยิ่งแหลว ศีลมันก็เป็น สมาธิมัน
ก็บ่มัน ปัญญามันก็บรู๋ มันก็บเกิดชิต

ฉะนั้น จึงขอฝากญาติโยมทั้งหลาย นำไปพิจารณาดูจะเว้าไป
หลายมันก็ยาวไปเรื่อยๆ ดอก ก็พุดช้ำซากแบบเก่าๆ นั่นแหละ เว้ามาแต่
ต้นจนอวสานต์ ฝนตกก็ปานนั้น หวังว่าคงจะเป็นคติเตือนใจแก่พวก
ท่านทั้งหลายไม่มากนักน้อย ฟังแล้วก็ให้ **โยนิโส มนสิการ** นำไปใคร่ครวญ
แล้วนำไปปฏิบัติให้เป็นบุญเป็นกุศลยิ่งๆ ขึ้นไป

พระคาถาที่หลวงปู่ติ้ว มักจะพาใช้ตลอดเป็นประจำ

๑. บารมี ๓๐ ทิศ

๑.	ทานะ	บารมี	สัมปันโนอิติปิโส	ภควา
	ทานะ	อุปะบารมี	สัมปันโนอิติปิโส	ภควา
	ทานะ	ปรมัตตะบารมี	สัมปันโนอิติปิโส	ภควา
๒.	ศีละ	บารมี	สัมปันโนอิติปิโส	ภควา
	ศีละ	อุปะบารมี	สัมปันโนอิติปิโส	ภควา
	ศีละ	ปรมัตตะบารมี	สัมปันโนอิติปิโส	ภควา
๓.	เนกขัมมะ	บารมี	สัมปันโนอิติปิโส	ภควา
	เนกขัมมะ	อุปะบารมี	สัมปันโนอิติปิโส	ภควา
	เนกขัมมะ	ปรมัตตะบารมี	สัมปันโนอิติปิโส	ภควา
๔.	ปัญญา	บารมี	สัมปันโนอิติปิโส	ภควา
	ปัญญา	อุปะบารมี	สัมปันโนอิติปิโส	ภควา
	ปัญญา	ปรมัตตะบารมี	สัมปันโนอิติปิโส	ภควา
๕.	วิริยะ	บารมี	สัมปันโนอิติปิโส	ภควา
	วิริยะ	อุปะบารมี	สัมปันโนอิติปิโส	ภควา
	วิริยะ	ปรมัตตะบารมี	สัมปันโนอิติปิโส	ภควา

๖.	ขันติ	ปารมี	สัมปันโนคติปิโส	ภควา
	ขันติ	อุปะปารมี	สัมปันโนคติปิโส	ภควา
	ขันติ	ปรหมัตถะปารมี	สัมปันโนคติปิโส	ภควา
๗.	สังจะ	ปารมี	สัมปันโนคติปิโส	ภควา
	สังจะ	อุปะปารมี	สัมปันโนคติปิโส	ภควา
	สังจะ	ปรหมัตถะปารมี	สัมปันโนคติปิโส	ภควา
๘.	อิธิษฐานะ	ปารมี	สัมปันโนคติปิโส	ภควา
	อิธิษฐานะ	อุปะปารมี	สัมปันโนคติปิโส	ภควา
	อิธิษฐานะ	ปรหมัตถะปารมี	สัมปันโนคติปิโส	ภควา
๙.	เมตตา	ปารมี	สัมปันโนคติปิโส	ภควา
	เมตตา	อุปะปารมี	สัมปันโนคติปิโส	ภควา
	เมตตา	ปรหมัตถะปารมี	สัมปันโนคติปิโส	ภควา
๑๐	อุเปกขา	ปารมี	สัมปันโนคติปิโส	ภควา
	อุเปกขา	อุปะปารมี	สัมปันโนคติปิโส	ภควา
	อุเปกขา	ปรหมัตถะปารมี	สัมปันโนคติปิโส	ภควา
๑๑.	หะสะ	ปารมี	สัมปันโนคติปิโส	ภควา
	หะสะ	อุปะปารมี	สัมปันโนคติปิโส	ภควา
	หะสะ	ปรหมัตถะปารมี	สัมปันโนคติปิโส	ภควา

๒. สวรรค์ ๖ ชั้น

๑.	จาตุมมหาราชิกา
จาตุมมหาราชิกานั่ง	เทวา
เทวานั่ง	ลัททมนุสสาเวสูง
ลัททัง สุตตะวา
๒.	ดาวะติงสา
ดาวะติงसानั่ง	เทวา
เทวานั่ง	ลัททมนุสสาเวสูง
ลัททัง สุตตะวา
๓.	ยามา
ยามานั่ง	เทวา
เทวานั่ง	ลัททมนุสสาเวสูง
ลัททัง สุตตะวา
๔.	ตุลิตา
ตุลิตานั่ง	เทวา
เทวานั่ง	ลัททมนุสสาเวสูง
ลัททัง สุตตะวา
๕.	นิมมานะระตี
นิมมานะระตีนั่ง	เทวา
เทวานั่ง	ลัททมนุสสาเวสูง
ลัททัง สุตตะวา
๖.	ประระนิมิตะวะสะวัตตี
ประระนิมิตะวะสะวัตตีนั่ง	เทวา
เทวานั่ง	ลัททมนุสสาเวสูง
ลัททัง สุตตะวา

๓. พรหม ๑๖ ชั้น

๑. พรหมะปารีสัชชา	เทวา	ลัททะมนุสสาเวสูง
พรหมะปารีสัชชานัง	เทวานัง	ลัททัง สุตตะวา
๒. พรหมะปะโรหิตา	เทวา	ลัททะมนุสสาเวสูง
พรหมะปะโรหิตานัง	เทวานัง	ลัททัง สุตตะวา
๓. มหาพรหมมา	เทวา	ลัททะมนุสสาเวสูง
มหาพรหมมานัง	เทวานัง	ลัททัง สุตตะวา
๔. ประริตตะภา	เทวา	ลัททะมนุสสาเวสูง
ประริตตะภานัง	เทวานัง	ลัททัง สุตตะวา
๕. อัปปะมาณภา	เทวา	ลัททะมนุสสาเวสูง
อัปปะมาณภานัง	เทวานัง	ลัททัง สุตตะวา
๖. อาภัสสะรา	เทวา	ลัททะมนุสสาเวสูง
อาภัสสะรานัง	เทวานัง	ลัททัง สุตตะวา
๗. ประริตตะสุภา	เทวา	ลัททะมนุสสาเวสูง
ประริตตะสุภานัง	เทวานัง	ลัททัง สุตตะวา
๘. อัปปะมาณะสุภา	เทวา	ลัททะมนุสสาเวสูง
อัปปะมาณะสุภานัง	เทวานัง	ลัททัง สุตตะวา

๙. สุระกิณณะหะกา สุระกิณณะหะกาฬัง	เทวา เทวาฬัง	ลัททะมนุสสาเวสูง ลัททัง สุตตะวา
๑๐. อัสญญิสัตตา อัสญญิสัตตาฬัง	เทวา เทวาฬัง	ลัททะมนุสสาเวสูง ลัททัง สุตตะวา
๑๑. เวหัพพะลา เวหัพพะลาฬัง	เทวา เทวาฬัง	ลัททะมนุสสาเวสูง ลัททัง สุตตะวา
๑๒. อวิหา อวิหาฬัง	เทวา เทวาฬัง	ลัททะมนุสสาเวสูง ลัททัง สุตตะวา
๑๓. อตปปา อตปปาฬัง	เทวา เทวาฬัง	ลัททะมนุสสาเวสูง ลัททัง สุตตะวา
๑๔. สุทัสสา สุทัสสาฬัง	เทวา เทวาฬัง	ลัททะมนุสสาเวสูง ลัททัง สุตตะวา
๑๕. สุทัสสี สุทัสสีฬัง	เทวา เทวาฬัง	ลัททะมนุสสาเวสูง ลัททัง สุตตะวา
๑๖. อะกะนิฏฐะกา อะกะนิฏฐะกาฬัง	เทวา เทวาฬัง	ลัททะมนุสสาเวสูง ลัททัง สุตตะวา

พุทธรูป	พุทธรูป	จักขุ
ธัมมรูป	ธัมม	จักขุ
สังฆรูป	สังฆ	จักขุ

พุทธรูป	นัสสโตติ	
นัสสตันตูปัทวา	สัพเพ ทุกขา	วูปะสะเมนตุ เต
ธัมมรูป	นัสสโตติ	
นัสสตันตูปัทวา	สัพเพ ภยา	วูปะสะเมนตุ เต
สังฆรูป	นัสสโตติ	
นัสสตันตูปัทวา	สัพเพ โรคา	วูปะสะเมนตุ เต
ภะวะตุ	สัพพะมังคะลัง	รักขันตุ สัพพะเท ะตา
สัพพะพุทธานุภาวณะ	สะทา	โสตถิ ะวันตุ เต
ภะวะตุ	สัพพะมังคะลัง	รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะธัมมานุภาวณะ	สะทา	โสตถิ ะวันตุ เต
ภะวะตุ	สัพพะมังคะลัง	รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะสังฆานุภาวณะ	สะทา	โสตถิ ะวันตุ เต ฯ

คำสวดมนต์ของ หลวงปู่ธื้อ อจลธัมโม ท่านบอกว่าเป็นคำสวดมนต์ที่เป็นของมีมาดั้งเดิม ท่านรับรองว่า ดี เพราะเป็นคำบูชากราบไหว้คุณของบิดา คุณของมารดา คุณพระพุทฺธ คุณพระธรรม คุณพระสงฆ์ ไม่ว่าจะสุข จะทุกข์ อยู่บนสวรรค์หรืออยู่ในอบาย ก็ให้ใช้คำสวดมนต์นี้ได้ทุกกาลเวลา และทุกสถานที่

ให้ภาวนาก่อนเข้านอนเป็นประจำ ว่าดังนี้ คือ

‘นะนะ พุทฺโธ นะนะ ธัมโม นะนะ สังโฆ นะนะ อากะฤโก นะนะ พะสีวะลัง เจตัง ปัญจะวะยัง ชะละโต นะโมพุทฺธายะ สุระสะ พรหม ลาโณ ภา สุคะโต ภา อะระหัง ภา อะนิจจัง ภา อะนัตตา กามะโก เวกัง กาไชยัง ชีวิตัง ชีวิตะพุทฺธัง พุทฺธะ กันเจะวะ ธัมมัง ธัมมะ กัน เจะวะ สังฆัง ปัญจะมาเล สิจิตเต อี สะวา สุ อายุ วัณโณ สุขัง พะลัง’

รายงานแม่ภาพพร้อมพิมพ์หนึ่งถือ

หลวงปู่ดี อจลธมโม : พระอรหันต์ผู้มีฤทธิ์ในยุคปัจจุบัน

พิมพ์ครั้งที่ ๓ : เดือนมิถุนายน ๒๕๔๗

บริจาค ๑๐,๐๐๐ บาท

นายปฐม - นางภัทรา นิคมานนท์ และครอบครัว

บริจาค ๒,๐๐๐ บาท

คุณสุรพล - จงกล อารักษ์วิธานนท์

คุณไพศาล - พรพิมล สมบูรณ์ยิ่ง

บริจาค ๑,๐๐๐ บาท

น.ส. อรทัย ภูวเศรษฐ์

คุณศรัณย์ เรืองขจร

นายวิฑูรย์ โรจนภักดีคุณ

นายรังสรรค์ แสงมณี

คุณวิเชียร สุขสถาพรพันธ์

นายเล็ก ดิสอน

นายไพบุลย์ จตุรานนท์, นางวัลยา วิทยถาวรวงศ์

คุณดารานี ทิมเรืองเวช

บริจาค ๖๐๐ บาท

น.ส. อัญชลา ไตชะกาญจนะ

บริจาค ๕๐๐ บาท

นายนิวัฒน์ - นางอภิญญา แจ็งอริยวงศ์

คุณอรสา บุญบำรุง

นายบุญส่ง - นางสุนทรภรณ์ เพ็ญพะยม

นายจิตร ทรราชกุล

ดร. เจตน์ - ปิ่นมณี ตันปรียะชญา

คุณสะอาด เปี่ยมพงศ์สานต์

นางสุมาลย์ สิตศิริ

ม.ล. แสงอรุณ - อรพลอย เกษมสันต์

คุณสุสินี งามโชคชัยเจริญ

ผศ.ดร. ณ นพชัย - รศ.ดร. เตือนตา ชาญศิลา

พ.ญ. นิตยา ศรีวิไลปริดากุล และครอบครัว

คุณชื่นใจ ไร่รัชตพานิช

นายพงศ์ภัทร นิคมานนท์

นายธีรภัทร นิคมานนท์

นายพรภัทร นิคมานนท์

คุณพีรัช มัทธนานนท์

ดร. ดาราวรรณ เต๋นอุตม

บริจาค ๔๐๐ บาท

นายสุชีพ ภัทรศิริณ, นางศศิธร ศรีประสิทธิ์ นายวีระ โมงกะเขล
นางสาวธนารี พิมพ์ และคณะ นายทรงยศ พจนานุวัฒน์
นายพรเดช อุยะนันท์ คุณสุวารี ลิ้มป็ชัยโรจน์
นายเจริญ ปฎิมาภรณ์ชัย

บริจาค ๓๕๐ บาท

พ่อจวน - แม่สังเวียน ลิขิตายน และครอบครัว

บริจาค ๓๐๐ บาท

นายชาญชัย เมื่อดกระโทก อาจารย์ จันทิมา พรหมโชติกุล และครอบครัว
นายกิจจา ฟ้าวิญญู นายบัญชา ฟ้าบุญมี
คุณพรจิตต์ พงศ์วรภา นายคำนวน คุ่มหอม
นางทวีศิริ อุปถัมภานนท์ พล อ.ท. จุรินทร์ - คุณประวีณ พักตรานนท์
นายประวัตติ ผดุงเจริญ นายเกรียงศักดิ์ ปาลีคุปต์
คุณพรธนิภา อุดมจรรยา คุณหญิงวินิตา สุวัณณะศรี

บริจาค ๒๕๐ บาท

นายวินเลิศ - นางสุนทรี ภาวภูตานนท์ คุณแม่ประสิทธิ์ โพธิ์ศรี และคณะ

บริจาค ๒๕๐ บาท

คุณปนัดดา - ปรีชา - อภิญญา - จักรกริช - อโณม ล้อมวิล

บริจาค ๒๐๐ บาท

นายปรีชาญ คลายทุกข์ น.ส. คุณลักษณ์ บัณฑิตกุล
ดร. นฤมล ตันธสุระเศรษฐี นายชัยชัย อรรถยุกติ
คุณอัมพร ดวงเนตร น.ส. สุพีพรรณ พัฒนาพาณิชย์
นายนริศ - นางรุ่งอรุณ - ดญ. ณัฐนรี ตระณโณภาส- คุณสมัมศร ธรรมารมณ
คุณฉวิล กำแพงปฏิยุทธ์ ดร. นवलละอ สุกภาพล
คุณสมศรี จินดารัตนวรกุล นางกนกกาญจน์ นุ่มพันธ์
นางประพิศ แสงสุวรรณ อุทิศให้ น.ส.ประคอง รัตนประเสริฐ

อาจารย์ ลักษณะ พิฆพสุต	คุณเพลลินทิศ มงคลจิต
อาจารย์ ประสงค์ ราษฎร์สุข	คุณอภิชาวี วิโรจน์บุญเกียรติ
อาจารย์ ชูศรี บุญยฤทธิ์	นายไชย - นางนิภา ล่ำลีแก้ว
นายภูษณะ - นางกัญญารัตน์ - ด.ญ. กอณัฏพร - ด.ช. จิตรภาณุ - ด.ญ. นันทพัพร ภัทธีรัตน์	
คุณอำไพ ขานไย	นางประจิตต์ อภินัยบุรุษกิจ
คุณวิรัช อัครทัตตะ	นางพูนสุข พิพรพงษ์
คุณประเสริฐ - นิภา - ปิยากิติดี - ปิยาภัทร ศรีไพโรจน์	
คุณจิระศักดิ์ เจริญชัยศรี	นายเสนาะ ฤทธิสุข
นายกฤษณ์ และนางจารุณี อินทฤทธิ์	นางอินทราณี วิวัฒน์นันทน์
นายมนตรี คุ้มเกตุ	ดร. อุไรรัตน์ คงเมือง
นายจิรศักดิ์ - นางปัทมา อมรรัตนอนันต์	พ.อ.หญิง ขัญเรือน ทวีทรัพย์ทองคำ
คุณไพฑิณีพันธ์ เอี้ยวเจริญ	คุณอรชума มาศรีจันทร์
คุณอารี มกรานนท์	คุณจงกลณี ศฤงษ์ไพฑูลย์
คุณแม่จริยา อมรเลิศวิมาน	นายพงษ์ศักดิ์ ธีระพิทยานนท์
คุณเป็ณินท์ สกุลทอง	นายชาญสุวิษ ศิริบัญญัติวารธน
นายเดชขจร สงวนอำมรงค์	ผศ. สุมาลี เทราปัตย์
นางสัณห์ลิตา รุ่งเรืองศรี + น.ส. ศรัณย์ธร อรรถมานะ	
นายชนันต์ มั่นตาหุวัชร์	คุณสุรศักดิ์ - โกสุม วงศ์อนันต์นันทน์ และครอบครัว

บริจาค ๑๕๐ บาท

นายสุเกียรติ ไกรศรีสุวรรณ	อาจารย์ ประไพ ชาญรัตน์
น.ส. รัตติเกลา ศิลปคัมภีรภาพ และครอบครัว	คุณกษิติศ มิตรภักดี
นายน้อย ไพราม	เรือตรี วิจัย แดงน้อย
คุณสุภาวดี ลิ้มอริย์	ครอบครัว "ไกรสินธุ์"
นางสาวนงเยาว์ กอสนาน	นางชลดา จุจิโรชิตี

บริจาค ๑๓๐ บาท

นางประไพ วิจักขณาพันธุ์

บริจาค ๑๒๕ บาท

นางอังกาบ ไชยพันธ์

บริจาค ๑๒๐ บาท

นายธงชัย ไบบาง

นายสมยศ สุวรรณภุม

บริจาค ๑๐๐ บาท

อาจารย์ จุติมา พิริยะ

อาจารย์ อภิชัย

นายธนา นวลปลอด

นายสุทิน ศรีชะฎา

น.ส. สุอัญชัญ ชัยชนะ

อาจารย์ สุนิภา ลิ้มกุล

นายชาญชัย คุณติลลักษ์พันธ์

นางเพ็ญศรี อภินันท์

อาจารย์ เพ็ญแข บุญโสดากร

น.อ. คำพ บุญโสดากร

คุณทรงศิริ สุพรรณธเนศ

น.อ.หญิง พิชญ์สิริ ลักษณะโกเศศ

นายวศิน ธนสารสมบัติ

นางวรรณาสัตตบงกช

นางนิตยา ทรฤทธิ์

นางมิ่ง แซ่ตั้ง

นางจิรวรรณ ตะวานนท์

นางสาวทัศนีย์ โดมปราชนีย์

คุณชมภู ไขว้คำ

พ.ต.ท. สนั่น แก้วตา

น.ส. บุญภาค ศตะภุริ และคณะ

นายจารุ + นางสุภัทรา วิริยะรัตนศักดิ์

นายรังสรรค์ - นางเบญจรงค์ เลิศไกร

คุณธนากร - ยุรี กันหาวงศ์

รศ. ดร. สุวัฒน์ วัฒนวงศ์

นางสาวณัฐกมล ยิ้มจันทร์

นายโอบาส แสงสุวรรณ

พ.ญ. ชวัลัญญา แสงสุวรรณ

นายมานะ กุโบล

คุณอรุณ สุทธิธรรม

คุณสุวรรณภา ภวานันท์

นายพัฒน์ พิชญเดชะ

น.ส. สุวรรณนา ศรีนิภา

นางสุนล ยศสุข

นายชะอวบ จิระกิจ

นายพิจิตร - นางอรพัญญา โอบาสนวนคุณ

นางอุษา ขำประยูร

คุณแกตุสุดา พิมพ์รุ

คุณวาลีณี ธีรมหานนท์

นายชาวลิต ตานานนท์ชัย

คุณพรพิมล ประมวลทรัพย์

คุณสมทรง จินดาโถม

คุณชไมพร กาลวันตวานิช

นายธนพ ชัยวัฒน์จักร

นายณรงค์ ถนอมสวย

คุณชาญ เชิดชูเหล่า

นายณัฐพนธ์ ศรีนิภามหาศักดิ์

น.ส. จรัสศรี อัครวณิชย์

คุณสุชม ทัฬหะรังสี

คุณพูลศิริ ประภาวิทย์

นายกิตติพงษ์ ชุมภูพงษ์เกษม

คุณกานดา ลิขิตะภาส

นายกริษา คีรมลภิวัดน์

นางชไมพร บุญยประสิทธิ์

อาจารย์ ประสิทธิ์ - อมรา วงศ์นิจศีล
นางบุษบา บุญละคร
นายอุดม - นางประชิด เขยกิจวงศ์
คุณสมเกียรติ - เพ็ญจันทร์ จันทศิลา
คุณรุ่งวิไล ยงมหากरण
คุณณัฐชยา มุตตามระ
คุณพิมพ์ล - พรชัณฑ์ สิทธารถ
แม่ขวัญบุญล้อม เพือกเทศ
คุณสุณีย์ เตียวมรกต

อาจารย์ สุคนธ์ทิพย์ เหลืองทองคำ
คุณเป็นัดดา มุสิกวัฒน์
นางศิริกุล ทองทา
คุณอนุสนธิ์ อัครลาวัณย์
คุณสมใจ เสรีจันทร์
คุณพรพนทิพย์ ร่วมวงศ์
นายสุพจน์ - นางวิไลวรรณ - น.ส. สุวิมล พงษ์ไทย
คุณวันเพ็ญ + จิฑิตาภรณ์ เพ็ชรรัตน์
นางมลลิลย์ แซ่ตั้ง

บริจาค ๕๐ บาท

นายชวลิต ทรฤทธิ์
นายสมัคร ขานไซ
นายเฉลิมชัย จารุพัฒน์เดช
(ไม่ออกนาม)
คุณวรรณภา เลิศพรชัยกุล

คุณแสงเยี่ยม - สมประสงค์ สุพัฒน์
นางสาวพัชรา สังข์ศรี
นางบุษบา ลังกาแก้ว
คุณสุรภี โพธิสมภรณ์

บริจาค ๑๐ บาท

นายเศรษฐพันธ์ ปานะดิษฐ์

น.ส. กรรณิกา จิตติยศรา

รวมยอดเงินบริจาคถึง ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๗ เป็นเงิน ๕๗,๔๕๕ บาท
(ห้าหมื่นเจ็ดพันสี่ร้อยห้าสิบบาทถ้วน)

ขออนุโมทนาแก่เจ้าภาพผู้ร่วมบริจาคทุกท่าน

สพพทานัน ธรรมทานัน ชินาติ
การให้ธรรมะเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง.

ใบเชิญชวนทำบุญทำยม

ท่านที่ต้องการร่วมบริจาคกองทุนเพื่อทะนุบำรุง พระมหาธาตุ
มณฑลปอนุสรณ์บูรพาจารย์ และต้องการรับหนังสือใน โครงการหนังสือ
บูรพาจารย์ วัดป่าอาจารย์มั่น (ภูริทัตโต) ขอเชิญดังนี้ :-

ติดต่อด้วยตนเอง เชิญได้ที่ :-

๑. พระอาจารย์จรัส จิรวโส ภูภิกขุมีภูฐาน ๑๓ (ภูภิกขุอายุวัฒน์)
วัดพระศรีมหาธาตุบางเขน กรุงเทพมหานคร
โทรศัพท์ ๐๑- ๘๑๒ ๔๙๙๖
๒. พระอาจารย์วิชิต โสภโณ วัดป่าอาจารย์มั่น (ภูริทัตโต)
บ้านแม่กอย ต.เวียง อ.พร้าว จ.เชียงใหม่ ๕๕๐๑๙๐
โทร. ๐๑ - ๓๒๔ ๐๓๖๑

ติดต่อทางไปรษณีย์ เชิญได้ที่ :-

- อาจารย์ปฐม นิคมานนท์ ๔/๔๔๙ ซอย ๑๙ หมู่บ้านสหกรณ์
ถนนเสรีไทย เขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๔๐.
โทรศัพท์ ๐๒ - ๓๗๙ ๗๑๓๙ หรือ ๐๑ - ๔๕๗ ๖๕๒๓
E-mail : ppn1@hotmail.com
(ธนาคารดีสังจ่าย ปท.บึงกุ่ม รหัส ๑๐๒๓๑)
หรือ โอนเข้าบัญชีสะสมทรัพย์ ธนาคารกรุงเทพ สาขารัชดา - ลาดพร้าว
เลขที่ ๑๗๗ ๐๑๖ ๕๗๕๙ ชื่อบัญชี นางภัทรา นิคมานนท์
(โอนเข้าบัญชีแล้ว โปรดแจ้งให้ทราบด้วย ที่โทร. ๐๒-๓๗๙ ๗๑๓๙
หรือ ๐๑-๕๕๗ ๖๕๒๓ หรือตามที่อยู่ข้างต้น)

ใบแสดงความจำนงร่วมทำบุญ และรับหนังสือ

ชื่อ-นามสกุล..... ที่อยู่.....

..... โทรศัพท์.....

๑. บริจาคกองทุนพระมหาธาตุมณฑลปบูรพาจารย์บาท

๒. เล่ม ๑ - หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต : ประวัติ ข้อวัตรและปฏิปทา (ต้นทุนพิมพ์ ๕๐ บาท)

ขอร่วมบริจาค.....บาท ต้องการรับหนังสือ..... เล่ม

๓. เล่ม ๒ - หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม : พระอรหันต์ผู้มีฤทธิ์ในยุคปัจจุบัน

(ต้นทุนพิมพ์ ๑๐๐ บาท)

ขอร่วมบริจาค.....บาท ต้องการรับหนังสือ..... เล่ม

๔. เล่ม ๓ - หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ (ต้นทุนพิมพ์ ๑๐๐ บาท)

ขอร่วมบริจาค.....บาท ต้องการรับหนังสือ..... เล่ม

๕. เล่ม ๔ - หลวงปู่ขาว อนาลโย (ต้นทุนพิมพ์ ๑๐๐ บาท)

ขอร่วมบริจาค.....บาท ต้องการรับหนังสือ..... เล่ม

๖. เล่ม ๕ - หลวงปู่ใหญ่เสาร์ กนฺตสีโล (ต้นทุนพิมพ์ ๑๐๐ บาท)

ขอร่วมบริจาค.....บาท ต้องการรับหนังสือ..... เล่ม

๗. เล่ม ๖ - พระกรรมฐานสุลล่านนา ตอนที่ ๑ (ต้นทุนพิมพ์ ๑๐๐ บาท)

ขอร่วมบริจาค.....บาท ต้องการรับหนังสือ..... เล่ม

๘. เล่ม ๗ - พระกรรมฐานสุลล่านนา ตอนที่ ๒ (ต้นทุนพิมพ์ ๑๐๐ บาท)

ขอร่วมบริจาค.....บาท ต้องการรับหนังสือ..... เล่ม

๙. เล่ม ๘ - หลวงปู่หลุย จันทสาโร (ต้นทุนพิมพ์ ๑๐๐ บาท)

ขอร่วมบริจาค.....บาท ต้องการรับหนังสือ..... เล่ม

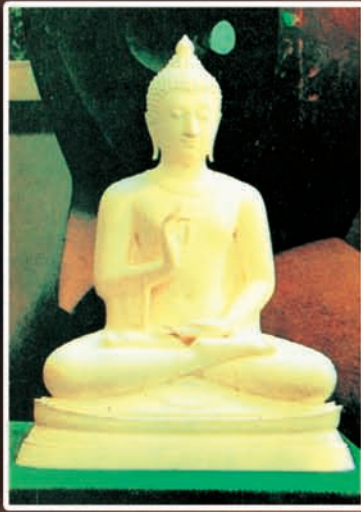
(โปรดช่วยค่าส่ง เล่มละ ๒๐ บาท ด้วย)

หมายเหตุ : หนังสือทั้งหมดนี้ไม่ได้พิมพ์เพื่อขายใดๆ ทั้งสิ้น รายได้ทั้งหมดเพื่อสมทบเข้า
กองทุนพระมหาธาตุมณฑลปบูรพาจารย์ และเป็นทุนหมุนเวียนในโครงการหนังสือ
บูรพาจารย์วัดป่าอาจารย์มั่น (ภูริทัตโต) บ้านแม่กอย ต.เวียง อ.พร้าว จ.เชียงใหม่

โปรดติดต่อที่ :-

- **อาจารย์ปฐม นิคมานนท์ ๔/๔๔๙** ซอย ๑๙ หมู่บ้านสหกรณ์ ถนนเสรีไทย เขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๔๐.
โทรศัพท์ ๐๒-๓๗๙ ๗๑๓๙ หรือ ๐๑-๕๕๗ ๖๕๒๓
(รณานิติสั่งจ่าย ปท.บึงกุ่ม รหัส ๑๐๒๓๑)
- โอนเข้าบัญชีสะสมทรัพย์ ธนาคารกรุงเทพ สาขารัชดา - ลาดพร้าว เลขที่ ๑๗๗ ๐๑๖ ๕๗๕๙ ชื่อบัญชี นางภัทรา นิคมานนท์
(โอนเข้าบัญชีแล้ว โปรดแจ้งให้ทราบด้วย ที่โทร. ๐๒-๓๗๙ ๗๑๓๙ หรือ ๐๑-๕๕๗ ๖๕๒๓ หรือตามที่อยู่ข้างต้น)

ปัจฉิมพุทธโอวาท

หนททานิ ภิกขเว อามนฺตยา มิ โว
ตูกุณภิกษุทั้งหลาย ! บัดนี้, เราขอเตือนท่านทั้งหลายว่า

อชฺชมา สัจจารา

สังขารทั้งหลาย มีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา

อุปฺปมาเทน สมิปาเทถ

ท่านทั้งหลาย จงทำความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด

อัยฺ ตถาคตฺตฺสฺส ปฺจฺฉิมา วาจา

นี้เป็นพระวาจาในครั้งสุดท้าย ของพระตถาคตแล้ว